Josie Silver

HÂLÂ ZAMANIMIZ VARKEN

epsilon

HÂLÂ ZAMANIMIZ VARKEN

Josie Silver

Çeviri:
Tuba Özkat

epsilon

2008

21 Aralık

Laurie

Kışın toplu taşıma aracı kullanan insanların fazla mikrop yüklenmesinden dizlerinin üzerine çöküp ölmemeleri bir mucize. Şu son on dakika içinde üzerime öksürülmüş ve hapşırılmıştı, dahası eğer önümdeki kadın kepeklerini bir kez daha bana doğru sallarsa elimdeki ılık kahvenin kalanını tepesinden aşağı dökecektim, zaten artık kafa derisiyle dolu olduğu için içemezdim de.

O kadar yorgundum ki, bu ağzına kadar dolu, sallanıp duran otobüsün üst katında uyuyabilirdim. Tanrıya şükürler olsun ki en sonunda Noel için çalışmayı bitirmiştim; o korkunç otel resepsiyon masasının arkasındaki bir vardiyayı ne beynim ne de bedenim kaldırabilirdi. Müşterilerin olduğu kısım çiçeklerle ve güzel ışıklarla bezenmiş olabilirdi ama o perdenin arkasına geçtiğiniz anda ruhsuz bir cehennem deliğine adım atıyordunuz. Uyanıkken bile resmen uyuyor gibiydim. Yarın ailemin evinin nostaljik aşinalığına vardığım an kış uykusuna yatmayı planlıyordum. Londra'dan ayrılıp Midlands'in köy hayatında dinlendirici bir tatil için çocukluğumdaki yatak odamda kalacak olmamda, zamanda geriye gidiyormuşum gibi hissettiren bir şeyler vardı, kaldı ki bütün çocukluk hatıralarım mutluluk veren şeylerden oluşmuyordu. Bağları sımsıkı olan ailelerin bile bir trajedisi olsa da, bizimkinin çok erken ve derinden yaralayıcı olduğu söylenebilirdi. Üstünde durma-

yacağım gerçi, çünkü Noel; umudun, sevginin ve şu anda hepsinden çekici gelen uykunun zamanı olmalıydı. Uyku, abim Daryl ve kız arkadaşı Anna ile yiyeceğimiz hırs dolu yemekten ve berbat Noel filmlerinin çoğunu izledikten sonra gelecekti. Çünkü birisi nasıl olur da talihsiz bir adamın soğukta tuttuğu kartlarla, arkadaşının eşine perişan kalbinin hep onu seveceğini sessizce söylemesini izleyemeyecek kadar yorgun olabilirdi? Gerçi, bu romantik miydi? Pek emin değildim. Yani, aşırı duygusal yaklaşırsanız, bir bakıma öyleydi ama aynı zamanda bu onu gezegendeki en boktan arkadaş yapıyordu.

Buradaki mikroplar hakkında endişelenmekten vazgeçtim, zaten beni öldürecek olsalar hiç şüphesiz buna yetecek kadarını yutmuştum bile, o yüzden alnımı buğulanmış pencereye dayadım ve geçip gittiğimiz Camden High Caddesi'ndeki parıl parıl Noel ışıklarını ve deri ceketten tutun boktan Londra hediyelik eşyalarına kadar her şeyi satan parlak, havasız dükkân pencerelerini izledim. Saat daha öğleden sonra dört olmasına rağmen akşam karanlığı Londra'nın üzerine çökmeye başlamıştı bile ki bugün hiç aydınlık olduğunu bile sanmıyordum.

Camdaki yansımam bana, can sıkıcı müdürümün kafama taktırdığı simli Noel süsünden demode haleyi çıkarmam gerektiğini hatırlattı, çünkü ilkokulda oynadığımız İsa'nın doğumu sahnesindeki melek Cebrail'i olmaya çalışıyormuşum gibi görünüyordum, ama kendimde onu bile yapacak gücü bulamadım. Otobüsteki kimse bunu umursamıyordu. Ne yanımdaki ıslak yağmurluklu, kendine düşenden daha fazla yere oturarak dünden kalan gazeteye doğru sızmış adamın, ne arka koltuklardaki birbirine bağırarak konuşan öğrencilerin, ne de parlak kar taneli küpeler takmış olan önümdeki kepekli kadının. Kadının mücevher seçimindeki ironi gözümden kaçmadı, eğer sürtüğün teki olsaydım kadının omzuna dokunup kafasını her

sallayışıyla sebep olduğu deri fırtınasına dikkat etmesi gerektiğini tavsiye ederdim. Ancak ben bir sürtük değildim, belki de kendi kafamın içinde sessiz bir sürtüktüm. Herkes öyle değil miydi zaten?

Tanrı aşkına, bu otobüs daha kaç durakta duracaktı? Daireme daha birkaç sokak vardı ve otobüsün içi zaten pazar yerine götürülen bir inek kamyonu kadar kalabalıktı.

Hadi ama, diye düşündüm. *Hareket et. Beni eve götür.* Gerçi ev arkadaşım Sarah ailesinin evine gittiği için ev de oldukça can sıkıcı bir yer olacaktı. *Sadece bir gün sonra ben de buradan çıkıp gideceğim,* diye hatırlattım kendime.

Otobüs caddenin sonunda sallanarak durdu, aşağı baktığımda bir grup insanın kendini dışarı atarak inmelerini aynı anda da bir grup insanın da sıkışarak içeri girmeye çalışmalarını izledim. Sanki ufak bir yere kaç insan sığdırabileceklerini görmek için yapılan yarışmalardan biri gibiydi.

Otobüs durağının katlanan sandalyelerinden birine oturmuş bir adam vardı. Bu onun bineceği otobüs değildi herhalde, çünkü kendini elindeki ciltli kitaba tamamen kaptırmış haldeydi. Onu fark etmiştim çünkü tam önündeki itişip kakışmadan tamamen bihaber görünüyordu, filmlerdeki şu özel efektlerden biri gibiydi; hani birisi tamamen hareketsiz durur ve dünya etraflarından odaklanmamış bir şekilde, karmakarışık akıp gider ya, onlardan.

Yüzünü göremedim, saman sarısı saçlarının tepesini görüyordum, biraz uzunca kesilmişti ve uzayınca dalgalı olduklarını hayal ettim. Lacivert, yünlü bir kabana ve birisi tarafından onun için örülmüş gibi görünen bir atkıya sarınmıştı. Kıyafetinin kalanının, yani koyu renk dar kotu ve botlarının havalı haline bakınca, atkı zevksiz ve beklenmedik görünüyordu, konsantrasyonu tam anlamıyla elinde tuttuğu kitaba vermişti. Gözlerimi kısıp ne okuduğunu görmek için başımı eğmeye çalıştım, sonra da daha iyi görebilmek için camdaki buğuyu paltomun koluyla sildim.

Kolumun camdaki hareketi mi, yoksa kepekli kadının küpelerinin ışıltısı mı görüş alanına girdi bilmiyorum ama başını kaldırdı ve dikkatini benim pencereme verirken gözlerini birkaç defa kırpıştırdı. *Bana odaklandı.*

Gözlerimizi birbirimize dikip baktık ve bakışlarımı kaçıramadım. Sanki bir şey söyleyecekmişim gibi dudaklarımın hareket ettiğini hissettim, kimbilir ne söyleyecektim ve birdenbire durduk yere, otobüsten inmem gerektiğini hissettim. Dışarı çıkıp onun yanına gitme dürtüsünün boğuculuğuyla etrafım sarıldı. Ama yapmadım. Tek bir kasımı bile oynatmadım çünkü otobüs hareket etmeden önce yanımdaki yağmurluklu adamı aşıp kalabalığın arasından çıkabileceğimi sanmıyordum. O yüzden ikinci ani bir kararla yerimde kaldım ve gözlerime yüklediğim ateşli, çaresiz anlamla onu otobüse binmeye ikna etmeye çalıştım.

Film yıldızlarına yaraşan bir yakışıklılığı ya da klasik kusursuz görünüşü yoktu ama havalı bir dağınıklığı ve "Kim, ben mi?" diyecekmiş gibi görünen cazibesi beni ona çeken şey olmuştu. Buradan gözlerinin rengini seçemedim. Yeşil diyebilirdim ama belki de mavi?

Mesele şu ki, isterseniz buna hayalperestlik deyin, fakat aynı yıldırımın ona da çarptığını gördüğümden emindim, sanki görünmez bir şimşek beklenmedik bir şekilde bizi bir araya getirmişti. Yuvarlak gözlerindeki belirgin elektrik şokunu gördüm. İnanamıyormuş gibi başını ikinci defa çevirmeye yakın bir harekette bulundu, hani tesadüfen uzun zamandır görmediğiniz ve orada olduklarına gerçekten inanamadığınız en eski ve en iyi arkadaşınızı gördüğünüzde yapabileceğiniz türden bir şey.

Bakışında, *"Selam"*, *"Aman Tanrım, sensin"* ve *"İnanamıyorum, seni görmek çok güzel"* hislerinin hepsi aynı anda vardı.

Gözleri hâlâ otobüse binmeye çalışan kalabalık sıraya ve sonra yine bana kaydı, aklından geçenleri duyabiliyormu-

şum gibiydi. Otobüse binmesinin delice olup olmayacağını, cam ve kalabalık tarafından ayrılmamış olsak ne söyleyeceğini, yanıma gelmek için basamakları ikişer ikişer çıkarsa aptal gibi hissedip hissetmeyeceğini merak ediyordu.

Hayır, diyerek destek olmaya çalıştım. *Hayır, aptal gibi hissetmezsin. Buna izin vermem. Kahrolası otobüse binsen olmaz mı!* Doğruca bana bakıyordu ve sonra, içinde tutamıyormuş gibi, dolgun dudaklarında ağır ağır bir gülümseme belirdi. Sonra ben de gülümsedim, neredeyse sırıtacaktım. Benim de elimde değildi.

Lütfen otobüse bin. Ani bir kararla kitabını çarpıp kapadı ve ayaklarının arasındaki sırt çantasının içine attı. Şimdi ileri doğru yürüyordu, nefesimi tutup elimi cama dayadım, kapıların hastalıklı bir tıslama sesiyle kapandığını ve harekete geçmeye başladığını duyunca acele etmesini istedim.

Hayır! Hayır! Tanrım, bu duraktan ayrılmaya cüret etme! Noel'deyiz! Bağırmak istedim, otobüs trafiğin arasına karışıp hızını alırken, o dışarıda nefes nefese yolun kenarında durmuş gitmemizi izliyordu. Yenilginin, gözlerindeki ışığı aldığını gördüm. Noel'de olduğumuz için ve otobüs durağındaki bir yabancıya umutsuzca âşık oluverdiğim için, ona üzgünce bir öpücük attım ve alnımı cama dayayıp görüş alanımdan çıkana kadar onu izledim.

Sonra jetonum düştü. Kahretsin. Neden boktan kitabımdan bir yaprak koparıp bir şeyler yazarak pencereye dayamamıştım ki? Bunu yapabilirdim. Hatta telefon numaramı bile yazabilirdim. Ufak pencereyi açıp adımı, adresimi falan da haykırabilirdim. Yapabileceğim ve yapmam gereken şeyler aklıma geliyordu, ancak o sırada aklıma hiçbir şey gelmemişti çünkü gözlerimi ondan alamamakla meşguldüm.

İzleyenler için, Oscarlık altmış saniyelik bir sessiz film olabilirdi. Şu andan itibaren, eğer biri bana hiç ilk görüşte âşık olup olmadığımı sorarsa ona evet diyecektim, 21 Aralık 2008'deki olağanüstü bir dakikada.

2009

Yeni Yıl Kararları

Bu yıl sadece iki kararım var ama iki büyük, parlak, ışıl ışıl karar.

1) Onu bulmak, otobüs durağındaki adamı yani.
2) Dergideki ilk düzgün işimi bulmak.

Kahretsin. Keşke kalemle yazmış olsaydım çünkü silerdim ve yerlerini değiştirirdim. Tercihen ilk olarak havalı bir dergide bir iş bulmak, sonra da bir kafede, elimde sağlıklı öğle yemeğimi tutarken duraktaki çocuğa rastlamak isterdim. Kazayla çantamı düşürürdü ve sonra baktığında beni görüp, "Ah, sensin. Sonunda," derdi.

Ardından öğle yemeğini es geçip parkta yürüyüşe çıkardık çünkü hayatlarımızın aşkını bulduğumuz için iştahımızı kaybetmiş olurduk.

Her neyse, bu kadar. Bana şans dileyin.

20 Mart

Laurie

"Şu o mu? Tam şu anda şuradakinden acayip bir durakta bekleme enerjisi aldım."

Sarah'nın başıyla işaret ettiği tarafa doğru baktım ve gözlerimi barın cuma gecesi yoğunluğunda gezdirdim. Ne zaman bir yere gitsek kendimizi kaptırdığımız bir alışkanlıktı bu; yüzleri inceliyor ve Noel'de yaptıklarımızı konuşurken anlattığım, Sarah'nın ona taktığı isimle "duraktaki çocuk"a bakınıyorduk. Sarah'nın York'taki aile etkinlikleriyle dolu tatili, benim Birmingham'daki yiyecekle dolu, rahat tatilimden çok daha gürültülü geçmiş gibiydi. Fakat yeni yılın başlangıcıyla birlikte ikimiz de Londra'daki kışın gerçekliğine geri dönmüştük. Kendimize acırken acıklı "ilk görüşte aşk" hikâyemi bir anda ortaya atıvermiştim ve hemen sonrasında hiç anlatmamış olmayı dilemiştim. Sarah'ya güvenmediğimden falan değildi, sadece anlattığım andan itibaren onu bulma konusunu benden bile daha takıntılı bir hale getirmişti. Ben de ona sessizce deli oluyordum.

"Hangisi?" İnsan denizine kaşlarımı çatarak baktım, çoğunlukla tanımadığım kişilerin kafalarının arkasından oluşuyordu. Söylediği kişiyi benim nasıl ayırt edeceğimi çözmeye çalışırken duraksadı, burnunu buruşturdu.

"İşte, orada, mavi elbiseli kadının yanındaki."

Kadını daha çabuk gördüm, platin sarısı saçlarının pokerdeki seri kartlar gibi sıralanmış tutamlarını geriye

doğru atıp yanındaki adamın söylediği bir şeye kahkaha atıyordu.

Adam hemen hemen doğru boydaydı. Saçı da benzer görünüyordu ve siyah gömleğinin içindeki omuzlarının duruşunda da tanıdık bir yan vardı. Herhangi biri olabilirdi ama duraktaki çocuk da olabilirdi. Ona ne kadar çok bakarsam, arayışın sona erdiğinden o kadar emin oluyordum.

"Bilmiyorum," dedim. Nefesimi tuttum çünkü çok yaklaşmış olabilirdik. Onu o kadar çok tarif etmiştim ki, muhtemelen Sarah onun neye benzediğini benden daha iyi biliyordu. Biraz yaklaşmak istedim. Tam biraz yaklaşmaya başlamıştım ki Sarah koluma koyduğu eliyle beni durdurdu çünkü adam sarışını öpmek için başını eğmişti. Kadın, bir anda gezegendeki en sevmediğim insan oluverdi.

Ah Tanrım, sanırım bu oydu! Hayır! Böyle olmaması gerekiyordu. Bu sahneyi her gece gözlerimi kapadığımda çeşitli şekillerde aklımda canlandırmıştım ve asla, tekrar ediyorum *asla*, bu şekilde sonlanmamıştı. Bazen bir barda kalabalık bir erkek grubunun içinde oluyordu, diğer zamanlarda bir kafede kitap okuyordu, fakat asla parlak, sarışın, hayatını santim santim emdiği bir kız arkadaşı olmuyordu.

Sarah, "Siktir," diye homurdandı, şarabımı elime verdi. Devam eden öpüşmeyi izledik. Bitmeyen. Tanrı aşkına, bu insanların hiç sınırı yok muydu? Şimdi de kadının arkasını bir güzel yokluyordu, dolu bir barda sınırını aşan hareketler yapıyordu. "Biraz edepli olun millet," diye söylendi Sarah. "Sonuç olarak hiç de senin tipin değil, Lu."

Dilim tutulmuştu. Öyle ki, soğuk şarabın hepsini kafama dikiverdim sonra da titredim.

"Sanırım gitmek istiyorum," dedim ama saçma bir şekilde ağlamak üzereydim. Ardından öpüşmeyi kestiler ve kız elbisesini düzeltti, adam onun kulağına bir şeyler fısıldadı ve dönüp doğruca bize doğru yürüdüler.

Anında fark ettim. Yanımızdan geçerken neredeyse rahatlıktan kahkaha atacaktım.

"O değil," diye fısıldadım. "Hatta ona hiç benzemiyor."

Sarah gözlerini devirdi ve tuttuğu soluğunu bıraktı. "Tanrım, şükürler olsun. Ne puşt ama. Az önce adama çelme takmaya ne kadar yakın olduğumu biliyor musun?"

Haklıydı. Yanımızdan geçen adam öyle bir kendine odaklanmıştı ki, tuvalete doğru giderken yüzünde kendini beğenmiş, memnun bir sırıtışla, elinin tersiyle ağzına bulaşan kırmızı ruju siliyordu.

Tanrım, bir içkiye daha ihtiyacım vardı. Üç aydır duraktaki çocuğu arıyorduk. Yakında onu bulsam iyi olurdu, yoksa rehabilitasyona girecektim.

Daha sonra, Delancey Caddesi'ne geri dönünce ayakkabılarımızı atıp yayıldık.

Sarah, "Düşünüyordum da," diyerek kanepenin diğer ucuna oturdu. "İşyerimde yeni biri var, ondan hoşlanabilirsin."

"Ben sadece duraktaki çocuğu istiyorum," diye iç geçirdim, tiyatrolara yakışan bir melodramdı.

"Ama ya onu bulursan ve adam gıcığın teki çıkarsa?" dedi. Barda yaşadığımız şey belli ki onu da etkilemişti.

"Sence aramayı bırakmalı mıyım?" diye sordum, ağırlaşmış olan başımı koltuğun kolundan kaldırıp ona baktım. Kollarını genişçe açıp öyle durdu.

"Sadece beklenmedik bir olasılığa karşılık plan yapman gerektiğini söylüyorum."

"Gıcık çıkma olasılığına karşı mı?"

Başparmaklarını havaya kaldırdı, herhalde kafasını kaldırmak çok çaba gerektirdiği içindi.

"Birinci sınıf, üstün bir mal olabilir," dedi. "Kız arkadaşı olabilir ya da Tanrım, Lu, evli bile olabilir."

Nefesim kesildi. Gerçekten tıkandım. "Asla!" dedim kekeleyerek. "O bekâr ve muhteşem, ayrıca dışarıda bir

yerlerde onu bulmamı bekliyor." Sarhoş bir kadının inancıyla bunu hissediyordum. "Hatta belki beni arıyor bile olabilir."

Sarah dirseklerinin üzerinde doğruldu ve gözlerini bana dikti, uzun, kırmızı saçları ve gecenin sonuna doğru ömrünü tamamlayan rimeli iyice dağılmıştı.

"Sadece gerçekdışı beklentilerimiz, yani *beklentin* olduğunu ve daha tedbirli bir şekilde hareket etmemiz, *etmen*, gerektiğini söylüyorum, o kadar."

Haklı olduğunu biliyordum. Bardayken kalbim neredeyse atmayı bırakacaktı.

Birbirimize baktık ve sonra bacağıma bir şaplak attı. "Onu bulacağız," dedi. Aslında ne kadar ufak bir hareketti ama kafam iyiyken boğazıma bir yumru oturmasına sebep oldu.

"Söz mü?"

Başıyla onayladı ve kalbinin üzerine bir haç çizdi, boğazımdan büyük bir hıçkırık sesi çıktı, çünkü yorgundum ve sarhoştum. Bazen duraktaki çocuğun yüzünü tam hatırlayamıyordum ve neye benzediğini unutmaktan korkuyordum.

Sarah kalkıp oturdu ve bluzunun koluyla yüzümü kuruladı.

"Ağlama, Lu," diye fısıldadı. "Onu buluncaya kadar aramaya devam edeceğiz."

Başımla onayladıktan sonra gözlerimi kabartmalı tavana geri çevirdim, yıllar önce buraya taşındığımızda ev sahibimiz yeniden boyatmaya söz vermişti. "Bulacağız ve o da muhteşem olacak."

Sarah sessizleşti ve sonra işaretparmağını tepesinden salladı. "Olsa iyi eder. Yoksa alnında tam buraya 'gıcık' kelimesini kazırım."

Başımla onu onayladım. Sadakati takdir edilesiydi ve karşılıklıydı. "Paslı bir neşterle," derken tüyler ürpertici görüntüyü gözümde canlandırdım.

"Böylece enfeksiyon kapar ve kafası kopup düşer," diye mırıldandı.

Gözlerimi kapatıp sessizce güldüm. Duraktaki çocuğu bulana kadar, sevgimin büyük parçası Sarah'ya aitti.

24 Ekim

Laurie

"Sanırım başardık," dedi Sarah. Geriye doğru çekilip yaptığımıza hayranlıkla baktı. Bütün hafta sonumuzu dairemizdeki küçük oturma odamızı yeniden dekore ederek geçirmiştik, ikimiz de boya damlaları ve tozla kaplıydık. İşimizi bitirmeye epey yakındık ve içimde sıcak bir memnuniyet parıltısı hissediyordum. Oteldeki boktan işimin de bana bunun yarısı kadar bir şey başarmışım hissi vermesini dilemeden edemedim.

"Umarım ev sahibi beğenir," dedim. Aslında böyle değişiklikler yapmaya iznimiz yoktu ama evi geliştirmek için yaptığımız şeylere nasıl karşı çıkabilirdi ki?

"Bunun için bize para ödemesi gerekir," dedi Sarah. Ellerini kalçalarına dayadı. Kesik bir iş tulumunun içine, saçlarıyla vahşi bir tezatlık oluşturan pembe bir kısa kollu giymişti. "Biz bu dairenin değerini artırdık. Kim tiftik tiftik olmuş eski halı yerine bu parkeleri tercih etmez ki?"

Dürüp büktüğümüz halıyı en üst kattaki dairemizden aşağı taşımak için savaş vermemizin karikatür gibi görüntüsünü hatırlayınca kahkaha attım. Son basamağa ulaştığımızda ikimiz de madenciler gibi terlemiştik ve denizciler gibi küfrediyorduk, ayrıca ikimiz de halının altında gevşemiş olan köpükten parçalarla kaplıydık. Halıyı bir komşunun evinin önündeki çöp konteynerine attıktan sonra bir

beşlik çakmıştık. Çöp ezelden beri orada yarı dolu biçimde durduğu için fark edeceklerini bile sanmıyordum.

Eski meşe ahşabından parkeler çok güzeldi, birilerinin yıllar önce onları yenileme zahmetine girmiş olduğu belliydi, ardından şu anki ev sahibi güzelim parkeleri o korkunç, desenli halının altına saklamıştı. Yeni boyanmış beyaz duvarlar ve kocaman, eski, kanatlı pencereler sayesinde yumuşak, hafif ışıkla dolu odamızın ortasında durduğumuzda, o koca şeyi atmak için yaşadığımız kol ağrılarına değdiğini hissettik. Bu muhteşem kemikleri olan yorgun bir binaydı, hem de şu tavana rağmen. Yere ucuz bir halı koyduk, uyumsuz mobilyaların üzerine de yatak odalarımızdan aldığımız örtüleri attık ve hepsini birleştirdiğimizde, bence olağanüstü bir iş başarmıştık.

Sarah, "Bohem bir şıklık," dedi.

"Saçında boya var," derken elimle nerede olduğunu kendi başımda gösterirken kendime de yeni bir leke eklemiş oldum.

"Senin de," derken kahkaha attı, sonra saatine baktı. "Balık ve patates kızartmasına ne dersin?"

Sarah'da bir atın metabolizması vardı. Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri buydu, çünkü suçluluk duymadan pasta yememe olanak sağlıyordu. Açlıktan ölürken başımı salladım. "Ben giderim."

Yarım saat sonra, kanepemizde dizlerimizin üzerinde balık ve patatesimizi yerken, yeni ve muhteşem oturma odamızda kadeh kaldırdık.

"İşlerimizden ayrılıp televizyondaki dekorasyon kraliçelerinden olmalıyız," dedi Sarah.

"Tozunu attırırdık," dedim. *"Laurie ve Sarah'nın Baştan Yaratan Tasarımları."*

Sarah çatalını ağzına doğru götürürken yarı yolda duraksadı. *"Sarah ve Lu'nun Baştan Yaratan Tasarımları."*

"*Laurie ve Sarah* kulağa daha iyi geliyor," diyerek sırıttım. "Haklı olduğumu biliyorsun. Ayrıca ben senden daha büyüğüm, önce benim adımın söylenmesi daha adil."

Bu aramızdaki eski bir şakaydı, ben Sarah'dan birkaç ay büyüktüm ve bunu öne sürmek için hiçbir fırsatı kaçırmazdım. Yerden şişemi almak için eğildiğimde birasını püskürttü.

"Parkelere dikkat et!"

"Altlık kullandım herhalde," dedim.

Öne doğru eğildi ve üstünkörü altlığıma bir bakış attı; marketin bu ayki el broşürüydü.

"Aman Tanrım, Lu," dedi yavaşça. "Altlık kullanan insanlardan olduk."

Kasvetli bir şekilde yutkundum. "Yani bu birlikte yaşlanıp bir sürü kedi sahibi olacağımız anlamına mı geliyor?"

Başıyla onayladı. "Sanırım öyle."

"Bence de öyle," diye homurdandım. "Aşk hayatım resmi olarak ölü."

Sarah bitirdiği balık ve patatesin paketini buruşturdu. "Tüm suç sende," dedi.

Duraktaki çocuğu kastediyordu elbette. Adam artık neredeyse efsanevi bir statüye ulaşmıştı ve ondan vazgeçmenin sınırındaydım. On ay, baltalı katilin teki değil de, bekâr ve benimle ilgilenen biri olacağı ihtimaliyle tamamen yabancı birini aramak için uzun bir süreydi. Sarah, yoluma devam etmem gerektiğinin sesli hatırlatıcısıydı, yani rahibeye dönüşmeden önce birini bulmam gerektiğini söylüyordu. Haklı olduğunu biliyordum ama kalbim henüz onu bırakmaya hazır değildi. Gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde hissettiğim o duygu... Öyle bir şeyi daha önce hiç hissetmemiştim.

"Onu gördüğünden beri geçen zamanda bütün dünyayı yürüyerek gezebilirdin," dedi. "Bunu yaparken kaç tane muhteşem adamı götürebilirdin bir düşün. Yaşlandığın-

da torunlarına İtalya'daki Roberto ve Rusya'daki Vlad'ı anlatabilirdin."

"Çocuğum ya da torunum falan olmayacak. Onun yerine ömrümün sonuna kadar duraktaki çocuğu boş yere arayıp duracağım ve seninle kedilerim olacak," dedim. "Bir barınak kuracağız ve kedilere verdiğimiz hizmet için kraliçe bize birer madalya verecek."

Sarah kahkaha attı ama gözleri bana duraktaki çocukla ilgili hayallerimi savurup onu bırakma zamanımın geldiğini söylüyordu.

"Kedilere alerjim olduğunu hatırladım," dedi Sarah. "Ama beni hâlâ seviyorsun, değil mi?"

İç geçirip birama uzandım. "Korkarım bu anlaşmamızı bozan bir şey. Başka birini bul, Sarah, biz asla birlikte olamayız."

Sırıttı. "Önümüzdeki hafta bir randevum var."

Kalbimi tuttum. "Bizi çok çabuk atlattın."

"Onunla asansörde tanıştım. Asansörü durdurup benimle çıkmayı kabul edinceye kadar onu rehin tuttum."

Ondan hayat dersleri almam gerekiyordu, istediği bir şeyi görünce iki eliyle birden sarılıyordu. Belki de milyonunca defa o otobüsten inme cesaretini göstermiş olmayı diliyordum. Fakat maalesef, inmemiştim. Belki de aklımı başıma toplayıp onu aramaya ve başarısız olduğum her seferde de sarhoş olup ağlamaya bir son vermenin zamanı gelmişti. Başka adamlar da vardı. "Sarah olsa ne yapardı?" sorusunu hayatımın sloganı yapmam gerekiyordu. Hayatının bir yılını zırlayarak geçirmezdi, bundan emindim.

"Şu duvara bir resim almalı mıyız?" diyerek şöminenin üzerindeki boş alana baktı.

Başımı salladım. "Evet. Niye olmasın? Kedi resmi olabilir mi?"

Kahkaha attı ve buruşturduğu kâğıdı kafama doğru fırlattı.

18 Aralık

Laurie

"Bu akşam David'le tanışınca ani kararlar vermemeye çalışsan? İlk bakışta senin tarzın olmadığını düşüneceksin muhtemelen ama bana güven, çok komik biri. Ayrıca *nazik* de, Laurie. Önceki gün bir toplantıda bana sandalyesini verdi. Tanıdığın erkeklerden kaçı böyle bir şey yapar?" Sarah bütün bu konuşmayı dizlerinin üzerinde, paylaştığımız ufak dairenin mutfak dolabının derinliklerinden tozlu şarap kadehleri çıkarırken yapmıştı.

Bir cevap aradım ve dürüst olmam gerekirse, seçeneklerim çok azdı. "Bu sabah alt kattaki adam kapıdan geçebileyim diye bisikletini yolumdan çekti. O sayılır mı?"

"Postalarımızı açan ve her hafta sonu koridora soğuk kebaptan yollar yapan kişiyi mi kastediyorsun?"

Şarap bardaklarımızı buharı tüten sıcak suyla doldururken kahkaha atmadan edemedim. Bu akşam geleneksel Noel partimizi veriyorduk, Delancey Caddesi'ne taşındığımızdan beri her yıl yaptığımız bir şeydi. Artık üniversiteyi bitirdiğimiz için bunun çok daha sofistike olacağını söyleyerek kendimizi kandırıyor olsak da, daha çok öğrencileri ve hâlâ tanımaya çalıştığımız birkaç iş arkadaşımızı içerecekti. Ucuz şarap içip gerçekten anlamadığımız konular hakkında konuşacaktık ve görünüşe göre ben de, Sarah'nın benim için harika biri olduğuna karar verdiği David adında biriyle görüşecektim. Daha önceden de bu

yollardan geçmiştik. En iyi arkadaşım kendini çöpçatan olarak görmekten hoşlanırdı ve üniversitedeyken de bana birkaç defa birilerini ayarlamıştı. İlki Mark'tı, yoksa Mike mıydı? Kışın ortasında görüşmeye koşu şortuyla gelmişti ve akşam yemeği boyunca beni, yemek seçimimin spor salonunda bir saatten fazla çalışmamı gerektirmeyecek bir şey olması için yönlendirmeye çalışıp durmuştu. Ben balıketli bir kızdım, menüyle ilgili endişelendiğim tek şey Mike'tı. Yoksa Mark mıydı? Her neyse işte. Sarah'yı savunmak gerekirse, eğer gözlerinizi kısarsanız ve karanlık bir odada gözünüzün ucuyla ona bakarsanız hafiften Brad Pitt'i andırıyordu. Öyle yaptığımı da itiraf etmek zorundayım, normalde ilk randevuda erkeklerle yatan biri değilim fakat Sarah'nın hatırına bir kereliğine denemek zorundaymışım gibi hissettim.

İkinci tercihi Fraser'dı, sadece birazcık daha iyiydi. En azından adını hatırlayabiliyordum. Bugüne kadar tanıştığım en baba İskoç'tan bile daha İskoç bir adamdı, öyle ki söylediklerinin sadece yarısını anlıyordum. Özellikle gaydadan bahsettiğini sanmıyorum, fakat ceketinin altından bir tane çıkarmış olsaydı şaşırmazdım. Ekoseli papyonu dikkat dağıtıcıydı ama bunların hiçbiri önemli değildi. Asıl düşüşü randevunun sonunda gelmişti, bana Delancey Caddesi'ne kadar eşlik edip suni teneffüs yapar gibi beni öpmüştü. Hem de uygunsuz derecede tükürük içeren bir suni teneffüstü bu. İçeri girdiğim anda koştura koştura banyoya girdim ve yansımamı görünce gerçekten de bir Danua tarafından yalanmış gibi göründüğümü doğruladım. Hem de yağmur altında kalmışım gibi.

Kendi başıma seçtiğim erkek arkadaşlar konusunda da etkileyici bir geçmişim falan yoktu. Lewis haricinde elbette, eskiden yaşadığım yerdeki uzun süreli sevgilimdi. Bir şekilde hedefi sürekli ıskalıyordum. Üç randevu, dört randevu, hatta kaçınılmaz fiyaskodan önce beş randevu oluyordu.

Sarah gibi büyüleyici biriyle çok iyi arkadaş olmanın iki ucu keskin bir şey olup olmadığını merak etmeye başlıyordum, erkeklere kadınlarla ilgili gerçekdışı beklentiler veriyordu. Eğer onu bu kadar çok sevmeseydim muhtemelen gözlerini çıkarmak isterdim.

Neyse, isterseniz bana aptal deyin ama o adamların hiçbirinin haklı olmadığını biliyordum. Ben kendini romantizme adamış bir kızım, en çok beraber yemek yemeyi istediğim hayali konuğu sorsalar Nora Ephron der ve gerçekten öyle öpüşen iyi çocuklar var mı diye öğrenmek isterdim. Ana fikri anladınız işte. Bütün bu kurbağaların arasından bir gün bir prens çıkmasını umuyordum. Ya da öyle bir şeyler işte.

David'in nasıl çıkacağını kimbilirdi, belki üçüncü sefer şans getirirdi. Çok umutlu değildim tabii ki. Belki hayatımın aşkı olacaktı ya da belki de korkunç birisi çıkacaktı ama her halükârda, reddedemeyeceğim kadar ilgimi çekmişti ve biraz rahatlamaya çoktan hazırdım. Geçtiğimiz yıl boyunca bu çok sıklıkla yaptığım bir şey değildi, ikimiz de üniversitenin korunaklı kollarından çıkıp iş dünyasının gerçekliğine atılmanın ani ve büyük değişikliğini yaşıyorduk. Gerçi Sarah benden daha başarılı şekilde başlamıştı. Yerel bir televizyon kanalında küçük bir pozisyona getirilmişti, bense hâlâ otelde resepsiyon görevlisi olarak çalışıyordum. Evet, yeni yıl kararlarıma rağmen, hâlâ hayalimdeki işte çalışmıyordum. Fakat ya onu yapacaktım ya da Birmingham'daki evime geri dönecektim ve Londra'dan ayrılırsam bir daha hiç geri dönememekten korkuyordum. Sarah için işler hep daha kolay oluyordu, o girişkendi ve ben de sosyal yönden biraz gariptim, bu da görüşmelerin pek de iyi gitmemesi demek oluyordu.

Ancak bu akşam hiçbirini hissetmiyordum. Bu akşam öyle sarhoş olacaktım ki sosyal yönden garip oluşum söz konusu bile olmayacaktı. Sonuçta, sarhoşken yaptığımız

davranışları unutmak için önümüzde yeni yıl olacaktı. Yani, "Hadi ama, o dediğin *geçen yıl* oldu, Tanrı aşkına. Yoluna baksana!" diyebilecektim.

Ayrıca en sonunda Sarah'nın yeni erkek arkadaşıyla da tanışacağım gece olacaktı. Onu birkaç haftadır tanıyordu ama nedendir bilmem, henüz onu kanlı canlı olarak görememiştim. Ancak bir kitap yazdığını duymuştum. Maalesef yatakta bir seks tanrısı gibi olduğunu ve Sarah'nın, adam üne kavuştuğu anda onun karısı olmayı ve çocuklarını doğurmayı dört gözle beklediğini de biliyordum. Daha yirmi dördündeyken on yıllık geleceğinin önüne serilmiş olmasından dolayı onun için neredeyse üzülüyordum. Ama n'aparsınız, bu Sarah'ydı. Adam ne kadar havalı olursa olsun, şanslı olan oydu.

Sarah durmadan onun hakkında konuşuyordu. Şu anda da yine aynı şeyi yapıyordu, azgın seks hayatları hakkında bilmek istediğimden daha fazlasını anlatıyordu.

Anlattığı şeyi durdurmak için köpüklü parmaklarımı sallayınca, bir çocuk gibi etrafa baloncuklar saçtım. "Tamam, tamam, lütfen dur. En sonunda müstakbel kocanı gözüme kestirip olduğum yerde orgazm olmamaya çalışıyor halde olacağım."

"Bunu ona söylemeyeceksin ama, değil mi?" sırıttı. "Şu müstakbel koca şeyini? Çünkü henüz azıcık bile bilmiyor ve anlarsın ya, onu biraz, şey, şoka sokabilir."

İfadesizce, "Öyle mi dersin?" diye sordum.

"Birkaç yıl içinde bunun kendi harika fikri olduğunu düşünürse daha da iyi olur." Ayağa kalkıp pantolonunun dizlerindeki tozu silkeledi.

Başımı salladım. Eğer Sarah'yı tanıyorsam, ki tanıyordum, adamı o parmağının ucunda oynatacak ve ne zaman vaktin doğru olduğuna karar verirse o zaman teklif etmesini sağlayacaktı. Herkesi yörüngesine çeken bazı insanlar vardır, bilirsiniz. İnsanları kendilerine doğru çeken bir *aura* yayan

nadir, enerjik tipler olur ya? İşte Sarah o insandı. Fakat bunun onu çekilmez yaptığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz.

Onunla ilk burada tanışmıştım, üniversitenin ilk yılıydı. Yurt yerine üniversitenin kiralık yerlerinden birine gitmeye karar vermiştim ve burayı seçmiştim. Üç kata bölünmüş yüksek, eski bir şehir eviydi: Alt katta iki tane daha büyük daire vardı ve bizim çatı katımız sonradan düşünülmüş gibi tepeye kondurulmuştu. İlk gördüğümde tamamen cazibesine kapılmış, pembe gözlüklerimi hemen takıvermiştim. Şu Bridget Jones'un yaşadığı pejmürde bir şıklığı olan, ufak daireyi biliyor musunuz? İşte bana onu hatırlatmıştı, sadece daha pejmürde ve daha az şıklığı olan bir yerdi ve kirayı karşılamak için yabancı biriyle paylaşmak zorundaydım. Bunların hiçbiri beni o boş imza yerini imzalamaktan alıkoyamamıştı, bir koridor dolusu kalabalık, gürültülü insandansa bir yabancıyla yaşamak daha kolaydı. Taşınacağım gün bütün eşyalarımı üç kat yukarı taşıyışımı hâlâ hatırlıyordum, tüm o süre boyunca da yeni ev arkadaşımın Bridget Jones fantezimi öldürmemesini umuyordum.

Kapıya bir hoş geldin notu asmıştı, eski bir zarfın arkasına kırmızı kalem, büyük harfler ve deli bir el yazısıyla, karalanmıştı:

Sevgili yeni ev arkadaşım,
Yeni evimizi kutlamak için ucuz içki almaya gittim.
İstersen büyük odayı al, zaten tuvalete iki adım uzakta olmayı tercih ederim!
S x

Ve işte bu kadardı. Daha kızı görmeden beni avucuna almıştı bile. Birçok yönden benden farklıydı ama yanan bir ev gibi çabucak birbirimize ısınmamızı sağlayacak kadar ortak yönümüz vardı. Neredeyse poposuna kadar gelen itfaiye arabası kırmızısı saçlarıyla suratınıza çarpan bir gü-

zelliği vardı ve vücudu acayip güzeldi, gerçi nasıl göründüğünü bir tarafına taktığı bile yoktu.

Normalde onun kadar muhteşem biri bana kendimi çirkin kız kardeş gibi hissettirirdi ama Sarah'da size kendinizi iyi hissettiren bir şeyler vardı. Köşedeki dükkândan eve döndüğü o ilk gün söylediği ilk şey, "Hassiktir! Elizabeth Taylor'ın tıpatıp aynısısın. Kapıya kilit takmamız gerekecek, yoksa bir ayaklanmaya sebep oluruz," olmuştu.

Abartıyordu elbette. Elizabeth Taylor'a çok fazla benzemiyordum. Koyu renk saçlarım ve mavi gözlerim için şükranlarımı sunduğum Fransız bir büyükannem vardı, yirmilerindeyken oldukça meşhur bir balerindi. Bunu kanıtlayacak kayıtlı programlarımız ve karlı basın görüntüleri vardı. Fakat ben kendimi daha çok başarısız bir Parisli olarak düşünüyordum. Büyükannemin görünüşünü almıştım ama zarafetinden yoksundum ve onun her zaman düzgün duran kumral topuzu yerine, bende daima elektriklenmiş bir halde duran dalgalı saçlar vardı. Ayrıca, bende bir dansçının disiplinine sahip olacak irade de yoktu, yoğun çikolatalı kurabiyeye fazla düşkündüm. Metabolizmam bana itaat etmediğinde işim bitecekti.

Sarah dalga geçerek bizim için fahişe ve prenses benzetmesi yapmıştı. İşin aslı, onda bir gram sürtüklük yoktu ve bendeyse bir prenses için gereken hanımefendiliğin onda biri yoktu. Dediğim gibi, tam ortada buluşuyor ve birbirimizi güldürüyorduk. Louise'ime Thelma olmuştu, bu yüzden de aniden yoldan çıkıp daha tanışmadığım ya da uygun olup olmadığına bakamadığım bir adama kapıldığı için dengem şaşmıştı.

"Sence yeterli içkimiz var mı?" diye soruyordu şimdi, mutfak tezgâhının üzerine dizilmiş şişelere şüpheyle göz gezdirirken. Kimse buna sofistike bir koleksiyon demezdi, bu partinin hatırlanacağından emin olmak için geçtiğimiz üç ayda, süpermarketlerdeki ucuza satılan indirimli şarap ve votkalardan alınan bir içki yığınıydı.

Ya da belki hatırlanmaması için.

"Yeter de artar. İnsanlar da birer şişe getirecek," dedim. "Harika olacak." Karnım guruldayarak kahvaltıdan beri ikimizin de hiçbir şey yemediğini hatırlattı.

Karnımı ovuştururken, "Duydun mu şunu?" dedim. "Midem senden az önce DC spesiyali istedi."

Sarah'nın sandviçleri, Delancey Caddesi miti ve efsanesiydi. Bana kutsal kahvaltı üçlüsü olan pastırma, kırmızı pancar ve mantarı öğretmişti ve özel yemeğimize dairemizin adını vererek DC spesiyali demek iki yılımızı almıştı.

Kahkaha atarak gözlerini devirdi. "Kendin de yapabilirsin, biliyorsun."

"Senin yaptığın gibi yapmam mümkün değil."

Buzdolabını açarken böbürlendi. "Bak bu doğru."

Tavuğu ve rokfor peyniriyle marulu çıkarıp ekmeğe dizmesini izledim, üzerine mayonez ve yabanmersini reçelini de, bu benim daha yeni öğrendiğim bir bilimdi. Kulağa korkunç geldiğini biliyorum ama bana güvenin, öyle değil. Ortalama öğrenci yiyeceğiniz olmayabilirdi ama üniversite günlerinde bu güzel karışımı bulduğumuzdan beri buzdolabımızda malzemelerin olduğundan hep emin oluyorduk. Bu bizim başlıca besin kaynağımız gibi bir şeydi. Bu sandviç, dondurma ve ucuz şarap.

"Olay yabanmersini reçelinde," dedim ilk ısırıktan sonra.

"Aslında bu miktarla ilgili," dedi. "Çok fazla reçel koyarsan, sadece reçelli bir sandviç olur. Fazla peynir koyarsan da bir ergenin kirli çorabını yalamak gibi olur."

Sandvicimden bir ısırık daha almak için elimi kaldırdım ama atılıp kolumu indirdi. "Bekle. Bizi parti moduna sokması için birer içkiye ihtiyacımız var."

İnledim çünkü şat bardaklarına uzanırken ne yapacağını anlamıştım. Şimdiden kıs kıs gülüyordu, gevrek kutularının arkasındaki tozlu şişeye uzandı.

"Rahip sidiği," dedi ikimize de törensel bir edayla koyarak.

Daha doğrusu şat bardaklarına koyduğu şey, daireyi tuttuğumuzda içinde bulunan, eski bitkilerden imal edilmiş likörün adı Benedictine'di. Şişenin üstünde yazanlar bize içinde gizli bitki ve baharat karışımları olduğunu söylüyordu. Daireye taşındıktan sonra aldığımız o ilk yudumda, o gizli malzemelerden birinin kesinlikle rahip sidiği olduğuna karar vermiştik. Arada sırada, genellikle de Noel'de, birer şat atardık, eşit seviyede hoşlandığımız ve tiksindiğimiz bir ritüeldi bu.

"Şerefe," diyerek sırıttı, bardağı masada bana doğru ittikten sonra oturup arkasına yaslandı. "Mutlu Noeller, Lu."

Bardaklarımızı tokuşturduk, sonra içkileri kafaya diktik, boş bardakları masaya vurup yüzlerimizi buruşturduk.

"Yıllandıkça güzelleştiği söylenemez," diye fısıldadım, sanki damağımdaki deriyi yüzmüş gibi hissediyordum.

Boğuk sesle, "Jet yakıtı," diyerek kahkaha attı. "Sandvicini ye, hak ettin."

Sessizlik içinde sandviçlerimize yumulduk, bittiğinde parmaklarıyla boş tabağının kenarına vurarak, "Düşünüyorum da, Noel olduğu için belki sosis de ekleyebilirdik."

Başımı iki yana salladım. "DC spesiyalini kurcalayamazsın."

"Hayatta yağsız pişmiş sosisle geliştirilemeyecek bir şey yok, Laurie." Kaşlarını kaldırarak, "Hiç bilemezsin, belki bu gece şansın yaver gidebilir ve David'in sosisini görebilirsin," dedi.

Sarah'nın bana ayarladığı son iki randevuyu göz önünde bulundurursak, bu ihtimalin beni heyecanlandırmasına izin vermedim.

"Hadi," derken tabakları lavaboya bıraktım. "Hazırlansak iyi olur, yakında burada olurlar."

Üç kadeh beyaz şarap içmiş ve en sonunda fazlasıyla rahatlamış haldeyken, Sarah beni bulup, kelimenin tam anlamıyla elimden tutup beni mutfaktan dışarı sürükledi.

"Burada," diye fısıldarken parmaklarımdaki kemikleri eziyordu. "Gelip selam ver. Onunla hemen şimdi tanışmalısın."

Sarah beni sürüklerken David'e özür dilercesine gülümsedim. Sarah'nın onun hakkında söylediği şeyleri görmeye başlıyordum. Şimdiden beni birkaç defa güldürmüştü ve bardağımı dolu tutuyordu, deneysel, küçük bir öpücük vermeyi düşünüyordum. *Friends* dizisindeki Ross'u anımsatacak kadar iyiydi ama Sarah'nın ruh eşiyle tanışmanın ilgimi daha çok çektiğini fark ettim. Yani *Friends*'ten Ross, yarının pişmanlığı olacaktı. Bu iyi bir değişim göstergesiydi.

Beni kahkahalar atan sarhoş arkadaşlarımızın ve ikimizin de tanımadığından emin olduğum bir sürü insanın arasından, en sonunda kapının girişinde tereddütlü bir şekilde duran erkek arkadaşına ulaşana kadar sürüklemeye devam etti.

"Laurie," Sarah kıpır kıpırdı ve gözleri ışık saçıyordu. "Jack'le tanış. Jack, bu Laurie. *Benim* Laurie'm," diye ekledi etki için.

Selam vermek için ağzımı açtım ve sonra yüzünü gördüm. Kalbim sıçrayıp boğazıma çıktı, sanki birisi elektro şok cihazını göğsüme dayamış ve tam güçte çalıştırmış gibi hissettim. Ağzımdan tek bir kelime bile çıkaramadım.

Ben bu adamı tanıyordum.

Sanki onu ilk –ve son– görüşüm geçen haftaymış gibi geliyordu. On iki ay önce hıncahınç dolu otobüsün üst katından kalp durduran bakışmamızın olduğu o gün.

"Laurie." Adımı söyledi, burada olmasının getirdiği rahatlamadan ağlayabilirdim. Kulağa delice geleceğini biliyordum ama geçen yılı ona rastlamayı dileyerek ve umarak geçirmiştim. Ve şimdi buradaydı. Yüzünü bulmak için sayısız kalabalığa girmiştim, barlarda ve kafelerde onu aramıştım. Duraktaki çocuğu bulmaktan hiç vazgeçmemiştim, hatta o kadar ki Sarah, onun hakkında çok fazla şey anlattığım için adamı kendisinin bile tanıyacağına yeminler etmişti.

Görünüşe göre, tanımamıştı. Onun yerine, onu bana hayatının aşkı olarak tanıtıyordu.

Yeşil. Gözleri yeşildi. İrislerinin etrafı ağaç yosunu canlılığındaydı, içinde sıcak kehribar rengi benekler vardı. Fakat bana bu kadar güçlü çarpan şey gözlerinin *rengi* değildi, bana döndüğünde gözlerinde beliren bakıştı. Bir anlık şaşkın bir tanıma anıydı. Baş döndüren, bodoslama bir çarpışma gibi. Sonra o bakış bir kalp atışı süresi içinde gidiverdi ve beni o bakışın orada olmasını çok istememden ötürü öyle mi hayal ettim diye merak içinde bıraktı.

"Jack," diyerek elimi uzatmayı başardım. *Adı Jack.* "Tanıştığıma çok memnun oldum."

Başını salladı, dudaklarında ürkek, yarım bir gülümseme oynaştı. "Laurie."

Sarah'ya bir bakış attım, acayip bir suçluluk hissettim, bir terslik hissetmiş olabileceğinden emindim, fakat o ikimize bakarak deli gibi sırıtıyordu. Ucuz şaraba şükürler olsun.

Jack sıcak ve güçlü eliyle elimi tutunca, resmi, hatta kibar bir şekilde sıktı. Sanki bir Noel partisinde değil de resmi bir salonda tanışmışız gibi.

Elimi kolumu nereye koysam bilmiyordum çünkü yapmak istediklerimin hiçbiri doğru değildi. Lafıma sadık kalarak olduğum yerde orgazm olmadım ama kalbimde kesinlikle bir şeyler oluyordu. Nasıl oluyor da böyle boktan bir şey olabiliyordu? O Sarah'nın olamazdı. O benimdi. Koca bir yıldır benimdi.

"Harika değil mi?"

Sarah şimdi elini belime koymuş beni gösteriyor, aslında beni ona sarılmam için yönlendiriyordu, çünkü umutsuzca bizim çok iyi arkadaş olmamızı istiyordu. Yıkık viran haldeydim.

Jack gözlerini devirdi ve gergince güldü, sanki Sarah'nın açıklığı onu rahatsız ediyordu.

"Tıpkı senin söylediğin gibi muhteşem," dedi Jack, sanki bir arkadaşının yeni arabasına olan hayranlığını gösteri-

yormuş gibi başını salladı ve bana bakarken yüz ifadesine özüre çok benzeyen bir şey sızıverdi. Hatırladığı için mi, yoksa Sarah düğündeki fazla hevesli teyze gibi davrandığı için mi özür diliyordu?

"Laurie?" Sarah dikkatini bana çevirdi. "Tam da söylediğim gibi her parçası ayrı mükemmel değil mi?" Kahkaha attı, Jack'le gurur duyuyordu, duymalıydı da.

Başımı salladım. Acıyla yutkunduktan sonra zorlama bir kahkaha bile attım. "Kesinlikle öyle."

Sarah, bizim birbirimizden hoşlanmamızı çok istediği için Jack itaat ederek eğildi ve dudaklarını kısa bir süreliğine yanağıma sürttü. "Seninle tanıştığıma sevindim," dedi. Sesi ona kusursuzca uyuyordu; havalı bir şekilde özgüvenli, yoğundu. İçinde biraz da nazik, bilmiş bir nüktedanlık vardı. "Hiç durmadan senin hakkında konuşuyor."

Parmaklarımı mor taşlı kolyemin aşina olduğum yüzeyine kenetledim, zorla titrek bir kahkaha atarken beni rahatlatacak bir şey arıyordum. "Sanki seni tanıyormuşum gibi hissediyorum." Tanıyordum da, sanki onu ebediyetten beri tanıyormuşum gibi hissediyordum. Yüzümü çevirip dudaklarını dudaklarımla yakalamak istedim. Soluk soluğa kalarak onu odama sürüklemek ve kapıyı kapatmak istedim, onu sevdiğimi söylemek, soyunmak ve yatağa onunla girip teninin sıcak, temiz kokusuyla sarmalanmak istedim.

Cehennemdeydim. Kendimden nefret ediyordum. Kendi akıl sağlığım için ondan birkaç adım uzaklaştım ve müzikten daha yüksek sesle çarpan harap haldeki yüreğimle savaşa girdim.

"İçki?" dedi Sarah, rahat ve gürültülüydü.

Jack başıyla onayladı, bir can simidi atıldığı için minnettardı.

"Laurie?" Sarah onlarla gitmem için bana baktı.

Banyoya giden koridora doğru bir bakış attım, sanki tuvalete gitmek için deliriyormuşum gibi kıpırdandım.

"Ben sonra sizi bulurum." Ondan, onlardan, bu durumdan uzaklaşmam gerekiyordu.

Banyonun güvenli sınırlarına ulaşınca kapıyı kapadım ve başımı ellerimin arasına alarak sırtımı kapıya dayayıp aşağı kaydım. Ağlamamak için derin nefesler alıyordum.

Ah Tanrım, ah Tanrım. Ah Tanrım! Sarah'yı seviyordum, o benim biyolojik olmasa da kardeşimdi. Ama bu... hepimizin içinde olduğu gemiyi batırmadan nasıl güvenli şekilde devam edeceğimi bilmiyordum. Dışarı çıkıp gerçeği söylemenin hayalini kurunca göğsümde umut alevlendi, belki Sarah ona bilinçsizce yaklaşmasının sebebinin, bilmeden onun duraktaki çocuk olduğunu fark etmesi olduğunu görebilirdi. Tanrı biliyordu ya, onu resmen o tarafa çekmiştim. Ne yanlış anlama ama! Bu bariz saçmalığa nasıl da kahkahalarla gülecektik! Ama... sonra ne olacaktı? Yüce gönüllülük edip kenara çekilecekti ve o da *benim* yeni erkek arkadaşım mı olacaktı? Tereyağından kıl çeker gibi mi? Tanrı aşkına, onun beni hatırladığını bile sanmıyordum!

Gerçeklik başını uzatınca bu kırılgan ve saçma umudu ağırlığıyla ezip geçti. Yapamazdım. Elbette yapamazdım. Sarah'nın haberi bile yoktu ve Tanrım, çok mutluydu. Ondan yayılan parlaklık kahrolası Bethlehem yıldızından bile daha parlaktı. Noel olabilirdi ama bu gerçek hayattı, boktan bir Hollywood filmi de değildi. Sarah benim bu dünyadaki en iyi dostumdu ve bu durum beni ne kadar acılı ve uzun sürede öldürecek olsa da, Jack O'Mara'ya, bana göre onun mükemmel birisi olduğunu ve harap kalbimin her zaman onu seveceğini asla belli etmeyecektim.

19 Aralık

Jack

Siktir, uyurken çok güzeldi.

Boğazım sanki biri ağzıma kürekle kum atmış gibiydi ve sanırım dün gece Sarah başını geriye atıp suratıma çarpınca burnumu kırmıştı ama şu anda her şey için onu bağışlayabilirdim, çünkü kırmızı saçları yastıkların üzerinden omuzlarına doğru dağılmıştı. Sanki suyun üzerinde süzülüyorlar gibiydi. *Küçük Denizkızı* gibi görünüyordu. Gerçi düşününce, bu beni bir sapık gibi gösteriyordu sanırım.

Yataktan çıkıp en yakınımdaki şeyi üstüme geçirdim, o da Sarah'nın sabahlığıydı. Üzeri ananas şekilleriyle kaplıydı ama kendi kıyafetlerimin nereye kaybolduğunu hiç bilmiyordum ve ağrı kesiciye ihtiyacım vardı. Dün geceki insanların halini göz önünde bulundurursak, bir ya da iki tanesini hâlâ yere serilmiş vaziyette bulsam şaşırmazdım ve çıplak kıçımı görmektense ananaslı sabahlığı görmeyi tercih ederlerdi. Siktir, bu şey epey kısaydı gerçi. Çabucak gidip gelecektim.

Ben yatağın etrafından dolanırken Sarah elini benden tarafa doğru uzatıp çatlak sesle, "Su," dedi.

"Biliyorum," diye mırıldandım. Gözleri hâlâ kapalıydı, kolunu kaldırıp dikkatlice örtünün altına sokum ve öyle bir ses çıkardı ki, *teşekkürler* de demiş olabilirdi, *Tanrı aşkına bana yardım et* de. Alnına bir öpücük kondurdum.

"Bir dakikaya dönerim," diye fısıldadım ama çoktan uyku sisinin içine kayıvermişti bile. Onu suçlamıyordum. Beş dakika sonra ben de yatağa kıvrılıp aynı şeyi yapmayı planlıyordum. Uzun bir saniye boyunca ona baktıktan sonra, sessizce odadan dışarı çıkıp kapıyı kapadım.

"Ağrı kesiciye ihtiyacın varsa soldaki dolabın içindeler."

Bir anlığına durdum, dolabın kapağını açarken zorlukla yutkundum ve küçük mavi kutuyu bulana kadar arandım.

"Aklımı okudun," diyerek Laurie'ye döndüm. Normal bir şekilde gülümsemek için kendimi zorladım, çünkü işin aslı bu acayip garipti. Onu daha önce görmüştüm. Dün geceden önce yani. Onu kanlı canlı olarak sadece çok kısa bir an için görmüştüm ama o zamandan sonra sürekli kafamda görüp duruyordum: Durup dururken, sabahın erken saatlerinde canlı rüyalarla sıçrayarak uyanıyordum, hem de sertleşmiş ve bezmiş bir şekilde. Beni hatırlayıp hatırlamadığını bilmiyordum. Tanrım, hatırlamadığını umuyordum. Özellikle de şu anda sadece hayalarıma kadar gelen, ananaslı saçma sabahlığın içinde karşısında dururken.

Bu sabah kapkara saçları dağınık bir topuzla tepesinden toplanmıştı ve ilaca benden daha çok ihtiyacı varmış gibi görünüyordu, o yüzden kutuyu ona uzattım.

Sarah en iyi arkadaşından o kadar çok bahsetmişti ki kafamda çoktan bir Laurie yaratmış ama her şeyini yanlış düşünmüşüm. Çünkü Sarah öyle çarpıcıydı ki, basitçe arkadaş seçiminin de aynı şekilde rengârenk olacağını hayal etmiştim; kafeslerindeki bir çift egzotik papağan gibi. Laurie papağan değildi. O daha çok bir... kızıl gerdan kuşuydu. Onda dingin bir huzur vardı ve sessiz, abartısız bir his oluşturuyordu, bu da onun yanında olmayı kolaylaştırıyordu.

"Teşekkürler." Hapları çıkarıp birkaçını ağzına attı.

Ona bir bardak su verdim ve bana doğru şerefe der gibi kaldırdı, hapları yutuverdi.

"Al bunu," derken pakette ne kadar kaldığını saydı, sonra bana uzattı. "Sarah genelde–"

"Üç hap alır," diye atladım ve o da başıyla onayladı.

"Üç hap alır."

Sanki kimin Sarah'yı daha iyi tanıdığını kanıtlamak için yarışıyormuşuz gibi hissettim. O tanıyordu elbette. Sarah ile ikimiz aşağı yukarı bir aydır birlikteydik ama kasırga gibiydi. Ona yetişmek için çoğu zaman koşmam gerekiyordu. Onunla ilk tanışmamız işyerindeki asansörde olmuştu, ikimiz içerideyken asansör bozulmuştu ve on beş dakika sonra asansör yeniden hareket ettiğinde üç şey biliyordum. Birincisi, şu anda yerel bir televizyon kanalında muhabirlik yapıyor olabilirdi ama bir gün dünyayı ele geçirmesi muhtemeldi. İkincisi, asansör tamir edildiği anda onu öğle yemeğine götürecektim çünkü bana öyle yapmamı söylemişti. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, zaten her halükarda ona çıkma teklifi edecektim. Son olarak, asansörü onun durdurduğundan ve istediğini alınca da düzelttiğinden epey emindim. Bu acayip acımasız hareketi tahrik ediciydi.

"Bana senden çok bahsetti." Su ısıtıcıyı doldurup açtım. "Kahvemi nasıl sevdiğimi de anlattı mı?"

Laurie konuşurken fincanları almak için dolaba uzandı ve gözlerimi aşağı doğru indirmemi sağlayan refleksimden nefret ettim. Pijamalıydı, çoğu yeri saygın bir biçimde kapalıydı, yine de hareketlerinin akıcılığını, kalçasının kıvrımını, ayak tırnaklarındaki lacivert ojeyi gözlemleyebiliyordum.

"Şey..." Çay kaşığı arayışına girişmeye odaklandım, nerede olduklarını bana göstermek için uzanıp çekmeceyi çekti.

"Buldum," dedim, onunla aynı anda uzandık ve elini aniden çekiverdi, hareketini yumuşatmak için de güldü.

Ben kahveyi doldurmaya başladığımda o da mutfak sandalyesine oturdu, bir ayağını kalçasının altına aldı.

"Soruna gelirsek, hayır, Sarah bana kahveni nasıl sevdiğini söylemedi ama eğer tahmin etmem gerekirse derdim

ki..." Döndüm ve onu incelerken tezgâha yaslandım. "Sert sevdiğini söylerdim. İki kaşık..." Hiçbir ipucu vermeden beni izlemesine karşılık gözlerimi kıstım. "Şeker," derken ensemi ovaladım, "hiç şeker kullanmıyorsun. Aslında istiyorsun ama kendini mahrum bırakıyorsun." Ne sikimden bahsediyordum ben böyle? Sanki ona asılıyormuşum gibi çıkıyordu sesim. Asılmıyordum. Gerçekten asıldığım falan yoktu. İstediğim son şey benim çapkın olduğumu düşünmesi olurdu. Yani benim de epey kız arkadaşım olmuştu, hatta birkaçıyla ciddi bile düşünmüştüm ama bu Sarah ile aramızdaki bir şekilde farklı hissettiriyordu. Daha... bilmiyorum. Sadece yakın zamanda bitmesini istemediğimi biliyordum.

Yüzünü buruşturdu, sonra başını iki yana salladı. "İki şekerli."

"Kafa buluyorsun," diyerek kahkaha attım.

Omzunu silkti. "Bulmuyorum. İki şekerli içiyorum. Hatta bazen ruh halime göre iki buçuk bile oluyor."

Nasıl bir ruh hali, diye merak etmeden edemedim. Ona iki şekerden fazlasını isteten ruh hali neydi? Tanrım, gerçekten bu mutfaktan defolup yatağa dönmem gerekiyordu. Sanırım beynimi yastığın üzerinde bırakmıştım.

Laurie ayağa kalkarak, "Aslında, şu anda pek de kahve istediğimi sanmıyorum," dedi. Konuşurken kapıya doğru geri geri gitti ve yorgun gözlerini tam olarak okuyamadım. Belki de onu kıracak bir şey söylemiştim. Bilmiyorum. Belki bitkindi ya da belki de kusmak üzereydi. Kadınlar üzerinde böyle bir etki yaratmamla tanınırdım.

Laurie

"Ee? Ne düşünüyorsun?"

Soluk mavi, formika mutfak masasında Sarah'nın yanına çöktüğümde saat dört olmuştu. En sonunda evimizi

normale biraz benzeyen hale getirmiştik ve şimdi ikimiz de kocaman kupalarımızdan kahve içerek akşamdan kalmalığımızı üzerimizden atıyorduk. Birkaç gün önce birlikte merdivenlerden yukarı taşıdığımız Noel ağacı felaket görünüyordu, sanki bir kedi çetesi saldırmıştı ama onun ve birkaç kırık şarap kadehinin dışında pek bir sorunumuz yoktu. Jack'in öğlene doğru gittiğini duymuştum. Tamam, durumla ilgili soğukkanlı olmak konusunda acayip çuvallamıştım ve korku filmlerinden fırlamış bir sapık gibi, yatak odamın jaluzilerinin arasından gidişini izlemiştim.

"İyi gitti, değil mi?" dedim, kendime fazladan düşünme zamanı kazandırmak için Sarah'nın sorusunu bilerek yanlış yorumladım.

Sanki onu bilerek başımdan savdığımı düşünüyormuş gibi gözlerini devirdi. "Neyi kastettiğimi biliyorsun. *Jack'le* ilgili ne düşünüyorsun?"

Ve işte böylece başladı. İlişkimizde, Sarah'nın farkında bile olmadığı kıl kadar ince bir çatlak oluştu ve genişlemesini nasıl durduracağımı, ikimizin de içine düşeceğimiz bir yarık olmasını nasıl önleyeceğimi öğrenmek zorundaydım. Bunun açık açık söylemem için elime geçecek ilk ve tek fırsat olduğunun bilincindeydim, bu tek fırsatı kullanmak ya da kullanmamak benim elimdeydi. Fakat Sarah bana böyle umut içinde baktığından, olan her şeyi hayal edip etmediğimden bile emin olamadığım için, sonsuza kadar çenemi kapalı tutacağıma dair sessizce söz verdim.

"O... iyi görünüyor," dedim, bugüne kadar karşılaştığım en neşeli adam için özellikle onu tanımlamayacak boş ve yavan bir kelime seçtim.

"İyi mi?" Sarah iç çekti. "Laurie *iyi*, tüylü terlikleri veya ne bileyim, çikolatalı ekleri tarif etmek için kullanılan bir kelime."

Yumuşak bir sesle güldüm. "Aslında tüylü terlikleri gerçekten seviyorum."

"Ben de çikolatalı ekleri gerçekten seviyorum ama Jack çikolatalı ekler değil. O..." Lafını bitiremedi, düşünüyordu.

Dile düşen bir kar tanesi ya da yıllanmış şampanyanın baloncukları, diye önerme yapmak isterdim. "*Çok iyi?*" Gülümsedim. "Bu daha iyi mi?"

"Yakın bile değilsin. O bir... krema dolgulu tatlı."

Edepsizce kahkaha attı ama gözleri bana hülyalı hülyalı bakmaya başladı. Jack'in becerileri konusunda beni ikna etmeye çalışmasını dinlemeye hazır olduğumu sanmıyordum, o yüzden omzumu silkip o tekrar şevkle konuşmaya başlamadan konudan sıvıştım. "Tamam, tamam. O... şey, eğlenceli ve konuşması kolay biri gibi görünüyor, ayrıca onu parmağının etrafında oynattığın da çok belli."

Sarah'nın boğazından alaylı bir kahkaha çıktı. "Öyle, değil mi?" Küçük parmağını kıvırdı ve kahve kupalarımızın üzerinden başımızı salladık. On dört yaşında gibi görünüyordu, yüzündeki makyajı silmişti ve saçını iki yandan örerek *My Little Pony* tişörtünün üzerine atmıştı.

"Hayal ettiğin gibi mi?"

Ah Tanrım, Sarah, lütfen üsteleme. Eğer böyle yaparsan sükûnetimi sonsuza kadar koruyabileceğimi sanmıyordum.

"Aslında ne beklediğimden pek emin değildim," dedim çünkü bu doğruydu.

"Ah, hadi ama en azından aklında oluşturduğun bir görüntü olmalı."

Jack O'Mara'nın görüntüsünü tam on iki aydır aklımda taşıyordum. "Şey, evet. Sanırım senin için hayal ettiğim gibi olması gereken kusursuz erkeğe benziyor."

Omuzları çöktü, sanki onun muhteşemliğini düşününce kalan son enerjisini de kullanmıştı. Yine gözlerine perde inmiş gibi oldu. İkimizin de hâlâ akşamdan kalma olmamıza memnundum, fazla coşku gösteremediğim için yerinde bir bahaneydi.

"Ama ateşli, değil mi?"

Gözlerime yerleşen panikleyen suçluluk dolu bakışımı geri çekmeye çalışarak bakışlarımı çabucak kahve kupama indirdim ve tekrar başımı kaldırıp baktığımda doğruca bana baktığını gördüm. Kararsız ifadesi, bana onayımı istediğini söylüyordu, aynı anda hem nedenini anlıyordum hem de bunun için ondan tiksiniyordum. Sarah, genelde bulunduğu yerdeki en çarpıcı kadın olurdu, dikkatlerin üzerinde olmasına alışkın bir kızdı. Bu onu vaktinden erken büyümüş, nadide ya da kendini beğenmiş biri haline getirebilirdi ama bunlardan hiçbiri olmamıştı, fakat hayatını istediği her erkeği elde ederek geçiren bir kız olarak yaşaması gerçeğinden kaçış yoktu. Bu da çoğunlukla sevgililerinin dikkat çekecek kadar yakışıklı olduğu anlamına geliyordu, çünkü şey, neden olmasındı ki?

Çoğunlukla bu beni eğlendirirdi, şu âna kadar romantik yollarımız hiç kesişmemişti. Fakat şimdi...

Ne söylemem gerekiyordu? Güvenli bir cevap yoktu. Eğer evet, ateşli dersem kendimi sapık gibi göstermemenin bir yolunu bulabileceğimi sanmıyordum ve eğer hayır, ateşli değil, dersem de hakarete uğrardı.

"Senin her zamanki tipinden biraz farklı," dedim artık bazı şeyleri göze alarak.

Başını yavaşça sallayıp alt dudağını ısırdı. "Biliyorum. Dürüst olabilirsin, alınmam. Beklediğin gibi bariz bir yakışıklılığı yok, söylemeye çalıştığın şey bu mu?"

Omzumu silktim. "Sanırım. Yakışıklı değil falan demiyorum, sadece senin normalde çıktıklarından farklı." Duraksayıp ona imalı bir bakış attım. "Son sevgilin Matt Damon'a Matt Damon'dan daha çok benziyordu."

Kahkaha attı çünkü bu doğruydu. Hatta bir keresinde yüzüne karşı yanlışlıkla Matt demiştim, gerçi bunda sorun yoktu, çünkü Sarah, ne kadar yakışıklı olursa olsun, günde üç defa annesini aradığı gerçeğine değmediğine karar vermeden önce sadece dört defa çıkmışlardı. "Jack bir şekilde

çok daha olgun görünüyor." Ellerini kupasının etrafına sararken iç geçirdi. "Sanki diğerleri ergendi ve o bir adam. Bu kulağa safsata gibi mi geliyor?"

Başımı iki yana sallayıp gülümsedim, harap olmanın da ötesindeydim. "Hayır. Bana öyle gelmiyor."

"Sanırım çok erken olgunlaşmak zorunda kalmış," dedi Sarah. "Babasını birkaç yıl önce kaybetmiş, sanırım kanserden." Dalgın bir halde sustu. "Annesi ve küçük erkek kardeşi, sonrasında ona epey bel bağlamış."

Kalbim onun için biraz burkuldu, bana bunun ne kadar yıkıcı olduğunu anlatmasına gerek bile yoktu.

"Epey havalı bir adama benziyor."

Söylediğim şeyle rahatlamış gibi göründü. "Evet. Öyle. Kendi halinde bir havası var. Kalabalığın peşine takılıp gitmiyor."

"En iyisi."

Birkaç saniye sessizleştikten sonra tekrar konuştu. "Senden hoşlandı."

"Kendi mi söyledi?" Sesimin sıradan çıkması için uğraştım ama çaresizliğe yakın bir ses çıkarmış olabileceğimden korktum. Eğer yaptıysam bile Sarah anlamadı.

"Ben öyle hissettim. İkiniz çok iyi arkadaş olacaksınız." Sandalyesini geriye doğru itip kalkarken bana sırıttı. "Bekle ve gör. Onu tanıdıkça seveceksin."

Mutfaktan çıkarken topuzumu sevgiyle çekiştirip çıktı. Yerimden fırlayıp ona sarılma dürtümle savaştım, hem özür dilemek hem de anlayış dilenmek için. Onun yerine şeker kâsesini kendime doğru çektim ve kahvemi daha çok tatlandırdım. Tanrıya şükürler olsun ki yakında Noel'i geçirmek için eve ailemin yanına gidecektim. Bunu nasıl yoluna koyacağımı düşünürken, gerçekten de biraz kendi kendime zaman geçirmem lazımdı.

2010

Yeni Yıl Kararları

Geçen yıl iki karar vermiştim:

1. Dergilerden birinde ilk düzgün işimi bulmak. Şey, o konuda acayip ihtişamlı bir şekilde çuvalladığımı güvenle söyleyebilirim. İki tanesi kıl payı kaçan ve birkaç tane de asla yayımlanmayacak bağımsız makale yazarlığı ne ışıltılı ne de muhteşem olarak değerlendirilirdi, değil mi? Hâlâ otelde çalışıyor olmam hem depresif hem de korkutucu. İnsanların bir rutine saplanıp kalmasının ve düşlerinin geçip gitmesine izin vermesinin ne kadar kolay olduğunu görebiliyorum. Fakat ben pes etmiyorum, henüz değil.
2. Otobüs durağındaki çocuğu bulmak. Teknik olarak, sanırım artık bunu yapılmış sayabilirim. Bundan çıkardığım derse göre, yeni yıl kararlarını belirlerken acayip detaycı olmam gerektiği. Fakat evrendeki en iyi dostumun ruh eşimi benden önce bulmaması ve ona âşık olmaması gerektiğini detaylandırmam gerektiğini nereden bilecektim? Hiçbir şey yapmadığın için çok sağ ol, Evren. Umarım eşek taşağı yersin.

Yani bu yılki tek kararım ne mi olacak?

Aşkımdan vazgeçmek için uğraşmak.

18 Ocak

Laurie

Sarah ile aynı erkeğe âşık olduğumuzu öğrenmemin üzerinden bir ay geçmişti ve vermiş olduğum karara rağmen, hissettiğim şeyler biraz olsun azalmamıştı.

Onun kim olduğunu bilmiyorken her şey çok daha kolaydı, bana onu hayal etme lüksü veriyordu. Ona kalabalık bir barda rastladığımı ya da onu bir kafede kahve içerken gördüğümü düşleyebiliyordum, gözleri benimkileri bulacaktı, ikimiz de hatırlayacaktık ve en sonunda vaktimizin gelmiş olmasından mutlu olacaktık.

Fakat artık kim olduğunu tam olarak biliyordum. Adı Jack O'Mara'ydı ve o Sarah'nındı.

Bütün Noel'i, kendi kendime onu tanıdıkça her şeyin kolaylaşacağını söyleyerek geçirdim; onda gerçekte hoşlanmadığım şeyler olmalıydı, onu Sarah'yla birlikte gördükçe kalbimin kırılması yerine, onu aklımda hiçbir şey hissetmediğim bir arkadaş olarak göreceğim şekilde sıfırlayacaktım. Tıka basa yemek yedim, Daryl'le takıldım ve herkese karşı iyiymişim gibi rol yaptım.

Fakat Londra'ya döndüğümden beri işler daha da kötüye gitmişti. Çünkü sadece kendime yalan söylemiyordum, Sarah'ya da yalan söylüyordum. Tanrı bilir, insanlar nasıl yasak ilişki yaşıyordu, bu ufacık şey bile beni durmadan geriyordu. Kendi nasihatimi dinledim. Kendi tarafımı dinledim, kendi masumiyetim ve yanlış anlaşılmalar için

dertli ağlayışlarıma kulak verdim ve kahrolası bir karara bağladım: *Yalancılık*. İhmallerle kendimden bir yalancı yaratmıştım ve şimdi her gün yalancı gözlerimle Sarah'ya bakıyordum, çatallı dilimle onunla konuşuyordum. Kendime itiraf bile etmek istemiyordum ama arada sırada sefil bir kıskançlıkla yanıyordum. Çirkin bir histi bu, eğer dindar biri olsaydım günah çıkarma kabininde daha fazla zaman geçirirdim. Farklı açılardan baktığım zamanlar oluyordu, yanlış bir şey yapmadığımı ve köşeye sıkışmış bile olsam hâlâ iyi bir arkadaş olmak için elimden geleni yapmaya çalıştığımı bildiğim zamanlar, fakat o zamanlar uzun sürmüyordu. Ayrıca oldukça iyi bir oyuncu olduğumu da keşfetmiştim, Sarah'nın bir şeylerin yanlış gittiğini hissetmediğinden yüzde yüz emindim, gerçi büyük ihtimalle bunun sebebi Jack'in evimize geldiği birkaç seferde başka yerde olmak için nedenler bulmuş olmamdı.

Ancak bu akşam, şansım resmi olarak tükenmişti. Sarah, pizza ve film gecesi için onu davet etmişti, fakat asıl istediği şey onu daha iyi tanımamdı. Aslında bu sabah kapıdan çıkmak üzereyken bana kahvemi verirken, aynen bu şekilde açıkça söylemişti.

"Lütfen evde ol, Lu, onu tanımanı gerçekten çok istiyorum, böylece birlikte daha çok takılabiliriz."

O an onu başımdan savmak için uygun bir bahane düşünemedim ve dahası, ondan kaçmanın uzun soluklu bir çözüm olmadığını fark ettim. Canımı en çok sıkan şeyse, yüzde doksan beşim bu akşam olacaklar için karalar bağlarken, kalan yüzde beşim ona yakın olma fikriyle beklentiden pırıltılar saçıyordu.

Üzgünüm, Sarah, gerçekten ama gerçekten üzgünüm.

"Paltonu alayım."

Paltonu alayım mı? Neyim ben, hizmetçi mi? Kalkıp da ona *efendim* falan demediğime şükretmeliydim herhalde.

Jack otuz saniye önce dairemize girmişti ve ben şimdiden bir sersem gibi davranıyordum. Atkısını ve paltosunu çıkarırken gülümsemesi gergin gibiydi, paltosunu almayı ben istemiş olsam da onları bana uzatırken neredeyse özür dilercesine hareket etti. Ön kapımızın yanında duran, zaten dolu olan askılığa atkısını asarken yüzümü koyu lacivert yüne bastırmamak için kendimi zor tuttum, paltoyu tam kendi ceketimin üzerine asıyordum ki mantıklı bir şekilde olabildiğince uzağına astım. Uğraşıyordum, gerçekten. Fakat yarım saat erken gelmişti ve tam da Sarah mutfaktaki yangın merdiveninden dışarı çıktığı sırada gelmeyi başarmıştı, tiyatroda sırayla sahneye giren oyuncular gibiydiler.

"Sarah da şimdi şarap almaya çıktı," dedim. "Market hemen köşeyi dönünce. Birazdan gelir. Sıra yoksa beş dakikaya gelir sanırım. Ya da başka bir şey. Hemen köşede."

Başını salladı, söylediğim şeyleri üç defa tekrar etmiş olmama rağmen yüzündeki gülümseme hâlâ yerindeydi.

"İçeri geç, içeri geç," dedim. Kıpır kıpır ve fazla gergindim, ellerimi ufak oturma odamıza doğru salladım. "Noel'in nasıldı?"

Kanepenin bir ucuna oturdu ve ben de bir anlığına nereye oturacağıma baktıktan sonra tekli koltuğu seçtim. Ne yapacaktım? Kanepede ona mı katılacaktım? Kazara kendimi ona mı dayayacaktım?

"Yani, bilirsin işte." Gülümsedi, âdeta mahcuptu. "Noelimsi." Duraksadı. "Hindi. Çok fazla bira."

Ben de gülümsedim. "Benimkine çok benziyor. Ancak ben daha ziyade şarap içerim."

Ne yapıyordum ben? Kendimi daha sofistike göstermeye mi çalışıyordum? Benim gösteriş budalası bir mankafa olduğumu düşünecekti.

Çabuk ol Sarah, diye düşündüm. Geri dön ve beni kendimden kurtar, henüz onunla yalnız kalmaya hazır değilim. Kendimi, bu fırsatı beni otobüsten hatırlayıp hatırlamadı-

ğını sormak için kullanmak isterken bulunca dehşete düştüm. Sorunun soluk borumdan yukarı tırmandığını hissedebiliyordum, sanki kararlılıkla çalışan işçi karıncalardan oluşan bir sürü soruyu arkadan itiyordu. Zorlukla yutkundum. Avuçlarım terlemeye başladı. Hatırlayıp hatırlamadığını sorarak ne elde etmeyi umduğumu bilmiyordum çünkü cevabın hayır olacağından yüzde doksan dokuz emindim. Jack gerçek dünyada yaşıyordu ve acayip ateşli bir sevgilisi vardı, muhtemelen otobüs Camden Caddesi'nin köşesini dönmeden beni unutmuştu bile.

"Ee, Laurie," dedi, söyleyecek bir şeyler aradığı barizdi. Bazen saçımı kestirirken hissettiğim gibi hissediyordum, sanki kuaför beni zorlu müşteri olarak görecekmiş ve tatile nereye gittiğim konusunda yalan söylemem gerekecekmiş gibi. "Ne okudun?"

"Medya ve Gazetecilik."

Şaşırmış gibi görünmedi, Sarah ile Middlesex Üniversitesi'ne gittiğimizi biliyordu demek ki.

"Ben kelimelerle daha iyiyim," dedim. "Bir dergide çalışmayı umuyorum, bir gün ayağımı o ofislerden birine soktuğumda yani. Kamera önünde bir kariyer planlamıyorum." Tam, "Sarah'nın aksine," demeden önce kendimi tuttum, çünkü Sarah'nın kariyer planının yerel haberlerle başlayıp ulusal kanallara tırmanmak olduğunu bildiğinden emindim. Ara sıra Facebook'ta gezinen klişe bir alıntı görüyordum, "Bazı kızlar damarlarında parıltılarla doğar," gibi bir şeydi. İşte Sarah da öyleydi ama parıltısına ek olarak cesareti de vardı. İstediğini alana kadar asla durmazdı. "Peki sen?"

Tek omzunu silkti. "Üniversitede gazetecilik okudum. Benim olayım da radyo."

Bunu zaten biliyordum, çünkü Sarah mutfaktaki radyoyu onun çalıştığı istasyona ayarlamıştı, Jack eğer gece sunucusu orada olmazsa onun yerine program yapıyordu. Kaldı ki adam hemen hemen her zaman oradaydı. Herkes

bir yerlerden başlıyordu gerçi. Şimdiyse sesini duyduğum için, basamakları tırmanmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Aniden Sarah ve Jack'in televizyonun altın çifti olarak bir sonraki Phil ve Holly olmalarının, her gün şakalarıyla televizyonumda belirmelerinin, birbirlerinin cümlelerini bitirmelerinin ve her *People's Choice* ödülünü kazanmalarının korkunç görüntüsü aklımda belirdi. Öyle gerçekçiydi ki nefesim kesildi ve Sarah'nın kilitte dönen anahtarının sesiyle rahatladım.

"Tatlım, ben geldim," diye seslendi. Kapıyı öyle sert çarptı ki oturma odasındaki eski ahşap pencere pervazları sallandı.

"İşte geldi," dedim gereksiz bir şekilde, ayağa kalktım. "Gidip ona yardım edeyim."

Kapı girişinde onunla karşılaştım ve ılık içkiyi ellerinden aldım. "Jack de yeni geldi. İçeri gidip selam ver, ben de biraz soğusun diye bunu dondurucuya koyayım."

Mutfağa kaçtım. Vitamin eksikliğinden öleceğimizi hissettiğimizde yaptığımız meyveli içecekler için ayırdığımız donmuş böğürtlen paketinin altına şişeyi tıkıştırırken, dondurucu çekmecesine girebilmeyi diliyordum.

Daha önce soğuttuğumuz şarabı açtım ve uygun birkaç bardağa doldurdum. Bir tanesi bana, diğeri de Sarah'ya. Jack'e koymadım çünkü zaten bildiğim gibi, o daha ziyade bira içen bir adamdı. Sormam gerekmeden neyi tercih edeceğini bildiğim için içim ısındı, sanki bu ufak bilgi mahremiyet battaniyemizdeki yeni bir düğümdü. Garip bir düşünceydi ama geçip gitmesine izin verdim, Jack için bir bira çıkarıp kapağını açarken o battaniyeyi düşündüm, sonra buzdolabını kapadım ve elimde şarap bardağımla sırtımı dolaba dayadım. Örtümüz el yapımıydı, fısıltılı sohbetler ve kaçamak bakışlarla oluşturulan incecik bir katmanla dikkatlice işlenmişti, dilekler ve hayallerin iplikleriyle birbirine bağlanmıştı, ta ki bizi ısıtan ve çelikten yapılmışçası-

na meydana gelecek zararlara karşı bizi koruyan bu olağanüstü, muhteşem, ağırlığı olmayan şey oluşana kadar. *Biz mi?* Kimi kandırıyordum?

Düşüncelerimin gidişatını yola koyarken şaraptan ikinci koca yudumumu daha aldım ve daha güvenilir düşüncelere yönelmeye çalıştım. O battaniyenin Sarah ve Jack'in kusursuz hayatında, muhteşem evlerinde, çift kişilik yataklarını örttüğünü hayal etmeye zorladım kendimi. Bu bir süredir denediğim bir taktikti, onunla ilgili ne zaman uygunsuz bir şey düşünecek olsam, onların bir çift olmalarıyla ilgili hasta edici, pozitif bir şey düşünmek için kendimi zorluyordum. Henüz çok işe yaradığını söyleyemezdim ama deniyordum işte.

"Hadi ama Lu, burada ölüyorum!" Sarah'nın gamsız kahkahasıyla dolu sesi bana ulaştı, sonra ekledi, "Jack için şarap doldurmaya zahmet etme gerçi. Bizim ucuz şarabımızdan içecek kadar sıradan değil."

Biliyorum, demek istedim ama söylemedim. Jack'in bira şişesini kolumun altına koydum ve içeri girip oturma odasında onlara katılmadan önce bardağımı yeniden doldurdum.

"Ananaslı pizza şey gibi, bilmiyorum, tatlı kremalı salam gibi. Birbirlerine yakışmıyorlar." Sarah iki parmağını ağzına doğru sokup gözlerini devirdi.

Jack, Sarah'nın hoşnutsuzlukla kutunun köşesine attığı ananas parçasını aldı. "Bir keresinde muzlu pizza da yemiştim. İnan bana, işe yaradı." Fazladan ananas parçasını pizzasının üzerine koyup bana sırıttı. "Belirleyici oy senin Laurie. Ananasa evet mi, hayır mı?"

Kendimi sadakatsiz gibi hissettim ama yalan söyleyemezdim, çünkü Sarah cevabı zaten biliyordu.

"Evet. Kesinlikle evet."

Sarah alaycı bir ses çıkardı, bu yalan söylemiş olmayı dilememe sebep oldu. "İkinizi bir araya getirmenin kötü

bir fikir olduğunu düşünmeye başlıyorum. Bana karşı bir olacaksınız."

"J-Lu takımı." Jack kahkaha atarken bana göz kırptı, bu da koluna Sarah'dan bir yumruk yemesine sebep oldu. Sanki kolunu kırmış gibi inledi.

"Dikkat et. O içki içtiğim kolum."

"Bu Sa-Lu takımını bozmaya çalıştığın için." Şimdi bana göz kırpan Sarah'ydı. Ona bakarak başımı salladım, ananaslı pizzayı sevsem bile onun tarafında olduğumu göstermeye hevesliydim.

"Üzgünüm, Jack," dedim. "Biz şarap kardeşiyiz. Bu ananaslı pizzadan daha sağlam bir bağ." Ayrıca söylemem gerekiyordu, şarap bu durumu aşmama kesinlikle yardım ediyordu.

Sarah ona, "oh olsun" bakışı attı ve uyumsuz kanepe ile tekli koltuğumuzun arasındaki boşluktan uzanıp beşlik çaktı. Kanepenin ucuna kıvrılıp ayaklarını Jack'in poposunun altına sokmuştu, uzun kırmızı saçlarını örüp başının etrafına sarmıştı, her an bir keçi sürüsünü sağabilirmiş gibi görünüyordu.

Ben de görünüşümü kasten zahmetsiz tutmuştum, normalden çok da farklı görünmemeye dikkat ederek "birazcık sosyalleşecek kadar çaba harcamış" görünmeyi hedeflemiştim. Dışarı çıkarken üstüme geçiriverdiğim kıyafetlerimi giymiştim, kaldı ki bu televizyon önünde geçirilecek bir akşam için uygun bile değildi. Kot pantolon, yumuşak, güvercin grisi salaş bir kazak, biraz dudak parlatıcısı ve azıcık da göz kalemi. Giyeceğim kıyafete birkaç dakikadan fazla zaman ayırdığım gerçeğiyle gurur duymuyordum ama bu konuda da kendime karşı mantıklı olmaya çalışıyordum. Normalde de çuval bezinden yapılma kıyafetlerim yoktu herhalde, ayrıca Sarah'yı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Hem saçlarım önüme düşüyor diye çok imrendiğim gümüş, papatyalı tokasını saçıma takan kendisiydi, böylelikle görünüşümden memnun olduğunu varsaydım.

"Hangi filmi izleyeceğiz?" diye sordum, sehpanın üzerinde açık duran kutudan bir dilim pizza almak için öne eğilirken.

Sarah, "*Alacakaranlık*," derken, aynı anda Jack, "*Iron Man*," dedi.

Bir ona bir diğerine baktım, bir kez daha kararı belirleyen kişi olmamı isteyeceklerini sezdim.

"Hangi takımda olduğunu unutma, Lu," dedi Sarah. Dudakları seğiriyordu. Cidden. Bunların hiçbirini uydurmuyorum. Henüz kitapları da okumamıştım filmleri de izlememiştim ama *Alacakaranlık*'ın lanetli bir aşk üçgeni hakkında olduğunu biliyordum.

Jack acı içinde göründü, sonra gözlerini bana çevirip dondurma parası isteyen yedi yaşındaki bir çocuk gibi göz kapaklarını kırpıştırdı. Tanrı aşkına, çok tatlıydı. *Iron Man* demek istedim. Beni öp, demek istedim.

"*Alacakaranlık*."

Jack

Sıçtığımın *Alacakaranlık*'ı mı?

Bu akşamla ilgili her şey "saçma" diye çığlık atıyordu. Şimdiyse oturmuş tüm zamanların en uyuz edici filmlerinden birini izliyorduk; film, süper güçleri olan iki erkek arasında kararsız kalmış dengesiz bir kızla ilgiliydi. Sarah bana yaslandı ve ben de başının tepesini öptüm, gözlerimi ekranda tuttum. Bakışlarımın gelişigüzel şekilde bile olsa tekli koltukta oturan Laurie'ye kaymasına izin vermiyordum, sadece doğrudan benimle konuşursa ona bakıyordum.

Laurie'yle aramızın garip olmasını istemiyordum ama öyleydi ve bunun benim hatam olduğunu biliyordum. Herhalde benim sıkıcı bir ucube olduğumu düşünüyordu, çünkü sohbet becerilerim onun etrafındayken yitip gidiyordu.

Onu aklıma, bir defa gördüğüm ve o zamandan beri düşündüğüm kız yerine, Sarah'nın arkadaşı olarak yerleştirmeye çalışıyordum, o kadar. Noel tatili boyunca, ki çok berbat bir tatildi, annem çok üzgündü ve ben de ne yapacağımı bilmediğim için mütemadiyen sarhoştum, Laurie'yi mutfakta pijamalarıyla otururken görüp durmuştum, yüzündeki o garip ifadeyle bana bakıyordu. Tanrım, ne piçtim ama. Benim erkeklere özgü beynimin güzel bir yüzü hafızaya aldığını bilmemesini ve onun erkeksi bir beyni olmadığı için otobüs durağında ona ağzım açık kalmış bir şekilde baktığımı hatırlamamasını umut ederek teselli buluyordum. Şu âna kadar onunla vakit geçirmekten kaçınma konusunda epey başarılı olmuştum ama dün Sarah karşıma geçip açık bir biçimde, Laurie'den hoşlanmadığım için mi ne zaman beni davet etse hayır dediğimi sormuştu. Buna nasıl bir cevap vermem gerekiyordu ki? Kusura bakma Sarah, şu anda en iyi arkadaşını fantezi seks partnerim statüsünden, bir şey hissetmediğim, sevgilimin arkadaşı statüsüne geçirmeye çalışıyorum mu? Öyle bir laf var mıydı ki? Yoksa bile olmalıydı, çünkü eğer Sarah ile yollarımızı ayırırsak, Laurie'yi de alıp yanında götürürdü. Bu düşünce mideme ağrı girmesine sebep oluyordu.

Yani, Sarah'yı kaybetme düşüncesi demek istedim.

14 Şubat

Laurie

Aziz Valentine kim oluyordu ve onu romantizm konusunda böylesine uzman yapan şey neydi? Tam adının Aziz Kendini Beğenmiş Üçüncü Tekerlek Valentine olduğuna bahse girmeye hazırım, muhtemelen mumla aydınlatılan, her şeyin çiftli olduğu bir adada yaşıyordu, hatta büyük ihtimalle insanların mantar krizleri bile çifter çifterdi.

Sanırım 14 Şubat'ın takvimdeki en sevdiğim tarih olmadığı belli olmuştur. Bu yıl Sarah'nın kalpler ve balonlar ekibinin bir üyesi olması da yardımcı olmuyordu. Ne kadar utansam da, Jack'ten sıkılmasını umduğumu fark etmiştim ama işler tam tersiydi. Şimdiden Jack için üç farklı kart almıştı, çünkü durmadan onu ne kadar mutlu ettiğini ya da ne kadar ateşli olduğunu özetleyen yeni bir kart görüyordu ve aldıklarını bana her gösterişinde kalbim kurutulmuş üzüm gibi büzüşüyor, yeniden eski haline dönmesi birkaç saat alıyordu.

Şükürler olsun ki yakınlardaki bir İtalyan restoranına gideceklerdi, hiç şüphesiz kalp şeklinde biftekler yiyip birbirlerinin suratından çikolatalı dondurma yalayacaklardı ama en azından bu akşamki tek kişilik kendime acıma partim için oturma odasının hâkimiyeti bende olacak demekti. Bridget Jones'tan aşağı kalır yanım yoktu. Kanepeye uzanmayı ve aynı anda hem dondurmaya hem de şaraba yumulmayı planlıyordum.

"Lu, bir dakikan var mı?"

Dizüstü bilgisayarımı kapadım, yine başka bir iş başvurusu yapıyordum, aslında ihtiyaç duymadığım ama odaklanmak için taktığım okuma gözlüğümü masanın üzerine bıraktım ve elimde kahve kupamla Sarah'nın odasına doğru gittim. "N'oldu?"

Kot pantolonu ve sütyeniyle elleri kalçalarında öylece duruyordu. "Ne giyeceğime karar vermeye çalışıyorum." Duraksadı ve ailesiyle yediği Noel yemeği için satın aldığı *Coca Cola* kırmızısı şifon bluzu kaldırdı. Güzel ve şaşırtıcı şekilde onun için ölçülü bir kıyafetti bu, ta ki yataktaki mikro mini siyah eteğin yanına koyana kadar. "Bunlar mı?"

Bana baktı ve başımla onayladım çünkü o kıyafetin içinde inkâr edilemeyecek kadar muhteşem görünürdü.

"Yoksa bu mu?" Seksi, küçük siyah elbisesini çıkarıp üstüne tuttu.

Bir birine, bir diğerine baktım. "İkisini de beğendim."

İç geçirdi. "Ben de. Hangisi 'seksi sevgili' diye bağırıyor?"

"Jack kırmızı olanı gördü mü?"

Başını iki yana salladı. "Henüz görmedi."

"O zaman işte sana cevap. Hiçbir şey kırmızıdan daha yüksek sesle sevgililer günü diye bağıramaz."

Karar verilince elbisesini geri dolabına astı. "Bu akşam tek başına iyi olacağından emin misin?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır. Beni de yanında götür." Kapının çerçevesine yaslandım ve fazlasıyla sıcak kahvemden bir yudum aldım. "Çünkü bu hiç garip görünmezdi, değil mi?"

"Muhtemelen Jack'in hoşuna giderdi," diyerek kahkaha attı. "Onu tam bir azgın teke gibi gösterirdi."

"Aslında biliyor musun, tekrar düşündüm de, sanırım bu kartımı sonra kullanacağım. Bu akşam Ben ve Jerry'yle çifte randevum var. Çok tatlılar." Göz kırptıktan sonra

hole döndüm. "Karamel Sutra konusundaki becerilerimizi ölçeceğiz. Büyük bir heyecan olacak."

Dünyadaki bütün dondurmaların içinde, B&J'nin Karamel Sutra'sının Sarah'nın en sevdiği olduğunu biliyordum.

"Aslında şu anda kıskanıyorum," diye bağırdı arkamdan, saç örgüsünü açıp duşa girmeye hazırlandı.

Ben de, diye düşündüm sefil bir halde. Kendimi tekli koltuğa ağır bir şekilde bıraktım ve bilgisayarımı tekrar açtım.

Televizyon programlarından kim sorumluysa alnının tam ortasına bir kurşun yemeyi hak ediyordu. Sevgililer günü gecesinde televizyon izleyecek olan kişilerin yalnız ve kızgın olabilme potansiyelleri olduğunu çözebilmeleri gerekiyordu, o yüzden neden *Not Defteri* filmini uygun yapan şeyin ne olduğu konusu beni aşıyordu. Gölde romantik kayık sahnesi ve Ryan Gosling vardı; sırılsıklam, gürültülü ve âşık. Tanrı aşkına, kuğular bile vardı. Bekle ya, hazır yapıyorken yarama iyice tuz dökeyim değil mi? Tanrı'ya şükür arkasından *Con Air*'i koyacak kadar mantıkları vardı. Bunun ardından kendimi iyi hissetmek için kirli atleti içinde günü kurtaran Nicolas Cage'ten bir doz almaya ihtiyacım olacaktı.

Ryan Gosling'in üçte ikisini, yarım kutu dondurmayı ve bir şişe Chardonnay'in dörtte üçünü bitirmiştim ki, Sarah'nın anahtarının kilitte döndüğünü duydum. Saat daha on buçuktu, tek kişilik partimin gece yarısına kadar sürmesini bekliyordum, o yüzden bu biraz rahatımı bozmak gibi oluyordu.

Kanepede bağdaş kurarak otururken beklentiyle kapıya baktım, şarap bardağım elimdeydi. Kavga falan etmişlerdi de, Sarah onu tiramisusunu bir başına yesin diye yalnız mı bırakmıştı? Umut etmemeye çalışarak seslendim, "Bir bardak kap da gel Sar, eğer acele edersen şişede sana yetecek kadar şarap var."

Kapıda sallanarak durdu ama yalnız değildi. Tek kişilik partim hızla üçlüye dönüşmüştü. Bu, aklıma gelmesini istemediğim bir düşünceydi, o yüzden o düşünceyi aklımdan def ederken, bir yandan da yoga taytı ve nane yeşili, sıfır kollu atlet dışında bir şey giymiş olmayı diledim. Gerçekten yapmayacağımı bildiğim halde, iyimser davranarak Davina'nın jimnastik dersine göre giyinmiştim. Daha kötüsü de olabilirdi; Delancey Caddesi'ndeki dairemizin fazla soğuk olduğunu düşünen annemin verdiği kalın pijamaları da giymiş olabilirdim.

"Erkencisiniz," dedim. Omurgamı esneterek dingin bir yoga gurusu gibi görünmeye çalıştım, tabii elimde bir bardak şarap tutarken böyle bir şeyin olması mümkünse.

"Beleş şampanya," dedi Sarah ya da benim dediklerinden çıkardığım şeye göre tahminim buydu. Kahkaha atıyor, ağırlığını Jack'e veriyordu, bence hâlâ ayakta olmasının sebebi Jack'in onun beline doladığı koluydu.

"Çok fazla beleş şampanya," diye ekledi Jack. Dertli gülümsemesinden Sarah çok içmiş olsa da onun içmediğini anladım. Ona baktım ve bir an için gözlerimiz birbirine kenetlendi.

Sarah, "Çokamaçok yorgunum," diye dili dolanarak konuştu, göz kapaklarını uzun uzun, abartarak açıp kapadı. Takma kirpiklerinden biri yanağından aşağı düşüyordu, genelde o sorunu yaşayan ben olurdum. Geçen birkaç ayda takmaya çalıştığım iki seferde de başarısız olmuştum, kirpikleri her takışımda Sarah'yı acayip eğlendiren bir şekilde drag queen'lere benziyordum.

"Yorgun olduğunu biliyorum." Jack kahkaha attı ve alnına bir öpücük kondurdu. "Hadi. Seni yatağa yatıralım."

Sarah şoke olmuş gibi davrandı. "Evlenene kadar olmaz, Jack O'Mara. Sen beni ne sanıyorsun?"

"Acayip sarhoş bir kız," dedi, Sarah yine sallanınca onu tutarak.

Sarah, "Kabasın," diye mırıldandı ama kolunu dizlerinin arkasına takıp onu kucağına kaldırdığında onunla savaşmadı. *Siktir.* İzle de öğren, Ryan Gosling. Bu adamın, bir hanımın kalbini pır pır ettirmek için gölde gezintiye çıkmaya ihtiyacı yoktu.

Açık olmak adına söyleyeyim, Sarah'nın kalbinden bahsediyordum, benimkinden değil.

"Sızdı."

Jack bir müddet sonra oturma odasının kapısında belirince başımı kaldırıp ona baktım. Ryan Gosling kadınının yüreğini kazanarak gün batımına doğru gitmişti, neyse ki yerine tamamen güvenilir bir kahraman olan Nicolas Cage gelmişti. Jack'in yüzü parladı ve geniş bir gülümseme belirdi.

"Gelmiş geçmiş en iyi aksiyon filmi."

Karşı çıkamazdım. *Con Air* hep izlediğim bir filmdi, gerçek hayatım bok gibi olunca, her seferinde Cameron Poe'nun çok daha kötü durumda olmasına rağmen yine de her şeyi zirvede bitirdiğini görmeyi tercih ediyordum. Günüm ne kadar kötü olursa olsun en azından katillerle ve tecavüzcülerle dolu bir uçağı Las Vegas Bulvarı'na indirmek zorunda kalmayacağımdan emin oluyordum.

"Herkesin bir kahramana ihtiyacı vardır," dedim, Jack'in beni yalnız bırakmak yerine kanepenin ucuna yığılmaya karar vermiş olması gerçeğiyle telaşlanarak.

"Bu tam da bir kızın söyleyeceği bir şey," diye homurdanarak yeşil-altın sarısı gözlerini devirdi.

"Defol git," diye karşılık verdim. "Tebrik kartı yazarı olarak geçireceğim uzun ve şanlı kariyerim için pratik yapıyorum."

"Çok talep göreceksin," diyerek sırıttı. "Bir tane daha söylesene."

Bardağıma doğru güldüm, içtiğim şarap yüzünden kesinlikle daha rahat hissediyordum. "En azından kartın hangi özel gün için olduğunu bilmeliyim."

Seçeneklerini düşündü. Bariz olanı seçip de Sevgililer Günü dememesini umdum.

"Köpeğim öldü. Neşelendir beni."

"Ah, tamam. Pekâlâ." Duraksadım ve hazır cevap bir şey düşündüm. "Üzgünüm köpeğinin vefatını duyduğuma, hatırlarsın umarım oynadığın oyunları onunla." Son kelimeyi vurgu yapmak için uzatarak söyledim, devam etmeden önce yaptığım uyumdan da etkilendim. "Başını okşamandan nasıl da hoşlanırdı, evet, kıymetli köpeğinin ölmesi kalbimi kırdı." Sona doğru hızlıca toparlamaya çalıştım, ikimiz de kahkaha attık.

"Sanırım daha fazla saçma cingıla bir şişe birayı tercih ederim."

Ah. Nezaketsiz bir ev sahibi olduğum için birdenbire kendimi kaba hissettim ama beni hazırlıksız yakalamıştı. Bu akşam Sarah'nın, odasından bir daha çıkmasını beklemiyordum. Jack geldiğinde dondurmanın kalanını da yemek için buzluktan çıkarmıştım ve daha yeni oturmuştum.

"İstediğini al, buzdolabında var."

Odadan çıkışını, siyah kotunun içindeki uzun bacaklarını ve mürekkep mavisi gömleğinin içindeki ince, kaslı bedenini izledim. Akşamın erken saatlerinde Sarah için hazırlandığı belliydi, bir noktadan sonra kravatını gevşetmişti. Birasıyla dönüp oturdu ve umutlu bir ifadeyle elindeki kaşığı kaldırdı.

"Restoranda tatlıya kadar gelemedik."

Dondurma kutusuna baktım ve üçte ikisini yediğimi görünce şoke olur mu diye düşünmeden edemedim.

Ben kutuyu tereddütle uzatırken o, "Neyli?" diye sordu.

"Karamel Sutra." Niye sadece karamelli diyemedim ki?

"Öyle mi?" Gözlerinde eğlenceli bir ifadeyle bana baktı. "Yemek için bacağımı kafamın arkasına mı atmam gerekiyor?"

Eğer onunla flört ediyor olsaydım, herhalde aşağı bakan köpek pozisyonunu önerirdim, ama onunla flört etmediğim

için sadece gözlerimi kırpıştırdım ve acayip olgun bir insanmışım gibi iç çektim.

"Eğer bunun sindirimine yardım edebileceğini düşünüyorsan."

"Edebilir tabii ama pantolonumu mahvedeceğinden eminim."

"Öyleyse yapmamak en iyisi," dedim, gözlerimi televizyona dikerek. "Bu en sevdiğim kısımlardan biri."

Nic Cage'in suçlularla dolu uçaktaki kadın personeli korumak için erkeksi bir şekilde hareket etmesini izledik, Jack dondurma yerken ben de şişede kalan şarabı içiyordum. İyice sarhoş olmaktan ziyade memnun edici bir rahatlık vardı üzerimde, çünkü öğrencilik hayatımın bana kattığı şeylerden biri de, ortalama bir ragbi oyuncusu kadar içme kapasitesiydi. Genellikle Sarah da öyleydi.

"Sarah'nın o hale gelmiş olması için epeyce bedava şampanya olması gerekiyor," dedim. Daireye girerkenki halini anımsadım.

"Ben pek hayranı değilim, o yüzden benimkini de içti," dedi. "Bardakları boşalmadan doldurdular. Beni hayır deme utancından kurtarmak için iki kişilik içiyordu."

Kahkaha attım. "Çok düşünceli kızdır."

"Sabaha başı ağrıyacak."

Tekrar sessizleştik. Boşluğu doldurmak için söyleyecek bir şeyler arandım, çünkü eğer bunu yapmazsam akla gelmeyeni yapacak ve ona beni otobüsten hatırlayıp hatırlamadığını soracaktım. Bir noktada, bu dürtüyle savaşmayı bırakmayı, benim için artık o kadar da önemli olmamasını, hatta anlam bile ifade etmemesini umut ediyordum. Bu, devam eden bir süreçti.

"Senden çok hoşlanıyor," deyiverdim.

Birasından ağır ağır uzun bir yudum aldı. "Ben de ondan çok hoşlanıyorum." Bana yandan bir bakış attı. "Eğer

onu incitecek olursam peşime düşüp gözümü morartacağını mı söyleyeceksin?"

"Yapamayacağımı düşünme," dedim ve sonra saçma sapan bir karate hareketi yaptım çünkü tamamen meydan okumaya çalışıyordum, karate hakkında bir fikrim yoktu. Aslında *ikisini de* sevdiğimi ve bu durumun da bana bütün sorunların anasını bahşettiğini düşünüyordum.

Sadakatim sarsılmaz biçimde Sarah'ya aitti elbette, çizginin nerede olduğunu biliyordum ve asla geçmeyecektim, fakat bazı zamanlarda o çizgi, okuldayken beden dersinde çimlere tebeşirle çizilmiş gibi oluyordu; çabucak silinip yeniden çizilen türden, ama asla öncekiyle aynı yerde olmayan çizgiler gibi. Mesela bu akşamki gibi gecelerde, o çizgi bir santim öne geliyordu ve yarınki gibi sabahlarda yine yerine itilecekti.

"Gizli ninja yeteneklerin not edildi."

Başımı salladım.

"Benim üzerimde kullanman gerekeceğinden değil tabii," diye devam etti. "Sarah'dan onu incitmek istemeyecek kadar çok hoşlanıyorum."

Yine başımı salladım, nazik olduğu için Sarah adına memnun oldum, ona sahip olan kişi Sarah olduğu için kendi adıma üzüldüm ve daha en baştan beni böyle boktan bir durumun içine soktuğu için dünyaya sinirlendim.

"Güzel. O zaman birbirimizi anlıyoruz."

"Tam mafyalara sözü geçen kadınlar gibi konuştun." Boş bira şişesini masaya bırakmak için öne eğildi. "Ninja mafya. Zaman geçtikçe etrafında olmanın tehlikeli olduğunu öğreniyorum, Laurie."

Sanırım özellikle de bir şişe şarap içmişken ve yarı yarıya sana âşıkken. Hemen şimdi yatağa gitmem gerekiyordu, tebeşirden çizgiyi silip yine öne doğru atılmadan önce.

Jack

Zaman geçtikçe etrafında olmanın tehlikeli olduğunu öğreniyorum, Laurie.

Ağzımdan nasıl kahrolası kelimeler çıkıyordu böyle? Televizyon gösterimi için çekilmiş ve modası geçmiş filmlerdeki ucuz bir tavlama cümlesi gibiydi, halbuki tek yapmaya çalıştığım arkadaş olduğumuzu söylemeye çalışmaktı. Seni salak; okul boyunca bir onur nişanı gibi taşıdığım takma adımı şimdi kendimi azarlamak için kullandım. Okul raporlarım aynı ismin çeşitli yorumlarıyla doluydu, gerçi daha kibarca dile getirilmişti: "Eğer Jack, aptalı oynamak için harcadığı çabayı derslerine vermiş olsaydı uzun bir yol katetmiş olurdu."

Haksız olduklarını kanıtladığımı düşünmek hoşuma gidiyordu çünkü notlarım ilk üniversite tercihime girmeme yetecek kadar iyiydi. İşin aslı şanslıydım, fotografik hafıza denilen bir yetenekle ödüllendirilmiştim, o yüzden o test kitapları ve teorilerin aklıma bir defa girmeleri yetmişti, sonrasında da orada kalmışlardı. Bu yeteneğim ve herhangi biriyle her şeyden konuşabilme kabiliyetimle, işleri halletiyordum. Gerçi konuşabilme kabiliyetimin Laurie'ye kadar ulaşmadığı belliydi.

"Pekâlâ, Laurie. En iyi arkadaşını incitirsem her yerimi morartacağın gerçeği dışında, senin hakkında başka ne bilmem gerekiyor?"

Sorumla afallamış gibi göründü. Onu suçlamıyordum. Birisine bu şekilde bir soru sorduğumda ilk ve son kez içinde bulunduğum korkunç giden bir randevudaydım. Ne yapıyordum, onu *sorguluyor* muydum?

"Şey..." Kahkaha attı, müzik kutusu gibiydi. "Anlatacak pek fazla bir şey yok."

İşleri normale çevirmeye çalışıyordum, ona "hadi dene"

diyen bir bakış attım. "Hadi ama bana biraz yardım et. Sarah bizim çok iyi arkadaş olmamızı istiyor. Bana kendinle ilgili en utanç verici gerçeği anlatırsan, ben de sana kendiminkileri anlatırım."

Gözlerini kıstı, çenesini hafifçe havaya kaldırdı. "Sırayla yapabilir miyiz?"

"Tamam o zaman. Sen önce başladığın sürece sorun yok."

Kendime, bunu yapma sebebimin Sarah'nın ikimizin iyi arkadaş olmamızı istediği olduğunu söylüyordum ve dürüst olmam gerekirse, samimiyetle sebebin bir kısmı buydu. *Bir kısmı.* Fakat diğer kısmı onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyor oluşumdu çünkü ilgimi çekiyordu ve kanepenin diğer ucunda otururken kendimi rahat hissediyordum. Onun yanındayken rahat olduğumu fark etmiştim. Belki içtiği şaraptandı, belki içtiğim biradandı, bilmiyorum, ama bu kızla iyi arkadaş olabileceğimizi düşünüyordum. Bunda sorun yoktu, değil mi? Bazı insanların, kadınlar ve erkekler arasında sadece arkadaşlık olamayacağına inandıklarını biliyordum.

Laurie'yle gerçekleri paylaşacaktım ve ikimiz çok iyi arkadaş olacaktık. İşte hanımlar beyler, büyük planım buydu.

Düşünceli bir şekilde tırnaklarını bardağının kenarına vuruyordu ve kendimi söyleyeceği şeyi duymayı ilgiyle beklerken buldum. Şarabının kalanına baktı ve sonra gülerek gözlerini yukarı kaldırdı.

"Tamam, on dördümdeydim, belki on beş." Lafını yarıda kesip elini kızarmış yanağına bastırarak başını iki yana salladı. "Sana bunu anlatacağıma inanamıyorum."

Yine o baş döndürücü gülüşüyle güldü, kirpiklerini aşağı indirdi, gözlerine bakmak için eğilmek zorunda kaldım.

"Hadi ama, bunu dedikten sonra anlatman lazım," diyerek tatlı tatlı ikna ettim.

Teslimiyetle iç geçirdi. "O zamanki en iyi arkadaşım

Alana'yla birlikteydim ve okulun dans partisinde acayip havalıymışız gibi davranıyorduk. İkimiz de sigara içmediğimiz halde bir paket sigara bile almış olabiliriz."

Başımı salladım, daha fazlasını duymak istiyordum.

"Bir de bir oğlan vardı, hep vardır zaten, ondan gerçekten hoşlanıyordum. Aslına bakılırsa okulun yarısı hoşlanıyordu ama mucize eseri o da benden hoşlanıyor gibiydi."

Araya girip bir mucize ya da bir sürpriz bile olmadığını söylemek istedim ama yapmadım.

"Böylece en sonunda benden onunla dans etmemi istedi, rahat bir şekilde kabul ettim ve her şey gayet iyi gidiyordu, ta ki o başını eğip bana bakarken bir anda hızla başımı kaldırınca yanlışlıkla kafa atarak çocuğun burnunu kırana kadar." Kocaman gözlerle bana baktı ve sonra kahkaha attı. "Her yerde kan vardı. Ambulans çağırmak zorunda kaldılar."

"Yok artık." Yavaşça başımı iki yana salladım. "Vay be, seninle randevu acayip berbat bir şeymiş, Laurie."

"Onunla çıkmıyordum bile," diye karşı çıktı. "İstedim ama ondan sonra asla eskisi gibi olmadı. Aslında şaşırtıcı değildi." Kafasına hafifçe vurarak omzunu silkti. "Tam anlamıyla demir gibi."

"Tamam, yani artık son derece sert bir kafatasına sahip bir ninja mafya kadınısın. Sarah'nın sende ne gördüğünü anlayabiliyorum."

Oyunuma doğruca katıldı. "Sanırım ona kendini güvende hissettirdiğim için olmalı."

"Ben de öyle derdim. Koruma parası almayı ciddi şekilde düşünmelisin. Öğrenim kredini anında ödersin."

Laurie şarap bardağını masaya bırakıp arkasına yaslandı, bana dönük bir şekilde bağdaş kurup oturduktan sonra siyah saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Ben çocukken her yıl aile tatillerimizde Cornwall'a giderdik ve annemin şu küçük, minicik peri biblolarına bir düşkünlüğü vardı,

genelde şapkalı mantarların ya da aynı şekilde tuhaf bir şeylerin üzerine oturuyor olurlardı. Laurie'nin lotus pozisyonunda oturuşunun düzgünlüğündeki ve saçını kulağının arkasına sıkıştırırken çenesinin duruşundaki bir şeyler bana o peri kızlarını anımsattı. Bir an için, durduk yere ev özlemi çektim. Sanki o tanıdık biriydi, ancak tanımıyordum.

"Sıra sende," diye gülümsedi.

"Bununla ölçüşecek bir şeyim olduğunu sanmıyorum," dedim. "Yani, asla bir kadına kafa atmadım."

"Nasıl bir erkeksin sen böyle?"

Hayal kırıklığına uğramış gibi yaptı ve şakalaşıyor olsa bile, sorusunu ciddi şekilde düşündüm.

"İyi bir adam olduğumu umuyorum."

Kahkahası boğazında tıkandı. "Ben de öyle umuyorum."

Sarah'nın iyiliğini kastettiğini biliyordum.

"Peki şuna ne dersin..." Aniden konuyu değiştirdim. "Sana altıncı yaş günü partimden bahsedeceğim. Top havuzuna gömülmüş küçük bir çocuk hayal et, çok korktuğu için de kaydırakların arasından geçip telleri aşarak onu aramak zorunda kalan babasını. Yaklaşık bir metre kadar topların altındaydım ve öyle çok ağlıyordum ki kustum. Her yeri temizlemek zorunda kaldılar." Parti kıyafetleri çikolatalı pastalı kusmuğumla kaplanmış çocuklarını gören ebeveynlerin yüzündeki korku dolu bakışlar aşırı canlı bir şekilde gözümün önüne geldi. "Ne kadar komik olsa da, o olaydan sonra parti davetiyelerimde ani bir düşüş yaşandı."

"Ah, işte bu üzücü bir hikâye," dedi, benimle dalga geçtiğini düşünmüyordum bile.

Omzumu silktim. "Erkek adamım. Yeterince sertim."

Parmaklarını yine kafasına vurdu. "Kiminle konuştuğunu unutuyorsun."

Vakur bir şekilde onu onayladım. "Demir kadın."

"Ta kendisi."

Sessizleştik ve birbirimizle ilgili öğrendiğimiz şeyleri

değerlendirdik. Kendi adıma söylemem gerekirse, onun erkekler konusunda garip ve kazaya meyilli biri olduğunu öğrenmiştim. O da benim kolayca korktuğumu ve üstüne kusabileceğimi öğrenmişti. Boşalan dondurma kutusunu ve kaşığı elimden aldı ve sehpanın üzerine kaydırmak için yan bir şekilde uzandı. Ne kadar çabalasam da, beynim uzuvlarının hareketini gözlemliyordu, kolunun altından göğsünün küçük bir kısmını görebiliyordum, omurgasının alt kısmındaki kıvrımı. Neden kadınlar bütün bunlara sahip olmak zorundaydı ki? Gerçekten iyi bir şey değildi. Laurie'yle normal bir arkadaşlığım olmasını istiyordum, ancak zihnim onun her hareketini kaydediyor, depoluyor, onun bir haritasını çıkarıyordu, böylece uykudayken arada sırada onu ziyaret edebilirdim. İstemiyordum. Uyanıkken Laurie'yi gerçekten o şekilde düşünmüyordum ama uykulu beynim yanlış mesajı alıyormuş gibiydi.

Uykumda, teninin krema gibi beyaz oluşunu ve unutmabeni çiçeği rengindeki gözlerini gözlemliyordum. Laurie'nin gözleri lanet olası bir yaz bahçesiydi. Şimdi bunlara belinin belirgin kıvrımını ve şarap içtikten sonraki sersemliğini, düşünürken altdudağını ısırışını da ekleyebilirdim. Böyle zamanlarda fotografik hafızam bir avantajdan ziyade, bir engel oluyordu. Elbette, Laurie rüyalarımda gördüğüm tek kadın değildi ama çoğundan daha fazla ziyaretime geliyor gibiydi. Sürekli başka kadınları rüyalarımda gördüğüm falan da yoktu. Şu anda buna son vereceğim, çünkü kendimi adi bir herif gibi gösteriyordum.

"Tamam, sanırım sıra yine bana geçti," dedi. Başımı salladım, düşüncelerimi tekrar rayına soktuğu için memnun oldum.

"Kafa atma hikâyeni geçmen gerekecek."

"Fazla güçlü başladım," diyerek kabullendi, yine altdudağını ısırıyordu, uygun bir şey bulmaya uğraşıyordu.

Ona yardım etmek için birkaç öneride bulundum.

"Rüzgârlı havada iç çamaşırsız çıktığın utanç verici bir olay var mı?" Pis pis gülümsedi ama başını iki yana salladı. "Yaptığın yemekle birini zehirledin mi? Yanlışlıkla kız kardeşinin sevgilisini öptün mü?"

Yüz hatları yumuşadı, benim okumakta zorlandığım nostaljik hisler birden yüzünü kaplamaya başladı. *Tanrım.* Gerçekten yanlış bir şeyler söylemiş olmalıydım çünkü şimdi de göz kapaklarını sanki gözlerinde bir şey varmış gibi hızlıca kırpıştırıyordu. Gözyaşları gibi.

"Tanrım. Kahretsin, üzgünüm," diye homurdandı, ellerinin tersini sinirle gözlerine bastırdı.

"Hayır, hayır. Ben üzgünüm," dedim aceleyle, gerçi böyle bir tepki almak için ne söylediğimden hâlâ emin değildim. Elini tutmak, elimi dizine koymak, bir şey yapmak, üzgün olduğumu söylemek için bir şey bulmak istiyordum ama elimi hareket ettiremiyordum bile.

Başını iki yana salladı. "Senin bir suçun yok."

Kendini toplamasını bekledim. "Konuşmak ister misin?"

Başını eğdi, elinin üstündeki derisini çimdikliyordu, ufak ve tekrarlı hareketler, üstesinden gelme mekanizmasıydı. Duygusal hassasiyeti dağıtmak için fiziksel acıyı kullanıyordu. Başımın belası kardeşim Albie, aynı sebeple bileğine elastik bir bant takıyordu.

"Kız kardeşim altı yaşındayken öldü. Ben daha sekizime yeni basmıştım."

Siktir. Kardeşimle ilgili söylediğim şeyi geri alıyordum. Benden dört yaş küçüktü ve bazen tam bir baş belası olabildiği doğruydu ama onu iliklerime kadar seviyordum. Onsuz bir dünyayı hayal bile edemezdim.

"Tanrım, Laurie."

Bu defa ikinci kez düşünmedim. Yanağından aşağı bir gözyaşı damlası düşerken uzanıp başparmağımla sildim. Sonra tam anlamıyla ağlamaya başladığında saçını okşadım ve bir annenin çocuğunu yatıştırması gibi onu teselli ettim.

İkimizin de hiçbir şey söylemeden geçirdiği birkaç dakikadan sonra, "Üzgünüm, bunu öylece söylememeliydim," diyerek yutkundu, avuçlarını gözlerine bastırdı. "Bir anda oluverdi. Yıllardır bunun için ağlamamıştım. Şaraptan olmalı."

Elimi indirirken başımla onayladım, farkında olmadan duyarsızlık ettiğim için korkunç hissediyordum.

"Birisi sorduğunda sadece abim olduğunu söylüyorum. Ondan bahsetmediğim için kendimi sadakatsiz gibi hissediyorum ama böylesi, insanlara gerçeği söylemekten daha kolay." Şimdi daha sakindi, titrek, ağır nefesler alıyordu.

Bu durumda söylenecek doğru şeyin ne olduğunu hiç bilmiyordum ama denedim, nasıl hissediyor olabileceğine dair en azından küçük bir fikrim vardı. "Adı neydi?"

Laurie'nin yüzü sıcaklıkla doldu ve çaresizliği beni dağlayıp geçti. Delici, şiddetli bir özlemdi bu, acı tatlıydı, sanki bir şey ondan çok uzun süreliğine alınmıştı. Ağır ağır iç geçirip sırtını yanımdaki kanepeye dayamak için arkasına yaslandı, dizlerini çekip kollarını etrafına doladı. Tekrar konuştuğunda sesi alçak ve ölçülüydü, sanki sevdiği birinin cenazesinde, prova edilmiş bir konuşma yapıyordu.

"Ginny bir kalp sorunuyla doğdu ama pırıl pırıldı ve çok akıllıydı. Beni gölgede bırakırdı. En iyi arkadaşımdı." Kısa bir anlığına duraksadı, kendini darbeye hazırlıyordu, sanki hikâyenin kalanını anlatmanın kendisine fiziksel bir acı vereceğini biliyordu. "Zatürre. Bir an için yanımdaydı ve sonra yoktu. Hiçbirimizin onu kaybetmeyi atlatabildiğini sanmıyorum. Annem ve babam..." Sesi azaldı çünkü gerçekten uygun kelimeler yoktu, hiçbir ebeveyn evlatlarını gömmek zorunda kalmamalıydı. Artık kendini çimdiklemiyordu, sizi böyle bir şeyden uzaklaştıracak bir üstesinden gelme mekanizması olduğunu sanmıyordum.

Televizyonda Nic Cage motosikletle ortalığı dağıtıyordu, tamamen aksiyondan ibaretti ve ben de bu küçük oturma odasında kolumu Laurie'nin omuzlarına doladım ve ken-

dime doğru çektim. Aldığı derin soluklarla vücudu sarsılıyordu, başını omzuma dayayıp gözlerini yumdu. Uykuya daldığı ânı tam olarak bilemiyordum ama uyuduğuna memnun oldum, çünkü şu anda ihtiyacı olan şey buydu. Kıpırdamadım, gerçi muhtemelen yapmam gereken buydu. Ayağa kalkıp yatağa gitmedim, gerçi daha bilge bir adamın yapacağı bu olurdu. Sadece orada oturdum ve o uyurken ona eşlik ettim ve bunun verdiği his... Nasıl hissettirdiğini bile bilmiyordum. Huzurluydu.

Yüzümü saçlarına bastırmadım.

15 Şubat

Laurie

Uyandığımda hatırlamam gereken bir şey olduğunu biliyordum ama beynim pusla kaplı gibiydi. *Şaraptan olmalı*, diye düşündüm sersemlemiş bir halde ve sonra gözlerimi açtığımda yatağımda olmadığımı fark ettim. Hâlâ kanepedeydim ama yastığım başımın altındaydı ve yorganımın altına kıvrılmıştım. Gözlerimi kısarak saatime bakınca sabahın altısını biraz geçmiş olduğunu gördüm, o yüzden iyice uzanıp gözlerimi yumdum, aklıma daha kolay gelen kısımlardan yola çıkarak akşamı düşünmeye başladım.

Dondurma. Şarap. Kürek çeken Ryan Gosling. Kuğular. Kesinlikle kuğular vardı. Sonra, ah Tanrım, Sarah'nın kafası bir milyondu! Birazdan onu kontrol edecektim, Jack'in onu evine getirmiş olması iyiydi. Jack. Ah kahretsin. *Jack*.

Zihnim anında panik moduna geçiş yaptı, korkunç ve sadakatsizce bir şey yapmış ya da söylemiş olduğuma, Sarah'nın benden nefret edeceğine kendimi şiddetli bir şekilde inandırıyordum. Jack benimle konuşuyordu, kahkahalar atıyorduk, film izliyorduk ve sonra... Ah. Sonra hatırladım. *Ginny*. Yorganımın oluşturduğu kozanın içine geri girdim, gözlerimi sımsıkı kapadım ve tatlı, güzel, küçük kız kardeşimi hatırlamak için kendime izin verdim. İncecik parmakları, neredeyse saydam görünen kırılgan tırnakları vardı, dünyada gözleri benimkilere benzeyen yegâne insan oydu. Çocuksu sesini, kıkırtılarının heyecan verici neşe-

sini, sapsarı saçlarının güneş ışığının altında parıldayışını hatıralarımın arasından çıkarmak için gerçekten konsantre olmak zorunda kaldım. Kırık parçalardan oluşan hatıralarım güneşte solmuş fotoğraflar gibiydi. Gündelik hayatta Ginny'yi düşünmek için kendime sıklıkla izin vermezdim, daha doğrusu hiç izin vermezdim, sonrasında onun artık bu dünyada olmadığı gerçeğini kabul etmem uzun zamanımı alıyordu. O nefes almıyorken diğer herkesin yaşadığı dünyaya sinirlenmemeye çalışıyordum.

Dün geceyi artık daha net hatırlıyordum. Jack'le ahlaki açıdan yanlış bir şey yapmamıştım, bu sabah kötü hissetmemi gerektirecek hiçbir şey yapmamıştım. En azından ona göğüslerimi göstermediğimi ya da aşkımı ilân etmediğimi biliyordum. Yine de kendimi rahatlamış hissedemiyordum çünkü işin aslı, neredeyse görünmez olmasına rağmen, bir sınırı aşmıştım. Misina gibi ayak bileklerime dolandığını resmen hissedebiliyordum, beni yıkıp içimden bir yalancı çıkarmaya hazır gibiydi. Kendi kendime yaklaşmam için fazlaca izin vermiştim. Gardımı indirmem için ucuz bir şişe şarap yetmiş de artmıştı. Terk edilmiş bir kumdan kalenin akşam gelgitiyle yıkılması gibi un ufak olmam için, bilmeden yapılan tek bir yanlış anlaşılmış yorum bile yeterdi.

5 Haziran

Laurie

"İyi ki doğdun yaşlı tavuk!"

Sarah beni uyandırmak için suratıma parti düdüğünü üfledi ve o "İyi ki doğdun" şarkısını söylerken dirseklerimin üzerinde doğrulmak için çabaladım.

"Teşekkürler!" Onu gönülsüzce alkışladım. "Şimdi uykuma geri dönebilir miyim lütfen? Bugün cumartesi ve saat daha sekiz."

Kaşlarını çattı. "Dalga geçiyorsun değil mi? Eğer şimdi uyursan doğum gününün altın saatlerini kaçıracaksın."

Çok sevdiği Disney karakterlerinden biri gibi konuşuyordu. "Banal bir televizyon programındaki Amerikalı ergenler olduğumuzu bilmiyordum," diye homurdandım.

"Sızlanmayı kes de yataktan çık. Senin için büyük planlarım var."

Kendimi yastığıma bıraktım. "Benim zaten bir planım var. Gün ortasına kadar burada kalmayı içeriyor."

"Onu yarın yapabilirsin." Başıyla kenardaki kupayı işaret etti. "Sana kahve yaptım. Ben geri dönüp seni *gerçekten* kaba bir biçimde uyandırmadan önce on dakikan var."

"Çok buyurgansın," diye homurdanarak kolumu gözlerimin üzerine kapadım. "Artık yirmi üç yaşındayım ve sen hâlâ yirmi ikisin. Annen olacak yaştayım. Gidip odanı temizle ve ödevlerini yap."

Giderken parti düdüğünü tekrar öttürdü, kahkahalar

atıyordu, ben de başımı yastığın altına gömdüm. Bu kızı seviyordum.

Tam olarak dokuz buçuk dakika sonra dışarı çıktığımda, koridorda iki tane elbise kılıfı asılıydı ve Sarah resmen yerinde duramıyordu. Daha endişe verici olanıysa, çantaların üzerinde havalı bir elbise kiralama şirketinin logosunun olmasıydı.

"Şey, Sar?" Bir planı olduğunu söylerken dalga geçmediğini fark etmeye başlıyordum.

"Görünce öleceksin," dedi. Okul gezisine çıkacak bir çocuğun heyecanıyla yumruklarını sıkıyordu.

Kahve kupamı yavaşça bıraktım. "Şimdi mi bakmalıyım?"

"Evet. Ama öncesinde, önümüzdeki birkaç saat için hiçbir soru sormadan, tam olarak söylediğim şeyleri yapacağına dair söz vermek zorundasın."

"Gizli ajan gibi konuşuyorsun. Yine Jack'le çok fazla James Bond mu izlediniz?"

Elbise kılıflarından birini bana uzattı ama ondan almaya yeltendiğimde sıkıca tuttu. "Önce söz ver."

Kahkaha atarak başımı iki yana salladım, ilgimi çekmişti. "Tamam o zaman, söz veriyorum."

Küçük bir alkışla birini verdi, sonra acele edip içine bakmam için ellerini çırptı. Kol boyu mesafede tutarak salladım ve sonra ortasındaki fermuarı birkaç santim açarak içine göz attım.

"Bu pembe," dedim, başını hızlıca salladı.

Fermuarı dibine kadar açtım ve plastik korumalığını çektim. Hemen fark edilen pamuk şekeri pembesi, saten, kısa ceketi ve siyah, saten taytı ortaya çıkardım.

"Doğum günümde *Pink Lady* * gibi giyinmemi mi istiyorsun?"

Sırıtıp kendi kıyafetini açığa çıkardı. "Sadece sen değil."

---

* ABD yapımı *Grease* filmindeki kız grubunun adı. –ç.n.

"İkimiz de *Pink Lady* olacağız." Yavaşça konuştum, çünkü biraz kafam karışmıştı. "Yani, bir doğum günü teması olmasını zaten sevdim gibi, ama giyindikten sonra ne yapacağız? Çünkü *The Castle*'a gidersek orada yırtık dondan fırlamış gibi sırıtırız."

"Bara gitmeyeceğiz." Sarah'nın gözleri beklentiyle parladı.

"Nereye gideceğimizi sorabilir miyim?"

Kahkaha attı. "Sorabilirsin ama sana gerçeği söylemeyeceğim."

"Bunu söyleyeceğini neden biliyorum acaba?"

Ceketinin fermuarını açıp kollarını geçirdi. "Filmi izlemiştin, değil mi?"

"Bir ya da iki defa." Gözlerimi devirdim çünkü gezegendeki herkes *Grease*'i en azından on defa izlemişti, genelde yeni yıl arifesinde televizyonda olurdu ve kendinizi fiziksel olarak kumandayı alıp kanalı değiştirmeye ikna edemezdiniz.

Saten taytımı şüpheyle kaldırdım. Beli toplasanız on beş santimdi. "Umarım esniyordur," dedim.

"Esniyor. Sabah altı gibi onları denedim."

Sözleri, bana eğlenceli bir doğum günü yaşatmaya çalışmak için ne kadar çabaladığını fark ettirdi, zihnimin durmadan suçluluk hisseden kısmı şu anda bana ağır bir taş hissi veriyordu. Bugün bizim için her ne planladıysa ona yüzde yüz en iyi halmi vermeliydim.

"O zaman *Pink Lady* olalım," diyerek kahkaha attım.

Saatine baktı. "On birde çıkmamız lazım. Hadi gidip duşa gir. Ben girdim bile. Çıktığında göz kalemini ben çekerim."

Gün ortasıydı ve Waterloo'nun dışındaki bir trendeydik, garip bakışlar aldığımızı söylemek az bile kalırdı. Şaşırmadım tabii ki. Bugün ortalıktaki tek *Pink Lady* bizdik ve kesinlikle muhteşem saçlarımız ve makyajımız vardı. Sarah'nın saçı tepeden, her hareketiyle başında bağımsız-

ca hareket ediyormuş gibi görünen bir atkuyruğuydu ve benim saçımı da Olivia Newton-John'un kendisini bile kıskandıracak kadar kıvırcık yapmıştık. Sarah her şeyi düşünmüştü: çiğnememiz için sakız, havalı siyah fularlar, saçlarımızın tepesine kondurduğumuz beyaz çerçeveli, plastik güneş gözlükleri ve bizi her nereye gidiyorsak oraya götüren trende içmemiz için içkiler.

"Sahte isimler düşünmeli miyiz?"

Sarah sorumu ciddiyetle düşündü. "Seninki ne olurdu?"

"Hımm. Zor soru. Sanırım hem zevksiz, hem Amerikan hem de ellilerden bir şeyler olmalı. Yani...Lula-May gibi bir şeye ne dersin?"

Düşünceli bir şekilde bana baktı. "Yaptığın şeyi beğendim. O zaman eğer sen Lula May'sen, ben de Sara-Belle olmalıyım."

"Seninle tanıştığıma sevindim."

"Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum, Lula-May."

Zarif bir şekilde birbirimize selam verdik, sonra teneke kutularımızı tokuşturup yeni arkadaşlığımızı ıslatmak için cinlerimizden içtik.

"Hâlâ nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?"

"Bana güvenin küçük hanım. Çok seveceksiniz." Güneyli aksanı yapmaya çalıştı ama çok kötüydü.

"Sara-Belle'den ziyade John Wayne gibi konuşuyorsun," diyerek kahkaha attım. "Sanırım senden hoşlanabilirim."

Sarah boşalan içki kutularımızı önümüzdeki koltuğun sırt ceplerine tıktı. "O benim cinsel enerjim oluyor. İçimde tutamıyorum." Elektronik bir ses Barnes'a yaklaştığımızı söyleyince başını kaldırıp baktı. "Hadi. Bu bizim durağımız."

İstasyondan çıktığımızda fark ettiğim ilk şey, *Grease*'in yeniden çekimindeki figüranlar gibi görünen tek kişilerin biz olmadığımızdı. Güneşli cumartesi gününde, öğle vakti alışveriş yapanların arasına karışmış swing elbisesi ve ta-

kım elbise giymiş insanlar vardı ve arada sırada görünen pembe satenleri gördükçe *Pink Lady* çetesinden epey biri-leri olduğunu fark ettim.

"Sarah!"

Jack'in sesi yankılandı ve yüreğim çarpıverdi. Son zamanlarda o ve Sarah'yla vakit geçirmemek için elimden geleni yapıyordum ve neyse ki ikisi de işleriyle öyle meşguldü ki, sanırım baş başa geçirdikleri gecelerde üçüncü tekerin olmamasından mutlulardı. Ben de gerçekten onu daha az düşünmeye başladığımı hissediyordum. Belki de zihin kontrolü çabalarım işe yarıyordu.

Sonra Jack'in kimle olduğunu fark ettim. Billy, çeşitli partilerde birkaç defa karşılaştığım arkadaşlarından biriydi. Tanrım lütfen bu "birini ayarlama" olayı olmasın. Oğlanlar bize doğru yürüyordu, siyah-beyaz çizgili pantolonları ve daracık siyah tişörtleriyle *T-Bird* çetesine benzeyen hallerine tezahürat yaptığımızda mahcup mahcup gülümsediler. Kaslarını vurgulamak için tişörtlerinin kollarını omuzlarına kadar kıvırmışlardı ve geriye doğru taranmış saçlarına şöyle bir bakınca kutuda geriye fazla jöle kalmamış olduğunu düşündüm.

Her nereye gidiyorsak, dörtlü olacağımız belliydi. Aklımdaki bu değildi, onları beklemiyordum ve Sarah'yla asırlardır en iyi sabahımızı yaşamıştık.

"Pekâlâ, bunlar balo için eşlerimiz değil mi?" Sarah kahkaha attı ve Jack'in dudaklarına bir öpücük kondurup kırmızı rujundan iz bıraktı. Jack gözlerini gizleyen aynalı pilot gözlükleri takıyordu, John Travolta'dan ziyade James Dean'e benziyordu.

"Billy, sen... havalı görünüyorsun," dedim, o da nazik bir şekilde kaslarını sıktı. Şu, spor salonlarında her gün iki saat geçirerek dikkatle şekillendirilmiş vücutlardan birine benziyordu. Hayran olmadan edemediğiniz ama aynı zamanda hor görme hissi veren türden.

"Yanımda Temel Reis halt etmiş." Etki olsun diye çiğnediği lolipop sapını çıkardı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "İyi ki doğdun."

Sarah'nın bize baktığını fark ettim ve ona gözlerimi devirdim. Hiç de tipim olmayan birini ayarlaması için ona güvenebilirdim. Muhtemelen tamamen sarışın, hafif kaslı ve uysal kadınlardan hoşlanıyordu. Onun gelmesi için Jack'in ne vaat ettiğini merak ettim.

"Gidelim mi hanımlar?" Jack kolunu Sarah'ya uzattı ve anlık garip bir tereddüdün ardından Billy de aynısını bana yaptı.

"Gidelim." Sarah sırıtarak kolunu Jack'in koluna taktı. "Laurie ne yapacağımızı hâlâ bilmiyor, o yüzden bir şey söylemeyin."

Güldüm, Billy'nin uzattığı koluna özgüvensizce girdim. "Sanırım aklımda bir şeyler beliriyor."

"Ah, gerçekten belirmiyor." İnsanların arasından geçip giderken Sarah gözlerinde parıltılarla omzunun üstünden bana baktı. "Ama anlayacaksın."

Gördüğüm şeye tam olarak inanamadım.

"Bu yer de neyin nesi?" dedim afallayarak. Çeşitli *Grease* kostümleri içindeki insanların arasından zikzak yaparak geçtik, herkes kıpır kıpır ve fazla heyecanlıydı. Hoparlörlerden Amerikan aksanıyla gelen ses bize koridorlarda koşmamamızı, kuyruktayken öpüşenlerin cezaya kalacağını söylüyordu ve girişe gelince Rydell Lisesi'ne hoş geldiğimizi söyleyen kocaman, kemerli bir tabelanın altından geçtik. Kıpkırmızıydı, eski moda lambalarla aydınlatılmıştı.

"Beğendin mi?"

Sarah şu anda Jack'in değil de benim koluma girmişti ve büyük doğum günü sürprizimle ilgili düşüncelerimi beklerken yarı gülümsüyor yarı yüzünü buruşturuyordu.

"Beğenmek mi?" Sırıttım, önümdeki manzarayla sersemlemiştim. "Neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama bayıldım!"

Genelde köpeklerini gezdirenlerin ve pazar günleri yapılan kriket maçlarının ev sahibi olan Barnes Common'ın göz alabildiğine bir alanı 50'lerin Amerika'sından fırlamış büyülü bir diyara dönüştürülmüştü. Patenli disko kraliçeleri, büyük açık hava çadırındaki masalara kola servisi yapıyordu ve parlayan, gümüş rengi karavan lokantalar alanın kenarlarına dizilmişti. Her tarafa yayılmış piknik örtülerinde insanlar uzanıyordu; fırfırlı elbiseleri ve güneş gözlükleri içindeki kızlar güneş ışığının tadını çıkarıyor, dirseklerinin üzerinde doğrulmuş sakızlarını şişiriyorlardı. Her yerden müzik sesi geliyordu, büyük çadırın içindeki ahşap dans pistindeki enerjik çiftler için canlı bir bando grubu 50'lerin rock'n'roll şarkılarını çalıyordu ve etraftaki diğer uzun hoparlörlerden *Grease*'ten aşina olduğum film müzikleri geliyordu. Hatta bir güzellik merkezi bile gördüm; pembe tulumları ve uyumlu perukları olan kızlar tarafından tırnaklarınıza oje sürdürebilir ya da mis gibi eyeliner çektirebilirdiniz. İnsanlar bağırıyor ve kiraz kırmızısı çarpışan arabalarda itişip kakışıyordu. Kocaman, ışıl ışıl bir dönme dolap her şeyi tepeden izleyebilmenizi sağlıyor, parıldayan dondurma pembesi ve beyaz koltukları ılık esintiyle hafifçe sallanıyordu.

"Eğer hiçbir şey yapmayacaksak bile şu dönme dolaba binmek istiyorum," diye iç geçirdim.

Bu aldığım en büyük, en çılgın doğum günü sürpriziydi. Yüreğim, helyumla dolu bir balona bağlıymış gibi tüy gibi hafifti.

Jack

Bu yer standartların ötesinde gariplikteydi. Sarah'nın bunu nasıl yaptığını bilmiyordum, çoğu insan doğum günü için

birine pasta alır ya da içmeye çıkarırdı. Sarah değil. Bu acayip şeyi bulmayı başarmış, bir şekilde Billy ve beni T-Bird olarak onlara eşlik etmeye ikna etmişti. Bunu çok fazla kadın için yapmazdım, homurdanmıştım ve neredeyse vazgeçiyordum, dürüst olmam gerekirse kulağa biraz kâbus gibi geliyordu, ama şimdi burada olunca aslında oldukça havalıydı. Gizli Sinema, demişti burası için. Bir ya da iki hamburger karavanı olan bir açık hava sineması bekliyordum, sonrası için kurulmuş devasa bir ekran vardı ama Tanrı aşkına, burası bambaşka bir dünyaydı. Filme gelmekten ziyade, filmin içindeymişim gibi hissediyordum ve bütün gösteride en iyi görünen iki Pink Lady'yi bizim kapmış olduğumuzu fark ettim.

Sarah...Tanrım. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı. Benden biraz önde gidiyordu, o üstüne yapışan siyah taytın içindeki bacakları normalden iki kat uzun görünüyordu. Hep ona yetişmek için koşmak zorundaymışım gibi hissediyordum, bu beni tetikte tutuyordu, fakat son zamanlarda öyle hızlı ilerliyordu ki bazen onu gözden kaybetmişim gibi hissediyordum. Bu endişe uyandırıcıydı, ne zaman onu yakalasam o gereksiz küçük endişeyi eziyordum.

Laurie de havalı görünüyordu; aslında bu biraz da aynı kıyafetin iki farklı kızda tamamen farklı görünebileceğini anlatan bir dergi makalesi gibiydi. Sarah'nın topuklu ayakkabıları ve atkuyruğu onu sınıftaki popüler kız yapıyordu, öte yandan Laurie'nin *Converse*'leri ve kıpır kıpır bukleleri daha sade bir sevimlilikteydi. Eğer liseli çocuklar *olsaydık*, Sarah ödümü bokuma karıştırırdı ve Laurie de en iyi dostumun kardeşi olurdu. Bu düşünceyle nereye doğru gittiğimi bile bilmiyordum. İkisi farklıydı, o kadar.

"Ne düşünüyorsun? Doğum günü kızıyla dudaklarımızı buluşturmak kaderimde var mı?" Billy yanımda yürürken sordu. "Hatta şu şeyin tepesindeyken şansımı deneyeceğim." Başıyla dönme dolabı işaret etti.

Gözlerimi kısa bir süreliğine Laurie'ye çevirdim ve içimde korumacı bir hissin oluştuğunu sezdim. Billy kız sayısına birkaç çentik daha eklemek için her şeyi yapacak adamlardan biriydi. Onu neden çağırdığımı gerçekten bilmiyordum. Bütün günü giyinip gezerek geçirecek kadar egoist olan tek arkadaşım olduğu gerçeği dışında.

"Öpüşmek yasak, Bill. Kuralları duydun."

"Burası lise, kurallar çiğnenmek içindir dostum." Billy bana göz kırptı, Sarah bize dönüp alanı işaret edince söyleyebileceğim herhangi bir şeyin de arasına girmiş oldu.

"Hadi, siz ikiniz, çarpışan arabalara gitmek istiyorum."

Bugün için Billy'den başkasını çağırmış olmayı dilemeye başladım. Koca alandaki kimse bir kere bile başaramamışken şu âna kadar güç çanını üç kere çalmıştı ve şimdiyse arabasını F1 yarışçısı uzmanlığıyla kullanırken, kolunu Laurie'ye dolamış haldeydi.

Ben de onu taklit ettim, omzumun üzerinden bakarken kolumu Sarah'ya doladım ve onlara doğru geri geri gidip çarptım. Kıvılcımlar saçarak döndüler. Sarah çığlık attı, Billy doğruca bize doğru gelirken de yanımda kahkahalarla güldü. Aracımıza şiddetle çarptı, uzaklaşırken de Laurie'nin omzunun üzerinden bana ortaparmağını gösterdi. Şu anda John Travolta olsa ne yapardı diye merak ettim. Bu senaryodaki Sandra Dee kimdi? Sarah fazla şuhtu; Fransızvariydi. Laurie'nin benim Danny'min Sandy'si olduğunu söylemiyordum elbette, çünkü bu acayip berbat bir durum olurdu. Belki de Temel Reis kasları ve sürü lideri zihniyetiyle Billy daha çok Danny'ydi. Araçlar durunca çıkması için Laurie'ye yardım edişini, elini tutup onu kendine doğru çekişini, pembe satene belli belirsiz karışan siyah bukleleri izledim. Billy tarafından kandırılmamasını umdum.

Yani, tabii ki kendisi bilirdi ama Billy tam bir odun olabiliyordu. Onun için her şey şakadan ve kahkahadan iba-

retti. Belki de Laurie'nin hoşlandığı buydu. Siktir, ya Billy Camden Caddesi'ne bizimle birlikte gelmeye karar verirse ne olacaktı? Hah! Pembe ceketinin cebindeki telefonu tam da o anda çalmaya başladı. Telefon dediğin işte böyle araya girer, dostum.

Laurie

Bu, gittikçe en sevdiğim gün olmaya başlıyordu.

Pink Lady kokteylleriyle hafif çakırkeyiftim, karnım ağrıyıncaya kadar kahkahalar attım, Billy beklediğimden daha eğlenceliydi ve herkes aptalca bir karnaval ruhu içindeydi. Hatta hava bile kendine düşeni yapıyor, bizi tembel, İngiliz yaz güneşiyle güzelce yıkıyordu; böyle güneşlerde burnumun kemerindeki çiller hep ortaya çıkardı.

Gün ışığında buranın güzel göründüğünü düşünmüştüm ama akşam çöktükçe daha da baş döndürücü görünmeye başlamıştı. *T-Bird* standında bir şov vardı, siyah deri pantolonları içindeki esnek bir erkek grubu, etkileyici bir sıra ithal Amerikan otomobillerinin üzerinde zıplıyor, kaputların üzerinde dans ederken şarkı söylüyorlardı. Her yerde insanlar dans ediyor ve fuar alanındaki oyuncaklardan gelen pastel renkli ışıkların oluşturduğu gökkuşağı huzmesinin altında tembelce yatıyorlardı. Filmin saat on civarında başlamasıyla ilgili de gittikçe artan bir beklenti vardı.

Sarah biraz önce rock-n-roll dansına doğal bir yeteneği olduğunu keşfetmişti (yani elbette) ve Jack dans ederken âdeta iki sol ayağının olduğunu iddia edip kahkahalar atarak geri çekilince de, Sarah Billy'yi ustaların yarıştığı bir müsabakada onun eşi olması için tatlılıkla kandırmıştı.

Jack ve ben, onları izleyen kalabalığın kenarında durduk, Sarah'nın üzerinde o parıldayan çıtırtıyı görüyordum. Atkuyruğunu utanmazca savuruşunda ve çenesini havaya

dikişinde gizliydi. Tanrı'ya şükür ki Billy kalça sallama hareketlerini kendine saklıyor gibi görünüyordu. İçtiğim kokteyllerden miydi bilmiyordum ama Billy gözüme günün başında göründüğünden çok daha çekici görünmeye başlamıştı. Çarpışan arabalar için sırada beklerken bana küçük erkek kardeşi Robin'in fotoğraflarını göstermişti, kırk-bilmem-kaç yaşındaki annesinden beklenmedik bir sürprizdi. Billy, bu kadar zamandan sonra tek çocukluktan abiliğe adım atmaya aldırıyormuş gibi görünmüyordu. Billy, kardeşi için kendi elleriyle yaptığı pastadaki mumları üfleyen Robin'in fotoğrafını bana gururla gösterdi. Pasta bir şaheser değildi tabii ama Billy'nin bir gün iyi bir baba olup olmayacağını merak eden herhangi bir kızın, o kasların altında lokum gibi biri olduğunu anlaması için onun Robin hakkında konuştuğunu duymaları yeter de artardı. Sarah'yla dans edişini izledim, ikisinin de yüzünde saf bir odaklanma vardı. Bütün hünerlerini ortaya koyduklarına şüphe yoktu, rakipleri için neredeyse üzülecektim.

"Sarah böyle şeyleri seviyor," dedim. Kırmızı ve beyaz çizgili pipetimden limonatamı içiyordum, kokteyle biraz ara vermiştim.

"Sadece kazanmalarını umuyorum," diyerek güldü Jack. Ne demek istediğini biliyordum. Mutlu bir Sarah, hepimizin mutlu olması anlamına geliyordu.

Telefonum titredi, annemin bugün beni ikinci arayışıydı. Bütün gün dışarıda olacağımı ona zaten söylemiştim ama sanırım hem benim hem de Daryl'in evden gitmesi konusunda zorlanıyordu. Onu geri aramayı düşündüm, bu anı bölmek de istemedim.

Dönme dolaba doğru baktım. Işıklandırılınca daha da büyük görünmüştü. "Umarım film başlamadan önce dönme dolaba binecek kadar vakit kalır," dedim.

Jack kaşlarını çatıp saate baktı. "Ucu ucuna yetişiriz."

Başımı salladım. "Özellikle de finale kalırlarsa."

"Ki kalacaklar."

Haklıydı. Sarah'nın dans ayakkabılarının bu işin sonunu göreceğine dair aklımda azıcık bile şüphe yoktu.

Jack bir an duraksadı, gözlerini kaçırdı ve sonra yine bana baktı.

"Eğer istersen seni şimdi götürebilirim." Sonra utanmış gibi güldü. "Doğum günü hediyesi olarak gör, sana hediye almayı unuttuğumu düşünürsek."

Beni götürmeyi teklif etmesi oldukça eski kafalı bir hareketti, sanki eşlikçiye ihtiyacım varmış gibi, ama sorusu bu son derece eski moda olan yere kusursuzca uyuyordu. Sarah'nın dikkatini çekip on dakika içinde döneceğimizi haber vermek için parmak uçlarımda kalktım ama sunucuyu dinlemekle meşguldü. Yeniden arkamdaki güzel dönme dolaba baktım.

"Bu çok hoşuma gider, Jack. Teşekkürler."

Beyaz keten bir pantolon ve omuzlarının üzerinden bağladığı Rydell Lisesi hırkası içindeki bir oğlan, krom korumalığı dizlerimizin üzerine indirdi, güvende olduğumuzdan emin olmak için korumalığı kontrol edip sallarken kaşlarını kaldırarak bize baktı.

"Kolunu hatununa dolamak isteyebilirsin ahbap. Yukarısı biraz korkutucu olabilir."

Eminim binen her çifte buna benzer laflar ediyordu ama ikimiz de onu düzeltmek için aynı anda atıldık.

Ben, "Ah biz sevgili değiliz..." derken, aynı anda Jack aceleyle, "O benim... Biz sadece arkadaşız," dedi.

Hırkalı çocuk imalı bir şekilde göz kırptı. "Yazık. Birlikte güzel görünüyorsunuz."

Dönme dolap sonraki kabinin dolması için biraz yukarı ilerledi, ne söyleyeceğimi bilemediğim için bir saniyeliğine gözlerimi kapadım.

"Korkak bir kedi olduğunu söyleme bana, Laurie?"

"Hayır, hiç de değilim!" diyerek güldüm. Parmaklarımı demir çubuğa doladım, sallanan koltuğun vişne rengi döşemesine doğru yaslandım, ayaklarımı krom ayaklığa koydum. "Sen yüksekten korkmuyorsun, değil mi?"

Kabinin köşesine doğru yaslanıp bana yandan bir bakış attı, kollarını koltuğun tepesine doğru uzattı. Ellerini sanki aptalca bir soru sormuşum gibi yukarı kaldırdı.

"Kolayca korkan birine mi benziyorum?"

Danny Zuko olsa içi içini yerdi fakat omzumun yakınındaki yere parmaklarını vuruş şekline bakınca dışarıdan göründüğü kadar rahat olmadığı anlaşılıyordu. Onu bu kadar geren neydi bilmiyordum; Sarah olmadan dönme dolapta olmak mı, dönme dolapta olmak mı, yoksa benimle birlikte dönme dolapta olmak mı? İç çektim, ona sormak üzereydim ve sonra "Hopelessly Devoted To You" şarkısının tanıdık, baygın açılış melodisi çalmaya, dönme dolap da hareket etmeye başladı.

Sorumu rafa kaldırdım. Sonuçta bugün benim doğum günümdü, dönme dolapları seviyordum ve Jack'le birlikteydim. Elimde olmadan onu her görüşümde ondan daha çok hoşlanmaktan kendimi alamıyordum. Ayrıca bu iyiydi. Bunda ciddiydim, yemin ederim, ciddiydim. İyiydi çünkü o ve Sarah birlikteyken inkâr edilemeyecek kadar harikaydılar ve ben de Sarah'yı kardeşimmiş gibi seviyordum.

Aslında durumu gittikçe kabullenmiştim. Olan buydu işte. Belki işler farklı olmuş olsaydı, belki onu ilk ben bulmuş olsaydım, o zaman şu anda kolunu bana dolamış ve tepeye doğru çıkarken beni çılgınca öpüyor olurdu. Belki de aşkla dolu olurduk. Ya da belki de romantik olarak korkunç bir eşleşme olacaktık ve bizim için olabilecek en iyi şey, zaten şu anda olandı. Hayatımdaydı ve bunun için memnundum. Bu yeterliydi.

"Vay canına," diye mırıldandım. Gittikçe yukarı tırmanırken beliren manzarayla dikkatim dağıldı. Barnes

Common brandalar ve ışıklarla bezeliydi, açık hava restoranlarının üzerinde neon yazılar asılıydı, dans çadırında disko ışıkları göz kırpıyordu, dev ekranın önündeki çimlerde çoktan yerini kapmış olanların yanındaki sehpaların üzerinde mumlar ışıldıyordu. Yukarı çıkmaya devam ettik, alanın ötesini de görebiliyorduk, krem rengi sokak ışıkları sayesinde seçilen Güneybatı Londra'nın cılız caddelerini.

"Yıldızlar," dedi Jack. Yukarı yaklaşırken başını geriye atarak göğe baktı. Ben de aynısını yaptım ve onunla birlikte yıldızları izledim, sadece birkaç saniyeliğine dönme dolabın tepesinde, dünyadaki yegâne iki kişiydik.

"İyi ki doğdun, Laurie," dedi Jack, sessiz ve ciddiydi, dönüp ona baktım.

Başımı salladım ve gülümsemeye çalıştım ama yüzümdeki kasları bulamadım çünkü sanki ağlayacakmışım gibi ağzım titriyordu.

"Teşekkürler Jack," dedim. "Seninle–" Lafımı yarıda kesip düzelttim, "Sizinle bu günü birlikte geçirdiğim için çok memnunum," dedim.

"Ben de öyle."

Kabinimiz zirveye çıktı ve hafifçe sarsıldı, esen rüzgârla sallanınca ciyaklayarak iki elimle birden korumalığa tutundum. Jack rahatça kahkaha attı ve kolunu omzuma doladı, bana dayanan yan tarafı sıcaktı.

"Sorun yok, seni tuttum."

Kısaca, destekleyici bir şekilde sıktı, omzumdaki parmakları sertti, sonra geriye doğru yaslanıp kolunu tekrar koltuğun arkasına dayadı.

Ben de arkama yaslanırken karnım yavaşça takla attı, bunun Barnes Common'ın tepesinde asılı kalmamızla hiçbir alakası olmadığını söylemekten utanç duyuyordum, hepsi bu güzel ve eski dönme dolapta Jack O'Mara ile yalnız kalınca hissettiklerimle ilgiliydi. Dönme dolap döndükçe eski tarz pembe ve nane yeşili lambaları parlıyordu,

yavaş bir şekilde hareket ettikçe Jack'in yüzünde gölgelerin dans etmesine sebep oluyordu.

Olivia Newton-John umutsuzca adanmış yüreğini ortaya koyarak şarkısını söylüyordu. Nasıl hissettiğini biliyordum.

Parmaklarımı madalyonumun üstüne kapadım, aşina olduğum düz, mor taşın üzerinde gezdirdim. Bu sabah kolyeyi bulamadığım için beş dakikalık bir sinir krizi geçirmiş, Sarah onu yatak odamdaki ahşap zemindeki bir çatlağın arasında bulunca ağlamıştım. Sahip olduğum onca eşyanın arasında, en değerlim kolyemdi. Ginny'yle ikimizde birer kolye vardı, aptalca olduğunu biliyordum ama taktığımda kendimi ona daha bağlı hissediyordum.

Kahretsin. Annemden bir cevapsız arama daha vardı. Kendimi dünyanın en kötü evladı gibi hissederek mesajlar kısmına girdim ve sabah ilk iş onu aramaya karar verdim.

Laurie canım, bunu mesajla haber verdiğim için, hele de doğum gününde söylediğim için çok üzgünüm ama bunu mümkün olduğunca çabuk öğrenmek isteyeceğini biliyorum. Konu baban – şimdi hastanede hayatım, kalp krizi geçirdi. Beni mümkün olduğu kadar çabuk ara. Seni seviyorum. Annen xx

Ve işte böylece, hayatımın en güzel günlerinden biri az önce hayatımın en kötü günü oluvermişti.

12 Aralık

Laurie

Sanki birisi ayaklarımı kendi kafasına göre hareket ettiriyordu. Son haftalarda Noel partisi rezervasyonları yüzünden işyeri tımarhane gibiydi ve ayaklarım maraton koşmuşum gibi sızlıyordu. Kolumu kaldıracak halim yoktu. Babamın iyileşmesi doktorların umduğundan daha yavaş gidiyordu, o zamandan beri sağlığında durmadan bir sorun çıkıyordu sanki. Benim zinde, endişesiz görünen babam gitmiş, yerine kırılgan ve fazla solgun görünen bir adam gelmişti ve annem de onun sağlığı için ölümüne endişelendiğinden aynı şekilde görünüyordu. İkisi muhteşem bir çiftti; babam annemden on yaş büyüktü ama şimdiye kadar bu asla dışarıdan fark edilen bir şey olmamıştı. Son zamanlarda aynı şeyi söyleyemezdim. Babam geçen yıl altmışına basmıştı ama yine on yaş büyük görünüyordu, onu her gördüğümde bir uçağa bindirip güneşli iklimlere yollamak ve beslemek istiyordum. Annem elinden geleni yapmadığından değil, hayatları doktor randevuları ve diyetisyen kısıtlamalarıyla tek yönde uzun bir yol gibi görünüyor, bu durum da ikisini de olumsuz yönde etkiliyordu. Eve elimden geldiğince sık gidiyordum ama asıl yük annemin üzerindeydi.

Baktığım her yerde Noel gözlerime saldırıda bulunuyordu, son birkaç saattir alışveriş yapıyordum ve artık Rudolph'u sopalamak, Mariah Carey'yi gebertmek ve beni iten sonraki kişiyi de en yakınımdaki süsle boğmak iste-

diğim bir noktadaydım. Sonsuzluk kadar bir süredir bekliyordum, HMV'deki kuyruk son yirmi dakikada doğru düzgün ilerlemiyordu, abimin izleyip izlemeyeceğinden bile emin olmadığım kutu seti tutuyordum ve resmen ayakta uyuyacak haldeydim. Burasının bir müzik dükkânı olduğu göz önünde bulundurulursa, Noddy Holder'ın yırtınırcasına bağırdığı şarkılarından daha çağdaş bir şey çalmayı başaracaklarını düşünürdünüz. Noddy nasıl bir isimdi bu arada? Koca kulaklarla doğmuştu da, annesi başka bir şey bulamayacak kadar mı ilaç etkisindeydi diye merak etmeden edemedim.

"Laurie!"

Birisi adımı seslenince döndüm ve sıradaki insanların kafalarının üzerinden kolunu kaldırıp bana el sallayan Jack'i gördüm. Onun tanıdık yüzünü görünce gülümsedim, sonra burada kapana kısıldığım için nasıl hissettiğimi göstermek adına gözlerimi devirdim. Elimdeki kutu sete baktım ve abimin bir şişe Jack Daniels'ı tercih edeceğini fark ettim, o yüzden dönüp sıradaki yerimden çıktım, aksi yöne gittiğim için hemen hemen herkesi de sinirlendirdim. Jack, CD'lerin yanında takılarak beni bekliyordu, geniş kabanının ve atkısının içindeydi; iç geçirdim, çünkü duraktaki halini hatırlayıvermiştim. Birkaç yıl olmuştu ve çoğu zaman artık o günü düşünmüyordum; onunla ilgili düşüncelerimi daha güvenilir düşüncelerle değiştirme görevimdeki gayretim işe yarıyordu. İnsan beyninin tekrarlayan kalıpları sevdiğini söylerler, bunun gerçek olduğunu keşfetmiştim. Jack artık hayatımda arkadaşım olarak uygun bir yerdeydi, en iyi arkadaşımın sevgilisiydi ve karşılığında kendime onun arkadaşlığından keyif almak, ondan *hoşlanmak* için izin veriyordum. Ondan gerçekten çok hoşlanıyordum. Eğlenceliydi, Sarah'ya karşı inanılmaz ilgiliydi. Doğum günümde tam bir cankurtaran olmuştu, ben Barnes Common'ın ortasında paramparça olduğumda durumun idaresini ele almıştı. Göz açıp kapa-

yıncaya kadar bir taksideydik ve eve giden tren biletlerim de daha Delancey Caddesi'ne varmadan ayırtılmıştı bile. Bazen sadece size ne yapmanız gerektiğini söyleyen birine ihtiyacınız vardı ve o gün, Jack o mertebeye yükselmişti.

"Bu Noel alışverişi saçmalığından benim kadar etkilenmiş görünüyorsun," dedi. Boş bir şekilde baktığı CD'yi rafa geri bıraktı ve birlikte dışarı çıktık. "Gerçi senin benden daha başarılı olduğun gayet açık." Elimdeki poşetlere baktı. "Bana ver."

Ağır paketleri benden almasına karşı çıkmadım, sapları avucumda kırmızı izler bırakmıştı ve acıyan parmaklarımı rahatlayarak gevşettim. Oxford Caddesi'ne çıktığımızda yerde griye dönmüş çamurlu kar vardı, birkaç gün önceki kar yağışından arta kalanlar hâlâ etrafta duruyordu, çünkü kutuplardan gelen rüzgâr doğruca kuzeyden esiyordu. Jack cebinden yünlü bir şapka çıkardı ve başına geçirdi, havanın etkisiyle titredi.

"Alacak çok şeyin var mı?" diye sordum.

Omzunu silkti. "En önemli hediye olarak, Sarah'nınki var. Parlak bir fikrin var mı?" Yürürken bana yandan bir bakış attı, hızımızla kalabalığın arasına katıldık. "Lütfen evet de."

Zihnimi kurcaladım. Sarah hediye alması zor biri değildi ama Jack'ten gelen hediye özellikle kişisel olmalıydı. "Belki bir bileklik ya da bir kolye?"

High Caddesi'nde bir mücevherciyi geçtik ve durup baktık ama camdan görünen hiçbir şey, "Sarah," diye bağırmıyordu.

Burnumu kırıştırdım ve kapıdan içeri girerken iç geçirdim. "Hepsi biraz... bilmiyorum. Yeterince kişisel değil."

Jack başıyla onayladı, sonra gözlerini kısıp saatine baktı. "Acelen var mı?"

"Pek yok," dedim, eve giden zorlu yürüyüşü dört gözle beklemiyordum.

"İyi." Sırıttı, kolunu benimkine geçirdi. "Benimle gel, nereye gideceğimizi biliyorum."

Jack

Laurie'yle alışveriş yapmak, tek başıma alışveriş yapmaktan çok daha kolaydı. Oxford Caddesi'nden köşeyi dönüp Chester'daki bir antika pazarına doğru gittik; özellikle hatırladığım ve hâlâ orada olmasını umduğum bir yerdi.

"Vay canına," diye mırıldandı Laurie. Uzun, kiremit rengi binanın içine adım attığımızda menekşe rengi gözleri büyüdü. Buraya yıllar önce bir çocukken, babamın annemin doğum günü için özel bir hediye bulmasına yardım etmeye gelmiştim. Canlı bir anıydı bu; sanırım özel bir doğum günüydü. Onun için kehribar taşlarıyla bezeli, ince gümüşten halka bir bilezik bulmuştuk ve babam hepsinin içine isimlerimizi işlettirmişti. Babam hayattayken, annem bazen Noel'de ve özel günlerde onu takardı. Babamın cenazesinde de takmıştı, o zamandan beri taktığını gördüğümü sanmıyordum.

Aradan geçen yıllara rağmen çarşının değişmemiş olduğunu gördüğüme memnun oldum, hâlâ *vintage* eşyalarla dolu Aladdin'in mağarası gibiydi.

"Burası harika! Burada olduğunu bile hiç bilmiyordum."

"İşte gerçek Londra." Şapkamı kabanımın cebine tıktım, kafama yapışmış saçımı elimle karıştırdım. "Nereden başlamak istiyorsun?"

Gülerken gözleri ışıldadı, her şeye dikkatlice bakınırken keyifliydi. "Hiçbir fikrim yok. Her şeyi görmek istiyorum."

"Emredersiniz. Noel'e kadar burada olacağız."

Dükkânların arasında gezinmesini izledim, parmaklarını işlenmiş bir leopar başında gezdirdi, çok güzel birinci sınıf elmasların olduğu kilitli dolabın önünde hayretini belirt-

ti, sonraki dükkânda da özel yapım mücevherlerin önünde heyecana kapıldı. Gülümsüyordu, retro şapkalar satan dükkânın sahibi ona bir bakış attıktan sonra denemesi için eflatun renkli bir tüvit kasket çıkarıp verince utandı. Belli ki yaşlı adam işini biliyordu, çünkü Laurie şapkayı laftan anlamaz kıvırcık saçlarının üzerine yerleştirdiği anda altmışlardan fırlamış kimsesiz bir çocuğa dönüştü. Laurie'nin saçları en iyi halindeyken bile yüzde altmış ehlileşiyordu ve şu anda *Oliver Twist*'ten fırlamış bir sokak çocuğu gibi görünüyordu. Tüvit kumaştaki eflatun tonlar gözlerinin rengini ortaya çıkarıyordu, fakat aynı zamanda gözlerinin altındaki koyu renkli halkaları da belirginleştirmişti. Onun yorgun olduğunu sarsılarak fark ettim ve sadece, "Erkenden uyumaya ihtiyacım var," tarzı bir yorgunluk da değildi. Bu, "Ömrümün en boktan birkaç ayını yaşadım," tarzı bir yorgunluktu; bu, endişesini gösteren ve bir süredir de endişeli olan birinin gözleriydi. Ona nasıl olduğunu bile sormadığımı fark ettim.

Dükkân sahibinin sakince tuttuğu el aynasından her açısını inceledikten sonra şapkayı çıkardı, fiyatına bakmak için ufak etiketi çevirdikten sonra geri verdi ve başını iki yana salladı. Yazık olmuştu. Onda güzel durmuştu.

Bir müddet sonra, "Buraya ne dersin?" diye sordu. Küçük bir sulu boya tabloyu düşünmüş ve vazgeçmiştik, sonrasında da 1920'lerden kalma turkuaz bir madalyon güçlü bir olasılıktı, fakat küçük parfüm ve özel eşyalar dükkânına adım attığımız anda kusursuz şeyi burada bulacağımızı anladım. Laurie şeker dükkânına düşmüş küçük bir kız çocuğu gibiydi. Yaldızlı şişelere ve egzotik kokulara bayılıyordu ve sonra güneş gibi parlak bir gülümseme yüzünü esir aldı.

"Jack, buraya gel," dedi. Bir rafın gerisindeki şeyi alırken beni de yanına çağırdı. Tuttuğu şeye bakmak için omzunun üstünden göz attım ve turkuaz madalyonu almadığım için şans meleklerime şükrettim. Laurie'nin elin-

deki altından, istiridye şeklindeki pudriyer, Sarah'ya öyle uygundu ki dünyadaki herhangi başka bir kadının elinde emanet dururdu. Fazlasıyla izlediğim *Antiques Roadshow* programı sayesinde bunun *art deco* olduğunu söylerdim, Laurie'nin avucunu dolduracak kadar büyüktü, kapağında sırlanmış bir denizkızı vardı. Kahverengi saçlarının omuzlarına dökülüşünde ve belinin belirgin, şuh biçimde kıvrılışında Sarah'yı andıran bir yan vardı. Laurie, ışıltılar saçan gözleriyle onu bana verdi.

"Görev tamamlandı."

Ağırlığından hoşnut kaldım. Sarah'ya değerdi, *seninle ilgili her şeyi fark ediyorum ve benim için değerlisin,* diyen bir şeydi.

"Arama görevine son verilsin," dedim. Küçük bir ev kredisinden daha pahalı olmaması için dua ettim ve etiketi çevirince rahatlayarak nefesimi bıraktım. Her şeye rağmen hâlâ bira parasını karşılayabilecek kadar param kalıyordu. "Sana rastladığıma öyle memnunum ki."

Mağazanın sahibi pudriyeri paketlerken biz de etrafa bakındık. Kadın ürüne uyacak kadife bir kese bulmakla oyalandı, sonra da paketi kurdelelerle süsledi. Herhalde bana bir bakış attıktan sonra, eğer işi bana bırakırsa hediyeyi alüminyum folyoya saracağımı falan düşünmüştü. Bunu yapmazdım ama tahmini fazla uzak değildi ve bantla boğuşmak zorunda kalmayacağım için memnundum.

Laurie'yle tekrar caddeye çıkan yolu bulduğumuzda, saat daha dört olmasına rağmen hava neredeyse kararmıştı.

"Kutlama birasına var mısın? Bana yardım ettiğin için sana bir tane borçlandım," dedim. Şöyle bir oturup sohbet etmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. "Sen olmasan Sarah nasıl bir hediye alırdı, Tanrı bilir. Benzinciden alınmış çiçeklerle seksi eşya dükkânından uyduruk bir külot. Ya da öyle bir şey." Laurie kahkaha attı, kabanının kolunu sıyırıp olması gereken bir yer varmış gibi saate baktı.

"Tamam," diyerek beni şaşırttı. Tüyeceğinden emindim.

"İyi kız. Hemen köşede bildiğim bir yer var. Düzgün bir bar, öyle asla oturacak yer bulamadığın havalı barlardan değil." Acı acı esen rüzgârla birlikte başlayan kara karşı başımı eğdim ve onu kenardaki ufak bir caddeye doğru yönlendirmek için elimi sırtına koydum.

Laurie

Barın mozaik camlı kapılarından içeri adım attığımız anda, içkiye hayır demediğime sevindim. Kömür ateşinin ve balmumu cilasının kokusu rahatlatıcıydı ve koyu yeşil, deri arkalıklı oturma bölmeleri geniş ve rahattı; uzun, gevşetici içki seansları yapılmıştı. Yaşlı bir adam ve uyuklayan Jack Russell'ı içerideki tek müşterilerdi. On yıllardır pek değişmediğini bildiğiniz mütevazı barlardan biriydi. İçkilerle dolu olan barın etrafını kırmızı karolar ve sarı metal sarıyordu.

"Kırmızı şarap mı?" diye sordu Jack ve başımla onayladım, alışveriş çantalarımı ondan alırken minnettardım. "Sen gidip ateşin yanında bir yere otur, ben içkileri getiririm."

Mekândaki en iyi yeri kaptım, ateşin sıcaklığına en yakın yerdi. Oturup paketlerimi masanın altına tıktım, ıslanmış kabanımı çıkardım ve çıkana kadar ısınsın diye koltuğun ucuna astım. Sıcak kabanlar bana evi hatırlatıyordu. Biz çocukken, babam kabanları astığımız yerin arkasına fazladan bir radyatör takmıştı, soğuk okul günlerinde sıcacık kabanlarımız olurdu.

Jack, "Hanımefendi için şarap," diye şakalaştı, bir elinde yoğun kırmızı şarap ve diğerinde de koca bira bardağıyla belirdi. O da benim yaptığımı yapıp kabanını astı, sanki bölgemizi işaretliyor, bu küçük alanı ikimize ayırıyorduk.

"Kışla ilgili en iyi şey bu," dedi. Ellerini ateşin önünde kısa bir süre ovuşturduktan sonra karşımdaki deri koltu-

ğa geçip oturdu ve birasını kendine doğru çekti. "Tanrım, buna nasıl ihtiyacım var." Kocaman yudumlar alarak içti, dudaklarını onaylayarak şaklattı.

Ağzımdaki şarap ılıktı, baharat ve zengin Frenk üzümü tadı geliyordu.

"Bugün bana yardım ettiğin için teşekkürler," dedi. "Sensiz öyle kusursuz bir şey bulmayı asla başaramazdım."

Gülümsedim çünkü Sarah'nın pudriyere gözü gibi bakacağını biliyordum. "Senden acayip etkilenecek."

"Elbette tüm işi kendi başıma yaptığımı iddia edeceğim."

"Sırrın benimle güvende." Biraz daha içtim, alkolün sihrini gerçekleştirmeye başladığını hissediyordum.

"Sarah'dan haber aldın mı?"

"Bugün değil." Jack başını iki yana salladı. "Dün aradı. Sesi güzel zaman geçiriyor gibi geliyordu tabii ki. Onu doğru düzgün duyamadım bile."

Dün beni de bardan aramıştı, herhalde söylediklerine bakılırsa Jack'le konuştuktan hemen sonra. Kız kardeşinin on sekizinci yaş gününü kutlamak için birkaç gün önce ailesinin yanına gitmişti.

"Allie'yi de telefona verdi, acayip sarhoş geliyordu sesi." Jack kahkaha attı, içkisinin yarısını mideye indirmişti bile. "Kardeşiyle tanıştın mı? Birlikteyken tam bir ekip oluyorlar. Kahrolası bir çifte tehlike gibi."

Bir saniyeliğine ateşe baktıktan sonra başımla onayladım. "Biliyorum. Anneleri ve babaları onları büyütene kadar çok çekmiş olmalı."

Jack duraksayıp boğazını temizledi. "Üzgünüm, Laurie. Benim amacım... şey, biliyorsun." Ginny'nin adını söylemedi ama ben niçin özür dilediğini biliyordum ve belki de yüzüncü defa, ona söylememiş olmayı diledim. İşte tam da bu sebeple insanlarla onun hakkında konuşmuyordum, yardım etmek için söyleyecek bir şeyleri yokken insanlar sempatile-

rini ya da basmakalıp lafları söyleme ihtiyacı hissediyordu. Bu bir eleştiri değildi. Hayatın boktan bir gerçeğiydi.

"Noel'de anneni görmek için eve gidecek misin?" Konuyu daha güvenilir bir zemine çektim ve gözle görülür şekilde rahatladı.

"Noel arifesindeki son vardiyamdan sonra." Omzunu silkti. "Biri biter biri başlar, bilirsin."

Birkaç kadeh kırmızı şaraptan sonra, nihayet rahatlıyordum. Öylece oturup Jack'le sohbet etmenin ne kadar güzel olduğunu unutmuştum.

"Sonsuza kadar radyoda kalacağını düşünüyor musun?"

"Tabii ki. Bayılıyorum." Gözleri ilgiyle parladı. "Ayrıca kimse saçını tarayıp taramamanı ya da önceki gün giydiğin tişörtü mü giydiğini umursamıyor."

Rahatça kahkaha attım çünkü rahat bir hava takınmasına rağmen Jack'in oldukça hırslı olduğunu biliyordum. Sarah'yla olmadığı zamanlarda ya gösterilerde ya da çalışıyor oluyordu, çoğunlukla yapımcılık yapıyordu. Gerçi hâlâ arada sırada gece şovu yapan DJ'in yerine bakıyor, sunuculuk yapıyordu. Gelecek yıllarda ben mısır gevreğimi yerken ya da uykuya dalmadan önce radyo dinlediğimde onu duyacağımdan hiç şüphem yoktu. Bu düşünceyi garip bir şekilde rahatlatıcı buluyordum. Öte yandan daha ben dergi işimde karınca kadar yol almamıştım. Son birkaç aydır, önceliğimin o olduğu söylenemezdi.

Daha çok içki aldık, alkolün ve ateşin etkisiyle yanaklarıma basan sıcaklığı hissedebiliyordum.

"Bu çok hoş," dedim. Çenemi elime dayayarak ona baktım. "Ateş, şarap. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Beni getirdiğin için teşekkürler."

Başını salladı. "Sen nasılsın Lu? Gerçek anlamda soruyorum. Şu son birkaç ayın senin için kolay olmadığını biliyorum."

Lütfen bana karşı anlayışlı olma, beni paramparça edeceksin. Bana Lu demesi de yardımcı olmuyordu, sadece Sarah öyle diyordu ve o da dünya üzerinde bana böyle seslenen tek insanın Ginny olduğunu bilmiyordu. Bebekken "Laurie" demeyi beceremiyordu, Lu daha kolaydı ve sonra da öyle kaldı. "Ben iyiyim," omzumu silktim, aslında iyi olmakla uzaktan yakından ilgim yoktu. "Çoğu zaman. Bazen." Gözlerimi ateşe dikip boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. "Sanki biri ailemin ayağının altındaki halıyı çekiyormuş gibi geliyor. Babam bizim mihenk taşımız. Hep öyleydi."

"İyileşiyor mu?"

Dudaklarımı sımsıkı bir çizgi haline gelene dek birbirine bastırdım, çünkü işin aslı, emin değildik. "Biraz," dedim. "Kalp krizinin etkilerinin çoğunu atlattı, fakat geriye bakınca, bu sadece başlangıçmış gibi görünüyor. O kadar çok ilaç alıyor ki resmen zangırdıyor ve zavallı annem de her şeyle uğraşmak zorunda kalıyor. Terapi randevuları, diyetisyenler, danışmanlar, bütün faturalarla ve ev işleriyle uğraşmak zorunda kalmasını saymıyorum bile. Dipsiz kuyu gibi." Kocaman bir yudum şarap içtim. Hani bazı olaylar hayatınızın bir parçasıyla diğerinin arasındaki büyük bir basamak gibi olurdu ya? Sadece adım atmaya hazır olduğunuz adımlardan bahsetmiyorum, evden ayrılmak, yeni bir işe başlamak ya da bir yaz günü sevdiğiniz insanla evlenmeniz gibi şeyleri demiyorum. Beklenmedik adımları söylüyorum: gecenin ortasında alınan telefonlar, kazalar, karşılık vermeyen riskler. Yirmi üçüncü yaş günüm, *benim* beklenmedik sıçrama taşlarımdan biriydi; benim yılmaz ebeveynlerim tarafından inşa edilen sağlam zeminden, onların kırılgan, fazlasıyla insan oldukları ve benim onlara ihtiyaç duyduğum kadar onların da bana ihtiyaç duydukları kaygan bir zemine doğru attığım bir adımdı. Dünyamı ekseninden çıkarmıştı. Ne zaman telefon çalsa midem bulanırcasına endişeleniyordum ve karnımın dibinde korkuyla dolu kalıcı bir

çöplük vardı. Eğer bunu tek cümleyle özetlemem gerekirse avlanıyormuşum gibi hissettiğimi söylerdim. Çapraz ateşte kalmıştım, bir kurşunun gelme ihtimalini bekliyordum, kaçıyordum, omzumun üstünden bakıyordum, çarpışmayı bekliyordum. Kız kardeşimi rüyalarımda gördüğüm gecelerin sayısı görmediklerimden fazlaydı: ilkokuldaki spor gününde Ginny babamın omuzlarından bana bağırıyordu, kalabalık bir caddeden karşıya geçerken babamın elini sıkıca tutuyordu ve beni diğer tarafta bırakıyorlardı, çocukken bazen yazın gittiğimiz bahçede Ginny babamın omzunda uyuyordu, sarı saçları narin yüzünün yarısını kapatıyordu.

"Sadece iri yarı, güçlü babamın eski haline dönmesini istiyorum." Boğazımın gözyaşlarımla tıkandığını duymaktan nefret ediyordum. Jack de duyabiliyor olmalıydı.

"Ah, Laurie," dedi, sesi alçak ve yatıştırıcıydı ve sonra yerinden kalkıp benden tarafa geçti. Kolunu bana doladı. "Son zamanlarda çok bitkin görünüyorsun."

Yorumuna sinirlenmiş gibi davranacak kadar bile enerjim yoktu. İnkâr edemezdim. Yorgunluğu iliklerimde hissediyordum. Ne kadar dibe vurduğumu hiç düşünmüyordum bile, çünkü devam etmeniz gerekirdi, değil mi? Fakat burada, bu barda diğer her şeyden izole olmuş bir şekilde otururken, yorgunluk suratıma bir kürek gibi çarpıverdi. Öyle bitkindim ki kıyafetlerimin içinde parçalara ayrıldığımı hissediyordum.

"Hayat bazen çok boktan olabiliyor," dedi, omuzlarıma doladığı kolu hâlâ sıcak ve güven vericiydi. "Yine iyi olacak. Her zaman olur."

"Öyle mi dersin? Kulağa çok aptalca geliyor ama her şeyde başarısızlığa uğruyormuşum gibi geliyor. Buradaki hayatım, düzgün bir işim yok. Belki de eve geri dönmeliyim. Ailemle birlikte olup anneme yardım etmeliyim."

"Öyle söyleme Laurie. Düştün ama dibe batmadın. Ailen iyi olacak ve senin hayallerinin peşine düşmeni isterdi. Hayallerine ulaşacaksın, bunu biliyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hadi ama. Kendine bir bak. Sen akıllı ve komiksin, o otelin resepsiyon masasının arkasında sonsuza kadar kalmayacaksın. Çalışmalarından bazılarını okumuştum, hatırlıyor musun? Yakında çıkışını yapacaksın, bundan eminim."

Övgüsünün cömertliğini takdir ettim ama aslında söylemek istediği şey, yazdığım birkaç kısıtlı makaleyi Sarah onun burnunun dibine soktuğu için okumuş olmasıydı. Ne zaman bir şey yapsam annemden beter oluyordu. Hoş, çok sık yaptığım da yoktu.

Şimdi Jack bana bakıyor, sanki az sonra söyleyecekleri önemliymiş gibi beni gerçekten inceliyordu.

"Hayatım boyunca senin gibi birini tanıdığımı hiç sanmıyorum... Hatta sahip olduğun şeyin ne olduğunu bile bilmiyorum. Sıcaklık sanırım, gerçi o da tam olarak karşılamıyor." Doğru kelimeleri bulamadığı için kendine kızmış gibi görünüyordu. "Sende bir şey var, Laurie. Etrafında olmak insanlara kendilerini iyi hissettiriyor."

Kendime üzülmeyi kesecek kadar çok şaşırdım ve başımı kaldırıp baktım. "Bunu gerçekten mi söylüyorsun?"

"Evet." Gülümsemesi yavaş, çarpıktı. "Elbette eminim. Hem de daha ilk tanıştığımız andan itibaren."

Nefesimi tuttum, düşüncelerimi kafamın içinde tutmaya çalışıyordum ama parmaklarımın arasından akıp giden su gibi düşüncelerim de dışarı sızıverdi. "Tanıştığımız ilk andan mı, yoksa o ilk andan mı bahsediyorsun?"

Ah siktir, siktir, siktir.

Jack

Ah siktir, siktir, siktir. Hatırlıyordu.

"Demek istediğin... Noel'de mi?"

Hiç olmadığımız kadar yakın oturuyorduk, bacakları-

mız neredeyse birbirine değiyordu ve bu kadar yakından bakınca geçtiğimiz ayların üstünde yarattığı yükü açıkça görebiliyordum. Gözlerinin altındaki kara izler, hep dişlerini sıkıyormuş gibi dik duran omuzları. Sıcak bir banyoya, tavuk çorbasına ve bir haftayı yatağında geçirmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Otobüste," dedi. Yanakları şaraptan pembeleşmişti ve gözleri yazdan beri hiç olmadığı kadar hayat doluydu. "Hatırlıyor musun?"

Kaşlarımı çattım ve yüz ifademe kafa karışıklığı olduğunu umduğum bir ifade yerleştirdim. Eğer emin olduğum bir şey varsa, otobüs durağındaki o birkaç saniyelik hatıramı dile getirmemin kocaman bir hata olacağıydı. Aramızdaki bütün arkadaşlık, benim onun arkadaşının sevgilisi pozisyonunda olmamın zeminine oturtulmuştu. Sessizlik içinde bekledim, önümde solup küçüldü. Gözlerinde parıldayan o kıpırtı azaldı, söylediği kelimeleri aramızdaki havadan geri içine çekip bedenine alabilmeyi dilediğini biliyordum. Eğer yapabilseydim onu bir yalanla incitmek yerine o kelimeleri ona geri yollardım.

"Partinizde," dedim nazikçe.

"Hayır. Ondan önce," diyerek üstüme geldi. "Sanırım seni bir otobüs durağında otururken gördüm. Aylar önce. Ondan bir yıl önce."

Ah, Laurie, neden hiç korkakların yolunu seçmiyordun ki? Güvenin bana, bu en kolay yoldur. Ta ki yüzünüze vurulana kadar. Tam bir cehalet örneği sergileyerek, şaşırmış Hugh Grant taklidimi yaptım.

"Sanırım şarap doğruca kafana gidiyor, Lu. Seninle ilk karşılaşmamız Noel partinizdeydi."

Gözlerini gözlerimden ayırmadı, sessiz ve sarsılmazdı. Yavaşça sınırına gelmesini izledim. Sonunda yenilgiyle beyaz bayrağı kaldırdı. On saniye. On beş, belki. Daha uzun geldi ve ben kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hisset-

tim. Kahretsin, sanırım ağlamamaya çalışıyordu. Tam bir salaktım. Hatırladığımı söylemeli miydim? Önemli miydi ki? Tam olarak geçirdiğimiz bu an için belki ama önümüzdeki hafta ya da önümüzdeki ay veya önümüzdeki yılki Laurie için? Pek sanmıyordum.

"Üzgünüm," dedi ve bu da büyük kötü kurt duruşumu sağlamlaştırdı. "Beni dikkate alma."

"Bunu asla yapmam." Üç biradan sonra, yalanı sürdürmekte de zorlanıyor gibiydim.

Gözlerini birkaç defa kırpıştırdı, kirpiklerinde yaşlar vardı. "Belki de yapmalısın."

Ona baktım, yani gerçekten baktım, ona bugün daha fazla yalan söylemek istemedim. Zaten her yönden savunmasızdı ve ikimiz de içki içmiştik.

"Belki öyle yapmalıyım," dedim. "Fakat bunu istemiyorum. Seninle olmaktan çok hoşlanıyorum." *Tanrım.* Biliyorum, tamam mı? Bunu söylememeliydim. Bu tam anlamıyla uygunsuzcaydı, bencilceydi.

"Ben de seninle olmaktan çok hoşlanıyorum," diye fısıldadı. Yanağından tek ve perişan bir damla yaş döküldü.

"Yapma," diye soludum, sesim kendi kulağıma bile boğuk geldi. "Lütfen ağlama."

Sadece sert suratlı bir piç kurusu böyle bir kızın teselli edilmeden ağlamasına izin verirdi, ona yalan söylemiş olmama rağmen, ben sert suratlı bir piç kurusu değildim, o yüzden parmak uçlarımla gözyaşlarını sildim, kolum hâlâ omuzlarına dolanmış haldeydi.

"Sorun yok, gerçekten yok," diye mırıldandım şakağına doğru. Nasıl oluyordu da kışın ortasında bile yabani yaz çiçekleri gibi kokabiliyordu? Parmaklarımın altındaki teni narindi, bedenimdeki her hücre elimi indirmem gerektiğini bilse dahi yüzünü tutmaya devam ettim, başparmağımla çene çizgisini takip ettim. Bir an için öylece kaldık, ta ki bana bakmak için hafifçe harekete edene ve ağzı birdenbire tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaşana kadar.

Nefes alıp vermiyordu sanırım. Ben de aldığımı sanmıyordum. Tanrım, böyle yakından bakınca bu zamana kadar gördüğüm en güzel dudaklara sahipti. Dolgun ve titrek. Soluğunun sıcaklığından şarabın tadını alabiliyordum. Öne doğru hareket etti, yani sanırım ve yemin ederim dudaklarımızın arasında hava bile yoktu. Istırapla doldum. Paramparça oldum.

"Seni öpemem, Laurie. Yapamam."

Laurie

Çok fazla şarap içmiştim, dünyadaki en sefil insandım ama şu anda bu bar yanıp kül oluyor olsaydı bile Jack'ten uzaklaşamazdım. Küçük bir zaman kapsülündeydik, dünyanın en ucundaki divanda oturuyorduk. Sadece onun cömert dudakları, nazik gözleri ve sıcak, rahatlatıcı elleri vardı. Eğer bu bir dizi olsaydı, *Durun!* diye bağırıyor olurdum çünkü birlikte ne kadar iyi görünüyor olsalar da sorunların hemen ayyuka çıkacağını bilirdim. Fakat bu hayal ürünü değildi, gerçek hayattı ve gerçek hayatta insanlar hata yapardı. Başımı kaldırdım, eğer beni öperse kendimi durduracak gücüm olmayacaktı, çünkü bana göre şu anda tam da otobüs durağındaki günkü gibi görünüyordu ve bir saniyeliğine, ben de yine 2008'deki o otobüsteki kızdım. Babam hasta değildi. Jack, Sarah'nın sevgilisi değildi ve saçlarımda yılbaşı süsü vardı. Zamanın geriye doğru akışını neredeyse duyabiliyordum, geriye sarılan eski moda bir kaset ya da plak sesi gibi kulaklarımda çınladı. Tanrım, bunun durdurabileceğimi sanmıyordum.

"Seni öpemem, Laurie. Yapamam."

Sözleri yüreğime dolu taneleri gibi düştü. Hassiktir. Tanrı aşkına, ben ne yapıyordum? Nasıl bir aşağılıktım ben böyle? Ondan uzaklaşmam gerekiyordu.

"Tanrım," diye fısıldadım. Panikledim, titreyen parmaklarımı dudaklarıma bastırdım. Ayağa fırlayıp paketlerimi almaya uğraştım ve daha ne yaptığımı bile anlamlandıramadan bardan dışarı koşarcasına çıktım. Dışarı çıkıp da soğuk havaya maruz kalana kadar kabanımı almadığımı fark etmedim, durmaksızın da kar yağıyordu.

"Laurie! Laurie, bekle."

Nefesi kesilmişti, kabanımı tuttuğu elleriyle kolumu yakaladı. "Lütfen, sadece bir saniyeliğine durur musun?"

Kolumu sertçe çektim, alışveriş paketlerimden birinin içindekileri sessiz arka sokağa saçtım. Toplamama yardım etti ve kabanımı titreyen omuzlarımın üzerine sardı, sonra kollarını kabanımın etrafından sarıp sıcaklık kıyafetlerime ve kemiklerime işleyene kadar bana sarıldı. Ateşten çok, çok daha sıcaktı. Gözlerimi yumdum çünkü yine gözyaşlarımı tutamıyordum. Genelde ağlayan biri değildim, yine de bugün gözyaşlarımı tutan bent yıkılmış gibiydi.

"Laurie," diye fısıldadı, sokak ışıklarının altında gözleri parlaktı. "Seni incitmek, isteyeceğim son şey."

"Ne kadar ahmağım," diye fısıldadım. "Neden ağladığımı bile bilmiyorum."

Jack iç çekti, bıkkın ve nazikti. "Çünkü yorgunsun ve endişelisin, sanki durmadan akıntıya karşı yüzüyormuşsun gibi hissediyorsun."

Kulağıma doğru kısık ve dengeli bir sesle konuşurken sırtımı ovuyordu, vücudu benimkini kara karşı koruyordu. Sırtım duvara dönüktü ve savaş bitmişti, rahatlatıcı şeyler söylüyor ve beni yakınında tutuyordu. Yüzmekten yorulmuştum artık. Çoğu zaman akıntının bile beni dibe çektiğini hissediyordum ama Jack'in kollarının arasındayken, o cankurtaran salının kenarından uzanıp beni güvenli kıyıya çekiyormuş gibi hissediyordum. Birdenbire, bu adam için hislerimin olmadığı bir zamanın gelmeyeceğini düşündüm.

Mahrum kalmış bir şekilde, "Beni öpmeni istedim Jack," dedim. Oradayken ne istediğimi fark etmediğinden değildi,

saf gibi davranmak saçma olurdu. "Bunun için kendimden hiç hoşlanmıyorum."

Saçımı okşayıp çenemi kavradı, gözlerimin içine baktı. "Eğer sana bir şey söylersem, tek bir kişiye bile, hatta bir Japon balığına bile söylemeyeceğine söz verir misin?"

Yutkundum, gözlerinin içine bakarak başımı salladım; yüzümü ellerinin arasına aldı. Her ne söylemek üzereyse, sonsuza kadar hatırlayacağım bir şey olacağını düşünüyordum.

"Bardayken ben de seni öpmek istedim Laurie, şu anda seni öpmeyi daha da çok istiyorum. Sen hayatım boyunca tanıdığım en özel insanlardan birisin." Uzaklara baktı, bakışlarını ıssız sokakta bir aşağı bir yukarı gezdirdi ve sonra yine bana baktı. "Sen güzel ve naziksin, beni güldürüyorsun ve bana o menekşe rengi gözlerinle böyle baktığında... sadece kahrolası bir aziz seni öpmez."

Sonra vücudunun ağırlığıyla beni duvara yasladı ve kendisi kahrolası bir aziz *olmadığı* için, beni öptü. Jack O'Mara başını eğdi ve yağan karın altında beni öptü. Dudakları titriyordu, sonra sıcak ve kendinden emindi, ben de ağlıyordum ve öpüşüne karşılık veriyordum. Ağzımı açarak dilinin dilimde kaymasına izin verdim, gırtlağının gerisinden kısık, yaralı bir hayvanı andıran ses çıkardı. Onun rahatlığını saçımın her telinde ve vücudumdaki her hücrede hissediyordum, damarlarımdaki kanımdaydı. Nefes alıp verişi benimki gibi yüzeyseldi, hayal ettiğimden bile daha fazlasıydı ve bana güvenin, Jack O'Mara söz konusu olduğunda hayal gücümün ipleri koparmasına izin verdiğim olmuştu.

Sanki ben değerliymişim gibi yüzümü tuttu ve sonra parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, ben başımı geriye doğru yatırınca ellerinin arasında tuttu.

Bu birbirimizi ilk ve son defa öpüşümüzdü. Bunu biliyordu, ben de biliyordum ve bu durum o kadar iç burkan melankolik bir seksilikteydi ki gözyaşlarımın yeniden gelmek üzere olduğunu hissettim.

Kabanının yakasına tutundum, öpüşmemiz gözyaşlarım yüzünden tuzluydu. Ona bakmak için gözlerimi açtım çünkü bu öpüşmeyi öleceğim güne kadar hatırlamak istiyordum. Gözleri kapalıydı, karla nemlenen kirpikleri yanağında kara bir leke gibiydi, bütün dikkatini hayatımızda yalnızca bir kez yaşanacak olan öpüşmeye vermişti.

En sonunda ayrıldık, soğuk hava yüzünden yavaşça geçen bir arabanın motor sesiyle büyü bozulmuştu. Nefeslerimiz bedenlerimizden keskin, acı verici şekilde çıkarken buz gibi havada neredeyse kristalleşiyordu.

"Bu konuda birbirimize nazik olalım, olur mu?" dedi bana. Bunu söylerken sesinin daha sakin çıkmasını dilediğini düşündüm. "İkimiz de bunun olmaması gerektiğini biliyoruz, ama herhangi bir anlama gelmek zorunda değil ve bir şeyi değiştirmesi de gerekmiyor."

Bu ifade öyle acıydı ki neredeyse gülecektim, bakışlarımı ondan kaçırırken iç çekişim özlem ve kendime karşı hissettiğim tiksintiyle doluydu. Ayrıca, "bir daha kimse beni böyle öpmeyecek," stresi vardı.

Bir müddet sonra ona yeniden bakarken, "Belki başka şartlarda karşılaşmış olsaydık," dedim. Başını salladı.

"Şüphesiz."

Sanki planlamış gibi, o sırada bir taksi yavaşça bize doğru geldi ve Jack de onu durdurmak için elini kaldırdı. İyi bir karardı.

Taksinin kapısını açıp paketlerimi içeri koyarken, "Tek bir canlıya bile anlatma," diyerek sessizce hatırlattı.

"Japon balığına bile," diye fısıldayıp taksiye bindim. Bunu olduğundan hafif göstermek için gülümsemedim çünkü azıcık bile komik değildi.

Şoföre para uzattı. "Onu güvenli bir şekilde evine götürün," dedi. Birkaç uzun saniye boyunca gözlerini üzerimden ayırmadı, ardından kapıyı kapadı. Onun gecenin içinde kayboluşunu izlediğim son seferi hatırladım. O zaman onu

tanımıyordum, kontrolüm yoktu. Bu akşamki gibi değildi. Şimdi kim olduğunu ve tadını biliyordum, küçük bir saniye için taksinin kapısını açıp tarihin kendini yinelemesini engellemek istedim.

Yapmadım. Elbette yapmadım. Dışarıdaki peri masalından fırlamış kar fırtınasına rağmen burası Narnia değildi. Burası Londra'ydı, gerçek hayattı, kalplerinizin tekmelendiği, morartıldığı ve kırıldığı ama bir şekilde atmaya devam ettiği yerdi. Taksi tedbirli bir şekilde ileri doğru giderken onun geri çekilişini izledim; o da beni izliyordu, ellerini ceplerine sokmuştu ve rüzgâr yüzünden omuzlarını kamburlaştırmıştı. Köşeyi dönerken başımı soğuk cama yaslandım, kalbim ve vicdanım göğsümde ağırlık yapıyordu.

Keşke Jack O'Mara'yı hiç görmemiş olsaydım.

2011

Yeni Yıl Kararları

Bunu yazmalı mıyım emin değilim, herhangi biri, hatta bir Japon balığı bile bunu bulmamalı.

1. Bir daha asla ama asla en iyi arkadaşımın sevgilisini öpmemeye karar verdim. Aslına bakılırsa, bir daha onunla ilgili tek bir düşüncenin bile aklıma girmesine izin vermeyeceğim.
2. Jack O'Mara ile ilgili arkadaşça olmayan bütün düşüncelerimi bir kasaya koyacak, parlak sarı, "zehirli" etiketleriyle kaplayacak ve zihnimin gerisindeki boş bölgeye atacağım.

1 Ocak

Jack

"Mutlu yıllar, denizkızı."

Onu kollarımın arasına çektiğimde Sarah kahkahalar attı.

"Üzgünüm," diye fısıldadım saçlarına doğru, sessizce bu yıl Sarah'dan başka kimseyi öpmeyeceğime karar verdim.

"Niçin üzgünsün?" Sarah beni kol hizasında tuttu, gözlerini hafifçe kıstı.

Siktir. "Dün gece çok fazla sarımsak yediğim için. Bu berbat kokuya nasıl yaklaşabildiğini Tanrı bilir, ne zaman esnesem kokusunu alabiliyorum."

Biraz keyifli biraz kafası karışmış görünüyordu. İkimizin de sarhoş olmanın eşiğinde olması iyi bir şeydi çünkü bu beni her türlü belaya sokacak türde bir yorumdu. Sanki gerçek içimden dışarı sızmaya çalışıyordu. Deliklerle dolu bir benzin bidonuydum, kazanın eli kulağındaydı.

Laurie

Mutlu yıllar Lu! Seni seviyorum!

Yatakta uzanırken Sarah'nın mesajının üzerinde parmak uçlarımı gezdirdim. Yeni yıla gireli daha iki saat olmamıştı ama ne olursa olsun, Jack'i geçen yıl öpmüştüm, bu yıl değil. Bu yıl temiz bir sayfaydı.

Ben de seni seviyorum, Sar, umarım çok sarhoş değilsindir! Mutlu yıllar xx

Mesajı gönderdim, sonra telefonumu kapattım ve karanlıkta tavana bakarak uzandım. Üniversiteye gittiğimde ailemin odamı çalışma odasına ya da kullanılmayan boş bir odaya dönüştürme konusunda acele etmemelerine minnettardım, aşağı yukarı bıraktığım gibiydi, rahatlatıcı ve tanıdıktı. Duvarlara poster yapıştıran gençlerden olmamıştım hiç ama masanın üzerindeki rafta çocukluk kitaplarım diziliydi ve lise balomda giydiğim leylak rengi elbise hâlâ gardırobumda asılıydı. Bu şeylerin benim için ne kadar değerli olduğuna şu anda paha biçemezdim. Burada olmak bir zaman kapsülüne girmek gibiydi ya da kendime has, koruyucu bir TARDIS'im* vardı sanki. TARDIS'im olsa beni nereye yollardı diye merak etmeden edemedim. Cevabı biliyordum. 21 Aralık 2008'e geri dönerdim ve o kahrolası otobüsü kaçırmama sebep olurdum. O şekilde Sarah beni onunla tanıştırana kadar Jack O'Mara'yı hiç görmemiş olurdum ve her şey yolunda olurdu. O zaman onun için arkadaşlıktan öte şeyler hissetme lüksünü kendime vermez ve burada yatıp da kendimi bu kadar alçalmış hissediyor olmazdım. Öpüşmeden önce zorla da olsa dik durabiliyordum. Onun için hissettiklerimle savaşmıştım ve bu yüzden boktan bir arkadaş gibi hissetmiştim, fakat çizginin doğru tarafında kalmıştım.

Şimdi yaptığım şey vicdana aykırıydı, kendimi haklı çıkarmaya bile yeltenemiyordum. Londra'daki o öğleden sonradan beri ne Sarah'yı ne de Jack'i görmüştüm. Bana gizlilik için yemin ettirdiğini biliyordum, fakat bunu benden istemeye hakkı yoktu. Onu suçlamıyordum, bu yükü eşit şekilde taşıyorduk. Sarah'ya söylemenin onurlu olan şey

* Doctor Who dizisinde, zamanda yolculuk yapmaya yaran polis kulübesi. –e.n.

mi, yoksa kendimi daha iyi onu daha kötü hissettirmenin bir yolu mu olduğunu bilmiyordum. Sarah'yı kaybederdim. O kadarını biliyordum. Muhtemelen Jack'i de terk ederdi, tek bir kazanan olmazdı. Jack'in sürekli onun arkasından iş çevirip birileriyle olacağından endişelenmiyordum, eğer durum bu olsaydı Sarah'ya sorgusuz sualsiz söylerdim. Belki de kendimi pohpohluyordum, fakat Jack'le aramızda olanlar çok daha özel hissettirmişti. Birkaç dakikalık delilik ikimizin de vicdanına ağır bir şekilde oturacaktı.

Sarah'ya söylemeyecektim. Jack O'Mara'ya beslediğim hisler konusunda sessizliğimi koruyacağıma kendi kendime söz verdim ve bu sözden daha önemli bir şey yoktu.

28 Ocak

Jack

Sarah uyuyor, Laurie otelde geç saate kadar çalışıyordu ve ben de gecenin iki buçuğunda onların mutfak masasında oturmuş sek votka içiyordum. Asla çok içen biri olmamıştım ama artık yararını görebiliyordum. Laurie'yi öpmemin üzerinden haftalar geçmişti. Haftalar olmuştu ve ben bu olay hiç yaşanmamış gibi davranırken acayip bir biçimde çuvallıyordum. Gerçekten söylüyorum, Sarah'ya her bakışımda her şeyi açığa dökmem gereken gün bugün mü diye merak ediyordum. Her. Kahrolası. Gün. Kafamda o ânı sürekli evirip çeviriyordum, tam olarak sadakatsiz olduğum ânı saptamaya çalışıyordum. Laurie'yi içki içmeye davet ettiğimde mi? Ağlarken ona sarıldığımda mı? Yoksa daha da mı geçmişte, Sarah'nın bizi ilk defa tanıştırdığı ve ikimizin de birbirimizi daha önce gördüğümüzden bahsetmeme kararı aldığımız zaman mı olmuştu? Aslında tam olarak tanışmış değildik ama yabancı da değildik. Artık o kadarından emindim. Kendime, Laurie'nin otobüs durağındaki o anları hatırlamadığını söylerken her şey daha kolaydı ama şimdi gerçeğin o olmadığını biliyordum. Beni hatırladığını biliyordum ve beni tam on iki ay sonrasında hatırladığı için de, bunun başka bir anlama geldiğini de biliyordum. Belki o da sadece benim gibiydi, üstün bir hafızayla lanetlenmiş ve ödüllendirilmişti ama emin değildim. Birlikte geçirdiğimiz zamanları kafamda ayırıp duruyor,

hatırladığım sohbetlerin her zerresini inceliyordum ve bir şeyi gözden kaçırdım mı diye görmeye çalışıyordum. Bana kara sevdalı olduğunu falan düşünmüyordum. Tanrı aşkına. Kendimi beğenmişlik yapmıyordum, sadece kaçırdığım bir şey varmış gibi geliyordu.

Yani, bu sadece bir öpücüktü. Kimseyi yatağa atmışlığım yoktu, değil mi? Fakat öptüğüm kişi *Laurie*'ydi ve bu, bütün Playboy malikânesini becermemden daha kötüydü, çünkü onlar ertesi gün unutulacak yabancılar olurdu. Laurie yabancı değildi ve onu basitçe ve kolayca açıklanabilecek aptalca, boş bir şehvetle öpmemiştim. Fakat öz saygısını geri kazanması için ya da kırılgan durumda olduğundan onu iyi hissettirmeme ihtiyaç duyduğu için de öpmemiştim. O kadar yüce gönüllü değildim. Onu öpmüştüm çünkü saçlarında kar taneleriyle sokak ışığının altında dururken uhrevi görünüyordu. Onu öpmüştüm çünkü o otobüste onu görmediğimi söyleyerek yalan söylemiş ve kendimi bir pislik gibi hissetmiştim, onu öpmüştüm çünkü o yumuşak, savunmasız ağzının benimkiyle birleşince nasıl hissettireceğini öğrenme ihtiyacı kahrolası bir hızlı tren gibi çarpmıştı. Şimdiyse biliyordum ve öğrenmemiş olmayı diliyordum, çünkü öylesine muhteşem bir şeyi hafızanızdan silemezdiniz.

Sonrasında ona, "Bu konuda birbirimize nazik olalım, olur mu? İkimiz de bunun olmaması gerektiğini biliyoruz ama herhangi bir anlama gelmek zorunda değil," demiştim.

Söylenecek onca lafın arasında bu, en kaba laflar arasında başı çekiyordu. Fakat başka ne söyleyecektim? Az önce beni öperek sanki ağzıma kahrolası yıldız tozlarını bulaştırmış gibi hissettiğimi mi, tabii ki onu otobüste görmüş olduğumu mu?

Bardağımda kalan içkiyi kafama diktim ve tekrar doldurdum. Bu iyi bir şey değildi. Laurie'yle konuşmam gerekiyordu.

Laurie

Jack'ten sonsuza kadar kaçamayacağımı biliyordum. Bunu ne kadar istediğimi Tanrı biliyordu, fakat bu benim karman çorman hayatımdı. Geç saatteki vardiyamdan çıkıp eve geldiğimde onu karanlıkta mutfak masasında otururken buldum.

Selamı sabahı boş verip, "Sarah nerede?" diye sordum çünkü yorgunluktan ölüyordum ve onunla havadan sudan şeylerden konuşma becerimi yitirmiştim.

"Yatakta." Elinde bir bardak vardı. Su muydu, votka mıydı, emin değildim.

"Senin de orada olman gerekmiyor mu?" Mutfaktaki saate göze attım. Gecenin üçü, yalnız başına içki içmek için sağlıklı bir saat değildi.

"Uyku tutmadı."

Ona pek inanmadım. O öğleden sonradan beri bu onu üçüncü görüşümdü, biz... Yaptığımız şeyi kafamda tekrar etmekten bile hoşlanmıyordum ve o zamandan beri onunla ilk defa yalnız kalıyordum; bu ikimizin de tercihiydi diye düşünüyordum. Çenesinde çıkmaya yüz tutmuş sakalı sıvazladı, tekrar tekrar ileri geri ovaladı, bu gerginken yapılan bir hareketti. Eğer benim de sakalım olsaydı muhtemelen ben de aynısını yapardım.

Kendime bir bardak su doldurdum. "Ben gidip yatacağım."

Yanından geçerken bileğime uzandı. "Lütfen, Laurie. Seninle konuşmam lazım."

Ona bunun yardımı dokunmayacağını söylemek istedim fakat gözlerindeki kasvetli bakış direncimi kırdı, o yüzden yorgun bir şekilde sandalyeye oturdum. Bitkin haldeki yüzüne ve kırışmış tişörtüne baktım.

"Yaptığın şey bu muydu? Beni mi bekliyordun?"

Bana yalan söylemedi.

"Kendimi dünyanın en büyük boku gibi hissediyorum, Lu. Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum."

Ellerimi bardağımın etrafına sardım. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Ne diyecektim ki? Gittikçe kolaylaşıyor mu? Fazla klişeydi, üstelik doğru bile değildi. Zaten niçin bunu yapıyordu ki? Benim daha idmanlı bir yalancı olduğumu düşündüğü için taktik mi istiyordu? O günden beri yaptığımız konuşmaları kafamda tekrarladım. Jack beni otobüsten hatırlamıyordu. Sarah bizi tanıştırana kadar bana dair hiçbir şey bilmiyordu. Bu durumun verdiği üzüntü eziciydi çünkü ben o ânı düşünerek aylar ve yıllar geçirmiştim. Öte yandan özgürleştiriciydi de, çünkü artık bunu unutmam gerektiği gerçeğine mührü basmış gibiydi. İşte benim yapmak için deli gibi uğraştığım şey de buydu.

"Gerçekten korkunç bir hataydı Jack," diye fısıldarken gözlerimi ellerime diktim. "Eğer yardımı olacaksa bu senden çok benim hatamdı."

"Siktir etsene onu," dedi sert, yüksek bir sesle. Kapıya doğru endişeyle bakmama yetecek kadar yüksekti. "Kendine bunu yapmaya cüret bile etme. Burada sadakatsizlik eden kişi benim."

"Sarah benim en iyi dostum," dedim üstüne basa basa. "O benim için kardeş gibi. İnan bana, sen ne kadar sadakatsiz hissediyorsan, adi bir sürüngen gibi hissetme konusunda tam senin yanında duruyorum." Koca bir yudum su içtim. "Burada suç için bir sıralama yok. İkimiz de yanlış yaptık."

Sessizliğe gömülüp içeceğinden bir yudum aldı. Bana doğru dalga dalga gelen kokuya bakılırsa içtiği su değildi.

"Olanlar hakkında en nefret ettiğim şey ne biliyor musun, Laurie?"

Bana söylemesini istemedim çünkü eğer benim nefret etme sebebimle aynı şeyse, o zaman dile getirildiği için ikimiz de sadece daha kötü hissedecektik.

"Unutamadığım için nefret ediyorum," dedi. "Herhangi bir anlama gelmemeliydi. Değil mi?" Konuşurken gözlerini içkisinden ayırmamasına memnun oldum, sesi boş ve fazla duygusaldı. "Senin için... senin için bir anlamı var mıydı?"

Sessiz bir bomba gibi sorusu havada asılı kaldı ve zorlanarak yutkundum. Bir müddet ona bakamadım çünkü gerçeği yüzümden hemen görürdü. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Şimdiye kadar Sarah'ya iki yıl boyunca yalan söylemiştim. Jack'e yalan söylemek zor olmamalıydı. Olmamalıydı ama zordu. Hem de çok zordu.

En sonunda telaşla dolu, güzel gözlerine doğruca bakarak, "Bak," dedim. "Üzgündüm ve moral olarak dipteydim, sen de nazik ve sevimliydin çünkü sen öyle birisin. Arkadaşız, değil mi?" Boğazıma çöreklenen acı verici yaşları yutmak için lafımı böldüm. Başını salladı, ben konuşurken elini ağzına dayadı. "Gerçekten ama gerçekten iyi arkadaşız, çok fazla içki içmiştik ve Noel'di, arkadaşlık ile başka bir şey arasındaki çizgiyi aptalca bulanıklaştırdık. Fakat durduk ve ikimiz de korkunç olduğunu biliyorduk, olan oldu ve artık geri alınamaz. Sarah'ya da bu acıları çektirmekten nasıl iyi bir sonuç çıkabilir ki? Sen de üzgünsün, Tanrı biliyor ya ben de hayatım boyunca hiç olmadığım kadar üzgünüm ve bu bir daha asla ama asla olmayacak. Ben seni o şekilde düşünmüyorum ve senin de benim hakkımda gizli fantezilerin falan olmadığından adım gibi eminim. Eğer Sarah'ya söylersek bu sadece kendimizi rahatlatmak için olacaktır. Gerçekten bunun iyi bir sebep olduğunu mu düşünüyorsun?"

Konuştuğum süre boyunca başını yavaşça iki yana sallayıp durdu, sanki midesi bulanıyormuş gibi eli hâlâ ağzına dayalıydı.

"Hem de hiç iyi bir sebep değil."

Başımı salladım. "Yatağa git Jack. Yatağa git, uyu. Sabahleyin uyandığımızda ikimiz de kalan ömrümüzü bundan

bir daha hiç bahsetmeden sürdüreceğiz. Ne Sarah'ya ne de birbirimize tek kelime etmeyeceğiz." Nefes aldım. "Japon balığına bile."

Gözlerini benden kaçırdı, elini zaten karmakarışık olan saçlarının arasından geçirdi. Kendi suçluluk duygumda boğulmakla öyle meşguldüm ki, Jack'in nasıl dayandığına merak edip de bakmamıştım. Pek de iyi olmadığı belliydi ve suçluluğunun yükünü nasıl taşıyacağını benim öğretmemi istediği için ondan neredeyse nefret edecektim.

O gittikten sonra uzun bir süre masada oturdum. Kahve yaptım ama karanlık mutfak penceresinden Delancey Caddesi'ndeki çatılara bakarken kahvem soğudu. Koridorun aşağısında uyuyan Sarah ve Jack'i, memleketimdeki ailemi, bahardaki düğünlerinden sonra yeni evlerine yerleşmiş abimi ve eşi Anna'yı düşündüm.

Çift, çift, çift ve ben. Belki de kendime bir Japon balığı alırdım.

3 Mayıs

Laurie

"Öyle hızlı geçip gitti ki."

Sarah ile yan yana kanepeye serilmiş, ayaklarımızı çizik sehpaya uzatmıştık, ellerimizde de şarap bardakları vardı. Her şeyimizi toplamıştık ve gitmeye hazırdık, Delancey Caddesi'ndeki sığınağımızı sonraki şanslı ahalisine teslim etmeye neredeyse hazırdık.

"Beş yıl," diyerek iç çektim. "Haklısın. O kadar yılın nereye gittiğini bile bilmiyorum."

Sarah şarabından büyük bir yudum aldı ve kaşlarını çattı. "Bu evden ayrılmak istemiyorum. Keşke sonsuza kadar kalabilseydik."

Sessizlik içinde oturup oturma odamıza bakındık; öğrenci partileri verdiğimiz, sarhoş gecelerimizi geçirdiğimiz, sırlarımızı paylaştığımız ve geceleyin kahkahalarla güldüğümüz yere baktık. Kalamayacağımızı ikimiz de biliyorduk, hayatlarımızın bu evresinin sonu gelmişti. Sarah şehrin öbür tarafında, bir kablolu televizyon kanalında yeni, ışıltılı bir iş kapmıştı ve buradan oraya gidip gelmek mümkün değildi. Ben de bunu silkinmek için kendime bir işaret olarak aldım. Burada kendi başıma kalmayı karşılayamazdım ve kariyer açısından bir yere gideceğim yoktu. Otel işi geçiciydi, yayıncılık mesleği kalıcıydı. Ailemi görmek için birkaç haftalığına memleketime gidecektim, sonra da bir süreliğine Tayland'da olacaktım. Biliyorum. Kulağa

ne kadar muhteşem geliyor değil mi? Tek başıma gideceğimi düşündüğümde gözüm korkuyordu ama babamın dışarı çıkıp hayatı taşaklarından yakalamak için yenilenen hevesiyle cesaretlenmiştim. Annem, babam o terimi kullanınca pek de mutlu olmamıştı. Noel'de Daryl'e ve bana para vermişlerdi. Genelde yaptıkları bir şey değildi ama babamın kalp krizinin onlara yeni bir bakış açısı kazandırdığını söylemişlerdi. Ağladılar, peşlerinden biz de ağladık ve ikimiz de aldığımız armağanla özel bir şey yapmaya karar verdik. Daryl ve Anna, yeni evleri için yatak alacaklardı ve ben de kendi paramı Tayland'da hayata atılarak harcayacaktım. Keşke Sarah'yı bavuluma koyabilseydim, o yanımda olmadan hayatı nasıl yaşayacağımı hiç bilmiyordum. En azından suçluluk hissine biraz ara verecektim.

"Sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın."

"Siktir git," diye homurdandıktan sonra ağlamaya başladı. "Sana şunu söyleme demiştim."

"Ben de sana ağlama demiştim," dedim. Kolumla gözlerimi sildim. "Bak işte ne yaptın, gördün mü?"

El ele tutuştuk, sıkıca.

"Hep arkadaş olacağız, değil mi?" Sesi kısıktı ve savunmasızlıkla doluydu. "Tayland'a gidip hippilerin arasına katıldığında ya da oradayken her ne yapacaksan onu yaparken bile."

"O zaman bile," derken parmaklarını sıktım. "Peki sen televizyon sunucusu olarak büyük çıkışını yapınca? Ünlü arkadaşların için beni başından atacak mısın?"

Kahkaha attı, düşünmek için bir saniyeye ihtiyacı varmış gibi davrandı. Kamera arkasında bir pozisyon için görüşmeye gitmişti, ona doğum iznine ayrılan bir muhabirlerinin yerine geçmek isteyip istemediği sorulmuştu. Elbette ona bir bakış atınca hepimizin gördüğünü görmüşlerdi: yıldız ışığı.

"Şey... Amanda Holden kendi içkisini tutabilir diye düşünüyorum."

Kolunu dürtükledim, iç geçirip hayal kırıklığına uğramış numarası yapıyordu.

"Tamam, tamam. Seni başımdan atmayacağım, Amanda Holden için bile." Bir saniyeliğine duraksadı. "Hayatımızı kahkahalarla doldurduk ama, değil mi?" diyerek bana yaslandı.

Islanmış kirpiklerimi kapadım ve başımı onunkine dayadım. "Hem de nasıl."

"Seninle ilgili en sevdiğim hatıram ne biliyor musun?"

Ona cevap vermedim çünkü yanaklarımdan yaşlar akıyor ve boğazım sızlıyordu.

"Aslında bu kendini tekrar eden bir anı," dedi. "Ben akşamdan kalmayken benimle ilgilenmeni seviyorum. Kimse ben kusarken saçımı senin gibi tutamayacak."

Gözyaşlarıma rağmen kahkaha attım. "Acayip çok da saçın var. Kolay iş değil."

"Ayrıca sabah kahvemi de tam kıvamında yapıyorsun," dedi. "Diğer herkes yanlış yapıyor. Annem bile."

"Resmen dört kahve çekirdeği içiyorsun, Sar. Ona kahve bile diyemezsin."

"Bunu biliyorum. Ama *sen* kahve diyorsun. Bana kahve isteyip istemediğimi sorduğunda, tam da sevdiğim gibi yapıyorsun. Dört çekirdekle."

İç geçirdim. "Muhtemelen sen bana benim sana yaptığımdan daha fazla kahve yapmışsındır. Sandviçlerin çoğunu *kesinlikle* sen yaptın."

"Mayonezi hep unutuyorsun. Onun ne kadar mühim olduğunu biliyorsun." Çöküverdi. "Bu kocaman dünyada bensiz nasıl hayatta kalacaksın Lu?"

"Birbirimizi hiç görmeyecek değiliz ya," dedim yüzümü silerken. "Hiçbir yerde olmasa bile seni televizyonda görebileceğim. İtfaiye direğinden kayacağın günü bekleyeceğim*."

"Fakat sen dünyanın öbür ucundayken ben seni göremeyeceğim."

* Bridget Jones filmine atıfta bulunuyor. –ç.n.

Kolumu omzuna doladım. "Sonsuza kadar gitmiyorum ki."

"Öyle bir halt etmesen iyi edersin," diyerek burnunu çekti. "Gidip de yoga keşişi falan becereyim deme. Bir düzine Taylandlı bebek falan doğurmayacaksın, değil mi? Noel'e kadar Londra'ya dönmüş olmanı istiyorum."

"Keşişlerin bebek yapmalarına izni olduğunu sanmıyorum." Titrek bir sesle güldüm. "Sadece birkaç aylığına gidiyorum. Yeni yılı birlikte geçirmek için vaktinde döneceğim."

"Söz veriyor musun?" Küçük bir kız gibi serçeparmağını parmağıma taktı ve o kahrolası gözyaşlarım tekrar gelmeye yeltendi, çünkü bana uzun zaman öncesinden bir başka kızı hatırlatıyordu.

"Söz, geri geleceğim, Sarah. Söz."

20 Eylül

Laurie

"Her şeyi aldığından emin misin? Böcek ilacı? Dezenfektan spreyi?"

Başımı sallarken anneme sarıldım. Babamla ikisi beni havaalanında bırakmak için hazırlardı. Parfümü ve her zaman taktığı bileziklerinin şıngırtısı benim için öyle değerli ve tanıdıktı ki, evden o kadar uzak olmak düşüncesiyle boğazım düğümlendi.

"El feneri?" diye sordu babam, hep pratikti.

"Aldım," dedim. Babam kollarını ikimizin etrafına doladı.

"Hadi sizi kaçıklar. Bunu mutlu bir uğurlama yapalım. Bu bir macera."

Kendimi onlardan sıyırıp gözlerimi kuruladım, babam sırt çantamı omuzlarıma takarken yarı gülüyor yarı ağlıyordum. "Öyle olduğunu biliyorum!"

"Hadi o zaman," derken yanağımdan öptü. "Yola düş bakalım."

Eğilip annemi de öptüm, sonra geriye doğru çekilip derin bir nefes aldım. "Şimdi gidiyorum," dedim. Dudağım titriyordu.

Birlikte durdular, babamın kolu annemin omuzlarındaydı, başlarını salladılar. Eğer yalnız gitmiyor olsaydım daha az yıkılmış hissedeceğimden emindim. Onları gözden kaybetmeden önce kapıda durup onlara son bir defa el sallamak için döndüğümde, kendimi on dördümde gibi his-

settim. Annem öpücük attı, babam da elini salladı. Sonra dönüp kararlı bir şekilde kapıya doğru yürüdüm. Tayland bekliyordu.

12 Ekim

Laurie

*"Sawatdee kha."**

Sunrise Kumsalı'nda bulunan kafesindeki çöktü çökecek gibi görünen masasına ve aynı haldeki sandalyesine otururken Nakul'u selamlayarak elimi kaldırdım, o da bana sırıtıp bana başparmağını kaldırdı. Buradaki zamanımın Budist tapınaklarının yoğun bulanıklığında geçtiğini söylemek tuhaf geliyordu fakat verdiği his öyleydi; kati bir sükûnet ile gürültülü kaosun arasında kalan garip bir ikilemdi. Kimse Tayland'a sıkıcı diyemezdi, başım dönmüştü ve daha önce hiç kasım olmayan yerlerimde şimdi kaslarım vardı. Bangkok'a vardıktan sonra kuzeye seyahat etmiştim, kültüre erkenden aşina olmaya niyetlenmiştim. Eğer doğruca güneye gidersem bütün seyahatimi kumsaldaki bir hamakta geçirmekten korkmuştum.

Fakat şimdi kendime dinlenme lüksünü yaşatmama izin verecek kadarını görmüş, güney Tayland'ın göz yaşartacak kadar güzel ıssız kumsallarına kendimi atmıştım. Sudan ucuz bir kumsal kulübesinde geçici bir yuva kurmuştum, tek odalıydı ama benim odamdı ve kumsala bakarak oturup kitap okuyabileceğim bir verandası vardı. Gerçeklikten

* (Tay.) Selam. –ç.n.

uzaklaşıp bu arayı vermeye ne kadar ihtiyacım olduğunu önceden fark ettiğimi bile sanmıyordum. Tayland'a ilk geldiğimde bir hafta boyunca durmadan ağlamış, diğer gezginlerden oluşan küçük bir grupla birlikte balta girmemiş ormanda yürüyüşe çıkmıştım. Yürüyüş çok yorucu olduğu için başka bir şey düşünmeye fırsatım olmadı. Ancak ağır yüklerimi yere bırakırken sıcak, tuzlu yaşlar dökmüştüm. Ben buraya gelmeden birkaç hafta önce, annemle birlikte sinemada *Ye Dua Et Sev* filmini izlemiştik, gerçi benim aşkı bulmak konusunda azıcık bile şansım olmasa da, mini bir aydınlanma yaşıyor sayılırdım. Nekahet dönemindeki bir hasta gibiydim, yaptığım hatalar için kendimi nasıl bağışlayacağımı ve hâlâ kendim olduğumu kabul etmeyi öğreniyordum, Jack'le olanlara rağmen hâlâ iyi bir insan olduğumu ve Sarah'ya karşı hâlâ bir dost olduğumu kabulleniyordum. Belki bir gün mutlu olmayı bile hak edebilirdim.

"Kahve, Lau-Lau?"

Nakul'un ismimi kısaltırken seçtiği sözcüklerden memnun olarak gülümsedim; sıcak, pudra gibi yumuşacık kumun üzerinden masama doğru geliyordu. Dört gün önce Koh Lipe'ye geldiğimden beri her sabah buradaydım ve adanın gevşeten büyüsü iliklerime kadar işliyordu. Sanki yıllardan beri ilk defa, en sonunda kıpırdamadan duruyordum.

Nakul önüme küçük, beyaz bir fincan koyunca, "*Khop khun kha**," dedim, Tayca konuşma konusunda hâlâ tereddütlüydüm. Yine de sırıttı, beceriksizce dilini konuşma girişimimin hiç yoktan iyi olduğunu düşündüğü için gülümsediğini umdum.

"Bugün için planın ne, Lau-Lau?"

Her sabah bana aynı soruyu soruyordu ve ben de her sabah aynı cevabı veriyordum: "Bugün için hiçbir planım yok."

---

* (Tay) Teşekkür ederim. –ç.n.

Koh Lipe büyük planları olan insanlara göre bir yer değildi. Adanın bütün amacı rahatlamaktı. Kahkaha atıp kumsaldan gelen yeni müşterilerle konuşmak için uzaklaştı.

"Böyle güzel bir günde hiç planın yok mu?"

Belirgin bir İngilizceyle konuşan sese doğru döndüm, yan tarafımdaki küçük masaya genç bir adam oturdu. Nakul'la göz göze gelip selamlaşmak için elini kaldırdı, gülümsemesi tasasız ve rahattı, uzun bacaklarını önündeki kuma doğru uzattı. Tay güneşi tenimde hafif bir bronzluğa sebep olmuştu, fakat bu adamın güneşe tapma seviyesi çok daha ciddiydi. Cildi resmen kestane rengi gibiydi, neredeyse mavi-siyah olan saçları memnun gözlerinin üzerine düşüyordu.

Gülümsedim ve omzumu hafifçe silktim. "Denizde süzülüp kitap okumanın ötesinde bir şey yok."

"Güzel bir plan," dedi. "Ne okuyorsun? Lütfen *Kumsal* deme."

"İyi bir kitaptır," diyerek takıldım. İyi olmadığından değildi ancak öz saygısı olan hiçbir gezgin o kadar bariz bir seçimi kabul edemezdi. "Aslında, *Muhteşem Gatsby*'yi okuyorum." Detaylandırıp da okuma seçeneklerimin birisinin kulübemde bıraktığı küçük bir kitap yığınından ibaret olduğunu söylemedim. Sırt çantamda F. Scott Fitzgerald'dan bir kitapla dünyayı gezecek kadar kültürlü olduğumu düşünmesi çok daha iyiydi.

"Kulübede mi buldun?"

Gözlerimi devirip kahkaha attım. "Yakalandım."

"Yalan söyleyebilirdin, sana inanırdım."

"Yalanların bana ayak bağı olduğunu keşfettim."

Gözlerini dikip bana baktı, bakmalıydı da. *Muhteşem Gatsby* doğruca kafama vurmuş gibi konuşuyordum.

"Ben Oscar," dedi. Masalarımızın arasındaki boşluktan resmi bir şekilde elini uzattı. "Benim bugün için planım da günü seninle birlikte geçirmek."

"Denizyıldızı gibi görünüyorsun."

Oscar kayığın küreğiyle haylazca beni dürtükledi, beni yavaşça döndürmesine izin verdim. Güneşin dik ışınlarının altında yarı kapalı gözlerimle sırtüstü yatıyordum. Üstümde ve altımda inanılmaz bir mavilik yatıyordu, küreğin ucuyla karnıma deniz suyu attığında huşu içindeki bedenime banyo suyu sıcaklığında su çarpıyordu.

"Kendimi denizyıldızı gibi *hissediyorum*."

Oscar sözüne sadık kalarak günü benimle geçiriyordu. Genelde korkunç şekilde kendinden emin birine ısınmazdım, fakat içimdeki bir şey, normalde yaptığım şeyin tam aksini yapmaya kararlıydı. Tayland'a benden birkaç ay önce gelmişti, birlikte seyahat ettiği kişiler İngiltere'deki evlerine geri döndükten sonra, bir süre daha Koh Lipe'te kalmayı tercih etmişti. Bu da en azından yerel halka özgü ten rengini açıklıyordu.

"Hiç yedin mi? Yürüyüş yolunda lolipop gibi çubuklarda satıyorlar."

Dehşete düşerek gözlerimi açıverdim ve onu kahkaha atarken buldum.

"Çok komik."

Kayıkta uzanıyor, çenesini koluna dayayarak bana yandan bakıyor, parmak uçlarını suyun üzerinde gezdiriyordu. Ona azıcık deniz suyu attım, düz burnunun kemerine birkaç damla konuverdi. Kabul edeceğim. Klasik, Yunan tanrılarına özgü bir yakışıklılığı, etrafına kudretli bir şekilde yaydığı bir özgüveni vardı, hafif gölgeli ve zarif. *Biliyorum, biliyorum.* Kim böyle kelimeler kullanırdı ki? Belli ki yerel biradan içerek ve hamakta yatıp *Muhteşem Gatsby*'yi okuyarak geçirilen bir günün ardından ben kullanıyordum. Farklı bir yerde yaşamakta, kim olmak istiyorsanız o olmanıza izin veren bir şeyler vardı.

"Bu akşam seni yemeğe çıkarabilir miyim?"

Başımı suya geri koydum ve tekrar gözlerimi kapatarak süzülmeye devam ettim. "Denizyıldızı olmadığı sürece."

"Sanırım o kadarına söz verebilirim."

Önüme döndüm ve birkaç kulaçla kayığa kadar yüzdüm, ıslak parmaklarımla kayığın kenarına tutundum. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

"Birbirimize söz vermeyelim, olur mu?" dedim.

Bana bu sabah kumsaldaki kafede karşılaştığımızda baktığı anlaşılmaz bakışla baktı, sonra eğilip sıcak, deniz tuzu tadındaki dudaklarını benimkilere sürttü. "Senden hoşlandım, Denizyıldızı. İlginç birisin."

13 Ekim

Laurie

Oscar Ogilvy-Black. Adı insanın ağzını dolduruyordu, değil mi? Londra'da normal hayatımızı sürdürürken yollarımızın kesişeceğini hiç düşünemezdim bile, fakat Tayland'dayken randevuya çıkma kuralları yok oluvermişti. Bana bir playboy değil bankacı olduğunu söyledi ve ben de ona yakında bir gün dergi gazeteciliğine adım atmayı umduğumu anlattım. İlk tanıştığımızda onu yargıladığımı kabul etmeliyim. Fakat inkâr edilemez gösterişli havasının altında eğlenceli ve fazla alçakgönüllü biriydi ve bana baktığında içimi ısıtan bir şefkat vardı gözlerinde.

"Şu korkunç dedikodu köşesi kraliçelerinden biri olmayacaksın, değil mi?"

Alınmış gibi yaparak nefesimi tuttum ve sonra bıraktım, akşam yemeğinden sonra serin kumların üstünde yan yana yürürken parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdiği için biraz başım dönüyordu. "En şık ve en rüküş ünlüleri umursuyormuş gibi mi görünüyorum?"

Kot şortuma, siyah tişörtüme ve boynumdan görünen limon sarısı bikinime bir bakış atarak beni süzdü.

"Şey... belki de görünmüyorsun," diyerek güldü.

"Bak sen şuna, senin de takım elbiseyle dolaştığın söylenemez." Tek kaşımı kaldırınca, başını eğip kısa şortuna ve parmak arası terliklerine komik bir şekilde baktı.

Kahkaha atarak kulübeme geldik, verandada ayakkabılarımı çıkardım. "Bira?"

Başıyla onayladı, terliklerini benimkilerin yanında bıraktıktan sonra kendini devasa armut koltuğuma bıraktı, ellerini başının arkasında birleştirdi.

"Kendini evinde hisset," dedim ve soğuk biralarla yanına oturdum.

"Bundan emin misin?" diye sorarak yan tarafına döndü, bana bakmak için tek dirseğinin üstünde doğruldu.

"Niye? Evinde olsan ne yapardın ki?"

Uzanıp tişörtünü başının üstünden çıkardı, sadece şortuyla kalakaldı. Ay ışığı, Hindistan cevizi kabuğu teninde gölgeler oynaştırdı. "Daha rahat olurdum."

Bir an için duraksayıp ona gülmeyi düşündüm, ne klişe laftı, fakat sonra ben de onun peşinden giderek siyah tişörtümü çıkardım. Niye olmasındı ki? Oscar, hayatımın sahip olmadığı her niteliği temsil ediyordu: Kaygısızlık ve basitlik.

"Ben de öyle."

Yanına gitmem için kolunu uzattı, gittiğimde vücudu sıcak ve canlıydı. Şafakta kulübemin tepesindeki gökyüzünde dönüp duran ufak, pembemsi kuşlardan biri kadar özgürdüm.

Ertesi sabaha hazırlanmak için kıyıya yakın yere demir atmış uzun teknelerin siyah silüetlerini pencereden görebiliyordum, zifiri karanlık gökyüzünde sayısız yıldız vardı.

"En son ne zaman bu kadar huzurlu hissettiğimi hatırlayamıyorum."

Oscar birasından büyük bir yudum alıp şişesini yere bıraktıktan sonra cevap verdi.

"Sanırım biraz hakarete uğradım. Ben, vahşi bir şekilde tahrik olmuş olmanı umuyordum."

Göğsüne doğru yumuşak bir sesle güldüm ve ona bakmak için hafifçe doğruldum. "Sanırım olabilirim."

Tek kolunu başının altında kıvrık halde tutmaya devam

ederken boştaki elini enseme doğru kaydırdı ve bikini üstümün ipini yavaşça çekti. Bıraktığında bikinimin ipi düştü ve işi tamamlamak için kürek kemiklerimin arasına uzanırken gözlerini gözlerimden ayırmadı.

"İşte şimdi *ben* vahşi bir şekilde tahrik oldum," dedi. Parmak uçları köprücük kemiğimin arasından kayıp şortumun düğmesine kadar ulaştı. Çıplak göğüslerime bakınca zorlanarak yutkundu. Esen rüzgârla kulübemin köşesindeki rüzgâr çanı çaldı. Yerinde hafifçe kıpırdanıp beni tekrar yatırdığında ve meme ucumu ağzının içinin sıcaklığına aldığında minik çanlar yumuşakça ses çıkarıyordu. Tanrım. Sızlatan, girdap gibi dönen şehvet, kollarını tıpkı bir ahtapot gibi bedenime yayıyordu, dokunaçları uzuvlarımı hızlıca yalıyor, karnıma bir ağırlık yüklüyor, hızlıca nefes alıp vermeme sebep oluyordu. Ellerimi gür saçlarının arasına geçirip onu bedenime yapışık bir şekilde tuttum. Jack dışında biri için böyle şeyler hissedebileceğimi hiç düşünmüyordum ama burada Oscar'la birlikte olmak beni özgürleştirmişti.

Şortumun düğmesine uzandı, daha ileri gitmeden önce başını kaldırıp bana baktı. Saygılı biri olduğunu görmek beni rahatlattı, nefes alıp verişi sığ ve gözleri onu durdurmamam için bana yalvarıyor olsa bile, duracağını biliyordum ve bu kadarı yeterliydi.

Saçını okşarken, "Prezervatifin var mı?" diye fısıldadım. Evet demesi için dua ediyordum.

Üzerime çıktı, göğsü benimkine dayalıydı ve öpüşü öyle acelesiz ve muhteşemdi ki kollarımı omuzlarına dolayarak onu kendimden ayırmadım.

"Bir yerlerde olacaktı," diye soludu, sonra titrek bir sesle güldü. "Sadece kullanma tarihi geçmemiştir diye umut ediyorum." Arka cebine uzanırken beni biraz daha öptü. Cüzdanını yere koltuğun yanına koydu, açtı ve gümüş folyo bir paket çıkardı, kontrol ettikten sonra tutmam için

avucuma bıraktı.

Doğrulup oturdu ve bu defa şortumun düğmelerini açarken duraksamadı. Parmakları emin ve sakindi, kot şortu kalçamdan kaydırıp çıkardığında sadece küçük, sarı bikini altımla kaldım.

Baldırlarımı ayırıp, dizlerinin üstünde durdu, sonra kollarımı da genişçe açıp beni hafif bir baskıyla yerime sabitledi. "Sen nesin biliyor musun?"

Gözlerimi kaldırıp ona baktım, ne söyleyeceğini bilemiyordum.

"Acayip seksi bir denizyıldızı."

Gözlerimi kapayıp kahkaha attım ve sonra nefesim tükendi, çünkü yüzünü bacaklarımın arasına doğru eğmişti ve ağzının sıcaklığını bikinimin ipeksi kumaşının üzerinden hissedebiliyordum.

Kıyafetlerinden geriye ne kaldıysa çıkarırken durmasını isteyen tek bir hücrem bile yoktu. Bir saniye için sadece gözlerimizle sessiz bir konuşma yaptık. Ben ona Londra'da onu bekleyen şehir hayatının sorumluluk ve stresinden kaçtığını bildiğimi söyledim, o da bana kalbimdeki çatlakları kaplayıp kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabileceğini söyledi. Birbirimizi söz vermeyeceğimize karar vermiş olsak da sözler veriyorduk ve sonra üzerime yerleşti, ben de yaşadığım ânın dışındaki her şeyi unuttum.

Daha sonra uyandığımda, onu kulübemin basamaklarında oturmuş, başka bir pembe ve mor şafağın başlangıcını izlerken buldum.

Üzerime fil desenli bir örtü alıp yanına oturdum, yandan bir bakışla bana baktı.

"Benimle evlensene Denizyıldızı."

Yumuşak sesle kahkaha attım ve kahve yapmak için kalktım.

29 Kasım

Laurie

Birkaç hafta önce eve dönmeyi planlamıştım, yine de hâlâ Tayland'da, hâlâ Oscar'laydım.

Oscar, Oscar, Oscar. Kim bilirdi ki? Sanırım ikimiz de inkâr içinde yaşıyorduk, ait olduğumuz dünyaya geri dönmeye hazır ve istekli değildik. Zaten bir yere sonsuza kadar ait olduğunuzu söylemek kime düşerdi ki? Niçin İngiltere'ye ait olmak zorundaydım ki? Her şeyin gri, kafa karıştırıcı ve zor olduğu bir yere. Sevdiğim insanlar ve Sarah'ya verdiğim sözüm olmasaydı, bu kumsalda kalır bir düzine bebek yapardım, gerçi Tay bir keşişten olmazdı ama olsun. Annemin verdiği raporlara göre, İngiltere'de yağmur, tıpkı Noel'deki istenmeyen bir akrabanın uzun süreliğine gelmesi gibiydi, fakat buradayken yağmur yağınca hızlı ve hiddetli oluyordu, göz açıp kapayıncaya kadar gidiyor, güneş tarafından bir kenara itiliveriyordu. Sanırım yaklaşık on iki ay kadar önce, hiç Jack'in beni Londra'da bir ara sokakta öptüğü günkü kadar üşümemiştim ve hiç Oscar'la birlikte Koh Lipe'deyken ısındığım kadar da ısındığımı sanmıyordum. Kanım sıcak akıyordu, kemiklerim sıcaktı, derim sıcaktı.

Bazen kumsalda sırtüstü uzanırken, hamakta kitap okurken ya da yatakta uyurken, uzanıp denizin kıyıyla buluşurken çıkardığı hoş sesi dinliyordum ve deniz kazazedeleri olduğumuzu hayal ediyordum. Issız bir adaya sürük-

lendiğimizi, günlerimizin kalanını yakaladığımız balıkları yiyerek ve terle kaplı seksle geçireceğimizi, arada sırada gökyüzünden geçen bir uçağın motorundan çıkan sesini duyunca da kuma imdat yazmaktansa ağaçların kıyısındaki sığınağımızda saklandığımızı düşlüyordum.

12 Aralık

Dünyanın en dibinden günaydınlar aşk kuşları!

Umarım o kadar yukarılarda memelerin donup kopmuyordur, ha ha!

Avustralya tam bir cennet. Jack tamamen yerli halka benzedi, ona üzerinde şişe mantarı olan bir şapka alacağım ve Timsah Dundee diyeceğim. Hatta Melbourne'da bir radyo istasyonuna gitti, ciddiyim. Eğer ona iş teklifinde bulunurlarsa bir daha eve döneceğini sanmıyorum. Tabii bir şey var, şunu dinle, haha! Yılanlardan ÖLÜMÜNE KORKUYOR. Geçen hafta balkonumuzda ufak bir yılan belirene kadar bunu bilmiyordum bile, resmen çığlık atarak ortalığı yıktı. Sandalyenin tepesinden inmesi için onu brendiyle kandırmak zorunda kaldım. Onu koruyacak kadar yakınında olmam iyi bir şey.

Oscar! Kızıma iyi bak, seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum!

Laurie, mümkün olduğunca kısa sürede bir araya gelmeliyiz, seni görmek için ölüyorum.

Kocaman sevgiler ve öpücükler, Sarah xx

Not: Jack selam söylüyor! :)

2012

Yeni Yıl Kararları

1) Ne pahasına olursa olsun, bu yıl Londra'ya geri taşınıp yayıncılıkta hayalini kurduğum işe başlayacaktım.

Tayland ve Oscar yüzünden tutkularımın ikinci planda kalmasına izin vermiştim ve hepsinden de ötesi, evimde annem ve babamla daha kaliteli zaman geçirmek istiyordum. Bir sürü neden ve açıklama vardı, hepsi bahaneydi, aslında yaptığım tek şey Jack'ten kaçınmaktı.

Bunu daha fazla yapmayacağıma karar verdim. Sarah'yı öyle çok özlemiştim ki... Ayrıca Londra hayatının titreşimi ve hareketliliğini de özlemiştim. Çalıştığım otele istifamı verecektim, şu âna kadar CV'm hep konaklama sektöründen işlerle doluydu; hayatımın fırsatı karşıma çıkana kadar cebime para koymamı sağlayan geçici işler ve idareten verilen pozisyonlar. Pekâlâ, artık beklemekle işim bitti. Onun yerine, dimdik durup hayatın kıçına tekmeyi basacaktım.

2) Tabii bir de Oscar var. Oscar Ogilvy-Black, beni Tayland'ın kumsalında bulan ve ertesi sabah gün doğumunda şakayla onunla evlenmemi isteyen adam. O zamandan beri defalarca onunla evlenmemi istedi, çoğu seks sonrasında ya da birkaç içkinin ardındandı; bize özel bir şaka halini almıştı. En azından ben şaka olduğunu düşünüyordum.

Oscar ile ilgili yeni yıl kararımın ne olduğunu aslında bilmiyorum. Sanırım sadece ona sıkıca tutunacağım. Ayrıca artık gerçek hayata döneceğimiz için ona beslediğim hislerime de tutunmam gerekiyor.

3) Ah, bir de takma kirpiklere bir şans daha vermeye hazır olduğuma karar verdim. Çünkü hayatınız boyunca gözlerinizi bir kere yapıştırıp kapatmak benim gibi bir kadın için yeterli değil.

3 Ocak

Laurie

"Çok gerginim," diye homurdandım. Kaldırımda el ele yürürken yün kabanımın yakasını düzelttim. Bir *broş* takıyordum. Biliyorum, kim yapardı ki bunu? Aklı başında hiçbir otuz yaş altı yapmazdı. İyi bir izlenim yaratmak için işte o kadar çaresizdim. "Bu çok mu fazla?" Minik mücevherden papatyaya dokundum ve Oscar'a baktım, gülüyordu.

"Saçmalıyorsun. Annemle tanışacaksın, Laurie, kraliçe değil."

Elimde değildi. Tayland'dayken her şey çok daha basit görünüyordu, sırt çantamıza sığdırabileceğimiz basit şeyleri giyerken birbirimizi tanımıştık. Burada gündelik hayatlarımızın göstergeleri arasındayken farklarımız çok daha çıplaktı. Ben yine sosyal yönden garip olmaya geri dönmüştüm, özellikle de bugün. Oscar da benim hayal ettiğimden çok daha şehir insanı çıkmıştı.

"İşte geldik," dedi. Beni bir dizi zarif kasaba evinin olduğu siyah bir kapıya doğru yönlendirdi. "Kıpırdanıp durmayı bırak, iyi görünüyorsun."

Kapının açılmasını beklerken zorlanarak yutkundum, Oscar'ın annesinin yol üzerinden aldığım beyaz kış güllerini beğenmesini umuyordum. Tanrım, ya alerjisi varsa? Hayır, Oscar söylerdi. Ayağımı yere vurdum, gergindim ve en sonunda kapı açıldı.

"Oscar, hayatım."

Lucille Ogilvy-Black gerçekten kraliyetten olmayabilirdi, fakat geriye doğru taranmış, beyaz ve kusursuzca fönlenmiş saçlarında kati bir soylu hava vardı. Tamamen siyah giyinmişti, boynundaki bir dizi parlak inciyle keskin bir zıtlıktaydı.

"Anne, bu Laurel," diyerek onun kollarının arasından ayrıldı, ileri çıkmam için belime koyduğu eliyle beni cesaretlendirdi. Sonrasında, bana Laurie yerine Laurel demesinden daha fazla şey çıkarmam gerektiğini fark ettim.

İyi bir etki bırakmak için elimden geleni yapıp gülümsedim, başını zarif bir şekilde eğerek ona getirdiğim çiçekleri kabul etti. Oscar'a hiç benzemiyordu, Oscar'ın yaydığı doğal sıcaklığı kesinlikle yaymıyordu. Tertemiz bir koridordan geçerek onları takip ettim, kabanlarımızı asarken kendimi garip hissediyordum. Güzel evi için Lucille'e iltifat edecektim, sonra endişelenmeye başladım, çünkü bu konu sohbet başlatma listemdeydi.

Resmi bir oturma odasında bize çay servisi yaptı, nedendir bilmem ama kendimi alınma şansımın olmadığı bir iş görüşmesinde sorgulanıyormuşum gibi hissediyordum. Sanki yönetimde kendime yer arayan bir pazarlamacıydım.

"Baban ne iş yapıyor Laurel?"

"Kısa süre önce emekli oldu," dedim. Babamın sağlık sorunlarına girmemeyi diliyordum. "Temizlik şirketi vardı, artık işi abim Daryl yürütüyor." Emin değildim ama sanırım Lucille az önce irkilmişti. "Annem de orada çalışıyor, hesapları tutuyor."

Oscar'ın annesinin yüzündeki ifade gayet açıktı; bizi bir avuç Birmingham'lı temizlikçi olarak görüyordu. Madalyonuma uzandım, kendimi sakinleştirmek için parmağımla mor taşın etrafında daireler çizdim. Annem ve babam şirketi yirmi beş yıl önce kurmuştu ve şu anda elliden fazla insanı çalıştırıyorlardı, fakat ailemi savunasım yoktu. Lucille Ogilvy-Black bana ne kadar tepeden bakarsa, onu o kadar az etkilemeye çalışmaya başlıyordum.

Bir an için izin isteyip odadan çıktı, çantama atarım korkusuyla iyi gümüşlerini saklamaya gittiyse hiç şaşırmazdım. Cumbalı pencerenin önündeki piyanonun kapağı fotoğraflarla doluydu, elimde olmadan Oscar ve bir sarışının büyük bir fotoğrafını fark ettim (muhtemelen öne çekilmiş olduğu içindi); kayak kıyafetleri giyiyorlardı, güneşte yanmışlardı ve kameraya kahkaha atarak bakıyorlardı. Bunun ne olduğunu fark ettim: Oscar'ın annesi tarafından atılmış bir düello eldiveni, bir meydan okumaydı.

Tayland'dayken, kulübede geç saatlerde yaptığımız sohbetler sırasında Oscar'la ailesi hakkında konuşmuştuk. Sonuç olarak, muhtemelen Lucille'in bildiğimi düşündüğünden çok daha fazla şey biliyordum.

Oscar'ın babasının aşağılık bir adam olduğunu biliyordum, işten kaçan biriydi ve kapalı kapılar ardındayken yumruklarını varlıklı karısının üzerinde kullanıyordu. Oscar annesini korumak için ne kadar çok uğraştığını ve annesiyle babası boşandığından beri annesiyle ne kadar yakın olduğunu anlattığında yüreğim burkulmuştu, Oscar, annesinin yanında abisinden daha uzun süre kalmıştı ve sonuç olarak da aralarından su sızmıyordu. Annesinin sırtını yasladığı kişi olduğunu için ondan etkilenmiştim, hâlâ da etkileniyordum ve doğal olarak da saf bir şekilde annesinin sıcakkanlı ve şey, anne gibi davranmasını beklemiştim. Oscar'ı onu mutlu eden biriyle görmenin onu mutlu edeceğini düşünmüştüm, benim davetsiz gelişimle düşmanca bir tavır takınacağını değil. Belki bana ısınırdı.

10 Mart

Laurie

"Tanrım, seni özledim Denizyıldızı. İçeri gel de sana günahkârca şeyler yapmama izin ver."

Artık ailemle birlikte yaşadığım için birbirimizi sadece birkaç haftada bir görebiliyorduk, buraya son gelişimin üzerinden günler geçmişti. Oscar beni dairesinin eşiğinden içeri çekiverdi, hafta sonu için hazırladığım çantamı elimden aldı ve kenara attıktan sonra beni kollarının arasına aldı. Evet, birbirine vıcık vıcık, saçma isimlerle seslenen o âşık çiftlerden biri olup çıkmıştık.

Biz. En sonunda "biz" diye bir şey olmuştu. Harikaydı da. Hayatım boyunca hiç bu kadar istendiğimi ya da umursandığımı hissetmemiştim. Oscar bana ne kadar düşkün olduğunu hiç gizlemiyordu. Bana öyle tutkulu bir bakışı vardı ki, arkamda Jennifer Lawrence falan mı duruyor diye omzumun üzerinden göz atma ihtiyacı hissetmeme sebep oluyordu.

"Dur da kabanımı çıkarayım!" Kahkaha attım, benim için düğmeleri açtı ve kollarımdan çekip çıkardı.

"Altında çıplak olacaksın diye umuyordum." Rahat kot pantolonum ile sıcak tutan kazağıma bakmak için duraksadı.

"Aklımdan geçti. Taksiciyi şoke etmek istemedim."

"Burası Londra, unuttun mu?" sırıttı. "Artık dağ başında değilsin, Laurie. Soyunup dört ayak üstünde durabilirsin ve kimse kılını bile kıpırdatmaz." Gözleri ışıldadı. "Benim dışımda elbette. Çıplak olsaydın ben fark ederdim."

"Ben köyde yaşamıyorum," derken saçlarım diken diken oldu, çünkü Birmingham'daki evimin olduğu yere hep böyle diyordu. Sanki saman sapı çiğnenen, gelişmemiş bir yerdi. Evimiz banliyönün hemen sınırındaydı, yeşil alandaki tipik bir kasabaydı. Anlıyordum. O doğma büyüme Londralıydı, Noel'de onu ailemle tanışmaya eve götürdüğümde açık alanlar ve siyah taksilerin eksikliği onda resmen şok etkisi yaratmıştı.

Dürüst olmam gerekirse, en pürüzsüz "aileyle tanışma" ziyareti değildi. Oscar kusursuz bir şekilde sevimliydi ve annemle babam da son derece kibardı, fakat ortak zemin bulmak zordu. Babam futboldan konuşmayı denedi ama Oscar daha çok ragbi severdi. Oscar malt viskisinden konuşmaya çalıştı ancak babam daha çok bira adamıydı. Daha erkendi ama sanırım bittiği için hepimiz rahatlamıştık.

Oscar, "Çok fazla yeşil," diye homurdanmış ve söyleyiş şekli kulağa hiç de iltifat gibi gelmemişti.

Hatıradan sıyrıldım, bu altı haftalık ayrılığımızdan sonraki büyük buluşmamızdı, yoktan yere ona karşı huysuz davranmak istemiyordum.

"Tuvaleti kullanabilir miyim?" diye sordum. Arkama uzanıp kapıyı iterek açtı.

"*Voilà.*"

"Olduğun yerde bekle. Bir saniyeye döneceğim."

Dergilerden fırlamış gibi görünen banyoya girip kapıyı kilitledim, çırılçıplak soyundum ve paltomu tekrar giyip kemerimi bağladım. İpeksi astarı tenimde kaygandı, birdenbire seksi hissetmeme sebep oldu ve Oscar'ın elinden gelenin en kötüsünü yapması için hazırdım.

"Hadi Laurie," diyerek dil döktü, kapıyı ardına kadar açıp ona baktım, başımı yana eğdim. Tek kelime etmeden koridor boyunca yürüdüm ve ön kapıdan dışarı çıktım, kapıyı arkamdan kapadıktan sonra kapıyı hafifçe tıklattım.

"Kim o?" Sesi alçak ve keyifliydi, kötü niyetlerle doluydu.

"Benim, Laurie," dedim boğuk sesli konuşmaya yeltenerek. "Kapıyı aç, seni ne kadar özlediğimi göstermek istiyorum."

Kollarını göğsünde birleştirip kapının kenarına yaslanarak oyalandı, ne kadar kayıtsız davranmaya çalışsa da gözleri bana tam aksini söylüyordu. Bakışlarımı üzerinde gezdirdim, koyu renk kotu ve pahalı gömleğini inceledim, çıplak ayakları bile nasıl oluyorsa bronzdu.

"Üstünde fazla kıyafet var," dedim. "İçeri gelebilir miyim?"

Kenara çekilmedi, sadece uzanıp kemerimi çekerek açtı. Yavaş yavaş düğmelerimi açarken onu durdurmak için harekette bulunmadım, dili üst dudağında geziniyordu, bilmeden yaptığı bir hareketti.

"Beni her zaman böyle ziyaret edeceğine söz verir misin?"

Gülümsedim. "Birbirimize sözler vermiyoruz, unuttun mu?"

Yakamı tutarak beni içeri çekti, sonra çarptığı kapıya dayayıp sıcak, ellerini paltomun içine kaydırdı.

"Hatırlıyorum," diye fısıldadı. Avuçları göğüslerimi bulurken yarı gülüyor yarı inliyordu. "Şimdi konuşmayı bırak da yatağa gel."

Jack

"Hadi ama Sar, böyle giderse geç kalacağız."

Sarah bunu hep yapıyordu. İşlerini esnek bir zaman ölçeğiyle yapıyordu, dışarıda geçirilecek bir gece için hazırlanırken zamanın ne kadar isterse o kadar esneyeceğini hayal ediyordu.

"Nasıl görünüyorum?"

Oturma odasının kapısında belirince, ev arkadaşının masada bıraktığı gazeteden başımı kaldırdım ve bütün dikkatimi ona verdim. Her erkek bunu yapardı, inanılmaz görünüyordu.

"Yeni elbise mi?"

Ayağa kalkıp ona doğru gittim, ellerimi yumuşak, koyu kırmızı derinin üzerinde gezdirdim. Vücudunu ikinci bir deri gibi sarıyor, baldırlarının ortasında bitiyordu. Parmaklarım çıplak bacağında oyalandı, yavaşça eteğinin altında ilerledi ve külotunun ipeğine kadar çıktı.

Dudaklarında ufak, bilmiş bir gülümseme oynaştı. "Bunu onayladın olarak kabul ediyorum o zaman?"

Boynunu öptüm. "Öyle yap." Elimi başının arkasına kaydırıp ağzımı köprücük kemiğinin arasındaki boşluğa bastırdım, iç geçirip benden bir adım uzaklaştı.

"Yapma Jack. Zaten yeterince geciktik."

Farla sisli görünüm verilmiş gözlerine kusursuzca yapılmış makyaja baktım. "Gerçekten hızlı olabilirim."

"Olabileceğini biliyorum." Sesinde bir ima vardı.

"Bu da ne demek oluyor böyle?"

O da duraksadı, siyah, sivri topuklu ayakkabılarına baktıktan sonra tekrar bana baktı. "Sadece... hiç." İç çekip başını iki yana salladı. "Kavga etmeyelim. İkimiz de gerçekten meşgulüz. Hadi gidelim."

O dediğini tekrar tekrar söyleyebilirdi. Hayatım şu anda ağzına kadar doluydu, Sarah'nın da aynıydı, üç farklı yöne doğru çekiliyorduk ve bu genelde aksi yönler oluyordu. Aslında bu hafta sonu en sonunda Laurie ve çok bahsi geçen ama hâlâ hiç tanışmadığımız Oscar Farquhar-Percival-McDougall'la tanışabilmek için iş yerinde bazı görüşmelerin zamanını değiştirmek zorunda kalmıştım. Adamın adı tam olarak öyle de olmayabilirdi. Peki onlarla nerede mi buluşuyorduk? Herifin kahrolası özel üyeliği olan kulübünde elbette.

"Sen öyle mi gideceksin?"

Sanki neyi kastettiğini bilmiyormuşum gibi kıyafetlerime baktım. Kot pantolonum biraz yıpranmış görünüyor olabilirdi ama bu kasten yapılmış bir şeydi. Böyle rahat görünmek için çok para ödemiştim. Belki de önünde "Yıldız

Beceren" yazan tişörtüm, ustaca yapmaya çalıştığım ironi sinirlerini ayağa kaldırmıştı. En sonunda geleceği parlak, radyo DJ'yi olarak biraz tanınırlık kazanıyordum ve rolüne göre giyinmen gerekiyordu. Gerçi hipster ile puşt gibi giyinmenin arasında ince bir çizgi vardı.

"Evet, Sarah. Böyle gideceğim." Geçen Noel'de bana hediye ettiği yıpranmış, eski deri cekete uzandım ve üstüme geçirdim, üstümü değiştirmeyeceğimi vurgulamak için yapmıştım bunu.

Koridordaki aynadan kusursuz rujunu ikinci defa kontrol etti, sonra el çantasını alıp paltosunu üstüne geçirdi. "Tamam."

Merdivenlerden inerken onu takip ettim ve kimsenin o kadar rahat bile görünmemesi gereken topuklu ayakkabılarla özgüvenli bir şekilde inişini izledim, kötü ruh halimi üstümden atmak için omuzlarımı esnettim.

"Hey." Kaldırıma ulaştığında onu yavaşlatmak için elini yakaladım. "Kavga etmeyelim olur mu? Bu hafta seni özledim." Elimin tersiyle pürüzsüz yanağını okşadım, sonra narin çenesini tuttum. Eğer rujunu mahvetmeyeceğimi bilseydim başparmağımı dolgun dudaklarının üzerinde gezdirirdim. "Bu elbisenin içinde gerçekten nefes kesici görünüyorsun. Şimdiden ilerleyen saatlerde üzerinden sıyırmayı düşünüyorum."

Tahmin ettiğim gibi yumuşadı. "Tatlı dilli."

"Beni bilirsin."

"Bilirim." Yüzünü elime bastırdı ve başparmağımı ısırdı. "Şimdi bize bir taksi çevir, aptal çocuk. Donuyorum."

Laurie

Gergin olduğumu söylemem kulağa delice mi geliyor? Sadece Sarah ve Jack'ti, en eski ve en iyi arkadaşlarım. Sadece onların da Oscar'ı benim sevdiğim kadar sevmelerini

istiyordum, o kadar. Birbirimizi görmeyeli çok uzun zaman olmuştu, Oscar'ın gelmesiyle de yeni yılda buluşma anlaşmamız başarısızlığa uğramıştı. Bu, yeni yıldan beri hepimizin toplanabilmeyi başardığı ilk buluşmaydı, belli ki hayat herkesi farklı yönlere çekiyordu. Henüz gelmemişlerdi ve Oscar da mekânın karşı tarafında barmenle derin bir sohbet içindeydi, çünkü arkadaşlarım geldiğinde gelen ilk içkilerin kusursuzca hazırlanmasını istiyordu. Ondan tarafa baktığımı görünce bana gülümsedi. Gözleri üzerimde kibar olarak tabir edilenden biraz daha fazla oyalandı, yatakta geçirdiğimiz öğleden sonrayı hatırladığını anlatan bir bakıştı bu.

İlk olarak bakışlarını başka yöne çeken ben oldum, Sarah ve Jack'in gelişiyle gözlerim kapıya kaydı. Sarah'nın tanıdık kırmızı saçlarını görünce göğsüme neşenin sıcaklığı yayıldı, gerçi artık itfaiye arabası kırmızısından ziyade koyu bir kızıl rengiydi ve Delancey Caddesi'ndeyken yaptığı gibi Prenses Leah örgülü topuzu yerine, parlak dalgalar halinde şekillendirilmişti. Kendi karman çorman topuzuma dokundum, bir anlığına özgüvensiz hissettim ama sonra beni görünce yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi ve yürüyüşü neredeyse barda bana doğru koşmasına dönüştü.

Tam şu anda Oscar'ın yanımda olmamasına memnundum aslında, bana kendim olmam için birkaç saniye veriyordu. Sarah ile birlikte eski zamanlardaki gibi olmamız için. Bana sarıldığında kolları şevkliydi.

Ben, "Seni görmek öyle güzel ki," derken, o da aynı anda, "Kahretsin Lu. Çok uzun zaman oldu," dedi.

Geri çekilip aramızda mesafe bıraktım ve birbirimizi baştan aşağı inceledik. Ben onun haykıran seksi, deri elbisesine baktım, o da benim daha önce defalarca gördüğü yedek siyah elbiseme baktı. Hatta sanırım daha önce kendisi de bunu birkaç defa giyinmişti. İnce, yılan derisinden bir kemerle ve Oscar'ın Noel'de hediye ettiği altın ile elmastan

denizyıldızı kolyemle elbiseyi biraz hareketlendirmiştim. Aslında Sarah'nın kapıdan içeri girdiği âna kadar kendimi oldukça muhteşem hissediyordum, ölçülü bir şekilde tabii. Televizyon için yeni bir görünüm kazanmasından sonra kendisi gibi görünüyordu, daha doğrusu öyle yaptığını tahmin ediyordum. İşi, benim sevgili, küfürbaz arkadaşımı alıp kolayca bir derginin içinden fırlayıp yürüyebilecek birine dönüştürmüştü. Ta ki ağzını açana kadar, ondan sonra Tanrı'ya şükür ki hâlâ eskiden olduğu gibiydi.

"Siktir," dedi. Parmaklarını rimeli akmasın diye gözlerinin altına sürdü. "Kendi kardeşim için bile böyle üzülmüyorum. Seni seviyorum Laurie James."

Kahkaha atarak ellerini sıktım. "Ben de seni seviyorum. Burada olduğun için öyle mutluyum ki."

Jack, Sarah'nın arkasından geldi, kendimi çarpışma anı için hazırladım. Onun etrafındayken rahat davranabileceğimden emin değildim. Onu tekrar göreceğimi düşünmeyi bile öteleyip durmuştum, tam da şu saniyeye kadar işe yarayan bir taktikti, sonuç olarak şimdi kendimi tamamen hazırlıksız bir halde bulmuştum.

Doğruca gözlerime baktı, kaçamak bir şekilde omzumun üstünden falan bakmadı ve bir an için o sızlayan, tanıdık özlem duygusuyla tam ortama bir darbe yedim. Belli ki eski alışkanlıklardan kolay vazgeçilmiyordu.

"Seni görmek güzel, Laurie," dedi. Çok kötü bir an sanki sadece elimi sıkacakmış gibi göründü ama sonra elimi tutup beni çekerek sarıldı. Kokusu aklımı doldurdu; sıcak baharatlar ve limon, muhtemelen Sarah'nın ona verdiği pahalı bir şeydi. Tabii kendi benzersiz kokusuyla vurgulanmıştı. O olmadan ne tarif edebildiğim ne de yeniden aklımda canlandırabildiğim bir kokuydu. Fakat şimdi buradaydı ve bir saniye için gözlerimi yumdum. Alnımı öperken uygunsuz kelimelerin olduğu tişörtünden yayılan vücut sıcaklığını hissettim. *Bu sıradan bir kucaklaşma*, dedim kendi-

me. Artık Oscar'la birlikte olduğum için benim için hiçbir anlamı yoktu.

"Mutlu yıllar," dedi saçlarıma doğru. Sesi mahcup geliyordu, hafifçe gülerken geriye çekildim.

"Üç ay geç kaldın, seni salak."

"Ee o nerede?" Sarah'nın heyecanlı gözleri yarı dolu barın içinde gezindi, Jack tek elini onun beline dolayarak yanında dikildi. Nispeten kısa bir süre içinde çok fazla değişmiş olmaları bana çarpıverdi ya da bensiz büyümüş gibi görünmeleri de olabilirdi. Hemen göze çarpmıyordu; Sarah'da bir parıltı, Jack'te de bir katman özgüvenle belli ediyordu kendini. Bir ölçüde Oscar da öyleydi, bankada abisinin yanındaki yerini tam anlamıyla sağlamlaştırmıştı. Gerçi çoğu günler konuşuyor olsak da aramızdaki bir şeylerin gerginleştiğinin farkındaydım. Ayrı hayatlar sürdürmenin kaçınılmaz sonucuydu sanırım. O Londra'da yeni arkadaşlar ediniyor, havalı yerlerde yemek yiyordu ve bense Birmingham'da ailemle yaşıyordum. İşsizliğimin endişesini hissettiğim için hayal kuruyor olmam da mümkündü. Belki de sadece kıskanıyordum. Herkes başarılı olamazdı değil mi? Kimileri başarır, kimileri daha azına razı olurdu. Tüm bunları Jack ile Sarah'yı karşıladığım ve bardan bize doğru elinde etkileyici görünen kokteyllerden oluşan bir tepsiyle gelen Oscar'la göz göze gelmem arasındaki saniyede düşündüm. Ona sinsice göz kırpıp kenara çekildim, elindeki tepsiyi masaya bıraktı ve Sarah gözlerime bakıp Oscar'ın arkasından başparmağını kaldırdı. Oscar doğrulup geri çekilince elini tuttum, Jack'e bakmadım. Sarah'nın törensel şekilde davranmamasına bayılıyordum, doğruca atılıp onu yanağından öptü, diğer elini tuttu.

Oscar kahkahayla, "Sen Sarah olmalısın," dedi ve sessiz bir an boyunca birbirlerini tarttılar. Oscar'ın beklediği gibi biri miydi merak etmeden edemedim, Oscar'ın Sarah'nın aklından geçene uyup uymadığını da. Bir saniyeliğine kim-

se konuşmadı. Sanırım Sarah, Jack ve ben, Oscar'ı üçlü arkadaş grubumuzda nereye oturtacağımıza karar vermeye çalışıyorduk. Eşit payı mı olacaktı? Yoksa kalıcı bir yere atanmadan önce köşedeki geçici yerde mi kalacaktı?

"Sen de Oscar olmalısın," dedi Sarah, hâlâ elini tutuyordu. "Hadi o zaman, dur da sana şöyle bir bakayım."

Onu dikkatlice izliyormuş gibi davrandı, Oscar yardıma hazır bir şekilde nefesini tutup onun kararını bekledi. Müdirenin önündeki bir okul çocuğu gibi çok ciddiydi.

"Onaylıyorum." Sarah sırıttı, benden ona ve sonra yine bana baktı. Sonradan Jack'e dönüp onu da aramıza çekti.

"Bu Jack," dedi, onları birbirleriyle tanıştırdı ve şimdi nefesimi tutma sırası bendeydi. Elini ilk uzatanın Oscar olduğunu ve Jack'in de bir saniye bekledikten sonra uzattığını fark ettim.

"Bak bak, nasıl da abilik taslıyor." Sarah ortamı yumuşatmak için omzuyla ona vurdu. "Laurie'nin bütün bunları yapacak gerçek abisi var, o yüzden saldırı pozisyonundan çekil asker."

Oscar ifadesiz bir şekilde, "Laurie'ye karşı niyetimin ne olduğunu sormayacaksınız değil mi?" diye sordu. "Çünkü hepsi kesinlikle çok ama çok kötü."

"Ah, senden şimdiden hoşlandım," diyerek güldü Sarah, keyifliydi ve Oscar onu bir şampanya kokteyliyle ödüllendirdi, aynısını benim için de yaptı. Jack, Oscar'ın ona verdiği buzlu kehribar rengi sıvıyı kokladı, resmen burnunu buruşturdu.

"Buna Penisilin diyorlar," dedi Oscar. "Viski. Zencefil. Bal." Jack'e sırıttı. "Neredeyse sağlıklı bir içecek denilebilir."

Jack kaşlarını havaya kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse ben daha çok bira adamıyım ama her şeye bir şans veririm."

Oscar bardağını kaldırırken gülümsemesi biraz azaldı. Biz de aynısını yaptık.

"Neye içelim?" diye sordu.

"Eski dostlara," dedi Jack.

Sarah imalı bir şekilde, "Ve yenilere," diye ekledi, ışık saçan gülümsemesi Oscar'a yönelikti.

Bardaklarımızı tokuşturduk ve Jack'e büyük bir mesaj verdiğini umduğum küçük bir bakış attım. *Sakın buna cesaret edeyim deme, Jack O'Mara.*

Mesajı almış gibiydi, çünkü Oscar'a dönüp ona Tayland'la ilgili bir soru sorarak Sarah ve beni arayı kapatmamız için baş başa bıraktı.

"Havalı," diye fısıldadı Sarah, heyecanlı bakışları kulüpte geziniyordu.

Sırıttım çünkü bundan keyif aldığını biliyordum. "Biraz fazla değil mi? Oscar iyi bir izlenim yaratmak istedi."

"Şampanya kokteyli ısmarlayan ve en iyi arkadaşımı gülümseten her erkek benden onay alır."

Sarah konuşurken Jack ve Oscar'a bir bakış attım. Boyları aynıydı ama geri kalan her şeyleri çok farklıydı. Jack'in saman sarısı saçları hep elini arasından geçirmiş gibi görünüyordu, öte yandan Oscar'ın yeni kesilmiş siyah dalgalı saçları kusursuz bir şekilde kaşlarının üstüne dökülüyordu. Bu akşam ne giyeceği konusunda benden daha uzun bir kararsızlık yaşamıştı, çizgili gömleği fazla mı bankacı diye bağırıyordu, yoksa tüvit ceketi çok mu okul müdürü havasındaydı? En sonunda mavi keten bir gömlekte karar kılmıştı, bana Tayland'daki günlerimizi anımsatıyordu. Dürüst olmam gerekirse, Oscar'ın ne giydiği gerçekten mühim değildi. Varlıklı aileden geliyordu, kapüşonlu bile giyse kendini gösteren açık bir başarı kokusu vardı. Kendimi yine herkesin aşağı yukarı eşit olduğu kumsaldan başka bir yerde karşılaşmış olsaydık onunla konuşur muydum diye merak ederken buldum. İngiltere'ye döndükten sonra onunla ilk defa buluştuğumuzda onun bu kadar varlıklı olduğunu görmek bana kesinlikle bir kültür şoku gibi gelmişti. İkimizin de farklı dünyalardan geldiğimizi gerçekten anlamamızı

sağlamıştı. Jack'in o cilalı dış kabuğun ötesini görebilmesini umuyordum. Jack'in "ateşli bir mankenle düzüştüğüm yataktan az önce çıktım" görünüşünü tercih etmiş olması biraz küstah bir hava veriyordu. Eğer onu iyi tanıyor olmasaydım, Oscar'ı baltalamak için kasten yaptığı bir hareket mi diye merak ederdim. Fakat onu iyi tanıdığımı düşünmek istediğim için, bunu dikkate almadım ve sadece yan yana duran görüntülerini sindirdim. Öyle farklılardı ki. İkisi de benim için çok önemliydi. Koca bir yudum soğuk şampanya içtim ve yeniden Sarah'ya odaklandım.

"Ee, yakınlarda seni itfaiye direğinden kayarken görebilecek miyim?"

Kahkaha attı. "Beni ciddi bir gazeteci olarak gördüklerini sana söyleyebilirim. Beni sadece çok önemli hikâyeleri haber yapmam için yolluyorlar." İçkisinden bir yudum aldı. "Geçen hafta Gok Wan'la tanıştım."

"Yok artık!"

"Evet. Ayrıca, bana ayakkabılarımı beğendiğini söyledi."

"Onunla röportaj mı yapıyordun?"

Başıyla onayladı, sonra pes edip iki yana sallayarak kahkaha attı. "Covent Garden'daki bir restorandaki sırada arkasındaydım. Ayakkabılarımı gerçekten beğendi gerçi."

Sırıttım. "Lorraine Kelly kıçını kollasa iyi eder." Aslında yarı yarıya ciddiydim.

"Ee... Oscar." Öne doğru eğilip sesini alçalttı, gözleri Jack'in söylediği bir şeyi anlamak için öne doğru eğilmiş olan sevgilimin profilinde gezindi. "Ne kadar ciddisiniz?"

"Şey, hâlâ başlarındayız," dedim. Çünkü her ne kadar uzun süre geçmiş gibi gelse de, daha beş aydır birlikteydik. "Ama ondan çok hoşlanıyorum Sar. Benim tipim olacağını düşünmezdim ama bir şekilde yürütüyoruz."

Başıyla onaylarken Oscar'ın Jack'le konuşmasını izledi. "Çok ortak noktaları olur mu?" diye sordu. "Senin dışında?"

Bir an öpüşmeyi bildiğini düşünerek gafil avlandım. Kahkaha atmaya başladı.

"Bunu hayır olarak mı almalıyım?"

Biraz bocalayarak gülümsedim. "Hayır, elbette hayır. Yani, birbirlerinden oldukça farklılar ama birinin Oscar'la anlaşamayacağını hayal bile edemiyorum. O... şey, sevmesi çok kolay biri."

Sarah'nın gülümsemesi genişledi, kolunu omzuma dolayıp bana sarıldı, tenime değen bileziği soğuktu. "Senin için öyle mutluyum ki Lu! Artık sadece hayalindeki işe ihtiyacın var, sonra ait olduğun şehre de geri taşınabilirsin." Gözleri parladı. "Geri geleceksin değil mi? Çünkü artık dört kişi olduğumuza göre şu çifte randevu bokluğunu yapabiliriz." Kahkaha atarak gözlerini devirdi ama buna bayıldığını biliyordum.

"Emin değilim. Öyle umuyorum," dedim. "Ama biliyorsun..." Omzumu silktim. "Kira, faturalar falan. Çok pahalı. Düzgün bir iş bulana kadar evde kalmam gerekiyor, yeni bir iş bulmam için bana zaman tanımayacak boktan bir işte para kazanmak için vaktimi harcayamam."

Oscar'ın onunla birlikte yaşamam için tekrar tekrar ettiği teklifi düşündüm yine. Başka bir daire bulana kadar pratik bir durak olarak olsa bile... tuhaftı. Annesine ait bir dairede yaşıyordu, kira ücreti yoktu elbette. Fakat içimden bir şey kendi başıma yapmamı istiyordu. Kimseye sırtımı dayamamı istemiyordu. Annem ve babam, hayatta yolumuzu kendi kendimize çizmemizin önemini vurgulamasıyla bizi hep etkilerdi.

"Delancey Caddesi'ne geri dönebildiğimizi hayal etsene," dedi özlemle. "Şu anda işten bir kadınla aynı evde yaşıyorum ve tam bir sürtük. Her şeyi ayrı tutma konusunda acayip takıntılı, hatta tuvalet kâğıtlarımızı bile. Oturma odasını ne zaman kullanacağımızı söyleyen bir plan bile çiziyor. Buna inanabiliyor musun? Onun televizyonda izlediği şeyi benim izleyeceğimi sanmıyormuş."

Sarah'nın omuzlarını destekleyici biçimde sıkma sırası bendeydi. "Peki ya sen ve Jack? Sence yakında birlikte bir yer bakar mısınız, ne düşünüyorsun?"

Sarah gözlerini yana doğru çevirdi, ufacık bir göz devirmeydi ama ben kaçırmadım. "Daha lafı bile geçmiyor. İş yerinde aşırı meşgul, Billy ve Phil'le birlikte yaşıyor, birlikte çalıştığı çocuklardan ikisi."

"Yılan kalçalı Billy mi?" *Grease* gününde dans yeteneklerini gösterdiğinden beri onun için kullandığımız gayri resmi lakaptı bu. Gerçi sadece düşüncesi bile o günün nasıl korkunç şekilde sonlandığını sert bir biçimde bana hatırlattı.

Başını salladı. "Jack'in de çok fazla keyif aldığını sanmıyorum ama metroya ulaşım açısından şehrin doğru tarafında ve fiyatı da karşılanabilir, yani o da bir süreliğine oraya mahkûm durumda."

Jack'in Oscar'ın telefonundaki bir şeye bakmak için eğilmesini izledi. "Onun için endişelenmeye başlıyorum Lu. Son zamanlarda pek kendinde değil gibi görünüyor."

Midem endişeyle ters döndü. "Hangi yönden?"

Sarah kollarını kendine sardı ve konuştuklarımız duyulmasın diye bana yakın durdu. "Tam olarak sorunu anlayamıyorum. O... mesafeli." Sözleri daha çok bir soru gibi çıktı, sanki bana anlatmaktan ziyade kendine soruyordu ve tek omzunu kaldırırken altdudağını ısırdı. "Belki de sorun bendedir. Bilmiyorum Lu. Ona mutlu olup olmadığını sordum ve sanki deliymişim gibi beni başından savdı." Kahkaha attı ama sesi hiç de eğleniyormuş gibi gelmiyordu. "Sanırım sadece yoğun."

Başımı salladım, ona işe yarayacak bir şey söylemeyi diledim. Cennetlerinde sorun olması fikri beni acayip hazırlıksız yakalamıştı. İlişkilerinin ilk günlerinde, bencilce aralarındaki aşkın kısa süreli olmasını ummuştum, fakat ilerleyen zamanla birlikte onların aşkı, hayatımın gidişatının bir bütünleyicisi olup çıkmıştı. Yönümü tekrar belir-

lemek zorunda kaldığım, yine de aynı zamanda kendimi bulacağıma güvendiğim kahrolası, kocaman bir adaydı.

"Sarah'ya bunları gösterdin mi Laurie?" dedi Oscar. Elinde telefonuyla bize döndü. Yaklaşırken ekranı bizden tarafa çevirdi ve mükemmel, harap haldeki kumsal kulübemizin, çok iyi tanıdığım ebedi mavi okyanusun ve Tayland gün doğumunun pembe ve mor huzmelerinin görüntülerini ilerletti.

"Bazılarını," dedim sessizce. Oscar'a bakınca gözlerinin şefkatli bir şekilde baktığını gördüm. Bütün benliğimle şu anda oraya geri dönmeyi, kumsal kulübesinin basamaklarında otururak ayak parmaklarımızı serin kumların içine daldırmayı dilediğimi görebiliyor muydu? Onlar en sevdiğim hatıralarımdı, yan yana oturduğumuz, sessizce sohbetler ettiğimiz ve baştan çıkarıcı öpüşmelerin olduğu saatler. Kaburgalarıma saplanan bu özlem duygusu beklenmedikti, hele ki daha önce hiç kaçmak istemediğim Sarah ve Jack'le birlikteyken bunu hissetmem hiç beklenmedikti.

Jack'e karşı hissettiğim öfkenin sıcaklığı beni şaşırttı. Onu havalı deri ceketinin kolundan tutup bardan dışarı sürüklemek ve şunu söylemek istiyordum: *Mutlu ol, seni aptal, aptal adam. Ve benim de mutlu olmama izin ver.*

"Tanrım, çok harika görünüyor," diye iç geçirdi Sarah. "Oraya gitmeyi çok isterdim."

Jack kokteylinin kalanını belirgin bir titremeyle bitirdi. "Ben gidip biraları getireyim."

Sarah sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi baktı, sonra gergince gülümseyip Jack'in elini tutarak yardım etmeyi teklif etti. Dolu bara doğru gidişlerini izledik, Oscar kolunu belime doladı, hâlâ yarısı dolu olan bardağı diğer elindeydi.

"İyi misin?" diye sordum. Jack'le anlaştıklarını umuyordum.

Başıyla onayladı. "Sarah tam da düşündüğüm gibi."

Ben de bundan, ona Jack'in nazik ve kolay anlaşılan biri olduğu izlenimini verdiğimi ve şu âna kadar ihtiyatlı ve gergin biri olduğu sonucunu çıkardım.

"Yanlış mı yaptım?" Oscar'ın içkisini inceleyen gözleri şaşkınlıkla puslanmıştı. "Onlarla başka bir yerde buluşabilirdik, söylemen yeterdi."

Böyle soğuk şekilde davrandığı için aniden Jack'e sinirlendim. Burada hakaret içerikli tişörtü ve barın özel oluşu ile Oscar'ın kokteyl tercihine karşı gösterdiği üzeri hafif örtülü hoşnutsuzlukla neyi kanıtlamaya çalışıyordu? Oscar daha varlıklı olsa bile, havalı olmakta kendisinin kazandığını mı?

Boş bardağımı bırakıp kollarımı ona doladım, gözlerindeki endişeli bakış gidince rahatladım. "Sen tam olarak doğru şeyi yaptın Oscar. Sen busun," Gözlerimi barda gezdirdim, " ve olduğun halin sevilesi, seni olduğun gibi tanımalarını istiyorum. Seni sevecekler ve sen de onları daha fazla tanıdıkça seveceksin." Ben konuşurken kolumu okşuyordu. "Sadece rahatlayıp akşamın tadını çıkar."

Geri dönen Jack ve Sarah'ya baktım, Jack'in elinde iki bira, Sarah'da da daha fazla şampanya kokteyli vardı.

Oscar, "Kesinlikle televizyona ait gibi görünüyor," gözleminde bulundu. Bize doğru gelen Sarah'yı bronzlaşmış bacakları ve Hollywood bukleleriyle onun gözlerinden görmeye çalıştım.

"Doğru kızı seçtiğine emin misin?" diyerek takıldım. Bundan nefret ettim ama içimden bir parça hep merak ediyordu, böyle muhteşem bir adam niçin benim gibi biriyle olmak isterdi ki?

Bana kızgınlıkla baktı, keşke çenemi kapalı tutsaydım. "Öyle yanılıyorsun ki ne diyeceğimi bilmiyorum." Yumuşadı ve eliyle ensemi kavradı. "Sen benim için her zaman en nefes kesici kadın olacaksın Laurie. Her odada, her barda, her kumsalda."

Başını eğip beni öptü, nazik ama kendinden emindi. Gözlerimi kapadım ve birkaç saniyeliğine en nefes kesici kadınmışım gibi hissettim.

"Bir oda bulun çocuklar." Sarah'nın kahkahası neşeli ve hafifti, gözlerimi yeniden açıp gülümsedim.

"Suçlu benim," diyerek sırıttı Oscar. "Ellerimi ondan ayıramıyorum." Elini omzumdan aşağı doğru kaydırıp elimi tuttu ve parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi.

Sarah'nın arkasındaki Jack kaşlarını çatarken aynı anda gülmeyi başardı. "Seni biraz serinletmek için düzgün bir içki getirdim ahbap."

Oscar birayı kabul ederek güldü, Oscar'ın kokteylinin düzgün bir içki olmadığını ima etmiş olmasına rağmen iyi huyluydu.

Sarah bana bir şampanya bardağı verdi, Oscar ve benim için hissettiği mutluluktan başı dönüyormuş gibi bakıyordu.

Jack elinde birasıyla duvara yaslandı. "Ne iş yapıyorsun Oscar? Tayland kumsallarında gezip kız tavlamak dışında tabii?" Yorumunu göz kırparak yumuşattı ama iğneleyici konuştuğu belliydi.

"Billy'yle birlikte yaşayınca sana biraz bir şeyler bulaşmış Jack," dedim, ben de pek arkadaşça olmayan şekilde göz kırptım. Bana "canımı sıkmadı" dercesine omzunu silkip başını çevirdi.

Oscar mütevazı bir gülümsemeyle, "Bankacılık," dedi. "Biliyorum, tipik zengin züppe işi, değil mi?"

"Seni ne mutlu edecekse ahbap."

Tamam, artık bu kabalıktı. Sarah sert bir şekilde Jack'e baktı ve dürüst olmam gerekirse birasını alıp o sinir bozucu tepesinden aşağı dökebilirdim. Öte yandan Oscar, bankacılık konusunda alaya alınmaya alışkındı ve bir tarafına bile takmazdı.

"Sıkıcı, biliyorum. Duyduklarıma bakılırsa senin işin gibi değil. Radyocuydun, değil mi?"

Kriz engellenmişti. Jack en sonunda Oscar'ın ona uzatıp durduğu sohbet bayrağını tutacak nezaketi bulabildi, bizi radyo istasyonunda olan hikâyelerle eğlendirdi ve yaz için

sırada olan, insanlar tarafından daha iyi bilinecek bir işi yüzde doksan beş ihtimalle alacağını anlattı. İşle ilgili konuşurken birden daha kendi gibiydi, daha rahattı ve en sonunda ben de rahatlayabildim. Belki de akşam bir felakete dönüşmeden bitebilirdi.

Jack

Bu akşam bir şeyi kanıtlamak içindi, değil mi? Gösterişli, iki yüzlü, adi tipli Oscar. Durun da size özel üyeliğimin olduğu kulüpte siktiğimin pahalı kokteyllerinden ısmarlayayım, durun da bankacı olduğumu önemli değilmişçesine söyleyeyim, durun da ikinizin de izlediğini bile bile dilimi Laurie'nin gırtlağına kadar sokayım. Gözüm üzerinde gösteriş budalası, o gevşek siyah saçın da ve makosen ayakkabıların da. (Çünkü kimbilir, her an gelecek bir davetle birinin yatına gitmen gerekebilir.)

Tüm bunları pisuarda aletim elimdeyken düşündüm. Son beş dakikadır burada saklanıyordum, bunun en büyük sebebi tam bir dallama gibi davrandığımın farkında olsam da kendimi düzeltememdi. Sarah beni bakışlarıyla azarlıyordu, o elbiseyi yakın zamanda çıkarabileceğimi hiç sanmıyorum. Aslında daha çok o benim kafa derimi yüzecekmiş gibi görünüyordu ve onu suçladığımı söyleyemezdim. Bu akşam beni neyin daha çok sinirlendirdiğini bilmiyordum, sarsılmaz iyi mizacıyla iğnelenmeyi reddeden Oscar mı, yoksa onun en iyi arkadaşı olmak için resmen hoplayıp zıplayan Sarah mı? Merak etmeden edemedim, benim Laurie'yle kurduğum gibi bir ilişki kurmak mı istiyordu onunla? Kusura bakma ama öyle bir şeyi numaradan yapamazsın, demek istedim. Lu ve ben yıllarımızı beraber geçirmiştik. Ellerimi yıkarken lavaboların üstündeki aynadan kendime bakmak için durdum ve bir saniye için düşün-

düm. Son günlerde Laurie'yle aramızda arkadaşlık namına bir şey kalmamıştı bile. Bir yıldan uzun zaman önce, Delancey Caddesi'ndeki mutfakta geçirdiğimiz o geceden beri onunla yalnız kalmamıştım. Sarah beni fazla korumacı bir abi gibi davranmakla suçluyordu, fakat yanılıyordu. Laurie'ye karşı abisi gibi hissettiğimi iddia edemezdim, yaptığım şey yüzünden kendimde o hakkı... Hayır, bunu şimdi düşünmeyecektim.

Kendi işime bakma niyetiyle erkekler tuvaletinden çıktım ve Laurie'ye çarpıverdim. Hiç vakit kaybetmedi.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen Jack?" Sanırım onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Yanakları pembe ve omuzları dimdikti.

Omzumun üzerinden az önce çıktığım kapıya doğru baktım. "İşiyordum."

Menekşe rengi gözleri kızgınlıkla parladı. "Daha çok benim sinirimi bozuyorsun."

"Seni de görmek güzel," derken savunma moduna geçtim.

"Sakın," diye tısladı dişlerinin arasından. "Sakın bunu yapmaya cüret etme, Jack O'Mara." Üst kattaki koridordaydık, etrafımızda insanlar dolanıyordu ve sesini duyurmak için öne doğru eğildi. "Orada tam olarak nasıl bir noktaya parmak basmaya çalışıyordun? Daha havalı, daha iyi, daha komik olduğunu kanıtlamaya mı çalışıyorsun? Benim için mutlu olmanı istemek çok mu fazla?"

Omzumu silktim. "Eğer pisliğin teki olmasaydı senin için mutlu olurdum."

"O pislik değil. İyi ve nazik bir adam, sanırım beni seviyor bile olabilir."

Alaylı bir ses duydum ve benden çıktığını çok geç fark ettim.

"Ne?" Başını iki yana salladı, gözleri hiddetten parlıyordu. "Birisinin beni gerçekten sevebilecek olması çok mu inanılmaz Jack?"

"Onu doğru düzgün tanımıyorsun bile."

Sanki ona yumruk atmışım gibi sendeledi.

"Birdenbire seni kim uzman yaptı?" diye çıkıştı. "Sen kim oluyorsun da bana bir dakikada ya da bir ayda ya da bir yılda âşık olup olamayacağımı söylüyorsun?"

Gözlerimizi birbirimize dikip baktık, onun artık Delancey Caddesi'ndeki kız olmadığını sarsılarak fark ettim. O, artık hayatının büyük bir kısmının parçası olmadığım, yalnızca geçerken uğradığım bir kadındı.

"*Sen* onu seviyor musun?"

Bakışlarını kaçırdı, sanki bunu ona, hele de bu şekilde sormaya hakkım yokmuş gibi başını iki yana salladı.

"O benim için önemli Jack," dedi. Şimdi sesi daha yumuşaktı ve gözlerinde bana kendimi pisliğin teki gibi hissettiren bir savunmasızlık vardı.

"Tamam," dedim ve dediğimde ciddiydim. Keşke onu kollarımın arasına çekip arkadaşlığımızı olması gerektiği yere geri götürebilseydim. Fakat içimdeki bir şey Laurie'ye sarılmanın doğru hareket olmadığını biliyordu. Onun yerine elini tutup içinde fırtınalar kopan gözlerine baktım.

"Üzgünüm, gerçekten üzgünüm, tamam mı?" Sanki ondan sadece bu akşam için özür dilemiyormuşum gibi hissettim, önceden olan her şey için de özür diliyordum. Yıllar önce onu o kahrolası otobüste görmediğimi söyleyerek yalan söylediğim için, kar fırtınasında onu öptüğüm için, hep kahrolası yanlış şeyi yaptığım için.

En sonunda, on dakika gibi gelen on saniyenin ardından, başıyla onayladı ve elimi bıraktı.

Gülümsedim. "Sen aşağıya in. Ben de hemen peşinden geleceğim."

Yine başını salladı ve arkasına bir bakış bile atmadan uzaklaştı.

Ben bakmıyorken Laurie yetişkin olmuştu. Benim de aynısını yapma zamanım gelmişti.

14 Mayıs

Laurie

"Aç şunu Oscar, aç," diye mırıldandım. Telefonun çalıp durmasını dinlerken elimdeki mektubu tekrar tekrar okudum. *Mesajınızı bırakmak için...* Kahretsin! Telefonu kapatıp tekrar denedim, yine o sinir bozucu robot sesli kadının, Oscar Ogilvy-Black şu anda telefona bakamadığı için ne kadar üzgün olduğunu söyleyen sesini duydum. Annemlerin evinin sessiz koridorunda duruyordum, parmaklarım kendiliğinden boynumdaki mor kolyenin etrafında kıvrıldı. Geçen hafta iş görüşmesine giderken takmış ve şans meleklerimi çağırmak için de o zamandan beri çıkarmamıştım. İşe yaramıştı işte! Birilerine iyi haberimi vermek için ölüyordum, onun yerine Sarah'nın numarasını buldum. İşteyken cevap veremeyebilir diye onu aramaya çalışmadım, o yüzden ona bir mesaj atmaya karar verdim.

Tahmin et bakalım kim EN SONUNDA kendine düzgün bir iş buldu? Kendini hazırla Sar, Londra'ya geri geliyorum!

Gönder tuşuna bastım ve sadece otuz saniye sonra telefonum titredi.

BEKLE! Seni aramak için tuvalete gidiyorum. SAKIN başka birini arama!

Tam da zamanında telefonum çalmaya başladı. Ben konuşamadan bir otuz saniye daha geçti, çünkü bağırıp alkışlıyordu; şu anda zihnimde onu canlandırabiliyordum. Tuvalet kabinine girmiş mutluluk dansını yapıyor, şaşkına dönen iş arkadaşları dışarıdan dinliyordu.

"Hadi bakalım, her şeyi bilmek istiyorum!" dedi ve en sonunda haberimi birine resmi olarak verebildim.

"Sana bahsettiğim şu iş, hani gençlik dergisinde olan var ya?"

"Tavsiye köşesi işini mi diyorsun?"

"Evet! O! Üç hafta içinde ulusumuzun gençlerinin saç düzleştiricileri, siyah noktaları ve tehlikeli randevularıyla ilgili tavsiye almak için döndükleri kadın ben olacağım." Kahkaha atıyordum, nihayet bir dergide çalışacağımı bilmek beni kendimi kaybetme sınırına getiriyordu. Elbette ulusun *bütün* gençleri olmayacaktı, sadece pek de üretken olmayan ve dergiyi okuyan küçük bir yüzdelik kesimdi ama bu da bir şeydi değil mi? Gerçekti. Bu, hayatımın sonraki kısmına geçmek için uzun zamandır yolunu gözlediğim basamaktı. Pozisyonu alacağımdan pek emin değildim. Mülakat pek geleneksel şekilde geçmemişti, yirmi bir yaşından büyük görünmeyen iki kadın, ne cevap verebileceğimi görmek için bana farazi sorunlardan oluşan bir takım sorular yöneltmişlerdi.

"Emma'nın balodan önceki gece korkunç bir sivilcesi çıktı," demişti biri, vurgulamak için de kendi kusursuz çenesini işaret ediyordu. "Ne önerirdiniz?"

Şansa bak ki, iş görüşmesi sırasında bile Sarah kurtarıcımdı, aklıma anında Delancey Caddesi'ndeki banyo rafımız gelmişti. "Sudocrem. O şeyleri bebeklerin poposu için satıyorlar ama ayrıca sivilceler için de gizli bir silah."

İkisi de bunu öyle hızlı yazmıştı ki, görüşmemiz biter bitmez eczaneye koşacaklarını izlenimini edinmiştim.

Diğeri gözlerini kısarak, "Önemli bir günde çorabınız kaçtı?" diye sormuştu.

"Yayılmasını önlemek için şeffaf oje kullanırım," diyerek cevabı anında yapıştırmıştım. Standart lise son tüyosuydu. Bitirdiklerinde kendimi bir dergiyle bir iş görüşmesi yapmaktan ziyade Stasi* tarafından acımasızca sorgulanmışım gibi hissetmiştim.

"Tanrım, umarım kimse senden takma kirpiklerle ilgili tavsiye istemez," dedi Sarah. "Dava edilirsin."

"Bir de bana sor. Ana araştırma kaynağım olman konusunda *sana* bel bağlıyorum."

"Şey, beni bilirsin, takma ve ışıl ışıl her şeyle ilgili bilgim vardır." Sesi sersemlemiş gibi geliyordu. "En sonunda geri dönüyor olmana inanamıyorum Lu, bütün yıl boyunca aldığım en iyi haber bu. Jack'e haber vermek için can atıyorum!"

Telefonu kapadı, ben de alt basamağa oturup sersem gibi sırıttım. Sabahın onu cin içmek için çok mu erkendi?

* Eski Doğu Almanya gizli istihbarat servisi. –ç.n.

9 Haziran

Laurie

Oscar kanepenin arkasına uzanıp kurdeleli bir kutu çıkardı. "Senin için bir hediyem var."

Dizlerimin üstüne geniş, kare bir hediye paketi bırakınca ona şaşkın bir bakış attım. "Oscar, daha yeni doğum günüm için bir hediye vermiştin."

"Biliyorum. Bu farklı. Bu yeni işin için."

Cumartesi gecesiydi, Çin yemekleriyle tıka basa dolmuştuk ve şampanya şişesinin yarısını mideye indirmiştik. Pazartesi günü *GlitterGirl* dergisini çıkaran yayınevi Skylark'ta işe başlayacaktım.

"Açsana," diyerek kutuyu dürttü. "Doğrusu değilse değiştirebilirsin."

Bakışlarımı heyecanlı gözlerinden kutuya çevirdim, limon yeşili kurdeleleri yavaşça çekerek açtım. Doğum günümde zaten beni çok şımartmıştı, o yüzden bu gerçekten biraz abartı gibi geliyordu. Hediye paketinin kutusunu sallayıp açtım ve içindeki kâğıt şeritleri araladıktan sonra siyah, Kate Spade el çantasına hayranlıkla baktım.

"Ah, Oscar! Bu mükemmel." Gülümseyerek parmağımı dikkat çekmeyen altın rengi logonun üzerinde gezdirdim. Bunda Sarah'nın parmağı var gibi hissediyordum, özellikle de doğum günümü kutladığımız restoranda kolundaki benzer bir çantaya hayranlığımı belirttiğim için. "Fakat bunu almamalıydın, biliyorsun. Çok fazla."

"Seni mutlu etmek beni mutlu ediyor," diyerek omzunu silkti, sanki bunu görmek çok basitmiş gibi. "İç gözüne bak, başka bir şey var."

Meraklı bir şekilde çantanın içine uzandım ve gözün fermuarını açtım. "Ne var?" derken kahkaha attım, parmaklarımı soğuk metale değene kadar ittim. Sonra anladım, gümüş bir Tiffany kilidinden sallanan anahtarlardı.

"Kendine ait anahtarların olmazsa nasıl canının istediği gibi gelip gideceksin?" diye sordu. Bana evinin anahtarını verdiği gerçeğini yumuşatmak için zahmete giriyordu. Ya da *evimizin* anahtarını, en azından kısa bir süreliğine öyle olacaktı. Yeni işimi ona haber vermemden sonra, "Tebrikler," der demez söylediği ilk şey hemen hemen bu olmuştu. "Bir süre benimle kalacaksın, değil mi?" İtiraf etmeliydim ki teklif etmesini ummuştum, sonuçta asgari ücretin biraz üzerinde bir maaşla başlayacaktım. Ben bir şeyler bulana kadar geçici de olsa buna karar vermiştik. Fakat parlak anahtarlara bakarken bununla birlikte gelen devasa beklentileri gördüm ve acaba yanlış şeyi mi yapıyorum diye merak ederek duraksadım. Sadece sekiz aydır beraberdik sonuçta, her zaman bunu kendi yöntemlerimle halletmeye kararlıydım.

"Cömertliğinden faydalandığımı düşünmeni istemiyorum Oscar. Hem beni biliyorsun, Bayan Bağımsız'ım ben," dedim.

Kara gözleri keyifle dolup taştı. "Güven bana, ben de senden faydalanmayı planlıyorum." Anahtarları elimden alıp kaşlarını havaya kaldırdı. "Ayrıca akşam yemeğini hazırlayıp da beni beklemek için içeri başka nasıl gireceksin?"

Koluna yumruk attım.

"Umarım fırında fasulye seviyorsundur."

Anahtarlarımı yeni gösterişli çantamın içine atıp çantayı yere bıraktı, sonra beni geniş deri kanepeye yatırıp öptü. "Hadi artık sıkıcı şeylerden konuşmayalım. Yapabileceğimiz çok daha iyi şeyler düşünebiliyorum."

4 Ağustos

Jack

Bu akşam Laurie ve Oscar'ın akşam yemeği partisine gitmektense kendimi yumruklamayı tercih ederdim, özellikle de herifin abisini de davet ettikleri düşünülürse. Başka bir pislik bankacı daha. Ne farkeder ki? Sarah orada olmam gereken zamanı resmen aklıma kazımıştı. *Çiçek getir,* demişti. *Şarabı ben getireceğim.* Sanırım akşam yemeği partisi etiğini internetten araştırmıştı.

Az önce bir mesaj daha göndermişti: *Bu akşam Oscar'ın abisine sormak için iyi sorular düşün.* İçimden ters bir şeyler yazıp yollamak geçti ama sadece telefonumu kapadım. İşteydim, bu boku düşünecek vaktim yoktu.

Önümüzdeki yedi gün için çalma listesi oluşturduğuma minnettardım ve bu öğleden sonra yapımcılarla sunmayı düşündüğümüz yeni bir bilgi yarışmasıyla ilgili toplantımız vardı. Tükenmez kaleme uzanıp çıkabileceğim ve yine de oraya yetişebileceğim mümkün olan en geç saati yazdım. Tanrı biliyordu ya erkenden orada olmak istemiyordum.

Laurie

"İyi göründüğünden emin misin?"

Ellerimi kalçalarıma dayayarak geriye doğru çekildim

ve yemek masasına eleştirel bir gözle baktım. Oscar kolunu omzuma attı.

"Bana iyi göründü," dedi.

Bundan daha iyi bir övgü bekliyordum, bu yetişkin olarak düzenlediğim ilk üç yemekli akşam yemeği partisiydi, Delancey Caddesi'nde bağdaş kurup yediğimiz pizzalardan çok uzaktı. Keşke sadece Sarah ve Jack'i davet etme fırsatım olmuş olsaydı, daveti daha ileri götürmeden önce bir deneme olurdu. Hoş, daveti genişlettiğimden değildi aslında, sadece dördümüz olacaktık, fakat sonra Oscar, geçtiğimiz hafta sonu Borough Pazarı'nda mus için artizan çikolata alırken rastladığımız abisi Gerry'yi ve eşi Fliss'i de davet etmişti. *Biliyorum.* Uğraşsaydım bile kulağa bundan daha orta sınıf bir şey düşünemezdim. Mazur görülmeliyim, bu benim ilk yemekli partimdi ve hazırlık için haftalar boyunca Nigella'nın kirpiklerini kameraya doğru kırpıştırırken çikolatayı bir tavanın içine kırdığı bölümleri peş peşe izlemiştim.

Oscar'ın abisiyle sadece bir kez karşılaşmıştım. Tek hatırlayabildiğim Gerry'nin kardeşi kadar rahat tavırlı görünmeyişiydi ve çubuk kadar ince karısı Felicity de oksijen ve Chanel No. 5'le hayatta kalıyormuş gibi görünüyordu. Bana ünlü birini hatırlatıyordu ama tam olarak kim olduğunu çıkaramıyordum. Her neyse, işte benim rahat dört kişilik yemek davetim böylece altı kişilik korkutucu bir davete dönüşmüştü ve bütün günü mutfakta karmaşık bir *coq au vin* * tarifini uygulayarak geçirmiştim. Sıradan bir *coq* da değildi. Bundaki şanslı tavuk mısırla beslenmiş, şımartılmış ve bir kasap tarafından yağlı, kahverengi kâğıda sarılmıştı ve bunun tadına da yansımasını umuyordum, çünkü süper marketteki türdeşlerinden üç kat daha pahalıydı. Çikolatalı musa hava katmış, salatayı yapmıştım ve şimdi de bir bardak şarabı mideye indiriyordum.

---

* Tavuk ve şarapla yapılan bir Fransız yemeği. –ç.n.

"Eğer öperek rujunu silsem seni kızdırır mıydım?"

"Evet."

Gençlik dergisinde çalışmanın iyi yanlarından biri, ofiste bir sürü güzellik bakım ürünleri olmasıydı, belli ki bugünün gençleri makyaj malzemelerine benim on yıl önce verdiğimden çok daha fazla para veriyordu. Bu akşam popüler, yeni bir ruj markasını test ediyordum, kabı rujdan çok uzay çağından bir dildoya benziyordu ve söz verdiği dolgun dudak görüntüsünü vermiyor olsa da, ürün kremsi ve yoğundu, bu da kendimi biraz daha özgüvenli hissetmemi sağlıyordu.

Oscar bir anlığına çok mahzun göründü ama zilin çalmasıyla birlikte sohbetimiz sona erdi.

"Birisi geldi," diye fısıldayarak ona baktım.

"Akşam yemeği davetinin genel olarak olayı budur," dedi. "Ben mi bakayım sen mi bakarsın?"

Sessizce kapıya gidip deliğinden baktım, önce Sarah ve Jack'in gelmesini umuyordum. Şansım yoktu.

Parmaklarımın ucunda Oscar'a doğru gidip ağzımı oynatarak, "Abin," dedim.

"Bundan kapıyı benim açmam gerektiğini mi çıkarayım?" diye sordu.

"Ben mutfağa gideceğim, onlar içeri girince de sanki haberim yokmuş gibi bana sesleneceksin," dedim mutfağa giderken.

"Neden diye sorabilir miyim?" diye sordu şaşkınca.

Kapıda duraksadım. "Böylece fazla hevesli görünmem?" Asıl düşündüğüm şeyse cesaret için bir kadeh şarabı daha mideye indirmek istediğimdi, sosyalleşme konusunda beceriksizliğim aniden dirilmişti ve yine kendini gösteriyordu.

Buzdolabından şarabı çıkarırken telefonuma uzandım ve Sarah'ya hızlıca bir mesaj attım.

Acele et! G&F geldi bile. Destek lazım!

Coq au vin'i kontrol ettim, tarif kitabındaki görüntüye benzediğini memnuniyetle fark ettim. Selam Jamie Oliver, benim *coq*'um seninkinden daha iyi. Kendi kendime gülüyordum ki telefonum titredi, Oscar'ın adımı seslendiğini duyunca çabucak telefona sarıldım.

Yoldayım, en fazla beş dakika. Jack gecikecek, çıkabildiğinde orada olacak.
Üzgünüm. Bütün şarabı bensiz bitirme!

Beş dakika. Bunu yapabilirdim. Kahrolası Jack, daha geçen hafta geç saate kadar çalışmak zorunda olduğu için başka bir randevularını daha kaçırınca Sarah tam burada, mutfağımızda resmen gözyaşlarına boğulmuştu. Ayrıca birkaç hafta içinde yeni bir sunuculuk işine başlayınca işler daha da kötüye gidecekti. Yakında Jack'le iletişim kurabilmek için tek yolumuz radyo programına bağlanmak olacaktı. Sinirimden sıyrıldım ve açık şarap şişesini buz kovasının içine tıktıktan sonra neredeyse şişkin görünen dudaklarıma bir gülümseme yapıştırarak oturma odasına doğru yöneldim.

"Onu kurumadan daha fazla dışarıda tutabileceğimi sanmıyorum," dedim. Sarah'yla birlikte artık önceki kadar etkileyici görünmeyen *coq*'uma bakıyorduk, sonra saate baktı ve başını iki yana salladı.

"Gerçekten çok üzgünüm Lu, son zamanlarda tam bir pislik gibi davranıyor. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyor."

Jack bir buçuk saatten fazla gecikmişti, Sarah buraya vardıktan hemen sonra attığı, kısa süre sonra burada olacağını söyleyen mesajının dışında sessizlik hâkimdi.

"Ben de mesaj atsam mı? Belki senin mesajlarını açamayacak kadar korkuyordur," diyerek bardağını doldurdum.

Başını iki yana salladı. "Zahmet etme. Hadi, bunun güzelce üstesinden gelip yiyelim. Kendi kaybı."

Jack'in bu akşam gelmekten vazgeçtiğine karar vermesi daha iyi olabilirdi, zaten çok kaba görünecek şekilde gecikmişti ve göründüğü anda Sarah'nın onun kafasını omuzlarından ayırma ihtimali çok yüksekti.

Saat onu geçiyordu, *coq* büyük bir başarıydı ve Gerry de birkaç içkiden sonra pek fena değildi. Fliss korkunçtu; alkol karşıtı ve vejetaryendi (buna aldıracağımdan değil elbette ama önüne koca bir tavuk budu koyana kadar bundan bahsetmemişti! Ayrıca bana kimi hatırlattığını da bulmuştum: Wallis Simpson, her şeyde kusur bulan biriydi). Ayrıca Jack hâlâ burada değildi. Sadece o da değil, aramıyordu bile. Sarah'nın öyle tepesi atmıştı ki artık ondan bok suratlı diye söz etmeye başlamıştı, normalde içtiğinden daha fazla şarabı da götürüyordu ve zavallı Oscar, Jack'e bahane uydurmak için elinden geleni yapıyordu. Hem de Jack böyle bir sadakati kazanacak hiçbir şey yapmamışken.

Konuyu değiştirmek için, "Çikolatalı mus isteyen?" dedim yüksek sesle.

Gerry, "Tanrım, evet," diye öyle bir inledi ki, duyan da ona edepsiz bir şey teklif ettiğimi zannederdi. Aynı anda Fliss'in çıkardığı tıslama sesi, Dorothy'nin Batı'nın Kötü Cadısı'nı suya attığında çıkardığı sese benziyordu. Ne yapacağımı bilemeyerek bir ona bir diğerine baktım, tam o sırada Sarah'nın telefonu çalmaya başladı ve hepimiz beklentiyle baktık. Akşam yemeğinin başında Sarah telefonunu kalçasının altına kaydırmış, arada sırada gizlice bakmıştı ve sonra telefonu Jack'in boş yemek tabağının üstüne koyarak gözlerini dikmişti. Sanırım bir konuya parmak basıyor olabilirdi.

"İşte sonunda," diye soludu Oscar, rahatlamıştı. "Ona sorun olmadığını söyle Sarah, eğer yemek yemediyse hâlâ yemek var."

Telefonu Jack'in beyaz porselen tabağında homurdanıp zıplıyordu.

"Kişisel olarak konuşmam gerekirse, ona hayatta cevap vermezdim." Fliss burnunun ucundan bakıyordu, bakışları küçümsemeyle doluydu. "Çok kaba."

Sarah kararsızlıkla bana baktı. "Ne yapmalıyım?"

"Aç şunu," dedim. Bunu daha çok Fliss'i kızdırmak için söyledim ve bir saniye sonra Sarah telefonu alıp tuşa bastı.

"Kahretsin. Kaçırdım," dedi. Gözlerine dolan hayal kırıklığıyla ekledi, "Hak ettiğini buluyor, boklu bok surat," dedi ve telefonu Jack'in tabağına geri koydu. "Hadi tatlı yiyelim."

Sandalyemi geriye doğru ittiğimde Sarah'nın telefonu tekrar titreyerek Jack'in ona bir mesaj bırakmış olduğunu haber verdi.

"Bahse varım bir yerlerde bir bardadır," dedi Fliss. Aslında Jack'le hiç tanışmamışken fikir belirtmeye hiç hakkı yoktu.

"İş yerindeki bir şey yüzünden mecbur kalmıştır." Gerry, Jack takımını tutuyordu, Tanrı bilir sebebi neydi, belki de o da eşinden benim gibi hoşlanmıyordu.

Sarah telefonunu aldı. "Hep beraber bakalım."

Masaya bir sessizlik çöktü ve Sarah'nın gelen kutusunda bir yeni mesaj olduğunu söyleyen minik sesi hep beraber duyduk. İç çekip tekrar bastı ve Gerry'nin dediği doğru çıksın diye masanın altından parmaklarımı çaprazladım.

"Merhaba, Sarah için bir mesajım var," diyordu birisi, hızlı ve yüksek sesli konuşuyordu, Avustralya aksanı belirgindi. Sarah gözlerini bana doğru kaldırdı, tanımadığı erkek sesiyle kaşlarını çattı. "Bu telefonu Vauxhall Köprü Yolu'nda ciddi bir kazaya karışan bir adamın cebinden düştüğü için arıyorum. Sizin numaranız en çok aranan numaraların arasında çıktı, şu anda onun yanında ambulansın gelmesini bekliyoruz. Mümkün olduğunca çabuk öğrenmek istersiniz diye düşündüm. Adım Luke bu arada. Lütfen telefonunu ne yapmam gerektiğini bana haber verin."

Daha mesaj bitmeden Sarah sıcak, panikle dolu yaşlar dökmeye başlamıştı, sandalyesinin yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve telefonu düşürmesin diye titreyen ellerinden aldım.

"Ne yapacağım Laurie?" Çok hızlı nefes alıp veriyor, elimi sımsıkı tutuyordu. Yüzündeki bütün renk atmıştı, tek bir uzvunu bile hareketsiz tutamıyordu.

"Ona gidiyoruz," dedim. Sesimi dengeli tutmak için uğraşıyordum. "Şimdi taksi çağıracağım, birkaç dakika içinde orada olacağız."

"Ya eğer o..." Öyle şiddetli titriyordu ki dişleri birbirine çarptı.

"Yapma," diyerek lafını yarıda kestim, gözlerimi onunkilere diktim çünkü beni dinlemesine ihtiyacım vardı. "Öyle söyleme. Düşünme bile. Her şey yoluna girecek. Önce oraya gidelim, sen ve ben birlikte, adım adım."

Başını salladı, hâlâ titriyor olsa da kendini toplamaya çalışıyordu. "Sen ve ben. Adım adım."

Ona hızla ve sıkıca sarıldım, Oscar'ın umutsuz gözleri Sarah'nın omzunun üzerinden benimkilerle buluştu. Gözlerimi kaçırdım.

5 Ağustos

Laurie

Yaşıyordu. Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür.

Metal sandalyelere mıhlanmış bir halde oturuyor, Oscar'ın otomattan aldığı banyo suyu gibi bir şeyi içiyorduk. Çay mıydı kahve miydi bilmiyordum. Birkaç saat önce doktor çıkıp bizimle görüşmüştü, henüz Jack'i göremiyorduk. Doktor kısık, temin edici bir sesle onun ameliyathanede olduğunu söyleyince ödümü patlatmıştı. Kafa travması. Kırık kaburgalar. Çatlamış sol omuz. Kırık kemiklerle sorunum yoktu çünkü kemiklerin kaynayabildiğini biliyordum. Beni korkutan kafa travmasıydı, MR çekecekler ya da her ne yapıyorlarsa onu yapacaklardı, sonra daha fazla şey öğreneceklerdi. Doktorun söylediği her şeyi sindirememiştim çünkü beynimdeki panik butonu içeride çınlıyordu. Kafa travması. İnsanlar kafa travmasından ölüyordu. Ölme Jack. Sakın bizi bırakıp öleyim deme. Beni bırakıp ölme.

Yatağının iki yanında oturuyorduk, Sarah ve ben. Jack'i St. Pancras Hastanesi'nde bulduktan sonraki dakikaların ardından annesine ulaşmaya çalıştık ama Sarah annesinin Jack'in kardeşi Albie'yle birlikte İspanya'da olduğunu hatırladı. Kadının ödünü patlatmamak için mesajı Sarah değil de ben bıraktım.

Böylece onu gözleyerek bekledik çünkü şu anda tek yapabileceğimizin bu olduğu söylenmişti. Ameliyattan çık-

mış, hayati tehlikeyi atlatmıştı ama bilinci yerine gelinceye kadar kafa travmasının ne gibi şeylere sebep olduğunu bilemeyeceklerdi. Üstü çıplak, solgundu ve göğsünün yükselip alçalması dışında tamamen hareketsizdi. Bandaj ve borularla kaplı, çeşit çeşit makinelere ve serumlara bağlıydı. Hiç bu kadar korkmamıştım. Çok kırılgan görünüyordu, eğer burada bir elektrik kesintisi olursa neler olacağını düşünüp endişelendim. Jeneratörleri vardı, değil mi? Çünkü şu anda Jack'in kendi kendine hayatta kaldığını düşünmüyordum, hayatını ulusal şebekeye borçluydu. Ne saçma ama. Londra'da insanlar demliklerini kaynatıyor ve boş boş telefonlarını şarj ediyorlardı, değerli enerjiyi kullanıyorlardı. Hâlbuki hepsi biriktirilmeli ve Jack'i hayatta tutması için buraya gönderilmeliydi. Lütfen hayatta kal Jack'im. Bizi bırakma. Beni bırakma.

Yoğun bakım panikle yoğrulmuş sessiz meşguliyetiyle garip bir yerdi. Hemşirelerin durmayan yumuşak ayak sesleri, metal yatak uçlarındaki hasta dosyalarının tıkırtısı, biplemelerle ve alarmlarla dolu bir arka plan senfonisi.

Sarah'nın, Jack'in oksijen seviyesini gösteren plastik parmak ucu aletini düzeltmesini izledim, bir hemşire Jack'in adını dolabındaki beyaz tahtaya, parlak, mavi, büyük harflerle yazıyordu. Gözlerimi yumdum, asla fazla dindar biri olmamış olsam da dua ettim.

10 Ağustos

Laurie

"Hareket etmeye çalışma, hemşireyi çağıracağım."

Jack yatakta kendini doğrultmaya çalışırken omzumun üstünden bakıp yardım arandım. Hem de servis başhemşiresi tarafından hiçbir koşul altında bunu yapmaması, eğer yardıma ihtiyacı olursa düğmeye basması söylendiği halde.

"Kes şunu Lu, yaygara koparma. Bunu yapabilirim."

Eğer Sarah burada olsaydı böyle şovlar yapmazdı, Sarah onun kıçına tekmeyi basardı. Sadece bugün şansını deniyordu çünkü günlerden cumaydı ve onu kendi başıma ziyaret etmek için işten erken çıkıp gelmiştim. Birkaç gün önce bilinci açılmıştı ve neyse ki doktorlar kalıcı beyin hasarı olmadığını doğrulayabilmişti, gerçi hâlâ testler yapıyorlardı çünkü bir kulağında işitme sorunları yaşıyordu. O zamandan beri kâbus gibi bir hasta olmuştu. Bağımsızlığına düşkünlüğü genelde onun en iyi özelliklerinden biriydi, fakat bulunduğu durumda yardım istemeyi reddetmesi tehlikeli olmanın sınırındaydı. Damar yolu açılmıştı ve elindeki iğneden ağrı kesici veriliyordu, ne zaman bir şeylere yeltenip kendi başına yapmaya çalışsa bir dizi alarmın çalmasına ve tiz sesler hemşirelerin koşturarak gelmesine sebep oluyordu.

Görevli hemşire çıkıp gelince oturdum, Jack'i kaldırıp yastıklarına yaslanmasını sağladı.

Hemşire, sağlık çalışanlarının deneyimli, doğrudan söy-

leyen tavrıyla, "Güzel yüzün sinirimi bozmaya başlıyor O'Mara," dedi.

Jack özür dilercesine sırıttı. "Teşekkürler Eva. Üzgünüm. Sana bir üzüm verebilir miyim?" Yandaki meyve sepetini işaret etti, iş arkadaşlarından gelen bir hediyeydi.

"Burada bana ne kadar üzüm teklif edildiğini tahmin edebiliyor musun?" Gözlüğünün üzerinden ona baktı. "Eğer benim için bir şey yapmak istiyorsan, bir daha yardıma ihtiyacın olduğunda düğmeye bas."

Hemşire oyalanmadan gidip bizi yine yalnız bıraktı. Jack'in yatağının yanındaki şu sahte deriden, temiz koltuklardan birinde oturuyordum, Jack'in yatağı altı yataklık servisin köşesindeydi, çoğunlukla yaşlı adamlar vardı. Öğleden sonra ziyaret saatiydi, ancak çoğu hasta kırışmış beyaz çarşaflarının üstünde pijamalarıyla uyukladığı için bu gerçeği fark edemezdiniz bile. Ortalıkta görünen akraba falan yoktu. Arkamdaki pencere açılabildiği kadar açılmıştı ve yatakların yanındaki dolapların bazılarında havalandırma vızıldıyordu, yine de zar zor nefes alacak kadar hava vardı.

"Bugün burası ne sıcak," dedim. Hâlâ düzgün biçimde duyabildiği tarafa oturma konusunda dikkat ediyordum.

İç çekti. "Arkadaşlığımızın geldiği yer bu mu? Havadan mı konuşuyoruz artık?"

"Başka neden konuşmak istersin?"

Kırık olmayan omzunu silkti, sonra irkildi. "Sen tavsiye köşesi yazarısın. Günümüz gençlerinin neler için endişelendiğini anlatsana."

Bileğimdeki tokayı çıkarıp saçımı arkadan atkuyruğu yaptım. "Tamam. Pekâlâ, yazanların çoğu kız, o yüzden çok fazla regl sorusu alıyorum."

Gözlerini devirdi. "Başka?

"Sivilceler. Çok fazla sivilce sorunu var. Birisi geçen hafta köpek salyasının iyi gelip gelmediğini sordu."

Sorunun saçmalığıyla yüzü aydınlandı. "Ona ne söyledin?"

"Kedi salyasının daha iyi olduğunu."

"Öyle demedin, değil mi?"

"Tabii ki demedim."

"Demeliydin."

Hastane hizmetlisinin getirip masaya bıraktığı sürahiyi alıp ona bir bardak buzlu su doldurdum ve içine yeni bir pipet koydum.

"İşte, iç bakalım." Tek omzu kırık ve diğer eli de seruma bağlıyken bardağı kaldırmak onun için zordu, o yüzden o pipetten içerken bardağı tuttum.

"Teşekkürler," dedi. Başını yastığa geri bıraktı, harcadığı çabaya ve su içmek gibi temel bir şey için bile yardım istemek zorunda olmasına duyduğu kızgınlıkla iç çekerek gözlerini yumdu. "Daha fazla şey anlat."

Hayal gücüne hitap edebilecek bir şeyler arandım. "Ah, buldum. Birkaç hafta önce bir oğlan yazdı, sevdiği kız İrlanda'ya taşınıyormuş. Oğlan on beşinde ve kız da ilişkilerini onaylamayan katı bir Katolik aileden. Oraya yasal bir şekilde yalnız başına taşınabilmesi için kaç yaşında olması gerektiği konusunda tavsiye istedi."

"Aşkın gençlik rüyası," dedi Jack. Gözleri hâlâ kapalıydı. "Ona ne söyledin?"

Fazlasıyla solgun yüzüne, yanaklarındaki belirgin çöküklere baktım. Zaten hiç fazla kilosu yoktu ve neredeyse bir haftadır katı gıda tüketmiyor oluşu belli oluyordu.

"Sevdiğini düşündüğün birinin gitmesine izin vermenin ne kadar acı verici olabileceğini bildiğimi ama dünyada bizim için sadece bir insan olduğuna inanmadığımı söyledim. Bunun çok hayali ve çok sınırlayıcı olduğunu söyledim. Biraz zamana bırakıp nasıl hissedeceğini görmesini, onun hakkında çok fazla düşünmeyi bıraktığını fark edeceğini, çünkü özellikle de on beşindeysen böyle olduğunu söyledim. Mutlu olmayı seçmek zorunda kalacağı bir noktaya geleceğini, çünkü uzun süre mutsuz olmanın çok yorucu

olduğunu söyledim. Ayrıca bir gün, geriye dönüp bakacağını ve o kişiyle ilgili tam olarak neyi sevdiğini bile hatırlayamayacağını da söyledim."

Jack başını salladı, gözleri kapalıydı.

"Fakat nadiren de olsa bazen, insanların hayatımıza geri dönebildiğini söyledim. Eğer bu olursa o insanları sonsuza kadar kendine yakın tutması gerektiğini de."

Sessizliğe gömüldüm. Uyuyordu. Rüyalarının güzel olduğunu umdum.

15 Eylül

Jack

Sikikler. Telefonumu sehpanın üzerindeki kirli bardaklar ve yemek artıklarının üstüne attım ve yamuk kanepeye geri yaslandım. Hava da siktirip gidebilirdi, kahrolası güneş doğruca gözüme giriyordu. Kendimi zorlayabilsem kalkıp perdeyi kapatırdım. Zorlayamadım ama o yüzden sadece gözlerimi kapadım. Artık resmi olarak işsiz olduğum düşünülürse geri uyusam da olurdu. Çok ukalalık edip yeni işine başlamadan önce eski işine istifanı verince böyle oluyordu işte, sonra da direksiyon başında inme geçiren bir herif tarafından gafil avlanıyordun. Yaşıyordum, herkes bana bunu söyleyip duruyordu, olumlu tarafından bakmamı ya da ona benzer bayat laflar sarf ediyordu. Bütün kahrolası kariyerin boyunca almaya çalıştığın işi alamayacak olmanın neresi olumluydu? Sonu gelmez toplantılara ve görüşmelere katılmıştım, el sıkışmıştık, hepsi olmuştu ama bir tek o boşluğa imzamı atmamıştım, birkaç gün içinde basında duyurulması için tarih belirlenmişti. Hayalimdeki anlaşma imzalamam için postadaydı ve sonra bam, bir hastane yatağına düşmüştüm, kendine gelmeye çalışan kimliği belirsiz şahıstım. İki işi birden başarmaya çalışırken hiçbirini yapamamıştım ve esas şimdi bir hiçtim. Birkaç ay içinde kiramı bile ödeyemeyecekmişim gibi görünüyordu. Doktorlar sağ kulağımdaki işitme kaybının düzelip düzelmeyeceğini bile söyleyemiyordu. Duyamayan bir DJ'i işe almak

için kimsenin sokakta sıraya gireceğini sanmıyorum. Sonra ne olacaktı? Sarah ve birlikte çalıştığı adi karıyla aynı eve mi çıkacaktım? Bu seçenek bile değildi. Adi kadın, ev sahibinin yasadışı yoldan evi kiraya verdiğini söylerken doğruyu söylüyor olabilirdi, zaten biriyle paylaşmak zorunda kaldığı için kızgındı ve benden özellikle hoşlanmıyor gibiydi. Herhalde onu en mutlu edecek şey bir kutuya konulup Thames'e atılmam olurdu. Bir fincan çay almam için bana para vereceğini bile sanmıyordum.

Aman ne hoş, ön kapıda dönen anahtarın sesini duyabiliyordum. Keşke böyle yatakta kalacağımı öngörüp kapıya kilidi takmış olsaydım diye düşündüm. Billy kuzeyde bir yerlerdeki aile düğününe gitmişti ve *eski* iş yerimde ses teknisyeni olan Phil, Goa'daydı, bu da geriye sadece bir kişiyi bırakıyordu. Sarah. Hiç yüzünden eksilmeyen gülümsemesi ve hayat için su katılmamış bir heves hisseden Sarah. Benimse tek yapmak istediğim tarihi geçmiş hazır yemeğime yumulmak ve cumartesi günleri yayınlanan futbolu izlemekti. Futboldan hoşlanmazdım bile.

"Jack? Ben döndüm. Neredesin?"

"Buradayım," dedim. Mümkün olduğunca huysuz bir şekilde konuştum. Kapıda beliriverdi, pembe yazlık elbisesinin içinde bacakları uzayıp gidiyordu, aklımın gerisinde bir yerlerde, köri lekeli üç günlük eşofmanım içinde kanepeye yayıldığım için utanç hissettim. Birkaç günlük bir görev için Exeter'a mı ne gitmişti. Dürüst olmam gerekirse yarına kadar evde olacağını sanmıyordum. Kahrolası ağrı kesiciler beynimi kurutuyordu. En azından pantolonumu değiştirirdim.

Komik olmaya çalışarak, "Bütün akşam uyuşturucu âlemi yapmış gibi görünüyorsun," dedi. "Ya da öğrencilik günlerini yâd ediyorsun. Hangisi?"

Harika, bana neleri kaçırdığımı hatırlat Sarah. "İkisi de değil. Sadece benim işte, uzaktan kumanda ve tavuk," derken ona bakmadım.

"Sanatsal bir film adı gibi," diyerek hafifçe kahkaha attı, kirli bardakları toplamaya başladı.

"Bırak şunu, ben yapacağım."

"Sorun değil."

"Olsun."

Bana baktı, o güneş ışığını andıran gülümsemesi hızla soluyordu. "Arada sırada seninle ilgilenmeme izin versen? Lütfen?"

Oluruna bırakarak gözlerimi kapadım ve o benim dağınıklığımı toplarken başımı arkaya doğru yasladım. Tam otuz bir çekmek üzereyken annesi tarafından yatak odasında basılan küskün bir ergen gibi hissediyordum. Tanrım, ben tam bir puşttum. Sarah'nın parfümünün kokusunu alabiliyordum, belirgin ve egzotikti, bana şehir dışında geçirdiğimiz geceleri hatırlatıyordu ve hatta sonrasında yatakta geçirdiğimiz zamanları da. Kazadan beri seks yapmamıştık. İşin aslı, ondan önce de fazla yaptığımız söylenemezdi. Tabakların ve bardakların mutfak lavabosundaki tıkırtısını duyunca gözlerimi açtım. Parfümü havada asılı kaldı, geçen geceki körinin ve bayat ter kokumun üstüne bir katman gibi yayılıyordu. İyi bir birleşim değildi.

"Biraz dışarı çıkabiliriz diye düşünmüştüm," diye seslendi, mutfak radyosunu açtı. "Bugün dışarısı muhteşem."

İç çektim, gerçi onun duyacağı kadar yüksek ses çıkarmadım. Kendimi kokuşmuş hissediyordum ve bu konuda bir şey yapmaya zahmet edemeyecek kadar bitkindim. Sanırım hiç temiz donum da kalmamıştı. Omzum hâlâ acıyordu ve kaburgalarım da sızlamaya devam ediyordu, herhalde sebebi bazen katıldığım haftalık fizik tedavi randevularımda bana verilen egzersizleri yapmıyor oluşumdu. Nedenini Tanrı bilirdi. Kemiklerim kırıktı. Kaynayacaklardı. Kulağım için bir fizik tedavi yoktu, gerçekten düzelmesini umursadığım tek şey tamamen mahvolmuştu. Ah, işitme cihazı gibi şeylerden konuşulmuştu ama dürüst olmak gerekirse ne

anlamı vardı ki? Asıl sorun kariyerimin bitmesiydi ve bunu onarmak için doktorların yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Ne düşünüyorsun?" Sarah yine kapıda belirdi, birkaç hafta önce aldığı nane yeşili bulaşık eldivenlerini takıyordu.

"Ellilerin ev kadınlarına benzediğini?"

Gözlerini devirdi. "Dışarı çıkma konusunda Jack. Sadece parkta yürüyüş yapmak için falan, belki Broadway'deki şu yeni kafede öğle yemeği yeriz. Birisi çok California'ya özgü olduğunu söyledi."

Bu da ne halt demek oluyordu? Buğday suyu ve lahana çorbası mı vardı? "Belki."

"Senin için duşu ayarlayayım mı?"

Rahatsız oldum. "Nesin sen, kahrolası annem mi?"

Bana cevap vermedi ama gözlerine yerleşen acıyı gördüm ve kendimi yine pislik gibi hissettim. Sadece herkesin üzerime düşmesinden bıkıp usanmıştım artık. Sarah yapmıyorsa annem haftada iki kere, canımın yemek istemediği yemeklerle geliyordu.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Kötü bir gündeyim."

Başını yavaşça salladı. Eğer düşüncelerini okuyabilseydim, bana içinden hak ettiğim bir sürü sıfatı bağırarak şöyle güzel bir azar çektiğini görürdüm herhalde. Tek bir şey bile söylememiş olmasına rağmen, "Bencil piç!" diye bağırdığını resmen duyabiliyordum.

"Gidip duş al yeter," dedi en sonunda, mutfağa geri döndü. Söylediğini yapmak için kalktım ve mutfağın yanından geçerken gidip lavabonun başında kollarımı ona dolamayı, boynunu öpmeyi, doğru düzgün özür dilemeyi düşündüm. Sonra radyo müziğini duydum, eskiden rakibim olarak gördüğüm biriydi ve asit gibi yakan kıskançlık hissi medeni olmakla ilgili bütün arzumu yakıp yok etti. *Sikikler.*

24 Ekim

Laurie

"Ne yapacağımı bilmiyorum Laurie." Sarah bardağındaki şarabı çalkaladı, tam anlamıyla sefil görünüyordu. İşten sonra bir içki için buluşmamızın mümkün olup olmadığını soran bir mesaj atmıştı, aslında hâlâ uğraşmam gereken bir dolu e-posta olmasına rağmen mesajından içini dökmeye ihtiyacı olduğunu sezmiştim, o yüzden işleri bıraktım ve onunla buluşmaya gittim. Yanılmamıştım. Kazadan beri Jack'le hayatın güllük gülistanlık olmadığını biliyordum, fakat Sarah'nın yaklaşık bir saatten fazladır bana anlattıklarına bakınca, son zamanlarda bazı şeyleri neredeyse katlanılmaz hale getirdiğini anlamıştım.

"Bir de artık ağrı kesici almamaya karar verdi," dedi. "Dün gece hepsini tuvalete atıp sifonu çekti. Onu uyuşturduğunu söyledi ama bence şikayet edecek bir şeyi olsun diye acı içinde olmayı yeğliyor."

Eğer bu dediği kulağa çok acımasızca geliyorsa onu çok sert yargılamayın. Kazadan beri yüzüne neşeli bir ifade takınmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu ve Jack'ten çok az karşılık gördüğünü de biliyordum. Artık neredeyse üç ay olmuştu ve hastaneden çıktığından beri resmen kabalığın sınırındaydı, özellikle de Oscar'a karşı. İşler artık ondan uzak durma noktasına kadar gelmişti.

"İş arayışından da mutlu olmadığı sonucunu çıkarıyorum?" Daha soruyu sormadan cevabı biliyordum. Gerçi

artık fiziksel olarak iyi olsa da, duygusal olarak kritik safhayı atlatmış değildi. Başına gelebilecek onca şeyin içinde, kariyeri düşünülünce kısmi işitme kaybı olabilecek en acımasızca şeydi.

Sarah başını iki yana salladı. "Arıyor mu onu bile bilmiyorum, herhangi bir radyo istasyonuyla iletişime geçmediğinden de eminim." Masadaki ortada duran açık paketten bir kaju alıp yedi. "Endişeleniyorum Lu. Sürekli çok öfkeli. Hiçbir şey yapmak da istemiyor, evden çıkmasını sağlamak bile büyük pohpohlamalarla oluyor." İç geçirdi. "Tamamen içine kapanmasından korkuyorum."

Sözlerimi dikkatle seçmeye çalıştım. "Büyük bir travma yaşıyor. Sanırım bu onun üstesinden gelme mekanizması olabilir."

"Fakat sorun da o. *Üstesinden gelmiyor*. Oturup duvara bakıyor ve ona hiç de yakışmayan lanet bir sakal bırakıyor."

Masamızın yanındaki soğutucuda duran yarısı boşalmış beyaz şarapla bardaklarımızı tepeleme doldurdum. "Doktoruyla konuşmayı deneyebilir misin?"

"Jack onu boğduğumu söylüyor." Bardağına doğru kaşlarını çattı. "Gidişata bakılırsa boğmazsam şanslı sayılır. Artık hiç arayıp mesaj atmıyor. Kazadan beri Luke'tan aldığım mesajlar bile Jack'ten aldıklarımdan fazla. O kadar kötüleşti."

Sarah, Luke'la –kaza gecesi Jack'in telefonunu bulan iyi niyetli Avustralyalı– iletişimi koparmamıştı.

"Önümüzdeki hafta için tüm bunlardan uzaklaşmayı sabırsızlıkla bekliyor olmam kötü bir şey mi?"

Başımı iki yana salladım. "Hiç de kötü değil. Çaresizce bir mola istiyor olmalısın. Kız kardeşinin Kanarya Adaları'ndaki bekârlığa veda partisi daha iyi zamanda olamazdı. Senin orada olup da onu neşelendirmeye çalışmaman Jack'in bazı şeyleri algılamasına yardımı olabilir. Biraz daha başının çaresine bakmak zorunda kalacak."

Omzunu silkerek iç geçirdi. "Sen Oscar'la çok şanslısın. Onu hiç kötü bir ruh halindeyken gördüğümü sanmıyorum."

En son ne zaman kavga ettiğimizi hatırlamak için gerçekten uğraşmam gerekti. "Evet. Oldukça sakin, tutumlu bir adamdır."

"Sanırım ben yokken Jack'e göz kulak olmazsın, değil mi?" Sanki ben son şansıymışım gibi bakıyordu. "Belki sana açılabilir. Tanrı biliyor ya benimle konuşmayacak."

Ne demem gerekiyordu? Hayır demek seçenekler dahilinde değildi. "Oscar'la konuşur mu dersin? Belki bir erkekle daha rahat konuşur?" Daha söylerken bile bunun saçma bir fikir olduğunu biliyordum.

Mahzunlaşarak başını iki yana salladı. "Lütfen alınma Lu ve bunu Oscar'a da söyleme, ama o ve Jack'in aynı frekansta olduklarını sanmıyorum. Yani ondan hoşlanıyor ama bazen onun etrafında ne diyeceğini bulmak için çabalıyor sanırım."

Buna nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyordum, o yüzden sadece onayladım ve koca bir yudum şarap içtim. Çünkü başka şansım kalmamıştı, Kate Spade çantamın içine uzanıp ajandamı çıkardım.

"Tamam." Açıp parmağımı gelecek haftanın sayfasının üzerinde kaydırarak cumartesi gününe geldim. "Oscar sabahtan ava gidecek gibi görünüyor."

Sarah kaşlarını havaya kaldırınca kahkaha attım. "Sorma bile. Birisinin abisine verdiği deneyim edinme hediyelerinden biri sanırım. Oscar onu yapmaya gidince Jack'e bir ziyarette bulunabilirim."

Sarah'nın omuzları rahatlamayla çöktü. "Ona nasıl ulaşacağımı bilmiyorum, söylediğim her şeyin onu kızdırdığı bir noktadayım. Sana karşı o kadar kaba olursa paçayı kurtaramayacağını düşünebilir."

Cep telefonum çaldı, Oscar ile ikimizin Tayland'daki aşk dolu görüntümüz ekranda belirince neredeyse suçluluk hissettim.

Mesajı hızlıca gözden geçirerek, "Oscar akşam yemeğiyle ilgili yazmış," dedim. Kötü bir şey olursa diye mesajları görmezden gelmekten ödüm kopuyordu, Jack'e olanlardan sonra bu hiç şaşırtıcı değildi.

"Ne kadar da evcil," dedi Sarah. İnkâr edemezdim. Yaşamak için başka bir yere bakınma konusunda hiç gelişme kaydetmemiştim; bu biraz da Jack'e olanlar yüzündendi ama dürüst olmam gerekirse en büyük sebebi ev kredisi ya da faturaların külfetli sorumlulukları olmadan evcilik oynamaktan hoşlanıyor olmamdı. Bu yaşamak için saçma bir yoldu, biliyordum, fakat Oscar için hayat hep böyle olmuştu ve bu kadar güvende hissetmenin harika olduğunu itiraf etmeliydim. Arada sırada bunun *fazla* güvenli, fazla sakin olup olmadığını merak ediyordum ama burada oturmuş Sarah'yı dinlerken şansıma teşekkür etmem gerektiğini biliyordum.

"Tamam o zaman." Sarah başıyla telefonu işaret etti, Oscar'ın yeni yaptığı bolonez soslu makarnanın fotoğrafı belirmişti. "Yola koyulman gerekiyor gibi görünüyor."

Gitmek için kalktığımda onu sımsıkı kucaklamak için durdum. "Tekrar yola gelecek Sar, geleceğini biliyorum. Çok şey atlattı. Ona zaman ver."

"Tek yaptığım buymuş gibi görünüyor," derken ceketini giydi. Birkaç gündür hava gittikçe soğuyordu. Birdenbire Londra'nın sokaklarını paltolar doldurmuştu.

"Biraz güneşin tadını çıkar." Aniden onunla birlikte gitmek, dans etmek, gülmek, tasasız olmak ve Delancey Caddesi'ndeyken olduğumuz gibi sersem olmak için yoğun bir özlem hissiyle doldum.

"Senin yerine de kokteyl içerim," diyerek sırıttı.

3 Kasım

Jack

Billy koridordan bağırdı, "Oturma odasında sizin için ziyaretçi var, genç delikanlı." Banyodaydım, gönülsüzce dişimi fırçalıyordum. Sarah olamayacağını biliyordum çünkü Tenerife'de güneşlenmeye gitmişti. İşten biri olmayacağını da biliyordum çünkü, ah evet, işsizdim. Tanrı'dan yine kahrolası annemin gelmiş olmamasını diledim, eğer öyleyse ve Billy, Phil'le futbol oynamaya giderken onu içeri aldıysa onu gebertecektim. Onlarla birlikte gitmeyi kabul etmeliydim. Ah, bir dakika. Bana sormamışlardı ki. Onları suçlamıyordum aslında. Artık bana bir şey sorma zahmetine pek girmiyorlardı çünkü cevabın hayır olacağını zaten biliyorlardı. Belki Mila Kunis'ti. Şanslıydı, duş almıştım.

"Laurie," dedim. Oturma odasının kapısında kalakalacak kadar şaşkındım. Koltuğun koluna oturmuştu, kırmızı yün paltosunun önü hâlâ ilikli, ponponlu beresi elindeydi.

"Jack." Gülümsemesi tereddütlüydü ve gözlerine kadar ulaşmıyordu.

Birden omzumun üzerinden mutfağa doğru baktım, yalnız gelmemiş olma olasılığı yüzüme çarpıverdi. "Sosyete çocuğu nerede?"

"Onun adı Oscar," dedi. Asabi.

Omzumu silktim. Günümü o mankafa hakkında konuşarak geçirmeyi hiç istemiyordum, o yüzden konuyu değiştirdim. "Kahve?"

Başını iki yana salladı.

"Şarap? Bira?"

Paltosunu çıkarırken bir daha reddetti, mutfağa gidip kendime bir bira aldım.

"Seni görmek güzel," dedi ben içeri dönüp kanepeye oturunca. "Nasıl gidiyor?"

"Nefis." Şişemi kaldırdım. "Şerefe."

Ben biranın yarısını içerken sessizce oturdu.

"İstemediğine emin misin?"

"Saat daha on buçuk, Jack."

Çivi çiviyi söker diye umarak içiyordum. Bütün ağrı kesicileri attığım için pişmanlık duymaya başlamıştım, beni uyuşturması için votka kullanıyordum. Bunun devam edemeyeceğini biliyordum, zaten hâlâ akşamdan kalmaydım.

"Buraya bana saatin kaç olduğunu söylemek için mi geldin? Çünkü benim için bunu yapan bir saatim var." Boş bileğime baktım ve saatimi en son ne zaman gördüğümü hatırlayamadığımı fark ettim. Muhtemelen odamdaki yığınların arasındaydı, Billy ve Phil burada düzen konusunda ısrar ediyorlardı, o yüzden Jack'le ilgili bütün çöplük odamdaydı. Laurie sorumdan alınmış gibi göründü. Tanrı bilir niye. İçkimle ilgili göstermelik gözlemleriyle bunu kendisi başlatmıştı.

"Hayır, senin için endişelendiğimden geldim," dedi. Koltuğun kolundan kayıp minderine oturdu, dizleri bana dönüktü.

"Pekâlâ, senin de görebileceğin üzere, öyle bir şeye gerek yok." Elimle neyse ki temiz olan tişörtümü gösterdim. "Sarah'nın sana söylediğine hiç şüphem olmayan şeyin aksine, kendime acıyarak kokuşmuş bir lağım çukurunun içinde yuvarlanmıyorum ve kahvaltımı ettim, o yüzden intihar gözetiminden ya da bu ne haltsa ondan vazgeçebilirsin."

"Beni iyi olduğuna ikna etmek için temiz bir tişört yeterli değil," dedi. "Eğer konuşacak birine ihtiyacın varsa ben hep buradayım, tamam mı?"

Kahkaha attım. "Eğer birinin dertlerini dinlemek istiyorsan git de Samaritan'da gönüllü ol."

"Dur artık, olur mu?" diyerek gözlerini bana dikti. "Bu kadar yeter."

"Bu kadar yeter mi?" Jilet gibi keskin alayımın onu susturmaya yetmesini umdum. "Yeter mi?"

Çenesini kaldırdı, yuvarlak, tedbirli gözleri beni izliyordu. "Evet, Jack. Yeter. Buraya seninle kavga etmek için gelmedim. Bu kadar kaba olman için hiçbir sebep yok."

Ona baktım. "İş nasıl?"

Hızla değişen yönüme yetişmekte sorun yaşıyormuş gibi bir saniyeliğine bakındı. "Şey," dedi. "İyi. Hoşuma gidiyor."

"Güzel." Başımı salladım, bira şişemle onu işaret ettim. "Gerçi hep senin biraz daha fazlasını bulacağını hayal etmiştim, bilirsin, daha yetişkin işi." Şu anda kendimle gurur duymuyordum. O işi bulmanın Laurie için ne anlama geldiğini biliyordum ve işinde de acayip iyi olacaktı. Gençlerin endişelerini küçük görmeden, sorunlarına açık yüreklilikle ve nazikçe cevap verecek başka birini düşünemiyordum. Saldırgan yorumumun onu ne kadar incittiğini gördüm. Eğer çekip gitse ikimiz için de daha iyi olurdu.

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Herkes bir yerden başlamak zorunda tabii."

"Evet, sanırım öyle yapıyorlar," dedi. "İş avın nasıl gidiyor?"

Ah, akıllıca. Tam da kendimi aptalın teki gibi hissediyorken lafı tam gediğine koymuştu. "Ah, nasıl olduğunu bilirsin. Sokakta sıraya diziliyorlar ama seçeneklerimi açık tutuyorum."

"Eğer bir görüşmeye falan çağrılırsan kendine yeni bir tıraş bıçağı almalısın."

Elimi savunmacı bir şekilde sakalımda gezdirdim. Tamam, belki de sakal sınırını geçmiş olabilirim. Bence kendi-

me yakıştırabilirdim. "Buraya kavga etmek için mi geldin? Çünkü elde etmek üzeresin."

"Hayır, elbette hayır," dedi çileden çıkarak. "Bak, Jack. Herkes senin için endişeleniyor. Sarah. Annen... Kazanın inanılmaz zor olduğunu biliyorum ve işini kaybetmen de gerçekten boktan ama burada oturarak çürüyüp gidemezsin. Sen bu değilsin."

Konuşurken onu izledim, ağzının hareket edişini, düz dişlerini. Bira doğruca beynime gidiyor olmalıydı. "Bunca yıldır doğru düzgün değişmedin bile," diyerek kendimi şaşırttım, Laurie'nin ifadesi endişeliden hazırlıksız yakalanmış birininkine dönüştü. "Bana hâlâ bir sokak çocuğunu ya da Parisli bir evsizi hatırlatıyorsun."

Afallamış gibi görünüyordu, sanki bir şey söyleyecekti ve başka bir şey için bunu söylemeyi reddediyordu. "Sarah ağrı kesicilerini attığını söyledi."

"Beni uyuşturuyorlardı."

"Yapmaları gereken iş o, Jack. Ağrıyı uyuşturmak."

İç çektim çünkü tek uyuşan ağrım değildi. Beynim de uyuşuyordu. Tepesi atmış bir adam gibi yürüyordum, kemiklerimi yataktan kaldıramayacak kadar yorgundum, sonraki öğünümden ve tekrar yatağa dönebilmem için ne kadar kaldığından daha ötesini düşünemeyecek kadar sersemlemiştim. Küçük bir parçam, içkinin de hemen hemen aynı şeyi yaptığını biliyordu.

"Seni özledim." Kelimeler bana ait değildi, öyle ki burada başka biri mi var diye dönüp arkama bakacaktım.

Tavrı değişti ve önümde dizlerinin üstüne çöküp ellerini benimkilerin üstüne koydu. "Bana bak Jack, dinle. Lütfen sana yardım etmemize izin ver. Bırak *ben* sana yardım edeyim. Tekrar arkadaşın olmama izin ver."

O kocaman menekşe rengi gözleriyle bana samimiyetle bakıyordu, parmakları benimkileri sıkıyordu.

"Aramızdaki şey hep böyle oluyor değil mi?" Ağzımdan

dökülen kelimeler üzerinde kontrolüm yoktu. "Bana baktığında, beni gerçekten gördüğünü biliyorum. Bunu başka kimsenin yapabildiğini sanmıyorum, Lu. Senin yaptığın gibi değil."

Yutkunup yere baktı, kaşlarını çattı. Sohbetimizin yönü dolayısıyla kafası karışmıştı. Benim de karışmıştı.

"Nasıl yardım edebilirim?" diyerek tekrar gözlerimin içine baktı, inatla konuşmanın seyrini değiştirmedi. "Aklındaki şeylerin bir listesini yapıp hepsinin üstünden geçelim mi?"

Şu anda aklımdaki tek şey Laurie'ydi. "Hep yaz çiçekleri gibi kokuyorsun. Tüm sikik dünyadaki en sevdiğim koku bu." Ne yapıyorum ben?

"Jack..."

Bunu yapmazsam olmazdı. Uzun zaman sonra ilk defa kendimi bir erkek gibi hissetmiştim ve acayip iyi gelmişti, komadan uyanmak gibiydi. Ellerimi içinde tutan eli sıcak ve kırılgandı ve ben de yapabileceğim tek şeyi, daha doğrusu yapamayacağım tek şeyi yaptım. Yüzümü eğip onu öptüm, ağzım titriyordu ya da titreyen oydu. Onu gafil avlamıştım ve bir saniye için her şey kusursuzdu, elim yüzündeydi, dudaklarımın altındaki dudakları sıcaktı. Sonrasıysa o kadar da kusursuz değildi çünkü kıvranarak geri çekilip benden kaçtı, sendeleyerek ayağa kalktı.

"Tanrı aşkına Jack, ne yapıyorsun sen?" Hızla soluk alıp veriyordu, tek eli kalçasındaydı, sanki koşmuş gibi biraz eğildi.

"Bunun için gelmedin mi?" dedim, tadı iğrençmiş gibi elimin tersiyle ağzımı sildim. "Hazır kimsecikler yokken."

Hızla bir nefes alarak ellerini kıpkırmızı olmuş yanaklarına bastırdı, yaptığım imayla dehşete düşmüştü. "Uzun zamandır arkadaşız Jack O'Mara ama eğer bana bir daha böyle şeyler söyleyecek olursan işimiz biter. Bu açık mı?"

"Ah ne kadar da azametlisin Laurie," diye alay ettim.

Ayağa kalkıp dolandım çünkü birden oda üstüme üstüme gelmeye başladı. Aylardır buradaydım ve şimdi kapıyı açıp dışarı çıkmak istiyordum. Adamızın kenarından yürüyecek, sonra denize girecektim ve her şey sona erene kadar da durmayacaktım. "Her zaman öyle değildin ama değil mi? Senin teselliye ihtiyacın varken her şey farklıydı değil mi? Üzgünken, kolunu kaldıracak halin yokken ve sefalet içinde yüzerken?"

Başını yavaşça sallıyordu ve gözleri yaşlarla doluydu. "Lütfen daha fazla şey söyleme Jack. Aynı şey değil ve sen de biliyorsun."

"Doğru," dedim tükürürcesine. "Farklı çünkü o zaman senin bana ihtiyacın vardı ve ben seni geri çevirecek kadar asil değildim." Parmağımla aramızdaki boşluğu işaret ettim. "Sana acıdım ve şimdi işler tersine döndü, sense sıktığım iyiliğimin karşılığını verecek kadar kendini alçaltamıyorsun." Doğru değildi. Tek kelimesi bile. Dönüştüğüm acımasız eziği tanımıyordum. Ona doğru bir adım attım, ne yapmak için bilmiyorum. Laurie dehşet içinde geriye doğru bir adım attı. Dönüştüğüm kişiyi onun gözlerinde gördüm ve bu midemi bulandırdı. Fakat hareket ettiğinde, o kahrolası denizyıldızı kolyesi gözüme takıldı ve tutmak için uzandım. Neden bilmiyorum, mantıksızdı, sadece onu durdurmak için bir şey yapmak istedim ama benden geriye doğru kaçtı ve kolyesi koptu. Bir an için bakakaldım, sonra yere fırlattım. Kıpırdamadan birbirimize dik dik baktık. Göğsü şişip iniyordu ve kanımın damarlarıma suyun kayalara çarptığı gibi çarpışını duyabiliyordum.

Yavaşça, tedbirli bir şekilde eğilip kolyesini yerden aldı, sanki ben saldırmaya hazır bir hayvanmışım gibi gözlerini üzerimden hiç ayırmadı.

"Evine git Denizyıldızı ve geri gelme," dedim. Oscar'ın kimsenin duymadığını düşündüğü zamanlarda onun için kullandığı acınası sevgi sözcüğünü söylerken boğuluyor-

dum. Hıçkırdı, hıçkırıklara boğuldu, sonra dönüp koştu, kapıdan ve hayatımdan çıktı. Pencereden gidişini izledim, sonra yere uzanıp orada kaldım.

Laurie

Jack bu sabah beni korkuttu. Hayır, dehşete düşürdü. Sarah ziyaretimin nasıl gittiğini sorunca ne söyleyeceğimi hiç bilmiyordum. Ne durumda olduğunu hiç bilmiyordum, dibe tehlikeli bir şekilde yakındı. Tanrı biliyordu ya, normal şartlar altında şiddete meyilli ya da acımasız sözler eden biri değildi, onu öyle görmek beni çok korkuttu.

Banyoya gidip saçımı topladım ve enseme bakmak için döndüm. Düşündüğüm gibi iz vardı, kolyenin kopmadan önce derimi sıkıştırdığı yerde ufak, kırmızı bir iz. Üstüne soğuk bez koydum, sonra eğilip küvetin kenarına oturdum. Boynum umurumda değildi, Jack'in beni kasten incitmeyeceğini biliyordum, zincir kolayca kopacak kadar narindi. Fakat verdiği anlam açıktı. Söyledikleri de öyle. *Git ve geri gelme.*

12 Kasım

Jack

"Benim şey, çiçek siparişi vermem lazım," dedim. Son birkaç dakikadır çiçekçide aylak aylak dolanıyor, herkesin gitmesini bekliyordum. Burası şimdiden tamamen Noel havasına girmişti, kurdeleler ve çelenklerle bezenmişti. Bir duvardaki rafların hepsi kocaman, kırmızı bitkilerle doluydu, hani şu herkesin şöminenin üstüne astığı ve yeni yıla kadar hayatta kalmaya çabalayan bitkilerle.

Kırklarındaki çiçekçi montuna sarınmıştı, elleri kıpkırmızıydı ve çatlamıştı. Burası nefesimi göreceğim kadar soğuktu.

"Hangi tarzda istiyorsunuz?" diye sordu, hâlâ önceki müşterinin siparişini karalıyordu.

"Geri zekâlının teki olduğum için üzgünüm tarzında?"

Kalemi hareket etmeyi kesti, bana attığı bakıştan bununla daha önce karşılaştığını anladım. "Kırmızı güller?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, hayır. Romantik bir şey değil."

Gözlerini kıstı. "Krizantem daha olgun hanımlara uygun olur... mesela anneler için?"

Tanrım, neydi bu kadın, çiçekçi mi terapist mi? "Annem için değil. Sadece samimiyetle üzgün olduğumu söyleyecek bir şey istiyorum. Bir arkadaş için."

Arkada kayboldu ve tombul şakayıklarla dolu cam bir kâseyle geri döndü, krem gibi beyaz ve lavanta rengindeydiler. "Böyle bir şey nasıl?"

Onları inceledim. Neredeyse Laurie'nin gözleriyle aynı renkteydiler.

"Sadece beyaz olanlar," dedim. Azıcık bile kasıtsız bir mana taşıyacak çiçekler istemiyordum. "Kartınız var mı, çiçeklerle birlikte göndermek için bir şeyler yazabilirim?"

Bana, el yazılı etiketlerle ayrılmış bir ayakkabı kutusu uzattı. İşin en büyük kısımlardan biri "üzgünüm" kısmıydı, belli ki tiksindirici davrandığı için buraya gelen ilk adam değildim, sonuncusu da olmayacaktım. En basit tasarımlara bakındım, hızlı bir karar vererek ikisini seçtim.

"Şunlardan iki tane sipariş etmem gerekiyor," dedim. Başımla tezgâhın arkasına bıraktığı şakayıkları işaret ettim.

"İki mi?" Kaşlarını kaldırdı.

Başımla onayladım, bu defa bakışı pek de etkilenmediğini söylüyordu. "Onları azıcık bile farklı yapmamı istemez misiniz?"

"Hayır, tam olarak aynı olsun lütfen." Canı ne istiyorsa düşünebilirdi, umurumda değildi. Eğer aynı şeyi sipariş edersem, Sarah onlardan bahsettiğinde yanlış anlaşılmazdım.

Omzunu silkip doğal davranmaya çalıştı. "Ben sadece çiçek teslimatı yaparım," dedi. "Sizin işiniz sizi ilgilendirir." Bana bir tükenmez kalem verdi ve dışarıdan "Noel Baba Burada" yazan bir tabela ve bir avuç ökseotu ile içeri gelen başka bir müşteriye yardımcı olmaya gitti.

Ufak karta baktım ve bu kadarcık küçük bir kâğıtta ne söylemem gerektiğini merak ettim. Haftalardır deli gibi davranıyordum. Laurie'nin ziyareti bardağı taşıran son damlaydı, o gittikten sonra yerde uzanmıştım ve sevdiğim herkesin benden vazgeçme tehlikesiyle karşı karşıya olduğum kafama dank etmişti. Hayatınızın böyle kolayca kontrolden çıkması korkutucuydu; bir gün tepelerdeyken sonraki gün halıya yüz üstü yatıp salya akıtıyordum. O zamandan beri ağzıma içki sürmemiş ve ağrıyla başa çıkmak için doktorla görüşerek daha hafif ilaçlar istemiştim. Terapi

önermişti ama daha erkendi, henüz hislerimi dışa vurmaya hazır olduğumdan emin değildim.

"*Sarah,*" yazdım, "*son günlerde tam bir pislik olduğum için üzgünüm. Bana katlandığın için sen bir meleksin. Değişeceğim. J xx.*" Yargıç Judy omzumun üstünden kartı okuyamadan onu zarfına koyup mühürledim. Sarah'nın adını ve adresini önüne yazdım.

Diğer kart bana bakıyordu, boş ve korkutucuydu.

Sevgili Laurie? Laurie? Lu? Hangisini yazacağımı bilmiyordum. Tereddüt ettim, kalemim hazırdı ve fazla düşünmeden bir şeyler yazdım, yazdıklarımın doğru düzgün bir şeyler olmasını umut ediyordum. En kötü ihtimalle yeni bir kart almak için yirmi peni vermem gerekirdi.

"*Selam Laurie. O şekilde davrandığım için üzgünüm. Tek bir kelimesinde bile ciddi değildim. Tekinde bile. Seni özlediğim kısmı haricinde. Arkadaşlığımızın içine ettiğim için çok üzgünüm. Jack (bok kafalı) x*"

Kusursuz değildi ama daha iyisini yazacak fırsatım yoktu çünkü bana bakmak için tezgâhın arkasına geçen çiçekçi keskin bakışlarla beni izliyordu. Kartı zarfa koyup önünü doldurdum, sonra ikisini de tezgâhın üzerinden ona doğru ittim.

Faturamı hesaplarken tek kelime etmedi, fakat kredi kartımı geri verirken gülümsedi. Sen çok ama çok kötü bir insansın ve paranı alacağım ama bu seni onayladığım anlamına gelmez diyen iğneleyici bir gülümsemeydi.

"Teslimatları karıştırmamaya dikkat edeceğim," dedi iğneleyici bir şekilde.

"Öyle yapın," dedim. Akıllıca yapıştıracağım cevaplarım tükenmişti çünkü haklıydı. Ben çok ama çok kötü biriydim ve ikisinin de affını hak etmiyordum.

13 Kasım

Laurie

"Sana çiçek yollayan başka bir adam mı var? Bana kim olduğunu söyle de onu hemen düelloya davet edeyim."

Oscar işten yeni gelmişti ve paltosunu asarken koridordaki masanın üzerinde duran şakayık kâsesini fark etti. Aslında geldiğinde çiçekleri çöpe atmayı ciddi olarak düşünmüştüm çünkü Oscar kimin gönderdiğini soracaktı ve ona yalan söylemek istememiştim. Ama sonuç olarak onları atmadım. Çok güzellerdi, hayranlıkla bakılmayı hak ediyorlardı, Jack O'Mara tarafından yollanmış olmaları çiçeklerin suçu değildi. Oscar'ın tasasız yorumuna gülümsedim, endişelenmeyecek kadar ilişkimize güvendiği için miydi, yoksa çok iyi bir insan olduğundan hemen iyi sonuca inanmaya hazır mıydı bilmiyorum. Gerçi düello tabancası varsa da hiç şaşırmazdım.

"Jack yollamış," dedim. Oscar'a hiçbir şeyden bahsetmeden onardığım denizyıldızı kolyemle oynuyordum.

Anahtarlarını kâseye bırakmadan önce duraksadı, minicik bir kaş çatış, ufacık bir tereddüt.

"Birkaç gün önce bir sürtüşme yaşamıştık," dedim. Jack'in dairesindeki o günden beri Oscar'a ne söyleyeceğime karar vermek için uğraşıp duruyordum, ne kadar bilgi gerçeği yansıtırdı, ne kadarını unutmak yalan sayılırdı? Şimdiyse her şeyi anlatmış olmayı diliyordum.

Mutfağa peşimden geldi ve ben ikimize de birer bar-

dak kırmızı şarap doldururken taburelerden birine oturdu. Müşterileriyle yemekte olmadığı akşamlarda yaptığımız bir rutindi bu, biraz "ellilerin ev kadını" temalıydı biliyorum ama sıklıkla öyle geç saate kadar çalışıyordu ki o eve geldiğinde ben yemeği hazırlayıp şişeyi açmış oluyordum. Bedavaya burada kaldığım için en azından bunu yapabilirmişim gibi hissediyordum. Yine de. Neyse, gerçekten aldırmıyordum, terliklerini ya da piposunu getirmemi istemediği sürece iyiydim. Mutfağa girip sebzeleri doğramakta yatıştırıcı bir şeyler vardı, özellikle de bugünkü gibi uzun günlerin ardından. Gençlik köşe yazarı olmak balo elbisesi stresi ve regl tavsiyesinden ibaret değildi. Bu öğlen gelen kutum özellikle ağır şeylerle doluydu. On beş yaşındaki bir oğlana yardım etmek için bulemiyi araştırıyordum, ailesinden gizlemek için harcadığı çaba hakkında yazmıştı. Daha fazlasını yapabilmeyi diliyor, bazen bu iş için yeterli niteliklere sahip olmadığımı hissediyordum.

"Jack'le ne konuda tartıştınız?"

"Sarah'yı üzüyordu," dedim. "Kendine zarar veren davranışı çizgiyi aştığı bir noktaya ulaşmıştı. Sarah onunla konuşmaya çalışmamın sorun olup olmayacağını sordu, çok iyi gitmedi."

Konuşma şeklim doğal olmayacak şekilde hızlıydı. Prova ettiği repliğini unutmadan ve oyunu mahvetmeden aceleyle konuşan sahneye çıkmış bir çocuk gibiydim. Jack O'Mara'yı tanıdığım süre boyunca farklı insanlara farklı sebeplerle onun hakkında yalan söylüyor olmam durumu birden yüzüme çarpıverdi. Atlayarak anlattığım şeyler olsa bile.

Oscar, güveci fırından çıkarmaya hazırlanmamı izlerken şarabını tattı.

"Biraz değişiklik ona iyi gelebilir," dedi, ses tonu anlaşılmazdı.

Başımla onayladım. "Tatil iyi bir fikir olabilir."

Kravatını gevşetip üstteki düğmesini açtı. "Ben daha

uzun süreli bir şey düşünüyordum. Yeni bir başlangıç." Lafını kesip dikkatlice beni izledi. "Yeni bir şehirde. Yani, her yerin yerel bir radyo istasyonu var, değil mi?"

Yarasalar için olan topluluk adı ne diye merak ettim. Sürü mü? Yığın mı? Koloni mi? Sonradan aklıma geldi. Kaburgalarımın arkasında bir yarasa kolonisi vardı, ters asılı dururken pençelerini kaburgalarıma geçirmişlerdi ve Jack'in Londra'nın dışında bir yerde yeni bir başlangıç yapmasından bahsedilmesi, kâğıt kadar ince ve ürpertici kanatlarını çırpıp ciyaklamalarına sebep olmuştu. Midemi bulandırdı. Jack'in gitmesi en iyisi mi olurdu? Nereye giderdi? Sarah da onunla gider miydi? Onları kaybetme düşüncesi almaya niyetlendiğim minik yudum yerine koca bir ağız dolusu şarap içmeme sebep oldu.

"İşinden dolayı Sarah için Londra'dan ayrılmak fazla karmaşık olur," dedim kibarca, raftan kâseleri çıkardım.

Beni izleyerek şarabını yudumluyordu. "Tren diye bir şey var. O Londra'da kalabilir."

Oscar asla Jack hakkında açıkça olumsuz bir yorumda bulunmamıştı, şimdi de kendine hâkim olduğunu seziyordum. Trenler olduğunun farkındaydım elbette, farklı şehirlerde yaşarlarsa birbirlerini görmek için gidip gelebilirlerdi. Sadece bunu yapmalarını istemiyordum.

"Sadece bir düşünce," dedim, ikisinin de hiç düşünmeyeceği bir düşünce olmasını umuyordum. Bencilce miydi? Jack'in ona buradaki olumsuz çağrışımları düşündürmeyecek bir yerde hayatına yeniden başlamasındaki yararı görebiliyordum. Burada ona kazayı, aniden bitiveren kariyerini anımsatan şeyler vardı. Şu günlerde ben de o olumsuzluklardan biriymişim gibi hissediyordum. Arkadaşlığımız kırılgandı, yangında hasar görmüş gibiydi; geriye dönüp bakınca hiç düşündüğüm kadar samimi olduk mu, karar veremiyordum. Gerçek gibi görünüyordu, fakat ikimiz de Sarah'yı sevdiğimiz için inşa edilen bir şeydi. Oscar dilini

tuttu, bu akşam aramıza normalden farklı bir atmosfer hâkimdi. Havada bir ağırlık vardı, fırtına öncesi gibiydi.

"Günün nasıldı?" diye sordum gülümseyerek, en azından dışarıdan gülümsedim.

"Gürültülü," diye iç geçirdi. "Baskılı. Peter hâlâ yok, o yüzden kendi işimle birlikte onun işinin de çoğunu yapıyorum."

Bazen bankacılık Oscar'ın gerçek mesleği mi diye merak ediyordum. Bu işte onun doğasında olmayan rekabetçi bir ortam vardı, gerçi belki de sabahları kırmızı pantolon askısını omuzlarına geçirdiği anda bukalemun gibi karakterini değiştirme yeteneğini hafife alıyordum. Gerçek Oscar kimdi? Üstsüz Tayland âşığım mı, yoksa kolalı şehir gömleği mi? Eğer bana bir yıl önce sormuş olsaydınız tereddüt etmeden ilkini söylerdim ama şimdi o kadar emin değildim. Baskılara rağmen yaptığı işten keyif aldığına hiç şüphe yoktu. Erkenden başlıyor ve geç saate kadar kalıyordu, anlaşma bağladığı gecelerde acayip mutlu oluyordu. Beş ya da on yıl içinde bu durum için ne diyecektim acaba? Şirket dünyası tarafından emilip çiğnendiği için artık Robinson Crusoe'mu göremeyecek miydim? Öyle olmamasını umuyordum, kendimden çok onun için.

"Niçin gidip duşa girmiyorsun?" Yahninin kapağını açtım ve biraz daha şarap ekledikten sonra birkaç dakika daha kalsın diye fırına attım. "Bu biraz daha bekleyebilir."

Akşamın sonunda, yatakta Oscar'a katılmadan önce evde dolandım ve ışıkları kapadım. Koridorda oyalandım, parmağım şakayıkları krem gibi bir ışıkla yıkayan masa lambasının düğmesi üstündeydi. Çiçekler nefes kesiciydi ama şimdiden bir yaprağı düşmüş ve ahşap zemine konmuştu. Çiçeklerin olayı buydu, değil mi? Cafcaflı, müsrifçe ve dikkat isteyen şeylerdi, dünyadaki en zarif şey olduğunu düşünürdünüz, fakat kısacık bir zamanın ardından o ka-

dar da sevimli olmazlardı. Solar ve sularını kahverengiye dönüştürürlerdi, kısa süre sonra da artık onları elinizde tutamazdınız.

Yatak odasına gidip örtünün altına çırılçıplak girdim ve Oscar'ın açık kollarının arasına kayarak dudaklarımı göğsüne bastırdım.

2013

Yeni Yıl Kararları

Geçtiğimiz birkaç yılda kararlarıma hep yayıncılık dünyasındaki ilk işim için bir dilek dileyerek başlamıştım.

Resmi olarak, bu yıl onu eklememe gerek yoktu, gerçi gizliden gizliye genç kızlara oğlanlar ve saçlarını nasıl Katniss Everdeen'inki gibi örecekleri hakkında cevap vermekten daha zorlayıcı bir şeye geçiş yapma arzusu duyuyordum. Keyif almadığımdan değil ama okur kitlemiz kısmen sadeydi ve orada nasıl ilerleyeceğimi bilmiyordum. Ayrıca ben Justin Bieber'dan hoşlanmıyordu bile.

Teknik olarak, yaşamak için başka bir yer bulmayı karar olarak yazmalıydım çünkü artık altı aydır Oscar'la yaşıyordum ve sözüm ona bu, geçici bir düzen olacaktı. Fakat başka bir yerde yaşamayı ve o da gitmemi istemiyor, o yüzden gitmeyeceğim. İlişkimizdeki birkaç geleneksel safhayı atlayarak geçiyor gibiydik fakat Tayland'da benimle konuştuğu ilk andan beri böyleydik. Aşkta neyin doğru neyin yanlış olduğunu söylemek kime düşerdi ki? Bu hesaplı bir romantizm değil, gerçek hayattı. Evet, bazen hayranlığını boğucu buluyordum; kalbi konusunda içi dışı birdi ve o kalbin üzerine adım kazınmıştı. Hâlâ haftada bir kere onunla evlenmemi istiyor ve yüzde doksan şaka yaptığını biliyor olsam da, onu şoke edip evet dersem kilisede yer ayırtacağını biliyordum. Armağanlar veren, düşünceli bir âşıktı ve sakince ilerleyen bir gemi gibiydi.

O yüzden yeni yıl kararımın ne olduğunu gerçekten bilmiyordum. Sanırım sadece gemiden denize düşmemeye çalışacaktım.

8 Şubat

Laurie

"Tarifte içine rom şişesinin hepsini koyun dediğinden emin misin?" Sarah'nın bana tatmam için verdiği punç fincanına içtiğimi geri püskürttüm. "Sanırım damağımı sıyırdı."

Sinsi bir kahkaha attı. "Birazcık katkıda bulunmuş olabilirim."

"Şey, en azından pek iyi bir parti olmazsa herkes fark edemeyecek kadar sarhoş olmuş olacak," dedim daireye bakınarak. Bu haftanın çoğunda Oscar iş için Brüksel'deydi, bu da akşamlarımı ona hazırlayacağım sürpriz doğum günü partisini kusursuzlaştırmaya çalışarak geçirmem için bana boş zaman sağlamıştı. Yarın yirmi dokuzuna giriyordu. Annesine ait pahalı ya da kırılacak gibi görünen her şeyi dikkatlice toplamış, Delia'ya yaraşır kanepeleri pişirip dondurucuya atmıştım ve bu öğleden sonrayı Sarah'yla birlikte alanımızı genişletmek için mobilyaları yeniden düzenleyerek geçirmiştik. Bahçe katında yaşadığımız için şanslıydık, eğer içerisi çok dolarsa insanları bahçeye de alabilirdik. Öyle olmamasını umuyordum gerçi, dışarısı buz gibiydi ve hava durumunda kar yağma olasılığından bahsediliyordu.

Tuvalete doğru giderken omzunun üzerinden, "Harika olacak," dedi. "Sonuçta şehirdeki en havalı DJ'i kafaladın." Kinayeli mi konuşuyordu tam olarak söyleyemiyordum.

Jack'in evindeki o korkunç cumartesi sabahının üzerinden üç ay geçmişti ve Tanrı'ya şükürler olsun ki en sonunda

kendini toparlıyor gibiydi, hem de erkek arkadaşımın doğum günü partisinde DJ'lik yapmayı kabul edecek kadar. Bundan da önemlisi, eski radyo kanalı onu geri almıştı, gerçi önceki sahip olduğu yerden daha az prestijli bir yer vermişlerdi ve Sarah, onun şimdiden daha iyi bir iş bakındığından bahsetmişti. Noel'den beri onu bir ya da iki defa görmüştüm, o da asla yalnız olmamıştı. O zamandan sonra ilk yalnız kalışımız ocak ayındaydı, son derece garipti, bana gönderdiği güzel çiçeklere rağmen onu gerçekten bağışlayamamıştım. Fakat Sarah tuvalete gittiğinde, Jack elimi tutup özür dilemiş, neredeyse yalvarmıştı ve bana kırık dökük, yoğun bir şekilde bakışı kalbimin burkulmasına sebep olmuştu. Dediğinde ciddi olduğunu biliyordum. Beni incitmişti ama kendini daha çok incitmişti.

En sonunda sakalını kestiğini ve yeşil–altın sarısı gözlerine parıltının geri döndüğünü bildirmekten mutluluk duyuyordum. Ne kadar rahatladığımı anlatamıyordum; bir ara, kendini kıyıdan kurtaracak gücü bulacağından emin değildim.

Sarah tuvalete giderken telefonunu mutfak tezgâhının üzerine bırakmıştı, ötünce alışkanlıktan baktım. Mesaj Luke'tandı.

Bu akşam boşta değilsindir herhalde? Son dakikada planım bozuldu, tek tabanca kaldım. Kurtar beni, Sazzle!

Birkaç saniye mesaja baktım, zihnim dönüp duruyordu, sonra uzaklaşıp buzdolabının içine bakmaya gittim. Sarah'nın burnumu soktuğumu düşünmesini istemiyordum. Sadece masumane bir mesajdı, arkadaşçaydı, flörtöz değildi. Luke'la bir kere karşılaşmıştım, Sarah'nın çalıştığı yerin yakınındaki bir kafede onlara rastlamıştım ve Luke, Sarah'nın tipi değildi. İri yarı, kaslı ve dağınık, sörfçü saçla-

rı vardı. Fakat Sazzle? Sarah bana konuştuklarını ve onunla konuşmanın çok kolay olduğunu söylemişti elbette. Bundan daha fazlası var mıydı? Mutfağa gelip telefonunu almasını göz ucuyla izledim, sonra yumuşakça kahkaha attı ve cevap yazmadan arka cebine attı. Bu beni şaşırttı ama öte yandan, ben de her gün aldığım mesajları ona anlatmıyordum. Ona hiç anlatmadığım diğer şeylerden bahsetmiyordum bile.

"Delancey Caddesi'ndeki partilerimizden çok uzaktayız değil mi?" dedi. Gösterişli, ışık saçan mutfağa hayranlıkla bakarken ikimize de birer bardak şarap doldurdu. "Değiştin Lu."

Kinayesine güldüm. "İkimiz de değiştik."

"Geçen hafta kiminle içki içtim biliyor musun?" Gözlerini bana doğru çevirdi, bir iş peşindeydi. "Amanda Holden."

"Hayır!" Sanki beni bıçaklamış gibi karnımı kavradım. "Biliyordum!"

Parmak uçlarıyla omuzlarını silkeledi ve kaşlarını havaya kaldırdı, sonra pes edip kahkaha atmaya başladı. "Aynı bardaydık ama."

Gözlerimi devirdim. "Bir gün olacak." Lafımda ciddiydim de. Yeni yılda öğle vakti haber bülteni ekibine kadrolu olarak atanmıştı, yavaş yavaş insanların görünce tanıdıkları ama nerede gördüklerini hatırlayamadıkları birine dönüşüyordu. Birkaç yıl sonra benimle kahve içmek için buluşurken beysbol şapkası ve koyu camlı gözlükler takması gerekecekti.

"Oscar'a doğum günü hediyesi olarak ne aldın?"

Bir heyecan kıvılcımı hissettim. Oscar'ın, hediyesini görmesi için sabırsızlanıyordum. "Sana göstereyim," dedim. "Gelsene." Onu koridordan yatak odamıza doğru yönlendirdim ve kapıyı açtım. "İşte. Ne düşünüyorsun?" Geniş bir kanvas tablo yatağımızın tepesindeki duvarda gururla asılı duruyordu. "İşteki kızlardan biri, Carly, ona verdiğim fotoğrafı kullanarak resmetti."

"Vay canına." Sarah'nın yumuşak sesle belirttiği hayreti, Carly'nin Tayland'daki kumsaldaki şafağın renklerinden ve küçük kulübemizin boyutlarından daha fazlasını yakalamayı başarmasından benim kadar etkilendiğini gösteriyordu. Tablo canlılık ve dinginlikle titreşiyordu. Resme baktığımda neredeyse dalgaların nazikçe çarpışını duyabiliyor, ön basamakta oturup güneşin doğuşunu izlerken güçlü ama tatlı olan kahvenin kokusunu alabiliyordum. İlk gördüğümde ağlamıştım.

Gözlerimi resimden ayırmak istemeyerek, "Biliyorum," dedim. "Neden dergide çalıştığını ancak Tanrı bilir. İnsanlar ne kadar iyi olduğunu bilse sokakta sıra olurlardı."

"Keşke böyle bir yeteneğim olsaydı," diye iç geçirdi.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedim. Onu yatak odasından çıkarıp kapıyı kapadım. "Sen televizyona çıkınca gözlerime siper çekmem gerekiyor."

"Hadi be oradan," dedi ama sözlerimle gururunun okşandığını sesinden duyabiliyordum. Sarah her zaman zekiliğin ve özgüvensizliğin komik bir karışımı olmuştu, bir saniye önce aşırı heyecanlı bir gösteri atı gibi etrafta gezinirken, sonraki saniye son haberinde ettiği yanlış bir kelime yüzünden keder içinde olurdu.

"Oscar eve kaçta geliyor?"

Saate baktım, her şeyi ve herkesi yerine koymam için ne kadar zamanım olacağını hesapladım. "Uçağı altıdan sonra iniyor," dedim. "Yani yedi buçuk gibi? Emin olmak için herkesten yedide burada olmasını istedim."

Yüzünü buruşturdu. "Umarım Jack hatırlar."

"Bu defa," diye eklemedi. Fakat ikimizin de aklına birkaç ay önceki o gece gelmişti, bu akşamın doğru sebeplerden ötürü hatırlanabilir olması için sessizce dua ettim.

Jack

Sarah'nın geç kalmamı beklediğinden emindim. Durmadan özür dilememe rağmen artık onu kazanamıyor gibiydim. İş bulmam için hiç durmadan konuşmuştu ve bir iş bulmuştum ama şimdi de hep işte olduğumu söylüyordu. Oscar partisine geldiğinde büyük sürpriz için ben orada olmuşum ya da olmamışım çok önemli değildi. Artık kim yapıyordu ki böyle şeyleri? Sürpriz partilerin Amerikan komedi dizilerinin ilgi alanı olduğunu sanıyordum. Sarah *Spotify* şarkı listesini bensiz de sorunsuzca halletmeyi başarabilirdi, Oscar'ın, "Sen gelene kadar partinin tadı yoktu," diyeceği kişiler listesinde olmadığımdan epey emindim. Sorun değil. O da benimkinde yoktu.

Fakat tüm bunlara rağmen, bir sebepten tam vaktinde buradaydım. Köşeyi dönüp sokağa girdiğimde yaşadıkları zarif evi gördüm. Nefesim soğuk havada buharlaşıyordu, fakat yine de içeri girip salak arkadaşlarından biriymişim gibi davranmak zorunda kalmadan önce ayaklarımı sürümeye devam ettim. Laurie'yle ikisinin şu günlerde yapışık ikizler gibi oldukları düşünülürse, sanırım *onların* salak arkadaşları demem gerekirdi. Bazen Laurie, Billy'yle takılıyor olsa daha iyi olurdu diye düşünüyordum. En azından Billy güldürüyordu, olmadığı biri gibi davranmıyordu. Arada sırada Sarah ve Laurie bizi cehennem gibi bir çifte randevuya sürüklüyordu, onlar kardeş gibi kıkırdarken biz de birbirinden pek de hoşlanmayan komşular gibi medeni sohbetler ediyorduk. Komşu olabileceğimizi de sanmıyordum tabii, çünkü o otuz bircilerin mekânında yaşarken ben Stockwell'de yaşıyordum. Hangi dünyada yaşıyor olursak olalım arkadaş olacak kadar benzer değildik. Tek ortak noktamız Laurie'ydi ve o da gün geçtikçe ona daha çok benziyordu.

Şimdi evin dışındaydım. Doğruca geçip gitmeyi düşünüyordum ama Laurie açık kapının önünde tanımadığım

birini karşılıyordu ve beni fark edip elini hafifçe kaldırdı. Misafiri içeri girene kadar yolda oyalandım, sonra sırıtmaya çalıştım.

"Lu."

"Jack. Yetiştin."

Saatine bakmamak için kahramanca direndi ve ben de köprücük kemiklerinin arasında duran denizyıldızlı kolyeye bakmamaya çalışıp başarısız oldum. Parmaklarını kolyenin etrafına sardı, sanki yine *Hulk* gibi öfkelenip boynundan koparmamdan korkuyordu.

"İyi görünüyorsun," dedim.

Başını eğip elbisesine sanki onu önceden görmemiş gibi baktı. Onun klasik tarzında değildi, siyah ve vintage görünüşlüydü, mavi şeritleri ve dizlerine değen eteği vardı. Bu beni Barnes Common'a geri götürdü, güneş ışıkları altında içki içip dönme dolaba bindiğimiz zamana.

"Teşekkürler," dedi. Dudaklarında tereddütlü bir gülümsemeyle yanağıma bir öpücük kondurdu. "İçeri gelsene. Sarah mutfakta." Beni kapılarından içeri alıp karo zeminli lobiden geçirdi. "Romlu punç yaptı."

"İçine fazla rom koydu değil mi?"

Omzunun üzerinden bakarak attığı kahkaha beni sarstı, uzun zamandır söylediğim bir şeye ilk defa samimiyetle gülüyordu. "Elbette."

Çoğunluğunu tanımadığım insanların yanından geçtik, Oscar'ın fazla süslü, adını unuttuğum abisi ile günün tüm öğünlerinde limon yemiş gibi görünen eşi de bunlara dâhildi. Sarah ile buradan pek de uzakta olmayan bir barda tanışmıştık onlarla. Oscar tam da kendinden beklendiği gibi Noel'de toplanmak için bir oda kiralamıştı, çünkü geniş bir odaya çok az insan koymak varken ne diye barda ayak takımına katılacaktı ki?

Yanından geçerken Oscar'ın abisi elimi sıktı. "İyi göründüğünü görmek güzel ahbap," dedi ve hakkını yememem

gerekiyordu ki o kadar da sıkıcı değildi. Aynı şeyi eşi için söyleyemezdim. Kalem gibi ince gülümsemesi yüzünü gerçekten acıtıyormuş gibi görünüyor ve kısık gözleri bana yoluma devam etmemi söylüyordu. Pekâlâ. Zaten onunla konuşmaya niyetim yoktu, kinoa hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve bıldırcın yumurtası pişirmekten de anlamazdım.

"Jack, buradayım."

Sarah. Kurtarıcım. Belki yanımızda insanlar olduğu için bana iyi davranırdı. Laurie elini koluma koyarak izin isteyince ben de mutfağın güvenli sularına doğru yöneldim. Sarah daha önce görmediğim bir elbisenin içinde her zamanki gibi çarpıcı görünüyordu; sarıydı, dardı ve saçlarıyla tezat oluşturuyordu.

"Müziğe ne oldu?" dedim. Buzdolabından bira çıkarıp bana verirken başımı eğip dinledim. Bu kesinlikle benim titizlikle düzenlediğim çalma listesi değildi.

"Oscar'ın arkadaşlarından biri telefonuma el koydu." Oscar benzeri biri tip içeri girince Sarah yüzünü buruşturdu. "Bu işte."

"Erkek arkadaşın yine mesaj atıyor," diyerek Sarah'nın telefonunu uzattı.

Erkek arkadaş mı? Uzanıp araya girdim. "Sağ ol dostum. Burada müziği ben düzenleyeceğim."

Çakma Oscar, Sarah'ya bir bakış attı, Sarah onun boş bardağını alıp kepçeyle punç doldurdu. "Artık yetki onda," derken başıyla beni işaret etti, gülümseyerek iğneli sözünü yumuşattı.

Adamın elini sıktım çünkü aramızda gevşekçe sallanıyordu. Fakat arkasındaki Sarah, panik olmuş gibi görünüyordu.

Yalnız kaldığımızda telefonunu geri verirken, "Erkek arkadaş mı?" dedim sessizce. Ekran bir mesajla parladı. Luke'tandı.

"Bu akşam seni görebilmeyi dilediğini bilmeni istiyor."

Gözleri gözlerimle buluştu ve cevap vermek için ağzını

açtığı sırada Laurie ellerini çarpıp herkese seslendi. Belli ki Oscar taksiden çıkarken görülmüştü.

"Biz..." Sarah özür dilercesine mutfak kapısına doğru baktı.

Birisi kapının ağzından uzanıp ışığı kapadı, mutfağı karanlığa boğdu ve Sarah kapıdan çıkıp gitti. Ben olduğum yerde kalıp az önce olanları sindirmeye çalıştım.

Laurie

"Sürpriz!"

Oscar ön kapıdan göründüğü anda ışıkları açıp hepimiz el sallayıp alkışladık. Salonundaki beklenmedik insan topluluğuna bakınırken yüz ifadesi endişeden şoka, sonra da inanamamazlığa dönüştü. Herkes doğum gününü kutlamak için etrafına toplandı ama ben geride kalıp izledim, arkadaşlarına sarılmaya ve onların kız arkadaşlarının yanaklarına öpücük kondurmaya başladığında gülümsedim. Bugünlerde sürpriz partileri sürpriz olarak tutmak büyük başarıydı, cep telefonları ve e-postalar her an ayağınıza çelme takmaya hazırdı. Geçtiğimiz birkaç haftada yasak aşk yaşadığımdan şüphelenmekte acayip haklıydı, ne zaman mesaj gelecek olsa ürkekçe davranıyor ve hemen telefonumu kavrıyordum. Beni sorgulamayı düşünmediği için bana güvenen doğasına minnettardım ve bu sürprizi yapmama izin verdiği için bu akşamdan memnundum. Bana karşı çok iyiydi, hiçbir şeyi esirgemeksizin cömert davranıyordu ve düşünceliydi. Pahalı hediyelerini geri ödeyemezdim ama doğum günü hafta sonunu havalı bir şekilde başlatmaya yardım etmeleri için sevdiği insanları bir araya getirmenin onu ne kadar önemsediğimi göstermesini umuyordum.

En sonunda kalabalığın arasından sıyrılmayı başardığında, "Bu senin işin mi?" dedi gülerek.

"Olabilir," derken sırıttım ve onu öpmek için parmak uçlarımda yükseldim. "Seni şaşırttık mı?"

Başını sallayıp kalabalık oturma odamıza bakındı. "Kesinlikle şaşırttın."

Sarah ağzına kadar dolu iki bardakla yanımızda belirip, "Punç?" dedi. Oscar yanağına bir öpücük kondurup elindeki bardaklardan birini aldı.

Oscar bardaktakini koklarken, "Sanırım bunu sen yaptın?" dedi.

"Benden sana özel bir hediye."

Sarah ona içmesini işaret etti ve dediğini yapması takdire şayandı, gözleri genişçe açıldı ve başını salladı.

"Bu, şey, kesinlikle punç tadında," dedi keyifle. Ben de kendiminkinden bir yudum aldım ve bundan iki bardaktan fazla içen biri buradan yürüyerek nasıl çıkabilecek diye merak etmeden edemedim.

"Gidip şunu çıkarmalıyım. Aranızda kendimi ukalanın teki gibi hissediyorum." Başını eğip takım elbisesine baktı. Elini tuttum, üstünü değiştirmek isteyeceği gerçeğini hiç düşünmemiştim. Yatak odasına girdiği anda yeni tabloyu görecekti.

Paniklemiş hissederek, "Seninle geleceğim," derken Sarah'yla göz göze geldik.

Oscar şaşırarak bana baktı. "Terbiyesiz." Belimi sıktı. "Ama muhtemelen burada kalmalısın, ev sahibi herkesi memnun etmeli falan ya."

Sarah hemen yardıma girişti, her zamanki gibi uyanıktı. "Siz ikiniz beş dakikalığına ortadan kaybolun, kimse fark etmez. Eğer nerede olduğunuzu soran olursa punçla ilgili bir şey uydururum."

Oscar'a başka bir şey söylemesi için zaman vermedim, sadece odanın kenarından onu çekerek koridora çıkardım. Kapıyı açmadan önce fısıldadım, "Gözlerini kapa." Kahramanca dediğimi yaptı, şehvetli bir sürpriz falan bekliyor-

du büyük ihtimalle. Elinden çekerek onu yatak odasında yönlendirdim. "Kapalı tut," diye uyararak kapıyı kapadım ve etrafından dolandım. Gözlerini açtığını yüzünü görebilecektim. "Tamam, şimdi açabilirsin."

Gözlerini kırpıştırıp önce bana baktı, herhalde hâlâ tamamen giyinik olduğum için şoke oldu. Tanrım, hayal kırıklığına uğramamasını umuyordum. Ellerimi ağır eteğime sürttüm. Bu elbiseye ilk görüşte âşık olmuştum, bana kendimi Audrey Hepburn gibi hissettirmişti.

"Ben değil," dedim. Kravatını çıkarmaya başladığında başımla tabloyu işaret ettim. "O."

Yatağın ayakucunda durmak için döndü ve gözleri göz önünde duran canlı manzaraya odaklandı. Dünyanın diğer ucuna bir pencereden bakmak gibiydi ve birkaç saniyeliğine birlikte, el ele tutuşarak ona baktık. Parmaklarımı sıktı ve sonra yakından inceleyebilmek için yatağın üzerine çıktı.

"Kim yaptı bunu?" diye sordu.

"Bir arkadaşım." Yanına diz çöktüm. "Beğendin mi?"

Bana hemen cevap vermedi, sadece tabloya baktı, sona parmak uçlarını yağlı boyanın üzerinde gezdirdi.

"Hadi geri dönelim," diye fısıldadı.

Özlemle, "Tamam," diyerek gülümsedim. "Yarın bu saatlerde orada olabiliriz."

Elimi düğmeleri açılmış gömleğinin içine kaydırıp kalbinin üzerine koydum. "Beni çok mutlu ediyorsun Oscar," dedim ona. Kolunu omzuma dolayıp saçımı öptü.

"Ben ciddiyim," dedi. "Bu bana verebileceğin en iyi ikinci hediye olur."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Birincisi ne?" Belki de seksi iç çamaşırını tercih etmeliydim.

Nefesini verdi ve birdenbire kendimi endişeli hissettim, çünkü gözleri yoğundu ve yanımda dizlerinin üzerindeyken dönüp bana baktı.

"Sana daha önce yüz defa sorduğumu biliyorum Laurie

ama bu defa şaka yapmıyorum, gülmüyorum veya takılmıyorum." Ellerimi tutarken kara gözleri nemliydi. "Seni oraya geri götürmek istiyorum. Fakat bu defa karım olarak yanımda olmanı istiyorum. Daha fazla beklemek istemiyorum. Seni seviyorum ve sonsuza kadar benimle olmanı istiyorum. Benimle evlenir misin?"

"Oscar..." Başım dönüyordu. Elimin üstünü öptü ve sonra bana korkuyla baktı.

"Evet de, Laurie. Lütfen evet de."

Ona baktım. Dizlerinin üzerinde önümde duruyordu, söyleyeceğim şeyi biliyordum. Oscar Ogilvy–Black, müstakbel kocam.

"Evet. Evet diyorum!"

Jack

"Neden Luke'un senin 'erkek arkadaşın' olduğunu düşündü?" Erkek arkadaşın derken havada salakça tırnak işareti yaptım, sırtım buzdolabına dayalıydı.

Sarah omuzlarını silkti. "Bilmem. Sadece bir yanlış anlaşılmaydı Jack. Unut gitsin."

Bakışlarımı kaçırarak başımı salladım. "Belki öyleydi. Fakat gerçekle yüzleşelim Sarah, sen ve Avustralyalı kurtarıcım son zamanlarda epey samimi oldunuz, değil mi?"

Sarah iç çekip yere baktı. "Şimdi olmaz, olur mu?"

"Şimdi olmaz mı?" Sözlerini tekrarlarken hafifçe güldüm. "*Ne* şimdi olmaz, Sarah? Oscar'ın partisinde tartışmayalım mı, yoksa ben bilinçsizken telefonumu almış olan herifin biriyle çok fazla zaman geçirdiğin gerçeği hakkında mı konuşmayalım?"

Bunun beni bu kadar nankör gösterdiğinden ya da muhtemelen Sarah'ya kendini bu kadar rahatsız hissettirdiğinden gurur duymuyordum.

"Geçirmiyorum." Çenesini kaldırdı, fakat gözleri tamamen dürüst olmadığını söylüyordu, ne bana ne de kendine karşı. "Tepeden bakmayı bırak olur mu?" dedi. "Luke'la ya da başka biriyle hiçbir şey yapmadım, sen de bunu çok iyi biliyorsun. Bunu sana yapmam. Fakat Jack..." Gözleri birdenbire, beklenmedik şekilde yaşlarla doldu. "Burası böyle bir sohbetin ne yeri ne de zamanı. Bu çok önemli."

"Tabii," dedim ama peşini bırakmaya hazır değildim çünkü o mesaj kulağa masum gelmiyordu. "Cevap vermen için yanından ayrılmamı ister misin?"

Peşini bırakmam gerektiğini biliyordum, fakat gerçeğin etrafında o kadar uzun zamandır sessizce dolanıp duruyorduk ki, nedendir bilinmez, bu akşam en sonunda ayaklarımıza dolanan o an olmuş gibiydi. Bu sadece mesajla ilgili değildi, her şeyle ilgiliydi.

"Biliyor musun Jack? Ona cevap vereceğim. Ona cevap vereceğim çünkü senin aksine o bana gerçekten mesaj atmak için vakit ayırıyor."

"Sana mesaj atıyorum," dedim, ancak kaygan zeminde olduğumu biliyordum.

"Eğer düzüşmek istiyorsan ya da iş yerinde bir şeyi unuttuysan kırk yılda bir atıyorsun," dedi.

"Ne bekliyorsun, aşk notları mı?"

Kulağa pisliğin teki gibi geldiğimi biliyordum ama şu anda vaktim olmadığının farkındaydı elbette. Kendisinin de eksik kalır yanı yoktu.

"Pekâlâ. Dürüst olmamı istiyorsun, dürüst olacağım. Bunu düşündüm, Luke'u yani, o şekilde. Beni güldürüyor ve beni dinliyor. Beni fark ediyor, Jack. Sen etmiyorsun, uzun zamandır farkıma varmadın. Sadece kendinin farkındasın."

Luke ilişkimizin kemiklerini toplamayı bekleyen bir sırtlan, demek istedim.

"Senin farkındayım." Aniden nefesim kesildi çünkü bir partideki yabancı birinin ettiği umursamaz bir yorum bizi

bir arada tutan son iplik parçasını tutuşturmuştu. "Buraya kadarmış» düşüncesi yavaşça, tehditkâr bir şekilde botlarımın topuğundan yukarı çıkmaya başladı, bacaklarımdan çıkıp bedenime girdi, uzanıp ona sarılmam gerektiğini bilirken olduğum yerde donakalmama sebep oldu. Bir süredir bu "an" yaklaşmaktaydı, oturup film izlerken koltukta yanımızda duruyordu, akşam yemeğine çıktığımızda yanımızdaki masadaki boş sandalyedeydi, uyuduğumuzda yatak odasının köşesinde duruyordu.

"Dinlemek için gerçekten orada *olman* gerekiyor," dedi. "Sen uzun zamandır yanımda değilsin, Jack. Ne kazadan önce ne de kazadan sonra."

Oscar'ın gösterişli mutfağında gözlerimizi birbirimize dikip baktık, sonrasında olacaklardan korkuyordum ve o anda Oscar'ın abisi boş punç bardağıyla içeri girip Sarah'ya yöneldi.

Her zamanki gibi Sarah tüm profesyonelliğiyle gülümsedi ve kepçeye uzanırken ona şen şakrak bir şeyler söyledi. Ben de kendimin duraklama tuşuna bastım, onu iş üstündeyken izledim ve sonra biraz hava almak için kendimi bahçeye attım.

"Kabansız dışarıda durmamalısın."

On dakika sonra Sarah bahçedeki bankta yanıma oturdu ve bana bir bira uzattı. Haklıydı. Bu akşam hava daha soğuktu ve bu soğuğun yarın omzumda etkisini hissedeceğimi biliyordum, fakat şu anda dairenin içindeki sıcaklıktan ve zorlama neşesindense bunu tercih ederdim.

"Oradaki konuşmamızın hepsini unutabiliriz," dedi. Kırmızı şarabını yudumlarken dizi benimkine değiyordu. İşte benim kızım. Herkesin eline punç dayıyor olabilirdi ama kendisi iyi malı götürüyordu. Tanıdığım en tarz sahibi kadınlardan biriydi; en ama en iyisiydi.

"Fakat senin de istediğin bu mu, Sar?" diye sordum ona. İçimdeki bir şey buna engel olamadı. Ona sormak is-

temiyordum ama sormak zorundaydım. "Rol yapmak mı istiyorsun?"

Bir müddet sessiz kaldı, şarap kadehine bakıyordu. Sözlerimle gözlerini yumdu, onu profilden inceledim. Benim için öyle kıymetli, öyle tanıdıktı ki. Kirpiklerinde yaşlar parıldadı.

"Sarah, söylemekte sorun yok," dedim. Artık naziktim çünkü bu ikimizi de incitecekti. Kendinizi uçurumdan aşağı atıp da yara almadan kalkıp gidemezdiniz.

"Nasıl olacak da sorun olmayacak?" dedi. Sesi on iki yaşındaki birininki gibi geliyordu. Biramı yere bıraktım ve dönüp ona baktım.

"Çünkü sen sensin." Saçı yüzüne döküldü, geriye doğru çekip kulağının arkasına sıkıştırdım. "Fevkalade, güzel olan sen."

Yüzünden yaşlar aktı. "Sen de sensin. İnatçı, muhteşem sen."

Uzun zamandır kendimi iyi bir adam gibi hissetmiyordum, aylardır Sarah için yaptığım en düzgün şey bu olabilirdi. Sadece bu kadar çok acıtmamasını diliyordum.

"İyiydik ama, değil mi?" Elime uzandı, soğuk parmakları parmaklarıma dolandı.

Artık onu görebiliyordum, ben onu öğle yemeğine çıkarmayı kabul edene kadar asansördeki dur butonunun yanına yaslanışını.

"Gerçekten iyiydik, Sar. Bir süreliğine kusursuza yakındık."

"Bazı insanlar için yeterince yakındık," dedi, "bir sürü insan için. Dünya, kusursuza yakın ilişkiler yaşayan çiftlerle dolu." Tereddütlüydü, yüzümü araştırıyordu. Bunu anlıyordum. Ben de tereddütlüydüm. Hayatımın onsuz nasıl olacağını hayal edemiyordum. Kim olacağımı.

"Senin için yeterli miydi?" diye sordum ve yemin ederim eğer evet derse onu eve götürecektim, yatağa atacaktım ve benim için de yeterli olmasına izin verecektim.

Bana cevap veremedi. Ne söyleyeceğini bilmediğinden değildi, söyleyeceği şeyi söylediğinde geri alamayacağı içindi.

Bana yaslanıp başını omzuma dayadı. "Hep birbirimizi sonsuza kadar seveceğimizi düşündüm, Jack."

"Seveceğiz," dedim ona ve onun da başıyla onayladığını hissettim.

"Veda etmek istemiyorum," diye fısıldadı.

"Şimdi onu yapmayalım," dedim. "Biraz daha benimle burada otur." Ona son defa sarıldım. "Seninle her zaman gurur duyacağım, Sar. Seni haberlerde göreceğim ve *işte orada*, diye düşüneceğim, *hayatımı değiştiren baş döndürücü kız*." Benim de ağladığımı söylemekten pek de gurur duymuyordum.

"Ben de senin radyoda konuştuğunu duyacağım ve *işte yine orada*, diye düşüneceğim, *hayatımı değiştiren harikulade adam*," dedi.

"Gördün mü?" Başparmağımla gözlerini sildim. "Denesek bile birbirimizden ayrılamayız. Hep hayatında arka planda olacağım ve sen de hep benimkinde olacaksın. O kadar uzun zamandır arkadaşız ki şimdi bırakamayız."

Orada biraz daha oturup birbirimize sokulduk, gece göğünden ilk kar tanelerinin dönerek inmesini izledik. Geri verecek yüzük yoktu, uğruna boğuşacağımız eşyalar yoktu, rüzgârlı otoparklarda birbirimize devredeceğimiz çocuklar da yoktu. Sadece yollarını ayıran iki insan vardı.

Birimizin yapması gerekiyordu, kalkıp giden kişi olması gerekiyordu ve o kişinin ben olmam gerektiğini biliyordum. Sarah çok uzun süre boyunca güçlü olan kişi olmuştu, onu burada Laurie'nin koruması altında bırakıp gitmek zorundaydım. Bir saniyeliğine onu kendime doğru çekip sarıldım, mutlak imkânsızlığı hissettim. Bedenimin her parçası burada kalmak istiyordu. Sonra saçlarını öpüp kalktım ve uzaklaştım.

16 Şubat

Laurie

"Bize sandviç yaptım."

Parti gecesinin üstünden bir hafta geçmişti. Oscar'ın evlenme teklifinden ve Sarah ile Jack'in ayrılığının üstünden.

Parti çok başarılıydı, elbette Sarah'nın punçının yardımıyla. Fliss bile doğum günü şerefine kadeh kaldırıldığında bir bardak almıştı, yarım saat sonra düzgün topuzunu bozup saçını açmış ve birinde sigara olup olmadığını sormuştu. Gerry, ona bir bardak daha punç getirmek için koştururken neredeyse bacağını kıracaktı. Ailelerimize haber verene kadar kimseye nişanımızı duyurmaya niyetlenmemiştim, fakat yatak odasından çıktığımız anda birisi, "Ne yaptığınızı biliyoruz!" diye bağırmış ve Oscar da içinde tutamamıştı. "Evet. Evlenme teklifi ediyordum!" diye haykırınca herkes alkışlayıp bizi öpmüştü.

Söylemek istediğim ilk kişi Sarah'ydı elbette. Ağlamıştı, başta bunun mutluluk gözyaşları olduğunu, punçtan kaynakladığını düşünmüştüm. Jack'in partiden erken ayrılmış olması bile alarm zillerini çalmamıştı, muhtemelen kendi mutluluk baloncuğumun içine öyle dalmıştım ki bahçede gerçekleşen yıkıcı olayı fark etmemiştim. Sarah da kahramanca kendisinin de büyük, harap edici bir haberi olduğundan bahsetmemişti. Aslında, Sarah bana hiçbir şey söylemedi. Jack söyledi. Dün Sarah'nın nasıl olduğunu öğrenmek için beni aramıştı. Sarah onun aramalarına cevap

vermemiş ve nedenini sorduğumda anlatmak zorunda kalmıştı. Sarah'nın işten çıkmasını bekleyip onu eve getirdim, şimdi kanepemizde bir battaniyenin altına sokulmuştu.

"Delancey Caddesi Spesiyali," dedim. Yanına oturup battaniyenin altına girerken ona sandviç tabağını uzattım. Oscar nazik bir şekilde hafta sonu için gitmiş, bizi saçma filmler izlememiz, canlandırıcı kırmızı şaraplar içmemiz ve konuşmamız için baş başa bırakmıştı, tabii Sarah da isterse. Dün işten çıktığında bütün hafta boyunca doğru düzgün yemek yememiş gibi görünüyordu. Hayalet Sarah.

"Bunları yemeyeli uzun zaman oldu."

"Yıllar," dedim. Haklıydı. Londra'daki bütün buluşmalarımız gösterişli restoranlarda ya da kokteyl barlarında alelacele görüşmekten ibaretti, birlikte geçirdiğimiz rahat geceleri özlüyordum. "Nasıl yapılacağını unutmadım ama."

Birini açıp içine göz attı. "Mayonezi hatırlamışsın," dedi ufak bir sesle. Keşke birini seçip yeseydi. "Jack bunlardan gerçekten hiç hoşlanmadı. Rokfor peyniri hayranı değil."

Başımı salladım, ne söyleyeceğimden emin değildim çünkü Jack O'Mara'ya olan öfkem az değildi. Sarah'yla olanları bana açıklama konusunda harika bir iş çıkarmamıştı, "iyi" olmanın "yeterli» olmadığını, birbirlerinin sadece yüzde doksanı olduklarını fark ettiklerini. Muhtemelen olmam gerekenden daha sivri dilliydim, yüzde yüzü istemenin gerçekdışı, tehlikeli ve çocukça bir deney olacağını ve bunun da büyük ihtimalle tek kişilik yemeklerle sürdürülen bir ömürle sonuçlanacağını söylemiştim. Sarah, hâlâ bana tam olarak ne olduğunu anlatmamıştı ama kendini hazır hissettiğinde anlatmasını beklemeye çalışıyordum.

"Bize daha çok kalır." Tabağı ondan aldım ama onun da bir tane alması için ona doğru tuttum, sonra ben de aynısını yapıp tabağı kanepede yanıma koydum. Bana, "Ne yaptığını bilmiyorum sanma," dercesine bir bakış attı.

"Yemek yemeyi kesip pörsümeyeceğim," demesine rağmen tek ısırık almadı. "Benim için endişelenmen gerekmiyor."

"Bunun söylediğin en aptalca şeylerden biri olduğunu biliyorsun değil mi?" Sandvicimi yiyip ona da aynısını yapması için başımla işaret verdim. Ergen gibi gözlerini devirdi ama ufak bir ısırık alarak bana itaat etti.

"İşte. Şimdi mutlu musun?"

İç geçirdim ve şarabın hatırına sandviçlerden vazgeçtim. Böyle bir durumda alkol peynirden daha çok işe yarardı.

"Muhtemelen Jack'le konuşmalısın ya da en azından ona bir mesaj atmalısın," dedim, çünkü yarım saattir onun iyi olup olmadığını soran sonsuz mesajlarıyla telefonumun ekranının ışığı yanıp duruyordu. "Benimle birlikte olduğunu söyledim. Senin için endişeli."

"Ona ne diyeceğimi bilmiyorum." Başını geriye atıp kanepeye yaslandı ve yataktaymış gibi battaniyeyi kollarının altına sıkıştırdı. Oscar'ın kanepeleri geriye yatan tarzdaydı ve biz de tamamen arkaya yatırdığımız için, yatakta sayılırdık. "Üç yıldan fazladır birlikteydik ve ona ne söyleyeceğimi hiç bilmiyorum."

"Onunla konuşmak zorunda değilsin. Sadece mesaj at. İyi olduğunu bilmesini sağla." Gerçi henüz bütün hikâyeyi bilmediğimi fark etmiştim, Jack ağlaşmayı hak ediyor olabilirdi.

"Atacağım," dedi. "Daha sonra yaparım." İç çekti, sonra bana Jack'in nasıl göründüğünü sordu.

"Endişeli?" dedim. "Bana pek fazla bir şey anlatmadı, herhalde anlatması gerekenin sen olduğunu düşündü."

"Arada kalmış gibi hissetmeni istemiyorum, Lu. Senin de onu hayatından çıkarman gerekmiyor."

Sözlerindeki ironi gözümden kaçmadı. Ben yıllardır Sarah ve Jack'in arasında sıkışıp kalmıştım.

"Sen onu hayatından çıkaracak mısın?"

Battaniyedeki gevşek bir iplik parçasını çekti. "Sanırım mecburum. En azından bir süreliğine. Biz olmadan nasıl

onunla birlikte olabilirim bilmiyorum, anlıyor musun? Geçtiğimiz on iki ayı öyle ya da böyle bir şey için ona içerleyerek geçirmiş gibiyim ve şimdi hiçbirini yapmak zorunda değilim, ne yapacağımı bilmiyorum."

"On iki ay perişan olmak için uzun bir zaman," dedim. Bütün bir yılı mutsuz geçirdiğini fark etmemiş olmama şaşırmıştım. Yani, Jack'in kazasından önce ikisinin de yoğun ve stresli olduklarını biliyordum, Jack'in bazen pislik olduğunu da biliyordum, fakat bütün çiftler çıkmaza girmez miydi? Kendimi boktan bir arkadaş gibi hissettim, kendi aşk balonumun içinde süzülüyordum belli ki.

"Yanlış giden her şey için kafamda onu suçladım Lu. Birbirimizi gittikçe daha az görmeye başladık, farklı hayatlarımızla birbirimizden gittikçe daha da uzaklaştık ya da birbirimizi farklı hayatlara doğru ittik. Kaza bir uyarı işareti olmalıydı, fakat sadece her şeyi daha da kötüleştirdi. Sonra onun için de onu suçladım, çamurun içinde yuvarlanıp durduğu için, hemen ayağa kalkmadığı için." Çok kederli görünüyordu. "Sanırım kendimi suçlamaktan daha kolaydı. Fakat ben de etrafta fazla bulunmadım. Keşke ona ulaşmak için daha fazla uğraşmış olsaydım."

Jack beni aradığından beri, ben de suçu Jack'in omuzlarına yıkmış olduğumu fark ettim. Ayrılığın Sarah'nın seçimi olduğunu ima eden hiçbir şey söylememişti. Yani bu işlerin asla siyah beyaz olmadığını biliyordum, fakat Jack bende ara isteyenin o olduğu izlenimini uyandırmıştı, şu efsanevi yüzde yüzüne uymadığı için. Tam olarak öyle olmadığını öğrenince hem rahatlamış hem de rahatsız olmuştum.

"Şu anda gerçekten ihtiyaç duyulan şeyin birilerini suçlamak olduğunu sanmıyorum," dedim. "Senin sadece kendine bakman, iyi olduğundan emin olman lazım."

"Onu şimdiden özledim."

Başımı sallayarak yutkundum çünkü onu ben de özlüyordum. Garipti, çünkü şu günlerde onu fazla görmüyor-

dum, fakat hep arka planda bir yerlerde olurdu. Sarah ve Jack. Jack ve Sarah. Kelime dağarcığımın bir parçası haline gelmişti, başlarda zorla, sonra kaçınılmaz olarak. Şimdi sadece Sarah ya da Jack'ti. Artık birlikte olmadıkları için Jack'in uzaklaşması fikri açık bir şekilde nasıl ifade edeceğimi bilmediğim bir şekilde beni daha da üzüyordu.

"Belki bir süre sonra ikiniz de farklı şekilde hissedersiniz? Belki sadece biraz araya ihtiyacınız vardır?" dedim, ebeveynleri boşanan bir çocuk gibi hissediyordum.

Sanki bunun hayal ürünü olduğunu biliyormuş gibi hafifçe gülümsedi. "Gelmeyeceğiz. Daha doğrusu ben gelmeyeceğim." Şarabını çevirdikten sonra biraz içti. "Bunu nereden bildiğimi biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Çünkü bir parçam rahatladı." Rahatlamış görünmüyordu. Onu hiç görmediğim kadar yasta görünüyordu. "Beni yanlış anlama, Jack olmadan hayatımın nasıl yürüyeceğini bile bilmiyorum, fakat içimdeki ufacık bir kısım–" Lafını kesip ellerine baktı. "O ufacık kısım rahatladı. Rahatladı, çünkü Jack'e âşık olmak her zaman, öyle ya da böyle, çok ama çok zor işti."

Ne diyeceğimi bilmiyordum, o yüzden bıraktım o konuşsun.

"Ah, o çok sevimli ve Tanrı biliyor ki yakışıklı da ama geri dönüp ilişkimize baktığımda bir milyon, minicik tavizden ibaret olduğunu görüyorum. Onun ya da benim. O yüzden farklılıklarımız bizi ayıracak kadar büyük değildi. Durmaksızın bir çabadan ibaretti, aşk böyle mi hissettirmeli bilmiyorum, anlıyorsun değil mi? Birbirimiz için çaba sarf etmekten bahsetmiyorum... Gerçekte olduğumuz kişilerden azıcık bile olsa farklı olmak için harcadığımız çabadan bahsediyorum. Seninle Oscar'ı birlikteyken izliyorum ve ikiniz için de öyle doğal görünüyor ki, birbirinize uymak için uğraşmanız gerekmiyor, öylece uyuyorsunuz zaten."

Tam o anda, Jack ve Sarah için hiç geri dönüş olmadığını fark ettim. Hiç fark etmemiştim. Aşkları öyle rahat görünüyordu ki. Sessizce harap olmuştum, çoğunlukla onlar için ama kendim için de. Sanki hayatımın bir parçası kopuyor, uzayda süzülerek uzaklaşıyordu.

"Ne yapabilirim?" diye sordum.

Gözleri yaşlarla doldu. "Bilmiyorum."

Bekledim ve omzumda ağlamasına izin verip saçını okşadım.

"Bi– bir şey yapabilirsin."

"Tabii, ne olursa." Herhangi bir şey yapmak için çaresiz hissediyordum, bu güçsüzlük hissinden nefret ediyordum.

"Onun arkadaşı olmaya devam edeceksin Lu. Lütfen? Yine herkesi dışarıda bırakmasından korkuyorum."

"Elbette," dedim. "Sen benim en iyi arkadaşımsın ama ona da değer veriyorum. Ona göz kulak olacağım. Eğer istediğin buysa."

Kollarımı ona doladım, başını omzuma dayadı. Uykuya daldığında nefes alıp verişinin yavaşladığını duydum. Ben de gözlerimi kapatırken Sarah'yla karşılaştığım ilk günü ve Jack'i gördüğüm ilk ânı hatırladım, geçen yıllar boyunca hayatlarımızın nasıl karmakarışık ve karman çorman bir hal aldığını da. Biz bir üçgendik ama kenarlarımızın uzunluğu değişip duruyordu. Hiçbir şey asla eşit değildi. Belki de birbirimize yaslanmak yerine kendi başımıza ayakta durmayı öğrenme zamanımız gelmişti.

20 Nisan

Laurie

Pimlico'daki gelinlik butiğinin kapısını itmeden önce Sarah'nın kolunu kavrayıp, "Burada benim tarafımı tutmak zorundasın," dedim. "Annem kabarık gelinlikleri isteyip duruyor ve ben basit bir şey istiyorum. Düğün küçük bir kilisede olacak. Mihraba uymayacak bir şey için beni zorlamasına izin verme."

Sarah sırıttı. "Ben de şu kocaman, parlak olanların taraftarı sayılırım. Bence sen kaldırabilirsin."

"Ben ciddiyim Sar. Eğer bana kısa sürede uyabilecek bir şey bulacağını bilse *Gypsy Weddings*'teki* kadını anında çağırır. Onu cesaretlendirme, Tanrı aşkına."

Kahkaha atmayı sürdürerek butiğe girdik ve annemin şimdiden satış danışmanı ile derin bir konuşmaya girmiş bir şekilde buldum. Kadın ellili yaşlarda havalı biriydi, bronz boynunda bir mezura vardı.

"İşte geldi." Biz yaklaşırken annem bana ışık saçarcasına baktı ve kadın Sarah'yı görüp de heyecanlandıktan sonra, gelinin ben olduğumu fark edince birazcık soldu. Burada Sarah gibi uzun ve kıvrımlı birine giydirecekleri bir milyon gelinlik olduğundan emindim, öte yandan benim gibi daha kısa, daha sıradan kızların vücuduna sahip olanlar için, en iyisini bulmak daha maharet işiydi. Danışmanın gözlükleri

* Mükemmel gelinliği bulmaya çalışan kadınları konuk alan bir televizyon şovu. –ç.n.

kestane rengi topuzunun üzerinde dengelenmişti. Kadının uzattığı askılığa paltomu asarken, kadın beni incelemek için gözlüğünü gözüne kaydırdı.

"Demek gelinim *sensin*!" Öyle bir söylemişti ki, sanki evleneceğim kişi oydu, öyle vurgulayarak konuşmuştu. "Ben Gwenda, buralarda peri anne olarak da bilinirim!"

Gülümsemem incecikti, düğünlerle ilgili fark ettiğim tek bir şey varsa, o da bu endüstride çalışan hemen hemen herkesin durmaksızın sahte bir heyecan yaymakta ustalaşmış olduğuydu. Sanki hiçbir şey onları sizin her düğün dileğinizi yerine getirmekten daha çok memnun edemezdi. Anlıyordum. Çünkü ne kadar yağlama olursa o kadar para harcanıyor demekti. Asıl olaysa, düğünle ilgili her şeyin normal şartlarda olduğundan üç kat daha pahalı olmasıydı. Ön kapınızın iki yanına koymak için birkaç defne ağacı mı istiyorsunuz? Tabii. Bu güzelliklerin çifti elli sterlin. Bekleyin, onları düğün resepsiyonu için mi istiyorsunuz? Ah, şey, durum öyleyse durun şu saksıların etrafına kurdele bağlayayım ve sizden iki katı para isteyeyim! Fakat artık numaralarını öğrenmiştim. Son dakikaya kadar düğün bombasını ortaya atmamaya çalışıyordum, hatta elimden gelirse hiç. Oscar'ın bir şeylerden kısmakla ilgilendiği falan yoktu, o ve annesi tam gaz düğün deliliğine girişmişlerdi. Onları dizginlemekte zorlanıyordum. Eğer beni dinlemeyi takan birileri olsaydı, ben gerçekten küçük bir düğün isterdim ve çoğu insanın söylediğinin aksine, ben lafımda ciddiydim, samimi ve özel, sadece bizim ve en sevdiklerimizin olacağı bir şey istiyordum. Gerçekten yanımda isteğim kişiler ailem, Jack ve Sarah ve hâlâ iletişimi koparmadığım okul arkadaşlarımdan bazılarıydı. İş arkadaşlarıma gelince, onlardan yeterince hoşlanıyordum fakat onları düğünümde isteyecek kadar değil. Benim ne düşündüğüm pek de önemli değildi. Görünüşe göre müsrifçe ve çok göz önünde bir şey olacaktı. Yani dindar olan minicik bir yanım bile yoktu,

fakat belli ki kilise düğünü olması tartışmaya açık değildi, tercihen Oscar'ın annesinin ve babasının evlendiği kilise olacaktı. Gerçekleştirilmesi gereken bir aile geleneğiydi, hem de Lucille'in kendi evliliğinin çok özenilecek bir yanı olmamasına rağmen.

Kendi gelinliğimi ve Sarah'nın baş nedime elbisesini seçme hakkını kapmayı başarmış olduğuma memnundum sadece, bu hakkın verilmediğini, bu hakkı kendi kendime aldığımı söylediğimde bana inanın. Kayınvalidem haftalardır bana gelinlik linkleri gönderip duruyordu, hepsi Kate Middleton'a ya da daha düzgün ifade etmem gerekirse, Oscar'ın önceki sevgilisi Cressida'ya uygundu. Oscar ondan nadiren bahsediyordu. Keşke aynısını annesi için de söyleyebilseydim, fotoğraflarını çerçeveli bir şekilde oturma odalarındaki piyanonun üstünde tutuyordu. Doğal olarak. Doğal olarak diyorum, çünkü Cressida'nın bir konser piyanisti olduğu söylenmişti. Uzun, ince parmakları vardı. Dürüst olmam gerekirse her şeyi uzun ve inceydi.

"Kalp şeklindeki yakanın daha gösterişsiz bir göğüs dekoltesini büyüteceğini düşünüyorum," diye Gwenda, göğsüme acıma gibi bir ifadeyle baktı.

Sarah gelinliklerle dolu duvara döndü çünkü kahkaha atıyordu. Bu bugün bana göğüslerimin yetersiz olduğunu hissettirdikleri ikinci seferdi; gelinlik sutyeni için ölçü aldırttığımız başka bir depresif alışveriş deneyiminden çıkmıştık, tabii ki o da yanındaki gelinlikle alakası olmayan külotla birlikte iki katı fiyatınaydı. Şimdi, çıkarıp çıkaramayacağımı ya da içindeyken çişimi yapıp yapamayacağımı hiç bilmediğim bu tek parçalık büstiyerin içine tıkışıp girmiş haldeydim, o yüzden Gwenda'nın göğüslerime karşı etkilenmemiş tepkisi tepemi attırdı. Neyse ki annem araya girdi.

"Sana katılıyorum Gwenda," diyerek gülümsedi. "Laurie o yönden bana çekmiş." Annem kendi göğsüne doğru gözlerini devirdi. "Belki de önce biraz etrafa bakındıktan sonra gelip seni bulabiliriz?"

Gwenda biraz ayıldı, kemik çerçeveli gözlüğünün arkasındaki kirpiklerini hızlıca kırpıştırdı. "Nasıl dilerseniz hanımlar. Randevunuz bir saat için, o yüzden istediğiniz kadar bakın." Tezgâhın arkasına geçti, sonra yine başını kaldırdı. "Haberiniz olsun, bütün düzeltmelerimizi kurumun içinde yapıyoruz, gelinliğiniz kısaltılırken yanlış bir yere koyulabilir diye endişelenerek uykusuz geceler geçirmenize gerek yok."

Ne güzel. Şimdi hem tahta göğüslü *hem de* kısaydım. Ne peri anneydi ama.

"Bütün olanlardan sonra nasılsın, Sarah, canım?" Annem sorusunu fısıldarken Sarah'nın omzuna kolunu atıp benim kasten kaçındığım kabarık gelinlik askısına doğru yöneltti. Annem yıllar içinde Sarah'yla defalarca karşılaşmıştı ve ikisi de onları birbirine bağlayan benzer mizah anlayışına sahipti. Çoğunlukla benim üzerimden espri yapıyorlardı elbette.

"Çok da kötü değil Helen, teşekkürler. İşime gücüme bakmaya çalışıyorum, kendimi meşgul tutuyorum." Sarah sözlerini pekiştirmek için ufak, minnettar bir gülümsemeyle gülümsedi. Ayrılıktan sonraki haftalarda Sarah ile birlikte sağlıklı denilebilecek düzeyden daha fazla şarap içmiştik, fakat her şey düşünülünce kendine hâkimdi. Jack'e gelince, o kadar da emin değildim. Birkaç defa kahve içmek için buluşmuştuk. Sarah biliyordu elbette. Ne zaman Jack'le görüşsem ona söyleyeceğime söz vermiştim. Sarah'ya asıl meseleyi anlatmamıştım; Jack'le ilk buluştuğumda cehennemden çıkmış gibi göründüğünü, ikinci görüşümde daha da kötü göründüğünü... Sanırım herkesin baş etme becerisi kendine hastı, fakat onu o şekilde görmek beni huzursuz etmişti.

Annemi bir buçuk metre genişliğindeki elbiselerden nasıl uzaklaştıracağımı merak ediyordum ki Gwenda hiç beklenmedik anda gelerek beni kurtardı.

"Annesi," diye seslendi yüksek sesle, gözlüğünün üze-

rinden bakıyordu. "Kabarık eteklerin minyon gelinlerimi yutabileceğini düşünüyorum."

Gülümsememi saklamak için en yakın gelinlik duvarına dönme sırası bendeydi. Gwenda'nın ona "annesi" diye seslenmesi de düğün endüstrisinin başka bir belirtisiydi. Herkese rolüne göre hitap ediliyordu. Gelin, damat, gelinin annesi.

Sarah başını yana eğip yavaşça onayladı. "Biliyor musun, sanırım Gwenda bu konuda haklı. Laurie'nin etekten ibaret olmasını istemeyiz, değil mi? Tuvalet kâğıdı kartonlarından yapılmış bebeklerden biri gibi dengesini kaybeder." Canlı bir şekilde kahkaha atıp annemin koluna girdi, onu bana doğru yürütürken de bana göz kırptı. Gülümsedim fakat asabi bir bakış atmayı da ihmal etmedim. Hiç değilse araya girmişti ama tuvalet kâğıdından bebek mi? Bugün bana birkaç hakaret daha göndermek isteyen var mıydı? Düğün dergileri bana bunun hayatımın en hatırlanır alışverişleri olacağını söylemişti. Gözyaşları ve şampanyadan bahsettiklerinden emindim. Bugünün geldiği hale bakınca bundan pek umutlu değildim, gerçi bahsettikleri acıyla dökülen gözyaşları ve sert bir içki için hissedilen ihtiyaçsa o zaman haklılardı.

Sarah, "Böyle bir şeye ne dersin?" dedi, gümüş beyazı, parıltılı, *art deco* bir kumaşı kaldırmış tutuyordu. Güzeldi, ancak çok detaylıydı ve ucu balık kuyruğu gibi görünüyordu. Sarah'nın üzerinde nefes kesici olurdu. Asıl kendisinin o gelinliğin içinde ne kadar muhteşem görüneceğini söylemek dilimin ucuna geldi, tıpkı bir denizkızı gelin gibi olurdu, fakat sonra Noel'de Jack'le birlikte onun için bulduğumuz pudriyeri hatırladım ve dilimi tuttum. Dürüst olmam gerekirse, o öğlen düşünmek istediğim son şeydi. Jack ile ayrıldıklarından beri Sarah'nın kendine acıma batağına düşmeyi reddetmesinden gurur duyuyordum, her zamanki gibi tüm çabasıyla uğraşmaya devam ediyordu ve birkaç defa Luke'la çıktığını da biliyordum, gerçi o konuda pek

fazla konuşmuyordu. Sanırım ikisinin de aralarındaki şeye bir isim koymak için acelesi yoktu, çok erkendi. Buna rağmen Luke'un onun hayatında olmasına memnundum.

"Ben daha sade bir şeyler düşünüyordum," dedim. Gelinliklere bakmak için askıları yavaşça kaydırıyordum. Beğendiklerimi ya da onlar çok beğendiği için denemeyi kabul ettiklerimi çıkarıp yan yana dizmek için rahat on dakika harcadık. En hoşuma giden deneyimlerimden biri olmasa da, bunu annem ve Sarah'dan başka biriyle yapmayı düşünemiyordum bile. Dün gece bunu yaparken Ginny'nin yanımda olmasının nasıl olacağını hayal ettiğim için moralim biraz düşüktü, fakat nasıl oluyorsa Sarah her şeyin sorunsuz olmasını sağlıyordu.

Gwenda süzülürcesine gelip ellerini hafifçe çarptı. "Burada harika gelinliklerimiz var gibi görünüyor," dedi. Törensel bir şekilde yanımıza getirdiği özel, altın rengi askılığa astığımız gelinliklerin üzerinde göz gezdirdi. "Annesi, baş nedime, bu taraftan." Onları dirseklerinden tuttu ve bir hapishane memurunun sert gücüyle perdenin öteki tarafına götürdü. Ben bir saniyeliğine yerimde kaldım, ardından merakıma yenik düştüm ve neler olduğunu görmek için başımı uzattım. Ah, şimdi anlıyordum. Şampanyanın olduğu kısım *burasıydı*. Sarah ve annem toz pembe, kadifeden tahtlara oturmuşlardı, daha genç bir asistan tarafından soğuk şampanya kadehleri servis ediliyordu.

Gwenda, "Kadehinizin yeniden doldurulmasını isterseniz Chloe burada olacak hanımlar," derken ışık saçıyordu. Sarah'yla göz göze geldik ve gözlerindeki katıksız eğlence ifadesi şu âna kadar katlandığım hakaretlere değerdi. Onu haftalardır ilk defa bu kadar mutlu görüyordum. Onu üzer miyim diye davet edip etmeme konusunda bile kararsız kalmıştım, fakat sonuç olarak o kendi kendini davet ettirmişti. Şimdi bacak bacak üstüne atmış şampanyasını yudumlayışına baktığımda, bunu yaptığı için memnundum.

Gwenda, biz bir süre sonra perdenin arkasından geri çıkacak oyuncularmışız gibi hafifçe eğildi. "Şimdi gelini kaçıracağım ve biraz sihir yaratacağım! Çok geçmeden döneceğiz." Asistanına bir bakış attı. "Peçeteler hazır olsun Chloe!"

Chloe çiçek desenli peçete kutusunu alıp törensel bir edayla Sarah ile annemin arasındaki cam sehpaya bıraktığında bunun sorunsuz işleyen bir performans olduğunu hissettim. Götürülürken omzumun üzerinden onlara azıcık panikli bir bakış attım, ikisi de şerefime kadehlerini bana doğru kaldırdılar ve bana yardım etmek için kesinlikle hiçbir şey yapmadılar.

Gwenda'nın denemem için seçtiği ilk gelinlik, annemin benim için seçtiği gelinlikti. Onunla tartışmadım, bu onun şovuydu. Beni yeni iç çamaşırıma kadar soydu, sonra soyunma odasında koluna attığı gelinlikle arkamda durdu. Soyunma odası derken, dükkânın arkasındaki perdesi bol gelen ufak bir bölmeden bahsetmiyordum. Aynalarla dolu, gerçek bir odadan bahsediyorum. Kendimi aynalarla dolu müzik kutusundaki bir balerin gibi hissediyordum.

"Bunun adı *Vivienne*," dedi. İsmi Fransız aksanıyla söyledi ve elbiseyi salladığında üstündeki payetler etrafa ışık huzmeleri saçtı. Benim tercih edeceğimden daha süslüydü, korsesinde ağır boncuk işi ve kat kat eteği vardı. Kadının talimatlarını izledim, o düğmeleri açarken ben de dikkatlice içine adım attım. O, düğmeleri kapatıp belime otursun diye arkadaki bütün klipsleri düzeltirken ben yansımamı izliyordum, sonra eteğin kumaşını kenarlara doğru açtı.

Aynaya bakmayı sürdürürken çok garip bir şey oldu. Kendi gözlerimin önünde yavaşça bir geline dönüştüm. Şoke ediciydi. Oscar ve annesinin coşkusunun akıntısıyla sürüklenmiş ve bir noktada planladığımız bu şeyin benim düğün günüm olduğunu unutmuştum, bu şey hayatımda bir kere olacaktı.

Gwenda beni izliyordu, kurnaz mavi gözleri omzumun üzerinden bana bakıyordu.

"Belki de anneniz haklıydı," dedi, birdenbire daha ciddileşmişti.

"Ondan değil," dedim. Hâlâ kendime bakıyordum, baktığınızda aynadan farklı bir halinizin yansıdığı sihirli aynalardan birine bakıyor gibiydim. Aslında aynadaki gelinin bana göz kırpmasını bile bekledim, o kadar yabancıydı ki. "Sorun benim... Ben..."

"Gelin misiniz?" Ağırbaşlı bir şekilde gülümsedi. "Birçok kadın ilk gelinliğini giydiğinde biraz şoke olmuş hisseder. Kesinlikle özel bir an, değil mi?"

Gwenda'nın tam olarak anladığından emin değildim, fakat ben de tam olarak söze dökemiyordum, o yüzden sadece başımla onayladım.

"Aman Tanrım! Eğer *sizin* üzerinizde bu etkiyi bıraktıysa damadın nasıl hissedeceğini hayal edin," diyerek cıvıldadı. Herhalde tam bu noktada duran bir sürü başka gelini olmuştu. "Her zaman hayalini kurduğunuz adam mihrapta sizi bekliyor olacak, önüne dönüp mutluluktan yanakları kızarmış gelinini ilk defa görmek üzere." İç geçirdi, tamamen rol yapıyordu. "Kıymetli bir an."

Hareketsizce durdum, sözleri kafamda öyle net biçimde dönüyordu ki, onları aynadan göremiyor oluşum bir mucizeydi. Oscar ve diğer konuklarımız mihraba doğru yürüyüşümü izlerken kendimi görüyordum.

"Hoşuma gitmedi," dedim aniden soluksuz kalarak. "Lütfen Gwenda, beni içinden çıkar. Çok dar."

Bana şoke içinde baktı, beni ağır mücevherlerle dolu parmağında oynattığını düşündüğü belliydi. Aslında oynatıyor da sayılırdı, ta ki, "Her zaman hayalini kurduğunuz adam," dediği âna kadar.

Saatler sonra eve döndüğümde banyoda soyundum ve suyun tazyikini en sona getirdim. Ne lanet bir felaketti. Gelinlikçi-

deyken diğer gelinlikleri deneyecek kadar kendimi toplamayı başarmıştım, fakat hiçbiri dergilerin bağırıp durduğu "o" efsanevi gelinlik değildi. Hepsini denedikten sonra Gwenda beni ilk gelinliğe dönmeye zorlamaya çalıştı ama o gelinliği ne aşk ne de para için bir daha üstüme giyerdim.

Suyun ısısını normalde rahat ettiğimden biraz daha sıcak yaptım ve kafamdan aşağı akarken öylece durdum. Kendimi çok ama çok hayal kırıklığına uğratmıştım. Oscar'ı sevmediğimden ya da onunla evlenmek istemediğimden değildi. Öyle bir şey değildi. Sadece, tıpkı bir kas refleksi gibi hâlâ orada olduğunu bilmek eziciydi; sorun, birisi "her zaman hayalini kurduğun adam" dediğinde, benim Jack O'Mara'yı düşünüyor olmamdı.

23 Nisan

Jack

Onu gördüğümde bir dükkânın vitrininin önünde durmuş içeri bakıyordu. Tesadüfen burada değildim, öğle yemeğine çıktığında onu görürüm umuduyla bir süredir çalıştığı yerin yakınlarında takılıyordum ve işte oradaydı, siyah ve pembe çizgili şemsiyesi onu yağmurdan koruyordu. Kalabalık caddede onu kaybederim diye hızlıca hareket ettim. Ara sokağa döndüğünde peşinden aceleyle gittim, köşeyi döndüğümde neredeyse ona çarpıyordum.

"Laurie."

Arkasını döndü, benim burada olmamı beklemediği için kaşları çatıldı, sonra gülümsedi ve hafifçe güldü.

"Jack," dedikten sonra yanağımı öpmek için parmak uçlarında yükseldi. "Sen ne yapıyorsun..." Bana bakarak lafını yarıda kesti. Sonradan bir *vintage* kıyafet dükkânının önünde durduğumuzu fark ettim, terzinin vitrininin ortasında duran mankeninin üzerinde bir gelinlik sergileniyordu.

"Yoksa sen..." Başımla gelinliği işaret ettim, neden olduğunu bilmiyorum ama sadece yarım kalmış cümlelerle konuşabildiğimizi fark ettim.

"Hayır," diyerek başını iki yana salladı, sonra tekrar elbiseye baktı. "Şey, evet, sayılır. Gözüme takıldı."

"Bir gelinliğe ihtiyacın olacak," dedim. "Tarih belirlediniz mi?"

Gözlerini tekrar vitrine çevirirken başıyla onayladı. "Aralık."

"Vay canına, bu Noel," dedim yumuşakça. "Bu harika Lu. Gerçekten... harika." Sözcüklere ihtiyacım varken nereye gitmişlerdi? *Harika mı?* Radyo şovumda saatlerce konuşabilirken nasıl oluyor da şimdi kendimi donakalmış buluyordum? "Bir yerlerde kahve içmek için vaktin var mı, bir süreliğine yağmurdan da kurtulursun?"

Biz orada dururken dükkânın içindeki biri vitrine doğru eğildi ve gelinliğin üzerindeki fiyat etiketini görmek için çevirdi. Laurie'nin irkildiğini gördüm ve dükkânın vitrinine öyle boş boş bakmadığını, o gelinliği gerçekten sevdiğini fark ettim. Bu tür konularda uzman değildim ama ben bile onun tam Laurie'ye göre olduğunu görebiliyordum. Gelinlikte eşsiz bir şey vardı, çoğu kızın istiyor gibi göründüğü Disney prensesi elbiseleriyle alakası yoktu.

"Tabii içeri girmeye niyetin yoksa?" Başımla dükkânın kapısını işaret ettim. O da baktı, altdudağını ısırıyordu, kararsızdı. "İstersen seni bekleyebilirim?"

Tekrar benden gelinliğe döndü, ufacık bir çatılmayla kaşları birbirine yaklaştı. "Gerçekten aptalca. Şimdiye kadar tonla gelinlik denedim ve hiçbiri doğru görünmedi. Nedense bu farklı görünüyor." O konuşurken gelinliğe bakan bir müşteri telefonunu çıkardı ve bir fotoğrafını çekti.

"Sanırım içeri girip hızlıca bakacağım," diye karar verdi. "Senin etrafta takılacak vaktin var mı?"

Bugün yapılacaklar listemdeki en acil şey onunla konuşmak olduğu için, evet dedim. Yolda oyalandım, şemsiyesini kapatıp dükkânın kapısını açarken ne yapacağımı bilemedim. Dönüp bana, sonra da kararan göğe baktı.

"Sen de içeri gelmelisin. Bu yağmur durmayacak."

Haklıydı elbette. Sadece o kadar insanın içinden, bunu onunla benim yapmam garip bir şey gibi geliyordu. Kapıyı gelinliğe bakmakta olan diğer kadın için açık tuttum, dükkâna girdiği anda Laurie'nin gözleri rahatlamayla parladı. İhtiyatla onu takip ettim. Beklediğim gibi değildi. İçeride

belli belirsiz bir şekilde kırkların *swing* müziği çalıyordu, sanki birisi radyosunu açık bırakmıştı. Radyo mu? Belli ki ben de zamanda geriye gidivermiştim. Mazide kalan kıyafetler devasa, eski gardıropların içine düzenli şekilde konulmuştu ve makyaj masalarının açık bırakılan üst çekmecelerinden dikkatsizce konulmuş mücevherler görülüyordu. Hava saldırısının ortasında terk edilmiş, savaş zamanından kalma bir giyinme odasına girmek gibiydi.

Laurie gelinliğin yanına gitmişti bile, parmakları okuması için etiketi çeviriyordu. Görevli kadın ona yaklaşırken ben geride kaldım, bir dakika sonra mankeni dikkatli bir şekilde vitrinden çıkardı ve daha iyi bakması için Laurie'nin önüne bıraktı. Laurie ağır ağır etrafında dolandı, dudaklarında minik, arzulu bir gülümseme belirdi. Aklımda minicik bir şüphe bile yoktu, o gelinliği satın alacaktı. Kadın ona denemek isteyip istemediğini sormuş olmalıydı çünkü birdenbire endişelenerek bana döndü.

Ben o tarafa doğru giderken, "Vaktin var mı?" diye sordu.

Burası bir şeylerin aceleye geldiği türden bir dükkân değildi; bu gri, ıslak öğlenden sonrasında içerideki tek müşteri bizdik, o yüzden başımla onayladım. "Durma dene. Denemeden gelinlik almak pek mümkün olmaz, değil mi?"

Kadın Laurie'yi dükkânın arkasındaki deneme odasına doğru yönlendirirken mankenin üzerindeki giysiyi dikkatlice çıkardı, ben de etrafa bakmak için uzaklaştım. Maun gardırobun biri İtalyan takım elbiseleriyle doluydu, kasvetli renklerde ve keskin, geleneksel kesimlerdeydi. Frank Sinatra ve Dean Martin diye bağırıyorlardı resmen. Onlara arkamı dönüp şapka koleksiyonuna baktım, aynaya bakarak bir fötr şapka denedim.

Kadın bana gülümseyerek, "Herhalde şimdi dışarı çıksanız iyi olur," dedi, parlak bir çift *Brogue* marka ayakkabıyı düzeltmek için yavaşladı. "Büyük günden önce damadın gelini gelinliği içinde görmesi kötü şans getirir."

Aklıma Laurie'nin yıllar önce kutladığımız doğum günü geldi, dönme dolap görevlisi de bizim birlikte olduğumuz varsayımında bulunmuştu. "Damat ben değilim," dedim. "Biz sadece arkadaşız."

"Ah." Yüz ifadesi dondu, gerçi gözleri üzerimde oyalandı. Hoş kızdı, cüretkâr bir havası vardı. "Onunla birlikte gelinlik alışverişine gitmeye gönüllü bir erkek arkadaşı olduğu için şanslı. Çoğu erkek bir kilometre öteye kaçardı."

Omzumu silktim. "Bu öyle herhangi bir elbise değil ama, değil mi?"

"Sanırım değil. O güzel bir kıyafet, sanırım yirmilerden kalma."

"Havalıymış." İçimden bir ses kızın laflamak istediğini söylüyordu, fakat gelinlikler benim bilgi düzeyimin altında kalıyordu.

"Şapkayı almalısın. Sana yakıştı."

Kahkaha atıp şapkaya dokundum. "Öyle mi dersin?"

Başıyla onayladı. "Şapka resmen 'gösteriş düşkünü' diyor."

"İyi satıyorsun." Sırıttım.

"Üzgünüm." Gülümsedim. "Israrcı satıcı kadınlar beni sinir eder. Duracağım."

"Israrcı değildin," dedim. "Sanırım şapkayı alacağım."

"İyi seçim." Gömlekleri katlamaya gitti, sonra tereddütle bana baktı. "Bak, genelde böyle bir şey yapmadığımı dürüstçe söyleyebilirim ama ... Yani bir ara bir şeyler içmek için buluşmak ister misin?"

Evet diyebilirdim. Kız kesinlikle çekiciydi ve ben yalnızdım. "Bu sadece deli bir adamın hayır diyeceği bir teklif... ya da yarın şehirden taşınan bir adamın." Pişmanlıkla gülümsedim.

O da gülümsedi ve alınmadığını umut ettim. "Yazık oldu," diyerek uzaklaştı.

"Gidiyor musun?"

Laurie'nin arkamdan gelen sesi kısıktı, yavaşça ona

doğru dönerken şapkayı çıkardım. Gelinliği içinde önümde duruyordu, gözleri kocamandı ve inanılmaz güzeldi. Onu bugüne kadar gördüğüm her halinden ya da herkesten daha güzeldi. Elbise onun üzerinde hayat bulmuştu, onu çıplak ayaklı bir orman perisi gelinine dönüştürmüştü. Fakat gözleri parlıyordu, mutluluktan mı, yoksa üzüntüden mi olduğundan emin değildim.

"O kadar da kötü görünmüyorsun Lu." Eğlenceli olmayı denedim çünkü hiç kimse gelinliği içindeyken ağlamamalıydı.

"Taşındığını söyledin."

Evet. Yarın gece treniyle Edinburgh'ya gidiyordum.

Kadının işitme mesafesinde olmadığından emin olmak için omzumun üzerinden bir bakış attım, önümde tuttuğum şapka bir dayanak gibiydi. "Sonra konuşalım Lu, o kadar büyük bir şey değil, gerçekten. Şimdi, bu gelinliği almak zorundasın. Lanet olası bir peri kraliçesi gibi görünüyorsun," dedim.

O kocaman, savunmasız gözleriyle beni izliyordu. "Bana yalan mı söylüyorsun Jack?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Eğer bütün gelinler senin gibi görünseydi dünyada bir tane bile bekâr erkek kalmazdı." Sorduğu şeyin bu olmadığını biliyordum.

Başını iki yana salladı ve boy aynasından kendine bakmak için bana arkasını döndü. Bana kendimi toplama fırsatını tanıdığı için memnundum, belki o da aynısını yapıyordu. Bütün açılardan değerlendirmek için dönmesini izledim.

"Bu senin gelinliğin Laurie. Sanki senin onu bulman için bekliyormuş gibi görünüyor."

Başıyla onayladı çünkü o da biliyordu. Soyunma odasına geri döndüğünde, bugünü onun için mahvetmemeyi aklıma koydum. O gelinliği bulduğu günle ilgili sadece mutlu anıları olmasını istiyordum.

Laurie

Birkaç dükkân aşağıdaki bir kafedeydik. Hayalimdeki gelinliğe yanlışlıkla rastladığıma inanamıyordum. Jack haklıydı, sanki sabırla beni bekliyordu. Orada durup kendime bakarken Oscar'ın bayılacağını biliyordum, onun bunu sevmesi çok hoşuma gidecekti. Bu gördüğüm en özel kıyafetti, omuzların aşağısında biten kolları ve derin, yuvarlak yakası ile üste oturan bir elbiseydi. Elizabeth Bennet'ın Bay Darcy ile evlenirken giyeceğini hayal ettiğim tarzda bir elbiseydi.

Kutuda bir etiket vardı, önceki sahipleri hakkında bilgiler karalanmıştı. Şimdi elbisenin 1920'leden kalma, paraşüt ipekten ve Fransız dantelinden olduğunu ve bu elbiseyi ilk giyen Edith adlı kızın Amerikalı bir iş adamıyla evlendiğini biliyordum. Altmışlarda Carole adında birisi çıplak ayakla katıldığı düğününde giymişti ve bir salonun ücretini karşılayamadıkları için resepsiyonları bir parkta gerçekleşmişti. Başkaları da giymiş olmalıydı fakat şimdi benimdi. En azından bir süreliğine. Balayımızdan sonra adımızı ve düğün tarihimizi etikete ekledikten sonra dükkâna geri iade edeceğime karar vermiştim bile. Bu geçmişi olan bir elbiseydi ve onu satın almış son kişi ben olsam da yolculuğu burada son bulmayacaktı.

"Neler oluyor Jack?" İki fincan kahve alıp karşıma oturduğunda lafı gevelemedim. Kendimi düğün planlarına ve Sarah'ya karşı iyi bir arkadaş olmaya kaptırdığım için bir noktada Jack'i yedek kulübesine attığımı fark ettim.

Fincanındaki şekeri yavaşça karıştırdı. "Sana kendim söylemek istedim."

"Yani doğru mu? *Gidiyor musun?*"

Bana ince bir şeker paketi uzattı ve sonra ne olur ne olmaz diye ikincisini de verdi. "Yeni bir iş aldım," dedi.

Başımı salladım. "Nerede?"

"Edinburgh."

İskoçya. Taşınıyordu, başka bir ülkeye. Söylemek için aklıma gelen tek şey, "Vay canına," oldu.

"Bu bir terfi. Kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat," dedi. "Kendime ait akşam söyleşi programı." Sesi heyecanlı geliyordu.

Onun uzun zamandan beri ilk defa bir şey için böyle olumlu konuştuğunu fark ettim, o yüzden gözlerim yaşlarla dolunca kendime çok kızdım.

"Bu iyi bir haber Jack, gerçekten öyle. Senin için çok heyecanlıyım." Yüzümün hiç de öyle görünmediğini biliyordum. İşkence çekiyormuş gibi göründüğümü düşünüyordum, sanki masanın altından birisi diz kapaklarıma delikler açıyormuş gibi. "Gitmeni istemiyorum." Sözler ağzımdan kendiliğinden fırlayıverdi.

Masanın üzerinden uzanıp ellerimi tuttu; sıcaktı, gerçekti ve yakında kilometrelerce uzakta olacaktı.

"Sen bu zamana kadar sahip olduğum en iyi arkadaşlardan birisin," dedi. "Ağlama, yoksa ben de ağlayacağım."

Kafe, etrafımızdaki öğle yemeği paketlerini alan ofis çalışanları ve bebeklerini zıplatan annelerle doluydu ve aralarında oturup birbirimizin farklı yollara gitmesine izin veriyorduk. Sarah'ya benim haber vermemi istedi çünkü o yapamazdı ve bana, bunu yapması gerektiğini, etrafını geçmişin sarmalamadığı bir yerde yeniden başlaması gerektiğini söyledi.

"Senin için bir şeyim var," dedi. Ellerimi bırakıp kabanının içine uzandı, kahverengi kâğıttan bir paketi bana doğru itti. Yumuşaktı, bantlanmış kenarlarını açtım ve içine bakmak için kırışmış kâğıdı buruşturdum. Bu ikiye katlanmış bir şapkaydı. Parmak uçlarımla kâğıdı düzelttim, içine işlenmiş tanıdık Chester damgasını okudum. Bunu denediğim zamanı hatırlıyordum.

"Bu yıllardır bende ve sana vermek için doğru zamanı bulamadım," dedi. "Aslında Noel içindi."

Başımı iki yana sallayarak güldüm. Jack ve benim için işler hep böyleydi. "Teşekkür ederim. Takarken seni hatırlayacağım," dedim. Söylediklerim kulağa kararlıdan ziyade kasvetli geliyordu. "Doğru şeyi yapıyorsun," dedim. "Mutlu ol Jack. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Bizi de unutma, sadece bir telefon uzağındayız."

Eliyle gözlerini ovaladı. "Sizi asla unutamam," dedi. "Fakat uzun bir müddet aramazsam endişelenme olur mu? Bir süre kendi ayaklarımın üstünde durmaya ve uyum sağlamaya çalışmam iyi bir fikir olabilir."

Gülümsemeye çalıştım ama büyük gayret gerektirdi. Söylediği şeyi anlıyordum, baştan başlamak, yeni hayatını bizsiz inşa etmek için zamana ihtiyacı vardı.

Şapkayı alıp kafama taktı. "Hatırladığım kadar mükemmel," diyerek gülümsedi. Gitmek üzere olduğunu çok geç fark ettim, ben eşyalarımı toplayamadan o ayağa kalkmıştı.

"Hayır, dışarı benimle birlikte çıkma," dedi. Elini omzuma koydu. "Kahveni bitir, sonra eve dön ve Oscar'a gelinliğini bulduğunu söyle." Eğilip yanağımı öptü ve garip bir yarım kucaklamayla onu yakaladım, çünkü onu bir daha görecek miydim onu bile bilmiyordum. Beni itip uzaklaştırmadı. İç çekti, başımın arkasına koyduğu eli nazikti ve sonra tükenmiş gibi, "Seni seviyorum Lu," dedi.

Omzuyla kendine yol açarak kafeden çıkışını izledim ve o gittiğinde şapkayı çıkarıp sıkıca tuttum. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım. Ellerimin arasında şapka, ayaklarımın dibinde gelinliğimle orada uzun bir süre oturdum.

12 Aralık

Laurie

İki gün içinde Bayan Laurel Ogilvy-Black olacaktım, yirmi altı yılı Laurie James olarak geçirdikten sonra buna alışmak epey zaman alacaktı. Kraliyet İngilizcesine kaymadan söyleyemiyordum bile; güzel bir şekilde, yuvarlayarak söylüyordum.

Oscar bu öğlen annesinin evine gitmişti ve benim ailem de yarın geliyordu. Dairede benimle birlikte kalacaklardı, sonra cumartesi sabahı kiliseye doğruca buradan beraber gidecektik. Onlar buraya geldikleri anda bütün her şey hazır olacaktı, o yüzden bu akşam resmi olarak fırtınadan önceki sessizlikti. Sarah her an gelebilirdi, şampanya kokteylleriyle kutlama yaparak manikür-pedikür ve film gecesi yapacaktık. Uzayan türden tırnaklarım yoktu, sadece böyle tırnaklara sahip kadınlar beni anlardı. Parmağımın ucuna kadar geldikten sonra işlerinin bittiğini sanır, pul pul olup kırılırlardı. Düğüne kadar hızlıca uzasın diye insanlık tarihinin bildiği her türlü yağı, serumu ve kremi denemiştim çünkü bütün düğün forumları ellerimin hazır durumda olmasının öneminden bahsediyordu. Şey, mihraba gitmeme kırk sekiz saat vardı ve ellerim olabileceği en iyi şeklindeydi. Sarah tırnaklarıma French manikür yapacaktı.

Düğünle ilgili her şey planlı, kontrol altında ve Lucille'in listesine göreydi. Oğlunun kendinden aşağı tabakadan biriyle evlendiğini düşünen birisine göre, nasıl olacağını dikte

etmek için kesinlikle çok fazla zaman ayırıyordu. Dürüst olmam gerekirse, olanlar hoşuma gitse de gitmese de kendi istediği şeyi zorla kabul ettireceğini çok erken fark etmiştim, o yüzden en az direnişin olduğu yoldan gittim. Yani söylemek istediğim şey, kararlarının yüzde seksenini zarif bir şekilde kabul ettim ve kalan diğer yüzde yirmisini ona bırakmayı reddettim. Gelinliğim. Buketim. Baş nedimem. Yüzüklerimiz. Zaten benim için önemli olan tek şey onlardı. Kadeh kaldırmak için hangi şampanyanın kullanıldığı umurumda değildi, başlangıç yemeği olarak somonun büyük bir hayranı olmasam da yine de yiyecektik. Oscar sorun çıkarmadığım için minnettardı, annesiyle çok yakın olduğu için benim işleri zorlaştırmam herkesin canını sıkardı.

Şükürler olsun ki Sarah bütün bu yolculuk boyunca yanımda olarak kendimi ifade etmeme izin veriyordu.

"Beni içeri al Lu! Kapıyı çalacak elim yok!"

Koridordan Sarah'nın sesi geldi, kapıyı açmak içi ayağa fırladım ve açtığımda da ne demek istediğini anladım. Arkasından sert, gümüş rengi bir bavul sürüklüyordu, kollarından sarkan iki çanta ve ellerinde de geniş, karton bir kutu vardı. Kutunun üzerinden bana bakıp kâkülünü gözlerinden çekti.

"Az eşyayla seyahat ediyorsun herhalde?" Kahkaha atarak kutuyu ondan aldım.

"Bu benim için az eşya." Kutunun kapağının altına göz atmaya çalıştığımda elime vurdu. "O benim sürpriz kutum. Önce şarap içelim mi?"

"Ona karşı çıkmam." Kapıyı ayağımla kapattıktan sonra koridorda onu takip ettim. Geleneksel bir bekârlığa veda istememiştim, bana göre değildi ama bu mükemmeldi.

"Yalnız mıyız?" diye fısıldayarak Oscar'a bakındı.

"Evet."

Önce ufak bir dans hareketi yaptı sonra kendini sırtüstü kanepeye atıp kollarını genişçe açtı, ayaklarını da havaya dikti.

"Sabaha evleniyorsun, çanlar çalacak!" diyerek ahenksiz bir şekilde şarkı söyledi.

"Bir gün erkencisin."

"Bir gün geç kalmaktan iyidir." Kalkıp oturarak etrafa bakındı. "Ruh çağırma seansı falan mı yapıyoruz?"

Sakinleştirici, Zen havasında bir atmosfer yaratmak için her yerde mumlar yakmıştım. "Spavari olması gerekiyordu," dedim. "Koklasana."

Havayı kokladı. "Eğer elimde bir kadeh şarap olsaydı sanırım burnum daha iyi koku alırdı."

İmasını anlayıp mutfağa yöneldim. "Şarap mı... yoksa Oscar'ın annesinin şampanyasından mı?" diye seslendim.

"Ah, Majestelerinin şampanyasından lütfen." Sarah mutfağa gelip taburelerden birinin tepesine tünedi. Müstakbel kayınvalidem ile ilgili sayısız defa Sarah'ya yakınmış olmam vefasız bir hareket miydi? Herkesin birine içini dökmeye ihtiyacı vardı, değil mi? Sarah da benim kardeşim gibiydi. Bu da bana bir şeyi hatırlattı... Etrafımda dönüp bardak rafından ufak, kâğıt bir paket çıkardım.

"Çok sarhoş olup da unutmadan önce ya da çok sarhoş olup da burnum akarak ağlamaya başlamadan önce bunu sana vermek istiyorum."

Ben şampanyayı açarken o gözlerini kısarak hediye paketine baktı.

"Ne bu?"

"Öğrenmek için açman gerekecek."

Ben Oscar'ın annesinin pahalı şampanyasının mantarını çıkarırken, o da gri kurdeleleri açtı. Sarah'ya gerçekten özel bir şey vermek istedim ve internet araştırmasıyla geçen yararsız saatlerin ardından en sonunda kusursuz hediyeye zaten sahip olduğumu fark etmiştim.

"Hoşuma gitmezse diye çok gerginim," diyerek olayı yumuşatıyordu. "Korkunç bir yalancı olduğumu biliyorsun, hemen anlayacaksın."

Bardağın birini ona doğru ittim ve ona bakarak tezgâha yaslandım. "Oldukça özgüvenliyim."

Bardağa uzanıp cesaret almak için bir yudum içerken elinde üstü dökülmeye başlamış kadife kutu vardı. O açarken uzanıp ellerimi onunkinin üstüne koydum.

"Sen onu açmadan önce bir şey söylemek istiyorum." Siktir. Sonuç olarak bu konu hakkında duygusallaşmak için içkiye ihtiyacım yoktu. Yaşlar şimdiden gözlerime batıyordu.

"Yok artık," diyerek içkisinin yarısını götürdü ve bardağını doldurdu. "Şimdiden başlama. İki gün daha evlenmiyorsun. Kendini topla kadın."

Kahkaha atarak kendimi topladım. "Tamam, bu iş bende." Biraz daha içtikten sonra bardağımı bıraktım.

"Bu sana teşekkür etmek için," dedim. Önce kutuya sonra Sarah'ya baktım. "Teşekkürler... bilmiyorum Sar, her şey için. Delancey Caddesi'nde en büyük yatak odasını almama izin verdiğin, cumartesi geceleri dışarı çıktığımızda ve içki sersemi pazar günlerinde hep yanımda olduğun, alamet-i farikamız olan o sandvici yarattığın için. Sensiz nerede olurdum bilmiyorum."

Şimdi tıkanma sırası ondaydı. "Kahrolası çok iyi bir sandviç," dedi ve sonra kutuyu açtı. Birkaç saniyeliğine kendine hiç uymayan şekilde sessizdi.

"Bu senin," dedi sessizce.

"Şimdi senin," dedim. İncecik mor akikten kolyemi, kırmızı altına geçirmiş ve modelini değiştirtmiştim, şimdi ince bir bileziğin üzerindeydi.

"Bunu kabul edemem Lu. Çok değerli."

Doğru. "Bunu söylerken ağlayacağım ve sonra sarhoş olup güleceğiz, olur mu?"

Titreyen altdudağının içini ısırdı.

"Ben kız kardeşimi uzun zaman önce kaybettim Sar ve onu özlüyorum. Her gün, onu özlüyorum." Abartmıyor-

dum. Yüzümden kocaman tombul damlalar akıyordu. Sarah'nın anladığını biliyordum, çünkü onun da küçük bir kız kardeşi vardı. "O taş bana Ginny'nin gözlerini hatırlatıyor, nasıl kendi gözlerimin ve büyükannemin gözlerinin içine bakıyormuşum gibi hissettirdiğini hatırlatıyor. Ailemin bir parçası ve onu sana veriyorum çünkü sen de benim ailemsin. Seni kız kardeşim olarak görüyorum Sarah. Lütfen al onu, tak ve güvende tut."

"Tanrım, kahretsin," diyerek tezgâhın etrafından dolanıp bana sarıldı. "Kes sesini, olur mu? Eğer bu konuşmayı keseceğin anlamına geliyorsa, o zaman elbette alacağım."

Yarı gülerken yarı ağlarken ona sarıldım.

"Cumartesi günü takacağım," dedi.

"Bu gerçekten hoşuma gider." Ona kalbimdekini söyleyebilirdim, sanki özel günümde Ginny'yi temsil ediyormuş gibi hissettirecekti. Söylemedim ama çünkü ikimizin de yine çeşmeleri açılırdı ve o bunu zaten biliyordu. O yüzden ona elbisesiyle mükemmel olacağını söyledim. Kızıl saçlarını canlıymış gibi gösteren denizköpüğü yeşili bir tuvaletti. O da hemfikir oldu ve sonra dikkatlice kutusuna koyduktan sonra şampanyalarımızı doldurdu.

Lucille'in pahalı şampanyasından iki şişeyi mutlulukla içmiştik ve kafam dumanlı bir şekilde, daha az pahalı olan içkiler kadar çakırkeyif yaptığını bildirebilirdim.

"Mihraba benden önce gittiğine inanamıyorum," dedi Sarah. Oscar'ın devasa televizyonundan *Nedimeler* filminin jenerik yazıları akıyordu (hâlâ misafirmişim gibi buradaki her şeyin ona ait olduğunu düşünüyor, evlendikten sonra en sonunda bu değişecek mi diye merak ediyordum). Ayaklarımızda parmaklarımızı ayrı tutan köpük parmaklıklar vardı.

"Ben de öyle," dedim.

Sürpriz kutusuna uzanıp bir deste kart çıkardı. Sürprizlerle dolu olduğunu söylerken dalga geçmiyordu, şu âna kadar bu akşam için bana aptalca hediyeler verme konusunda acayip başarılı olmuştu. Erkeklerin cinsel gücünü artırmak için olduğu söylenen bir kavanoz tarçından, yeni adımın yazılı olduğu parmak arası terliklere kadar. Şimdiyse sıra müstakbel gelinleri mihraba doğru yürümeden önce utandırmak ve tavsiye vermek için tasarlanan kart oyunundaydı.

"Nasıl oynuyoruz?"

Desteyi kutunun içinden çıkardı ve arkasındaki talimatları okudu. "Herkese üç kart dağıtın ve sonra saat yönünün tersinden başlayın, solunuzdaki ikinci kişiye soruyu okuyun vesaire vesaire." Kahkaha atmaya başladı ve boş kutuyu kanepenin arkasına attı. "Tamam, biz sırayla yapalım." Desteyi kanepede aramıza koydu. "Önce sen."

Üstteki kartı alıp soruyu sesli bir şekilde ona okudum. "İngiltere'de evliliklerin yüzde kaçı boşanmayla sonuçlanıyor (temsil olarak 2012 değerleri kullanılmıştır)?"

"Kahretsin, bu kartları geri alıyorum," diye bağırdı. "Düşünmek istediğin son şey boşanmak." Fakat düşünmek için durdu. "Yirmi dokuz mu?"

Kartı çevirip cevabı okudum. "Yüzde kırk iki. Tanrım, bu biraz moral bozucu, değil mi?"

Kartı bıraktım, o da bir tane aldı. "Ah, bu daha iyi. Çoğu kadının bir erkekte ilk fark ettiği şey nedir?" Diğer tarafını okuyup kahkahalarla güldü. "Üç tahminde bulunabilirsin."

"Arabası mı?" diyerek tahmin haklarımdan birini harcadım.

"Hayır, o değil."

"Bilmem... Richard Osman'a tıpatıp benzeyip benzemediği mi?"

Bu sıradan bir seçim değildi. Sarah'nın ünlü aşkıydı. "Şakasını bile yapma," dedi dalgın bakışlarla. Bir keresin-

de onunla haberini yaptığı bir ödül töreninde tanışmıştı ve üstündekini kaldırıp göğüslerini imzalamasını istememek için kendini zor tutmuştu. "Richard Osman dışında kimse Richard Osman gibi görünemez. Son şansın."

Son şansım olduğu için soruyu daha ciddi şekilde değerlendirdim. "Gözleri mi?"

"Evet!" Bir beşlik çaktı. "Gözleri. Luke'un gözlerini gördün mü? Hayatımda hiç onunkilerden daha mavi bir göz görmedim."

Başımla onayladım. Yazdan beri Luke'la çıkıyordu, düğüne onunla gelecekti. Jack'e kendisi söyleyene kadar benim bahsetmememi istemişti, ancak hâlâ söyleyip söylemediğini bilmiyordum. Benim gelinliğimi aldığım günün ertesinde Jack, Edinburgh'ya gitmişti. Düğünüme gelebileceğini haber veren mesajı haricinde ondan hiç haber almamıştım. Birkaç hafta önce internette bir etkinlikteki fotoğrafına rastlamıştım, kolunda ufak tefek bir sarışınla bir albüm tanıtımındaydı, yani en azından hayatta olduğunu biliyordum.

Sonraki kartı alıp gözlerimi kıstım. "En popüler gelin çiçeği?"

Gözlerini devirdi. "Güller. Çok kolay. Herkese uyar."

Haklı olup olmadığını kontrol etme zahmetine girmeden ona puanını verdim.

"Bu daha ilginç olsa iyi olur, yoksa bırakıyoruz," diyerek üstteki kartı çevirdi. "Ortalama bir insan, hayatı boyunca kaç defa âşık olur?"

Yüzümü buruşturdum. "Bunu ortalamaya nasıl vurabilirsin ki? Herkes farklıdır."

"Sen kendi deneyiminden git. Üniversitedeyken sana ayarladığım çocuklara âşık olmanın ne kadar zor olduğunu biliyorsun." Kahkaha attı. "Şu şortlunun adı neydi?"

Sorusuna cevap verme zahmetine gitmedim çünkü şampanyayla dolu beynimin bulup çıkarabildiği tek şeyi kıllı bacaklarıydı.

"İki kere, belki?" Cevap vermeyi denedim.

Sarah bardaklarımıza uzanmak için kartı bıraktı.

"Bence daha fazla. Beş."

"Beş mi? Öyle mi dersin? Çok fazla."

Omuzlarını silkti. "Beni bilirsin. Çevreye yayılmayı severim."

İkimiz de kahkahalarla güldük, bana bakmak için başını kanepeye dayayıp yan döndü.

"Öyleyse hayatının iki aşkı Oscar ve kim oluyor? Duraktaki adam mı?"

Sarah ondan bahsetmeyeli yıllar olmuştu. Onu unuttuğundan emindim. Başımı iki yana salladım. "Oscar elbette ve üniversitedeki erkek arkadaşım."

"Öyleyse sihirli sayın üç, Lu, çünkü duraktaki adama kesinlikle âşık olmuştun. Tepeden tırnağa. Bütün bir yılı onu arayarak geçirdik. Takıntılıydın."

Biraz köşeye sıkışmış hissettim, o yüzden şarabımı çevirdim ve konuyu çabucak değiştirecek bir şey düşünmeye çalıştım. Çok yavaştım.

"Eğer onu bulsaydın ne olurdu diye merak ediyorum. Belki de şimdiye evlenmiştin ve bir bebeğin olmuştu. Bir hayal etsene!"

Çok fazla şarap içtiğim için hayal ettim. Yeşil-altın sarısı gözleri olan küçük bir oğlan, kirlenmiş dizleri ve çarpık dişli gülümsemesi olan bir oğlan, onun gerçekliği beni nefes nefese bıraktı. Hayatlarımızın başka bir versiyonunda bu olmuş olabilir miydi? Jack'i önce benim bulduğum ya da onun o kahrolası otobüse bindiği versiyonda? Gözlerimi kapayıp iç çektim, hayali çocuğu düşler ülkesine geri göndermeye çalıştım.

"Onu aramayı hiç bıraktın mı?"

Yumuşakça sorduğu sorusu beni hazırlıksız yakaladı. "Evet."

Bana garip bir şekilde bakıyordu, muhtemelen sesim olması gerekenden daha ağır ve kabullenmiş çıktığı içindi.

Keskin bir şekilde aldığı soluk yaklaşan tehlikeyle ilgili tek uyarımdı.

"Laurie, onu buldun ve bana söylemedin mi?" diye soludu, gözleri yusyuvarlaktı.

İkna edecek kadar hızlı yalan söylemek için uğraştım. "Ne, hayır! Elbette bulmadım! Yani, Tanrım, eğer bulmuş olsaydım bilirdin ve bulamadığım için de bilmiyorsun."

Gözlerini kıstı ve ben paniklemeye başladım, çünkü kemiğin peşine düşen tazı gibiydi. Biftek peşindeki bir narkotik köpeğiydi. "Bence benden saklıyorsun. Bana anlat, yoksa kilisede Oscar'ın ailesine donumu gösteririm."

Başımı iki yana salladım. "Anlatacak bir şey yok." Tasasız bir kahkaha atmaya çalıştım ama gülmemi ayarlayamadım ve sesim fazla yüksek çıktı.

"Aman Tanrım! Bir şey *var* işte," diyerek kalkıp şimşek hızıyla oturdu. "Laurie James, hemen şu anda bana anlatacaksın, yoksa yemin ederim kahrolası papaza da donumu gösteririm!"

Beni bu kadar iyi tanımamasını veya bu kadar çok şampanya içmemiş olmayı nasıl da isterdim. "Hayır," söylemeyi başarabildiğim tek şey oldu. Henüz göz göze gelmeye cesaretim yoktu.

"Niçin bana anlatmıyorsun?"

Sesi incinmiş gelmeye başladı ve ben korkunç hissettim, sonra eline uzandım. "Hadi başka bir şeyden konuşalım."

"Anlamıyorum," dedi, sonra sessizliğe gömüldü ve yavaşça, çok yavaşça elini benimkinin altından çekti. "Siktir. Lu."

Hâlâ ona bakamıyordum. İstedim, kahkahalar atmak ve bizi yöneldiğimiz yere gitmekten alıkoyacak akıllıca bir şey söylemek istiyordum, fakat şampanya yüzünden farlara yakalanan tavşan gibiydim.

"Jack'ti."

Bunu bir soru gibi söylemedi. Tamamen ayılmışçasına her harfi vurguladı, sanki başından beri biliyordu. Sonra nefesini tuttu, gecikmiş bir tepkiydi, eliyle ağzını kapadı. Başımı iki yana salladım ama titreyen dudaklarımdan yalanı zorla çıkaramadım.

"Jack duraktaki adamdı."

"Şunu söylemeyi kes," diye fısıldadım. Yanağımdan sıcak bir damla yaş süzüldü.

Başını ellerinin arasında tutuyordu.

"Sar..." Doğrulmak için çabaladım ve kadehimi sehpanın üzerine bıraktım. Elimi omzuna koyduğumda silkinip düşürdü. Beni tokatlamış gibi hissettim. Tokatlamasını da neredeyse istiyordum. Oturdum ve ıstırap içinde bekledim, sonra birdenbire ayağa fırladı.

"Bir şeyler olduğunu hep biliyordum. Ben... sanırım ben kusacağım." Banyoya doğru koştu.

Delancey Caddesi'ni, dışarıda geçirdiğimiz büyük bir geceden sonra saçlarını tuttuğum zamanları düşündüm. Ona böyle hissettiren kişi olduğumu bilmek dünyadaki en kötü histi. Kendimi otomatik olarak onu takip ederken buldum, fakat kapının dışında sessizce dikilip kusmasını dinlemekle yetindim. Bir müddet sonra oturdum. Birkaç dakikanın ardından dışarı çıktı, bembeyaz ve dingindi, kanepede yanıma oturmak yerine karşımdaki tekli koltuğa oturdu.

"Onu hemen tanıdın mı?"

"Lütfen yapma," dedim. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Geçmişte kaldığını düşünmüştüm, kafamda geçmişte bırakmıştım, fakat şimdi hepsi dışarı çıkıyordu.

"Biz çok uzun zamandır arkadaşız Laurie. Bana gerçeği söyle."

Haklıydı elbette. Arkadaşlığımız dürüstlükle onurlandırılmayı hak ediyordu.

"Evet," dedim düz bir sesle. "Bizi tanıştırdığın anda onu tanıdım. Elbette tanıdım." Kelimeleri fısıltıdan yüksek bir sesle çıkaramıyordum. Boğazımda jilet keskinliğindeydiler.

"Neden bana söylemedin? Tam orada bana söyleyebilirdin ya da en azından ertesi gün ya da herhangi bir *kahrolası gün* söyleyebilirdin." Konuşurken sesi yükseliyordu. "Bana söylemeliydin."

"Söylemeli miydim?" dedim. "Söylemeli miydim Sarah? Ne zaman? Onu eve getirip evleneceğin adamın o olduğunu söylediğin zaman mı? Ne demeliydim? Ah canım, aptalca bir karışıklık olmuş, yanlışlıkla benimle aynı adama âşık olmuşsun mu?" Ellerimi ıslanmış yüzümde gezdirdim. "İstemediğimi mi sanıyorsun? Her gün düşünmediğimi mi sanıyorsun?"

Birbirimize baktık.

"2009," dedi, titrek parmaklarıyla yılları saymaya başladı. "Dört yıl, tüm o zaman boyunca erkek arkadaşıma gizliden gizliye âşıktın ve bana söylemene yetecek kadar önemli olduğunu düşünmedin mi?"

Savunmam yoktu ve anlamasını beklemiyordum. Eğer işler tersi şekilde olmuş olsaydı ben de anlamayacağımı biliyordum.

"Ona gizliden gizliye âşık değildim," dedim perişan halde. "İmkânsız bir durumdu ve bundan nefret ettim. Sana ne kadar nefret ettiğimi anlatamam."

Beni gerçekten dinlemiyordu. Dinleyebileceğini sanmıyordum, şoku hâlâ sindirmeye çalışıyordu. "Delancey Caddesi'nde beraber geçirdiğimiz o aptal geceler..." Başını yavaşça iki yana salladı, hayatlarımızın bütün parçalarını havaya fırlatıyor ve onları farklı, korkunç bir desenle tekrar birleştiriyordu. "Atlamak için doğru ânı mı bekliyordun?"

Canı yandığı için acımasızlık ediyordu, fakat kendime mani olamadım, karşılık verdim. "Elbette öyle bir şey yapmıyordum," dedim, sesim daha yüksek, daha berrak, daha sertti. "Beni tanımıyor musun? Onun için hiçbir şey hissetmemek için her kahrolası gün elimden geleni denedim."

"Sana teşekkür etmem mi gerekiyor?" Yavaşça alkışladı. "Aferin, Laurie! Kıyak yapmışsın."

"En azından anlamaya çalışabilirsin. Bizi tanıştırdığında dehşete düştüm."

"O kadarından fazlasıyla şüpheliyim," dedi tükürürcesine. "En azından onu buldun."

"Hayır. *Sen* onu buldun. Ben onu asla görmemiş olmayı diledim."

Sessizliğe gömüldük, sonra korkunç şekilde tıslamaya benzeyen bir ses çıkardı.

"O da biliyor muydu? İkiniz arkamdan gülüyor muydunuz?"

Jack'in ya da benim böyle bir şey yapabileceğimizi hayal edebilmesi beni dehşete düşürdü. "Tanrım Sarah, hayır!"

"Kapı arkalarında yiyişiyor muydunuz? Ben arkamı döndüğüm anda evimizde düzüşüyor muydunuz?"

Ayağa kalktım. "Bu adil değil. Öyle bir şeyi asla yapmayacağımı çok iyi biliyorsun."

O da ayağa kalktı, sehpanın üzerinden bana bakıyordu. "Onu öpmek gibi bir şeyi hiç yapmadığına benim hayatım üzerine yemin eder misin?"

Tam o anda, en iyi dostumu sonsuza kadar kaybetmek üzere olduğumu fark ettim.

Yalan söyleyemedim. "Bir defa. Onu bir defa öptüm. Bu–" Lafımı yarıda kestim, çünkü sözlerim kurşunmuş gibi ellerini kaldırıp önünde tutmuştu.

"Sakın cüret etme. Sakın kendin için bahaneler uydurmaya cüret etme. Onları duymak istemiyorum." Yüzü buruştu. "Tam burayı acıtıyor," diyerek parmaklarını sertçe göğsüne vurdu. Eğilip yere attığı ayakkabılarını ve bavulunu aldı, sonra koridora doğru hızla yöneldi. Onu takip ettim, kalması için yalvarıyordum. Döndüğünde yüzü tiksintiyle doluydu.

"Cumartesi günü için iyi şanslar çünkü ben orada olmayacağım. Kimin için üzgün hissediyorum biliyor musun? Oscar için. Zavallı herif, en iyiler listende ikinci sırada ol-

duğunu bile bilmiyor." Asla geri alamayacağımızı bildiğim şeyler söylüyordu. "Değerli bileziğin sende kalsın. Onu istemiyorum. Bileziğin de, sırların da, sahte arkadaşlığın da senin olsun. Benim burada işim bitti."

Kapıyı çarpıp gitmesinden sonra orada durup kapıya baktım, olduğum yere kök salmıştım. Felç olmuştum, ne yapacağımı bilmiyordum. Beni görmeye katlanamadığı belliydi. Fakat bunu onsuz nasıl yapacaktım? Ailem yarın geliyordu. Konuklar geliyordu. Kahrolası Jack de geliyordu, muhtemelen peşinde yeni sevgilisiyle birlikte.

Her şeyi, kartları, elbisesini, sürpriz kutusunu dolaba tıktıktan sonra yatağa gittim ve kollarımı başımın etrafına sarıp bir top gibi kıvrıldım. Kendimi dünya üzerinde hiç o anda hissettiğim kadar yalnız hissetmemiştim.

14 Aralık

Jack

Nasıl görüneceğini zaten biliyordum. Gelinliğini görmüştüm, beklemediğim bir yumruk yemiş gibi hissetmiştim. O yüzden bugün kendimi hazır hissetmeliydim. Fakat hıncahınç dolu kilisede yanımda Verity'yle otururken, hiç de hazır hissetmediğimi fark ettim. Titriyordum. Böyle yerlerde hiç değilse bir ısıtıcı olur sanırdım. Belki de biraz rahatsızlık duymayı deneyimin bir parçası gibi hissediyorlardı, inanca bağlılığı göstermenin bir yolu falan gibi. Sadece her şeyin olup bitmesini, bu takım elbiseyi çıkarıp bir bira içmeyi ve sonra kaba görünmeden olabildiğince erkenden Edinburgh'ya geri dönmeyi istiyordum. Orada hayatım süratli ve tam gazdı, program bir miktar şöhret kazanıyordu ve radyo kanalındaki herkesle iyi ilişkiler kurmak için çok çalışıyordum. Hâlâ her şeyin başındaydık ama sanırım orası benim yerim olabilirdi. Arkadaşlar edinmiştim, hatta orada kendi başıma bir daire kiralayacak kadar bile kazanıyordum. Kendime tuğla tuğla dizerek yeni bir hayat inşa ediyordum ve bu iyi hissettiriyordu.

Verity'yi getirmek iyi bir fikir miydi hâlâ bilmiyordum. Gelip eski arkadaşlarımla tanışmak için hevesliydi ve dürüst olmam gerekirse, onu buraya getirince "bakın nasıl iyi gidiyorum" şovu yaparım diye hayal etmiştim, çünkü göz alıcı bir güzelliği vardı. Aslında o bu kalabalığa benden daha iyi uyuyordu, hatta ne olduğu belirsizdi. Bir ha-

yır etkinliğinde tanışmıştık. Yerel üst tabaka olarak kendi mevkisindeki bir iş arkadaşına ödül sunmuştu ve gecenin sonunda beni kendi ödülü olarak eve götürmüştü. Kızın bir atı vardı. Daha fazlasını söylemem gerekiyor mu?

Henüz Sarah'yı görmemiştim. Hepimizin kibar ve yetişkin olabilmesini umuyordum. Ayrıldığımızdan beri bana ilk defa mesaj atarak arayı kapamayı dört gözle beklediğini söylemiş ve laf arasında Luke'u da getireceğinden bahsetmişti. İçimden bir ses bana bunu kilisede herifin suratına bir yumruk indirmemem için baştan haber verdiğini söylüyordu; öyle bir şey yapacağım yoktu tabii. Ona sorun olmayacağını, ben de herkesle tanıştırmak için Verity'yi getirdiğimi yazmıştım ve sonrasında cevap atmamıştı. Her şey çok garipti. Tanrım, birdenbire fazlasıyla ateş bastı. Bu lanet gömlek sırtıma yapışıyordu. Ceketimi çıkarmak çok mu uygunsuz olur diye düşündüm. Ah, işte başlıyorduk. Org çalmaya başladı, çok gürültülüydü. Herkesin botokslu derisi canlandı ve boyunları kapıya doğru uzandı.

Verity, mihraba en yakın sıranın sonundaydı, ancak o bir saniyeliğine başını geriye doğru atınca Laurie'yi görebildim. Hazırlıklı olmak konusunda kesinlikle yanılmıştım. Ona bakarken şu beklenmedik yumruğu yine karın boşluğumda hissettim, berrak bir güzelliği vardı. Buklelerinin arasına beyaz çiçekler ve mücevherler takılmıştı ve ellerinde daha fazla çiçek vardı. Saçları kusursuzca şekillendirilen ve süslenip püslenen gelinlerden biri değildi. Bohem görünüyordu, güzelce tamamlanmamış gibi, kendisinin en iyi günündeki hali gibi, parlıyordu. Benimle aynı hizaya geldiğinde yaz çiçekleri rengindeki gözleri benimkileri buldu ve takılı kaldı. Babasının yanında yavaşça yürüyordu, bir saniyeliğine kilisedeki tek kişi oymuş gibi hissettim. Eğer sıranın başında oturuyor olsaydım uzanıp elini sıkar ve ona bir tanrıça gibi göründüğünü söylerdim sanırım, fakat orada olmadığımdan bana ufak, belli belirsiz bir gülümseme

gönderdi ve başımı salladım, duygularımı aksettirmeyi çok istiyordum. Söylemek istediğim her şeyi gözlerimle söylemeye çalıştım. Git ve mihrapta seni bekleyen adamla evlen, Laurie, sonra da seni bekleyen muhteşem hayatı yaşa. Mutlu ol. Hak ediyorsun.

Yanımdan geçerken gözleri Oscar'daydı, içimde bir şeylerin kırıldığını hissettim.

Laurie

Dün sabah beşte sarsılarak uyanmıştım. Olanlara inanamıyordum. En iyi arkadaşımın benden nefret ettiğine, o yanımda olmadan evlendiğime... Oscar'a ve Sarah'yı soran herkese ailesiyle ilgili acil bir durum olduğunu ve hemen Bath'taki evine gitmesi gerektiğini, kendini çok kötü hissettiğini ama yapılacak hiçbir şey olmadığını söylemiştim. Annemin yalanı yuttuğuna ikna olmamıştım, fakat üstüme gelmemeyi seçtiği için minnettardım çünkü gözyaşlarına boğulup bütün hüzünlü gerçeği yumurtlayıverirdim.

Görünürde iyi bir şov ortaya koyuyor fakat içten içe ölüyordum. Sevdiğim insanları kaybediyor ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyordum. Bu sadece hayatın bir gerçeği miydi? Olgunlaşmak ve yeni arkadaşlara yer açmak için eskilerinden bir yılanın derisinden sıyrılması gibi sıyrılmanız mı gerekiyordu? Şafaktan önceki kasvetli saatlerde sırtıma yastıkları dayayarak yatakta oturmuş ve Oscar'ın tablosuna bakmıştım. Parmaklarımı şıklattığım anda yeniden orada olmayı diliyordum. Oscar tablonun önceki yerini değiştirmişti, böylece yatakta yatarken de ona bakabiliyordu. Dün tabloyu görmek beni yatıştırmıştı, başka yerler olduğunu ve başka zamanlar olacağını bana hatırlatmıştı. Orada yatarken Sarah'nın düğüne gelme konusunda fikrini değiştirmeyeceğini biliyordum. Değiştirmesini de beklemiyordum.

Sırrımla dört yıldır yaşıyordum, onunsa alışmak için yirmi dört saatten az zamanı vardı. Bu çok erken olurdu. Erken olmadığı bir zaman olacak mıydı, onu bile bilmiyordum. Artık kendi başımaydım ve düğüne odaklanmaktan başka şansım olmadığı için diğer düşünceleri komple dışarıda bırakmaya karar vermiştim.

O yüzden işte buradaydım, Oscar'ın annesinin ebeveynlerinin evlendiği kilisenin girişinde duruyordum. Karşı çıkamamıştım, herkesi Birmingham'daki banliyölere sürükleyecek değildim, değil mi? Ayrıca bu yer saçma bir şekilde hoştu, özellikle de yerdeki kar taneciklerine bakınca. Birkaç dakika önce Rolls Royce –Oscar'ın tercihlerinden biri – resimlerden fırlamış gibi görünen köyde durduğunda peri masallarından bir yer gibi görünüyordu ve nefes alabileceğimden emin olamadığım ufak bir an yaşamıştım. Babam tam bir cankurtarandı, sadece elime hafifçe vurup istediğim kadar oyalanmama izin vermişti, bir kaya gibi sağlamdı.

"İstediğinin bu olduğundan emin misin?" diye sordu ve başımla onayladım. Birinin olabileceği kadar emindim.

"Tanrı'ya şükür," dedi. "Çünkü dürüst olmam gerekirse Oscar'ın annesinden ödüm kopuyor. Kendimi emniyete almak için erken saatlerde bir viski içtim."

İkimiz de kahkahalarla güldük, sonra üzüntüyle tıkandım, o yüzden bana durmamı söyleyip arabadan çıkmama yardım etti. Kiliseye kadar yürümeden önce büyükannemin gelinliğinin kürk etolünü omuzlarıma doladı.

Artık mihraba giden koridorun başında, kol kolaydık; ben sevgili *vintage* gelinliğimin içindeydim, o da smokinin içinde muhteşem görünüyordu. Silindir şapkanın hayranı değildi, fakat daha sonra fotoğraflar için görev bilinciyle takacağına söz vermişti. Annem geçen hafta beni arayıp düğün hakkında konuşmuşve babamın beni hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğu için her akşam yemeğinden önce konuşmasını prova ettiğini söylemişti. Kolunu biraz-

cık sıktım ve birbirimize "hadi şunu yapalım" bakışı attık, ben hep babamın kızı olmuştum, Ginny'yi kaybetmek bizi yakınlaştırmıştı. Oldukça benzerdik, ikimiz de birine güvenene kadar kendimizi geride tutardık, yavaş öfkelenir hızlı bağışlardık.

Kilisenin içinde bir koku saldırısı vardı, asılan beyaz çiçeklerin hepsi nefes kesici ve Lucille'in istediğinden biraz daha fazla ehlileştirilmişti. Bu benim işimdi, farkında olmadan yapmıştım. Kendi buketim hakkında birkaç defa çiçekçiyi görmeye gitmiştim ve iyi ahbap olmuştuk. Benim formaliteye uygun olmayan buket tercihim ile kilise ve resepsiyon salonu için sipariş edilen çiçeğin arasındaki uçurumu görebilmişti elbette. Ondan herhangi bir değişiklik yapmasını açıkça istememiştim, fakat gerçekte nasıl görünmesini istediğimi sorduğunda ona karşı dürüst olmuştum ve ikimizin de onaylayacağı bir şey ortaya çıkarmak için biraz sihrini konuşturmuştu. Derin bir nefes aldım ve koridora çıktık.

Koridorun iki yanında da yüzler görüyordum, kimilerini tanıyordum kimilerini tanımıyordum. Ailem yoldan gelmişti; teyzelerim, amcalarım ve kuzenlerim, Oscar'ı ve annemin onlara anlattığına şüphe duymadığım Londra'nın havalı lüks hayatını görmek için heveslilerdi. İş arkadaşlarım, Oscar'ın arkadaşları, siyah bir elbise ve inciler içindeki eski sevgilisi Cressida (Siyah! Ne yapıyor, yas mı tutuyor?), abisi Gerry, yanında da Fliss vardı. Zevkli camgöbeği organzeler içindeydi. Sonra gözüm Jack'e takıldı. Koridorun yarısındaydım ve işte oradaydı. Şoke edecek kadar gerçek ve sanırım onu bugüne kadar gördüğümden çok daha gösterişliydi. Hatta saçını bile taramıştı. Takım elbise içindeki Jack hakkında ne düşüneceğimden emin değildim. Fakat sonra o konuyu daha fazla düşünemedim, çünkü tanıdık gözleri benimkileri buldu ve Oscar'ın eşi olmadan önce minicik bir an için bile olsa Jack'in elini tutabilmeyi dile-

dim. Sarah burada olmadığı için, gerçek beni bilen tek kişi oymuş gibi geliyordu. Belki de benden çok uzakta olması iyiydi. Kısacık bir an için Sarah'nın kavgamızdan ona bahsedip bahsetmediğini merak ettim. Ancak ayrıldıklarından beri doğru düzgün konuşmamışlardı ve Jack bir şeyden haberdarmış gibi görünmüyordu. Ona ufacık bir gülümseme gönderdim ve başını salladı, Tanrı'ya şükürler olsun ki babam yürümeye devam etti çünkü bu bana aynı şeyi yapmaktan başka seçenek bırakmadı.

Kendi yeminlerimizi yazmamıştık. Bunu önerdiğimde Lucille sanki çırılçıplak karaoke yapmayı istemişim gibi bakmıştı ve dürüst olmam gerekirse Oscar'ın da ondan arta kalır yanı yoktu. Zorlamadım. Zaten yarı yarıya şaka yapıyordum, fakat yüzlerindeki bakış bana şakamın hoş olmadığını söylemişti. Bu düğünün ne olduğunu sanıyordum ki? Bir çeşit *modern* aşk ilişkisi mi?

Oscar, anlaştığımız gibi hâlâ bana arkası dönük duruyordu, dimdik ve gururlu. Annesi, gelin koridorda yürürken damadın ağzı açık şekilde ona bakmasının yakışıksız görüneceğini düşünüyordu ve ben de ona uymaktan mutluydum, böylece birbirimizi ilk defa gördüğümüzde tam yanında olacaktım. Öylesi daha hassas, daha biz olacaktı. Son zamanlarda ikimiz de kendimizi işe ve düğün kasırgasına kaptırmıştık, sanki birlikte doğru düzgün vakit geçiremiyormuşuz gibi hissediyordum. Bugün onu görmek, bütün zamanımı yine onunla geçirmek için sabırsızlanıyordum. Balayımızda Tayland'daki o değerli haftaların sihrini yeniden yakalayabilmeyi umuyordum.

En sonunda oradaydım, onunla aynı hizaya geldim. Nihayet dönüp bana baktı. Annesi bu noktada duvağımı kaldırmasını söylemişti, orası zordu çünkü duvak takmıyordum. Onlara söylemeliydim fakat gelenek uğruna beni yansıtmayan bir şeye zorlanmak istememiştim. Duvak yerine 1920'lerdeki gibi narin, sarmaşık şeklindeki taşlı tokayı

tercih etmiştim. Kuaför saç sarmaşığını, ufak, taze çiçekler ile birlikte saçlarımın etrafına dolamıştı, gelinliği aldığım dükkânda şans eseri keşfettiğim bir şeydi. Gördüğüm en güzel şeydi, sarı altından telin üzerine mücevherli deniz canlıları dağılmıştı; bir denizatı, deniz kabukları ve elbette bir denizyıldızı. Bilmeyen göze geline uygun şekilde görünüyordu, fakat Oscar'ın geçmişimize yapılan samimi selamı göreceğini umuyordum.

Duvağım olmadığını bilmediği için Oscar'ın elleri duvağı kaldırmak için kalktı, bugünün bütün adımlarını kafasında planlamıştı ve yüzümde hiçbir şey olmadığını görünce bir anlığına hazırlıksız yakalandı, ancak gülümseyip başımı hafifçe salladığım âna kadar. Ağzımı oynatarak, "Duvak yok," dedim ve o da hafif bir sesle güldü.

"Çok güzelsin," dedi fısıltıyla.

"Teşekkür ederim," diyerek gülümsedim, kara gözleri bana aşkla bakıyordu. Şu anda kesik kot şort ve tişörtten bir dünya uzaktaydı fakat ona baktığımda gördüğüm şey oydu. Robinson Crusoe'm, kurtarıcım, aşkım. Sarah'nın arkamda durmadığını fark ettiğini bile sanmıyordum. Papaz, cüppesini fırlatıp mihrapta İrlanda halk şarkılarından birini söylemeye başlasa bile fark edeceğini sanmıyordum, çünkü gözleri sadece benim üzerimdeydi ve hayret, neşe, aşkla doluydu. Lucille düğünümüzü bir askeri operasyon gibi planlamak için ne kadar uğraşmış olursa olsun, bu anları hesaba katmamıştı ve beynimin her şeyden sonra hatırlayacağı tek anılar bunlar olacaktı. Oscar öyle şık görünüyordu ki, her santimiyle bir damattı. Onunla ilgili her şey kusursuzdu: saçının sanat eseri gibi düşüşü, parlak, siyah ayakkabıları, beni ilk kez gördüğündeki kara, yoğun gözleri. Başka hiçbir adam böylesine kusursuz bir damat resmi ortaya koymuş olabilir miydi? Sanki ülkenin her yanında düğün pastalarının üzerine konulan ufak damatların hepsinde ondan esinlenmişlerdi.

Lucille Hazretleri'nin duvaksız görünüşüm hakkında ne yapacağını merak ediyordum, hiç şüphesiz ne olur ne olmaz diye vestiyere yedek bir tane koymuştu. Buradan çıktığımız anda kafama zorla takmaya çalışacağından kuşkum yoktu.

Rahip, konuklara evlenmemize itirazı olan biri var mı diye sorduğunda, kısaca Sarah'yı düşündüm; kilisenin kapısından içeri dalıp ne yaptığımı herkese anlatır mıydı?

Böyle bir şey olmadı tabii ki. Bana birkaç saniye gibi gelen anların ardından kendimi tekrar koridorda yürürken buldum, sol elimin yüzükparmağında Oscar'ın elmas ve platin yüzüğü vardı, kilisenin çanları çalıyordu. El ele yürüdük, herkes alkışlıyordu. Cansız kış güneşinin altına adım atmadan önce, Oscar kürk etolümün kurdelesini dikkatlice bağladıktan sonra beni öptü.

"Karıcım," diye fısıldayarak yüzümü avuçları arasına aldı.

"Kocacım," dedikten sonra yüzümü çevirdim ve avucunu öptüm.

Kalbim patlayacak kadar doluydu, bu basit gerçekle katıksız bir neşe hissettim. O benim kocamdı ve ben de onun karısıydım.

Fotoğrafçının, fotoğraflar için iki aileyi de bir araya getirmek gibi zor bir görevi vardı. Oscar'ın annesi sanat yönetmeni olmaya kararlı gibiydi, benim sevgili annem bile bir ara beni kenara çekip gün bitmeden Lucille'in gırtlağını sıkabileceğini söylemişti. Şakalaşıp gülmüştük ve onu boğma hareketleri yapmış, sonra da yüzlerimizi kontrol altına alarak içeri girip fotoğraflar için poz vermiştik.

Ailem aklımı başımda tutan tek şeydi. Oscar'ın eski sevgilisi Cressida, erkek kardeşimi garson sanmış ve şampanyasının yeterince soğutulmadığından şikâyet etmişti. O yüzden abim de sorunu, yakındaki bir su sürahisinden aldığı buz küpleriyle doldurarak çözmüştü. Cressida onu

bunu yaparken yakalayınca kovdurmakla tehdit etmiş, Daryl ona en güçlü Birmingham aksanıyla benim kardeşim olduğunu söylemekten büyük keyif almıştı. Yakın zamanda doğan muhteşem yeğenim Thomas'ın gelişiyle abim hâlâ bebeğin doğumunu içerek kutlama modundaydı, Thomas bugün öyle meleksi görünüyordu ki, tüm dikkatleri üzerine çekerek neredeyse beni gölgede bırakıyordu. Erken saatlerde Daryl beni kenara çekmiş ve önümüzdeki yaz Tom'un vaftiz annesi olmak ister miyim diye sormuştu; bir kızı düğün gününde ağlatmaktı bu! Ailemi öyle çok seviyordum ki, Oscar'ın ailesine göre sayımız bu kadar azken bugün onları hiç sevmediğim kadar çok seviyordum.

"Hanımlar ve beyler, konuşma yapma zamanı geldi."

Ah Tanrım! Sarah'nın bir konuşma yapacağını tamamen unutmuştum. İlk konuşmanın kendisine ait olması için özellikle çizelge yapmıştı ve yokluğu Kraliçe Lucille'in dikkatle planlanan programını bozacaktı. Eğer ona söylemeyi hatırlamış olsaydım yardımı olurdu ama hatırlamamıştım ve şimdi kırmızı suratlı, kadeh kaldıran adam, herkesten baş nedimeyi içtenlikle alkışlamalarını istemişti. İnsanlar alkışlıyordu, fakat bu yavaş, bölük pörçük, kafaları karışmış tarzda bir alkıştı. Kalabalık bir şeyin eksik olduğunu biliyordu ve ne yapacaklarından tam olarak emin değillerdi. Tanrım, bu yerde çalışan insanlar hiç iletişim kurmuyor mu? Geldiğimizde gelin ve damat masası aceleyle yeniden düzenlenmek zorunda kalınca, Sarah'nın yokluğu konusunda ikaz edilmeleri gerekirdi, fakat hayır, şimdi tekrar onun adını söylüyor ve beklentiyle bize doğru bakıyordu. Oscar, dehşete düşmüş görünüyordu. Sanki bir şey yapması gerektiğini biliyordu ama ne olduğundan emin değildi. Lucille öne doğru eğilip bana "hemen bir şeyler yap" bakışı attı. Önümdeki yüzlere baktım ve ayağa kalkmaya yeltendim, ağzımdan ne halt çıkacağını merak ediyordum. İnsanlara Sarah'nın yokluğu konusunda teker teker yalan söylemek

dayanılmazdı. Tüm bu insanlara tek seferde su katılmamış yalan söyleyebilir miydim emin değildim. Fakat onlara başka ne söyleyecektim ki? Sarah'nın bir zamanlar sevgilisini sevdiğimi keşfettiğini ve şimdi de beni görmeye katlanamadığını mı? Kalbim hızla atmaya başladı ve yüzümün kızardığını hissettim. Sonra birinin sandalyesini parke zeminde sürtme sesi geldi ve konuşmak için boğazını temizledi.

Bu *Jack'ti.*

Salonda bir mırıltı oluştu; bu, olayın leziz bir şeylere dönüşebileceğinin beklentisiyle oluşan belirsiz bir vızıltıydı.

"Sarah burada olamadığından, Laurie onun yerine birkaç kelime etmem için benden ricada bulundu." Gözlerinde bir soruyla bana baktı. "Birkaç yıl boyunca Laurie ve Sarah'ya üçüncü teker olacak kadar şanslıydım, yani eğer burada olsaydı ne söylemek isteyeceğine dair iyi bir fikrim var."

Jack'in, eğer Sarah burada olsaydı ne söyleyeceği hakkında bir fikri olduğundan oldukça şüpheliydim, fakat başımla onu hızlıca onayladım ve tekrar yerime oturdum. Jack'in düğünümdeki yerinin az önce daha anlamlı bir hal aldığına neden şaşırdığımı bilmiyordum; öyle ya da böyle, hayatımın her önemli olayında var gibi görünüyordu.

"Sarah ve ben bir süre beraberdik –çok kısa zaman öncesine kadar aslında– üzgünüm, bunu bilmenize gerek yok, şey..." Yanındaki kadına bakarken salonun uzak köşelerinden birkaç kıkırtı başladı.

"Üçüncü teker olduğumu söylerken en gevşek anlamda söylüyorum elbette. Yani yakındık, fakat o *kadar* yakın değildik..." Sesi yine azalınca insanlar gülmeye başladı. "Üzgünüm," diyerek bana bir bakış attı ve yüzünü buruşturdu.

"Tamam," dedi. Avuçlarını bacaklarına sürtünce endişeli olduğunu anladım. "Sarah, Laurie hakkında ne söylemek isteyebilirdi? Pekâlâ, iyi bir arkadaş olduğunu elbette, söylemeye bile gerek yok. Sarah'nın her zaman üniversitedeki ev arkadaşı piyangosunu kazandığını söylediğini bili-

yorum, ikinizin hayatta bir defa olacak türden bir dostluğunuz var. Sen onun diğer yarısısın, Laurie. Sarah seni çok seviyor."

Birkaç kişi alkışladı, annem gözlerini kuruladı. Ah Tanrım. Kendimi tutup elimin üstündeki deriyi çimdikledim. Çimdikle, bırak. Çimdikle, bırak. Çimdikle, bırak. Tek bir damla yaşın bile akmasına izin vermeyecektim, çünkü ağlamaya başlarsam hıçkırıklarımın bütün vücudumu sarsmaya başlamadan durabileceğini sanmıyordum. Bugün Sarah'yı öyle çok özlemiştim ki. Hassasiyetle planlanan düğünümde Sarah şeklinde bir delik vardı ve bunun bütün hayatım boyunca öyle olmasından ölümüne korkuyordum.

Jack iç geçirip bir nefes aldı. Şu an yere bir iğne düşse sesini duyabilirdiniz.

"Biliyor musunuz, eğer bugün konuşacağımı biliyor olsaydım bile yine de söyleyecek bir şeyler bulmakta zorlanırdım, çünkü hiçbir kelime Laurie James'in ne kadar özel olduğunu açıklamaya yetmez."

"Ogilvy-Black," diye araya girdi birisi. Sanırım Gerry'ydi.

Jack kahkaha atıp elini saçlarının arasından geçirdi, partideki bütün kadınların iç geçirdiğini duyduğumdan emindim. "Üzgünüm. Laurie Ogilvy-Black."

Oscar elime uzandı ve yeni ismim Jack'in dudaklarında hantal ve garip dursa da Oscar'a temin edici, küçük bir gülümseme gönderdim.

"Laurie ve ben birkaç yıldır arkadaşız, hatta iyi arkadaşız ve gözlerimin önünde beni bir zamanlar *Alacakaranlık* izlemeye zorlayan, Sarah'nın akıllı, sessiz arkadaşından–" durdu ve üç masa ötede olmasına rağmen ellerini bana doğru uzattı "–bugün olduğun kadına dönüştün. İnanılmaz bir duruşu olan, nefes kesecek kadar nazik birisin, her insana kendini dünyadaki en önemli insanmış gibi hissettirme becerin var." Başını eğip iki yana salladı. "Bir defasında hayatımı kurtardığını söylemek abartı olmaz, Laurie. Sen beni

en kötü halimde gördün ve bana sırtını dönmedin, hem de bunu yapmak için birçok nedenin olmasına rağmen. Ben tiksindiriciydim ve sen güzeldin. Ben kim olduğumu kaybettim ve sen hatırlamamı sağladın. Sana hiç teşekkür ettiğimi sanmıyorum, o yüzden şimdi söylüyorum. Teşekkür ederim. Hayatta hafif adımlar atıyorsun, fakat bıraktığın derin ayak izlerini diğer insanların doldurması çok zor."

Durdu ve şarap kadehinden bir yudum aldı, çünkü buradaki tek insanlar bizmişiz gibi konuşuyordu ve sanırım fazla kişisel olmaya çok yakın olduğunu fark etmişti.

"İşte bu kadar. Sen harikasın Laurie. Artık sınırın iki yanında olduğumuz için seni özlüyorum ama Oscar'ın becerikli ellerinde güvende olduğunu bilmek de beni memnun ediyor." Kadehini kaldırdı. "Sana, Laurie ve elbette sana da Oscar." Duraksadı ve ekledi, "Seni şanslı piç." Herkesi güldürürken beni ağlattı.

Jack

"Tanrım Jack. Hazır elin değmişken onu masanın üstüne atıp becerseydin."

Verity'ye gözlerimi dikip baktım, şu anda öfkeli bir yabani kediyi andırıyordu. Tatlıydı ama gözlerimi çıkarmak istiyordu. Oteldeki bir koridordaydık ve bundan doğaçlama konuşmamı pek beğenmediğini çıkardım.

"Ne halt etmem gerekiyordu? Laurie'nin kendi düğününde bitip tükenmesine izin mi verseydim?"

Bana gözleriyle ateş ediyordu. "Hayır ama onu sikik bir *Wonder Woman*'a dönüştürmen de gerekmiyordu."

"Laurie donunu kotunun üstüne giymiyor." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz yanlış olduklarını biliyordum ama üç kadeh şampanya içmiştim ve kendi çöplüğümde hırpalanmak hoşuma gitmiyordu.

Verity kollarını göğsünde bağlayarak, "Onun donuyla samimi bir yakınlığın olduğu belli," diye iğneledi.

Sakinleştim çünkü o benim konuğum olarak buradaydı ve yeni erkek arkadaşının başka bir kadın hakkında bıktırıcı biçimde övgü dolu konuştuğunu duymanın epey bezdirici olacağını anlayabiliyordum. "Bak, üzgünüm, tamam mı? Fakat yanılıyorsun, Laurie ve ben gerçekten sadece arkadaşız. Asla ondan daha fazlası olmadı, yemin ederim."

Henüz yumuşamaya hazır değildi. "Şu büyük ayak izleriyle ilgili deli saçması da neyin nesiydi?"

"Metaforik olarak konuşuyordum."

"Harika olduğunu söyledin."

Koridorda kimse var mı diye kontrol ettim, sonra Verity'yi duvara yasladım. "Sen daha harikasın."

Kollarını bana dolayıp arkamı kavradı. Verity'nin şakası yoktu. "Bunu sakın unutma."

Onu öptüm, sırf sohbetin gittiği yönü durdurma girişimiyle. Cevap olarak dudağımı ısırdı ve gömleğimi pantolonumun içinden çekiştirmeye başladı.

Laurie

"Jack'in Sarah'nın yerini alması iyi oldu."

Ses tonunda keskin tonlar olsa da Oscar'a gülümsedim. "Öyle."

Düğün kahvaltısı ile akşam resepsiyonundaki arada tazelenmek için süitimize çekilmiştik. Sanırım "tazelenmek" seks yapmanın kibarca tanımı oluyordu, fakat Oscar'la yaptığımız şey bu değildi. Konuşmalardan beri gergindi ve havayı nasıl yumuşatacağımı bulmaya çalışıyordum çünkü bugünü doğru sebeplerden dolayı hatırlamalıydık.

"Sarah nerede bu arada?" Oscar kaşlarını çattı ve burnunun kemerini sıktı, sanki yokluğunun detaylarını hatırlama-

ya çalışıyor gibiydi. Muhtemelen ona çok fazla bir şey söylemediğim içindi, yalanımı ufaltmak için kötü bir girişimdi.

"Bath'a döndü." Sesim kasten düzdü ve arkamı dönmüştüm, çünkü yanaklarım alev alevdi. Tartışmak istemiyordum, o yüzden dikkatimizi dağıtacak bir şey aradım ve büyük şöminenin rafında duran bir hediye paketi gördüm. Balayı süitimizle ilgili her şey büyüktü, gömülü küvetten karyolamıza kadar her şey. Yatak öyle büyüktü ki yanında bir basamak vardı, tıpkı *Prenses ve Bezelye Tanesi* 'ndeki gibi.

"Bu ne?" Hediye paketindeki etiketi yüksek sesle okudum. "Mutlu çifte, Angela ve bütün düğün ekibinden sevgi ve şükranla. Hayallerinizin gününü yaşadığınızı umut ediyoruz." Oscar'a döndüm. "Ah, bu çok hoş, değil mi?"

Başını salladı, pencerenin kenarındaki tekli koltuklardan birine oturdum ve kurdeleleri açtım. "Gelip bakacak mısın?" dedim, ondan gözlerimle diğer şeyleri istiyordum: *Lütfen Sarah meselesini irdeleme. Lütfen Jack'in konuşmasını fazla kurcalama. Lütfen bugün önemli olan şeye odaklan, bize.* Gözleri odanın karşısından benimkilere kenetlendi, sonra yüz ifadesi yumuşadı ve gelip yanımda diz çöktü.

"Aç o zaman."

Elimi hafifçe parlak siyah saçlarında gezdirip gülümsedim. "Tamam."

Kâğıt ve paketin içinde narin, camdan bir Noel süsü bulduk, üfleme camdı ve isimlerimizle düğün tarihimiz işlenmişti.

"Harika değil mi?" dedim. Dikkatlice yerleştirirken boğazımdaki yumruyu yuttum.

"Sen harikayı hak ediyorsun," diyerek parmaklarımın üstünü öptü. Sonra derin bir nefes aldı. "Mutlu musun Laurie?"

Sessizce sorduğu sorusuyla şaşırdım. Bana bunu daha önce hiç sormamıştı. "Bunu sorman gerekir mi?"

"Sadece bir defalığına." Birdenbire son derece ciddi göründü.

Ben de derin bir nefes alıp gözlerinin içine baktım. Evliliğimizin bu soruya vereceğim cevaba bağlı olduğunu biliyordum.

"Karın olduğun için çok, inanılmayacak kadar çok mutluyum Oscar. Hayatıma girdiğine minnettarım."

Başını kaldırıp bana baktı, sessiz ve mümkün olmayacak kadar yakışıklıydı. Gözleri bana söylemek istediği ama düğün günümüz olduğu için söylemeyeceği şeyler olduğunu söylüyordu.

Doğruldu ve beni çekip ayağa kaldırdı. "Ben de senin için kendi yıldızlarıma şükrediyorum."

Beni yavaşça, yoğun bir şekilde öptü, kolunu belime doladı, eli çenemdeydi. Kendime ona doğru erime izni verdim. Geceleri yatağımızda, birbirimizi hep böyle, Tayland'dayken olduğu gibi, bulmamız için dua ettim. Ona duyduğum aşk hayatımdaki her şeyden daha ayrıydı, net, basit ve apaçıktı. Kumsal kulübesindeki basamaklarda olduğumuz fikrine tutundum. Oscar'ın dudakları balayında nereye gittiğimiz konusunda mühürlüydü, fakat yeni yemin etmiş yüreğimle Tayland olmasını umuyordum.

Süitimize yerleştirilmiş, zevkli şekilde dekore edilmiş Noel ağacının önünde durduk, süsümüzü boş dallardan birine taktım. Oscar hemen arkamdaydı, süsün dönüp ışığı yansıtmasını izlerken ensemdeki dudakları sıcacıktı.

"Jack haklıydı," diye fısıldadı. "Ben şanslı bir piç kurusuyum."

2014

Yeni Yıl Kararları

1) *Sarah.* Sadece adını yazmak beni utanç ve kederle dolduruyordu. Onu üzgün olduğuma inandırmak için bir yol bulmam gerekiyordu. Çaresiz bir durumda olduğumu, erkek arkadaşına âşık olmak için kendime öylece izin vermediğimi. Olmamak için elimden gelen, mümkün olan her şeyi yapmaya çalıştığımı anlatmam gerekiyordu. Bir şekilde beni bağışlamasını sağlamalıydım çünkü hayatımı onsuz hayal edemiyordum.
2) *Oscar.* Kocam! Sadece şu anda olduğumuz kadar mutlu kalmamızı ve ilk yılımızı kendini beğenmiş evliler olarak keyifle geçirmemizi istiyordum. Kendimizi beğenmiş olduğumuzu düşünmüyordum. Fakat Bayan Ogilvy-Black olmanın getirdiği bir güvenlik hissi vardı, özellikle de hayatımdaki diğer kayaların hepsi yok olmuşken. Kararım, ona bir daha asla onunla mutlu olup olmadığımı sordurmamak.
3) *İş.* Çaresizce kariyer değişikliğine ihtiyacım var. Düğünden beri aşk ve kalp sancısıyla ilgili sorulan ergenlik sorularına cevap vermeyi aşmışım gibi hissediyordum, sonuçta artık resmi olarak karşılıksız aşk konusunda uzman değildim. Düğün çılgınlığı sona erdiği için yeni bir meydan okumanın hasretini çekiyordum. Belki de artık hayatımla daha uyumlu bir şey bulacaktım. *Good Housekeeping** ya da *The*

* İngiltere'de çıkan, yemek tarifleri, diyet, sağlık ve ev dekoru ilgili makaleler bulunan bir dergi. –ç.n.

*Lady** belki. Hah! Hiç değilse, Lucille adımı en sevdiği dergilerde görünce benden hoşlanmamak için yeni bir şey bulurdu.

4) *Bu da beni neye getiriyor... Lucille Hazretleri.* Benden hoşlanmasını sağlamak için daha çok uğraşmalıydım.

5) *Annem & Babam.* Onları daha sık görmek için daha çok çabalamam gerekiyordu. Hayat hiç olmadığı kadar yoğun ama bu bir bahane değildi. Düğün, onları ne kadar özlediğimi fark etmemi sağlamıştı. Kardeşim ve ailesi onlara yakın yaşadığı için memnundum; annem hep bebek Tom'la fotoğraflarını paylaşıp duruyordu. Fotoğrafları görmeyi seviyordum ama yüreğimin küçük bir parçası sızlıyordu çünkü hepsi bir aradayken ben kilometrelerce uzaktaydım.

* İngiltere'de haftalık olarak çıkan, ev işleri, çocuk bakımı ve tatil planlarıyla ilgili yazılar yazan bir dergi. –ç.n.

16 Mart

Laurie

"Bu da ne?" Uyanmak için çabaladım ve doğrulup oturdum çünkü Oscar bir tepsiyle yatağın yanında duruyordu.

"Ay dönümümüzü kutlamak için yatakta kahvaltı." Tepsiyi dizlerimin üzerine bıraktı ve özel bir tarihi unuttuğumu düşünerek sessizce panik moduna girdim. "Tam üç aydır evliyiz," diyerek sefaletime son verdi. "Şey, aslında üç ay iki gündür ama pazar gününü beklemek daha iyi, değil mi?"

"Sanırım öyle," diyerek kahkaha attım. "Yatağa geri döner misin?"

O yatağa çıkıp rahatlayana kadar tepsiyi sabit tuttum, hâlâ kumsaldan kalma bronzluğuyla yastıklarla tezat oluşturuyordu. Ten rengi zaten bronzluğa meyilliydi, o yüzden balayında edindiği bronzluğunun izleri, benim kendiminkini İngiliz rüzgârının saldırısı altında kaybetmemden daha uzun süre kalmayı başarmıştı. Sonuç olarak gittiğimiz yer Tayland değildi. Maldiv Adaları'nda aşk dolu üç hafta geçirmiştik, tam anlamıyla çıplak ayak gezilen bir cennetti. Muhtemelen Koh Lipe'ye gidip ilk kalışımızın büyüsünü yeniden yaratmaya çalışmamış olmamızdan daha iyiydi. Hatıralarımız riske atılmayacak kadar değerliydi. Tayland'ı Maldivler'e tercih ettiğimi söylemek beni saçma bir şekilde kaprisli mi yapar? Öyle yapmazdı muhtemelen ama Oscar'ın bizi oraya geri götürmek istemesini ya da belki de romantik kalbimin oraya ait olduğunu tahmin etmesi-

ni isterdim. Heathrow Havaalanı'nda, Maldiv Adaları'nın bilet kontrol kuyruğuna girdiğimizde kalbim gizlice dikey düşüşe geçtiği için kendimi gelmiş geçmiş en nankör eş gibi hissetmiştim. Oscar'ın balayımız için rezervasyon yaptırdığı lüks konaklama tesisleri Tayland kumsalındaki kulübenin basitliğinden çok uzaktı; suyun içindeki bungalovlarda kraliyetten kişiler gibi ağırlanmış, kendimize özel kumsalımızdaki çift kişilik hamaklarda tembel tembel yatmıştık, bir uşak (evet, bir uşak!) her isteğimizi yerine getirmişti. Şimdi Oscar'ın –yani bizim– evimizdeydik ve Oscar balayımızın asla bitmesine izin vermemeye kararlı gibiydi.

"Kahve?"

"Lütfen." Fincanları hazırlayıp dizdim ve kendiminkine şeker attım. Oscar şeker kullanmıyordu. Tatlıya hiç zaafı yoktu, o yüzden kendimi zapt etmeye çalışıyordum çünkü kendi başıma pasta ya da puding yemek durmadan tıkınıyormuşum gibi hissettiriyordu, kaldı ki Oscar'ın böyle bir niyetinin olmadığından emindim ama yine de... Eskiden Sarah'yla ayda birkaç defa kahve ve pasta âlemleri yaparak tatlı düşkünlüğümü şımartırdım, fakat kavgamızdan beri konuşmamıştık. Ne zaman düşünsem yüreğim göğsümde ağırlaşıyordu. Balayımızdayken her şeyi aklımın gerilerine itmiştim, Oscar'ın harika planının en ufak parçasını bile mahvetmemem gerektiğini söyleyip durmuştum. Döndüğümüzden beri de aynı yaklaşımı sürdürmeyi başarmıştım; her gün kafamı kumda daha derine gömüyordum. Bunda da tek olumlu yan, tabii varsa, artık sırrımın ağırlığı altında ezilmiyor oluşumdu. En kötüsü olmuştu, Sarah biliyordu ve garip bir şekilde kendimi arınmış hissediyordum ve muğlâk bir durum olmadan Oscar'ı daha da çok sevebiliyordum. Temiz bir vicdan için çok büyük bir bedel ödemiştim gerçi.

"Güzel poşe yumurta yapıyorsunuz, Bay O," dedim. Bıçağımın ucuyla yumurtamı hafifçe dürttüm. "Ben hiç düzgün yapamıyorum."

"Annemi aradım ve bana nasıl yapıldığını anlattı."

Ona "ne yaptın" bakışı atmamayı kahramanca başardım, ancak Oscar ona ben yatakta tembellik ederken kendisinin mutfakta kölelik ettiğini söylediğinde Lucille'in yüzünün aldığı hali tahmin edebiliyordum. Hafta sonu sabahın sekiziydi ama buna karşın, kafasında bulunan dosyamı "Laurie tembel, avare bir beleşçi," diye dolduracağını biliyordum. Yakında ikinci bir dosyaya ihtiyacı olabilirdi, düğünden sonra taşacak kadar dolduğunu düşünüyordum.

"Şey, inanılmaz bir iş çıkarmışsın." Yumurtanın İngiliz muffininin üstüne akmasını tatminle izledim. "Buna alışabilirim."

"Seni şımartmak hoşuma gidiyor."

"Seninle evli olmak uzun bir şımartılma zaten."

Gülümsedi, iltifatımdan memnun olmuştu. "Hep böyle mi hissedeceğiz?"

"Bilmem. Eğer istersek?" dedim.

"İnsanlar bana bu işe birkaç yıl vermemi, sonrasında o parıltının söneceğini söyleyip duruyor."

"Öyle mi diyorlar?" İnsanlar bana da benzer şeyler anlatıyor, ilişkimizin kasırga gibi olduğunu, gerçeklik dişlerini geçirince romantizmin yok olacağını söylüyordu.

Başını salladı. İnsanlardan kastı Lucille mi diye sormadım.

"Pekâlâ. Onlar ne bilir ki?" Bitirdiğimiz tepsiyi dikkatlice yere bıraktım ve Oscar'ın yastığa dayalı kolunun kıvrımına yerleştim.

"Bizi tanımıyorlar," dedi, kombinezonumun kolunu kaydırıp göğsümü açığa çıkardı.

Parmakları meme ucumu kıstırırken öpücüğünü kabul etmek için başımı kaldırdım. "Karım," diye fısıldadı sıklıkla yaptığı gibi. Buna bayılıyor fakat bazen eskiden dediği gibi Denizyıldızı demesini diliyordum.

Beni sırtüstü çevirdiğinde kendimi onun etrafına doladım ve seviştik. Sonrasında örtüyü omuzlarımıza kadar

çektim ve yanağımı göğsüne dayayıp uyukladım. Sadece biz olabilmeyi, hayatın her zaman böyle olmasını diledim.

Daha sonra kuzu rostomuzu yerken ve (anneme danışmadan benim tarafımdan yapılmıştı), Oscar şarap kadehlerimizi doldururken bana baktı.

"Haberlerim var," dedi. Şişeyi, sadece eğmeye yarayan yeni metal ayaklığımıza geri yerleştirdi. Neden diye sormayın. Gerry ve Fliss'ten bir düğün armağanıydı.

Duraksadım. Bütün hafta sonunu birlikte geçirmiştik ve haberler genelde pazar akşam üzerinize sinsice bırakılmazdı, değil mi? Eğer bir haberim varsa içimde tutamaz ilk fırsatta patlardım. Oscar'ın nasıl bir haberi vardı ki sohbetin arasına öylece bırakmak için bu ânı seçmişti? Gülümsedim ve memnun edecek kadar meraklı görünmeye çalıştım, fakat birisi buz gibi soğuk tırnağını omurgamdan aşağı sürüyormuş gibi hissetmekten sıyrılamadım.

"Bankadan terfi aldım."

Rahatlıkla doldum. "Bu harika bir haber. Ne yapıyor olacaksın?" Bunu neden sordum bilmiyordum çünkü orada ne yaptığını pek anladığım söylenemezdi.

"Kapur ayın sonunda Amerika'ya taşınıyor, o yüzden Brüksel hesabını alacak birine ihtiyaçları var."

Kapur'la birkaç defa görüşmüştüm, tam da aklımda canlanan klasik bankacıydı: ince çizgili takım elbise, pembe gömlek ve koca bir ağız. Ondan çok hoşlanmamıştım.

"Büyük bir basamak mı?" Bunu bir soru gibi dile getirdim, hiyerarşiyi tam olarak anlamıyor olsam da memnun olduğumu göstermek için gülümsüyordum.

"Oldukça büyük aslında," dedi. "Başkan yardımcısı. Dört çalışanım olacak." Oscar nasıl böbürleneceğini bile bilmezdi, bu da çekici özelliklerinden biriydi. "Önce seninle konuşmak istedim ama. Çünkü bu muhtemelen haftanın bir kısmını orada geçirmem anlamına gelecek."

"Brüksel'de mi?"

Başıyla onayladı, gözlerinde bir şeyler yanıp sönüyordu.

"*Her* haftanın bir kısmını mı?" Sesimdeki telaşı gizlemeye çalışsam da başarısız oldum.

"Muhtemelen. Kapur genelde haftada üç gün gidiyordu."

"Ah." Bocaladım çünkü heves kıran olmak istemiyordum, bunu hak etmişti ve onunla gurur duyduğumu bilmesini istiyordum.

"Bunun çok fazla olacağını düşünüyorsan es geçebilirim," diye önerdi, kendimi sürtük gibi hissettim.

"Tanrım, hayır!" Ayağa kalkıp masanın etrafından dolaştım, kucağına oturdum. "Akıllı kocam benim." Kollarımı boynuna doladım. "Sadece seni çok özleyeceğim, o kadar. Seninle gurur duyuyorum." Gerçekten bunu demek istediğimi göstermek için onu öptüm. "Bravo. Heyecanlıyım. Gerçekten, öyleyim."

"Yarı zamanlı koca olmayacağıma söz veriyorum." Kara gözleri teminat ararcasına benimkileri araştırdı.

"Ben de yarı zamanlı eş olmayacağım." Bunu söyledim ama ikimizin durumunda da bunun nasıl doğru olabileceğini düşünüyordum. Hırsı gittikçe artıyordu ve terfiye heyecanlandığı açıktı. Her haftanın yarısını doldurmak için yeni yollar bulmam gerekecekti. Elimde olmadan bizi ebeveynlerimle kıyasladım, bir geceyi bile ayrı geçirmedikleri gerçeğini hep büyük bir olay olarak görürlerdi. Sadece annemin hastanede bizi, çocuklarını dünyaya getirdiği zamanlar haricinde. O zamanlar babam da kötü durumda olurmuş. Her zaman birlikte olmak evlilik anlaşmasının parçasıydı, değil mi?

Oscar gömleğimin üst düğmelerini açtı ve geri çekilip ona baktım. "Oyununuzu biliyorum bayım," dedim. "Fakat bu masa sırtıma batıyor ve henüz yemeğimi bitirmedim, o yüzden şansınız taze bitti."

Kederli göründü, sonra tek kaşını havaya kaldırdı, keyifliydi. "Kuzu acayip iyi."

İşte bu kadar. Üç aylık mutlu bir evliliğimiz vardı ve hayatlarımızın yarısını ayrı yaşamak üzereydik. Çatal bıçağımı tekrar elime aldığımda kuzunun tadı artık o kadar da iyi değildi.

27 Mayıs

Laurie

Lucille, salı günlerinin Oscar'ın Brüksel günlerinden biri olduğunu oldukça iyi biliyordu, öyleyse neden zili çalıyordu? Bir an için evde değilmişim gibi davranmayı düşündüm. Yapmadım gerçi, çünkü muhtemelen birkaç dakika önce içeri girdiğimi görmüştü ya da burada her hareketimi izleyen casus kameralar olması daha olasıydı.

"Lucille," dedim. Kapıyı açtığımda yüzümde hoş karşılayan bir gülümseme vardı, en azından ben öyle olduğunu umuyordum. "İçeri gelsene."

Ona kendi evine girmesini söylediğim için anında kendimi kaba hissettim. Sonuçta tapuda onun adı vardı. Gerçi bunu söylemeyecek kadar kibardı, yanımdan geçerken attığı kibirli bakış aksini söylüyor olsa bile. Boş kahve bardağını masadan aldım, bu sabah işe gitmeden önce evi süpürmüş olduğuma memnun oldum. Oscar bir temizlikçi işe almayı kabul etmem için ısrar edip duruyordu ama anneme arkamı temizlemesi için birine para ödediğimi söylediğimi hayal edemiyordum. Lucille Hazretleri oturmadan önce evi dikkatlice inceledi. Tanrım, ona ne söyleyecektim?

"Korkarım Oscar bugün evde değil," dedim ve suratı asıldı.

"Ah." Parmakları her daim taktığı tombul incilere doğru hareket etti. "Fark etmemişim."

Eminim. Oscar'ın planlarını kendi plan defterine sadece onun için kullandığı özel yeşil bir kalemle yazıyordu. "Bir fincan çay alır mısın?"

Başını salladı. "Eğer varsa *Darjeeling*, lütfen."

Normalde asla öyle bir şeyi bulundurmazdım, fakat birisi bize düğün hediyesi olarak farklı çaylardan bir set vermişti, o yüzden sadece gülümsedim ve kontrol etmek için onu biraz kendi başına bıraktım. Hah! Evet, yumruğumu havaya kaldırabilirdim, *Darjeeling*'im vardı! Sırf beni faka bastıracağını düşündüğü için istediğini çok iyi biliyordum ve hissettiğim zafer hissi yakışıksızdı. Keşke aramız böyle olmasaydı, belki de biraz gelişme göstermeye çalışmak için şu an iyi bir zamandı. Çayın demlenmesini beklerken şeker kâsesini ve sütlüğü –bir başka düğün hediyesi daha – iki fincanla birlikte tepsiye koydum ve bir tabak kurabiye ekledim.

"Buyurun," dedim. Tepsiyi götürürken kendimi akıl küpü gibi hissediyordum. "Süt, şeker ve kurabiye. Sanırım her şey var."

"Hayır, hayır ve hayır, fakat çabaların için teşekkürler." Lucille'in gözleri Oscar'ın kahverengi tonundan farklıydı, daha kehribar rengiydi. Yılan gibi.

"Bu iyi oldu," dedim. Ellerimle oynayıp durmamak için kılımı kıpırdatmıyordum. "Oscar'a özel bir şey için mi ihtiyacın vardı?"

Başını iki yana salladı. "Sadece geçerken uğradım."

Kendime mani olamadan ne sıklıkla geçiyor diye merak ettim, anahtarı olduğunu biliyordum. Kimse evde değilken içeri giriyorsa şaşırmazdım. Bu düşünce beni sinirlendirdi. Hâlâ servet avcısı olduğuma dair kanıt mı arıyordu? Kredi kartı ekstrelerimizi bulmak için postalarımızı mı karıştırıyordu, yoksa gizli geçmişimin kanıtını bulmak için çekmecelerimi mi araştırıyordu? Temiz olduğum için küplere biniyor olmalıydı.

"Sanıyorum hafta içi burada kendini yalnız hissediyorsundur?"

Başımla onayladım. "Burada olmadığında onu özlüyorum." Vaktimi doldurmak için çılgınca partiler verdiğimi söylemek gibi ahlaksız bir dürtü hissettim. "Sadece kendimi meşgul tutmaya çalışıyorum." Demek istediğimi kanıtlarcasına çayını doldurdum. Süt yok, şeker yok.

Hanımefendilere yaraşır bir yudum aldı ve sanki ona akü asidi vermişim gibi irkildi. "Bence bir dahaki sefere demlikte daha az kalmalı."

"Üzgünüm," diye mırıldandım. Cümledeki en endişe verici kısmın "bir dahaki sefere" ifadesi olduğunu düşünüyordum.

"Yöneticiydin, değil mi? Bir dergi için? Üzgünüm, ne yaptığını bana tekrar hatırlatman gerekiyor."

Kabalığına karşı iç çektim. Ne yaptığımı ve kimin için çalıştığımı gayet iyi biliyordu. Hepsini internetten kontrol ettiğine şüphem yoktu. "Pek sayılmaz. Bir gençlik dergisinde gazeteciyim." Biliyorum, biliyorum. Gazeteciliğin en ileri safhasında sayılmazdım.

"Bugün Oscar'la konuştun mu?"

Başımı iki yana sallayıp saate göz attım. "Normalde dokuzdan sonra arıyor." Duraksadım, sonra içimden zeytin dalı uzatmak geçtiği için ekledim, "Dilersen yarın seni aramasını söyleyebilirim?"

"Kendine zahmet çıkarma hayatım. Eminim işlerinin arasında her gün evi aramak zorunda kalması yeterince yük oluyordur zaten." Sonuna çan sesi gibi küçük bir kahkaha ekledi, sanki ben yerini öğrenmesi gereken zalim bir eşmişim gibi.

"Onun için sorun olduğunu düşünmüyorum," dedim, kendi düşündüklerime rağmen alınmıştım. "Ayrı olmak ikimiz için de zor ama onunla gurur duyuyorum."

"Evet, öyle olmanı beklerim zaten. Stresli bir iş, özellikle de denizaşırı bir ekiple çalıştığında." Gülümsedi. "Gerçi Cressida bana onun emri altında çalışmanın olağanüstü olduğunu söylüyor."

Cressida orada mı çalışıyordu? Ona neden bahsettiğini sormamı istiyordu. Soru boğazımı yakıyor olsa bile yuttum. Maskelemek için çay fincanımı alıp berbat çaydan bir yudum aldım. Tadı kedi sidiği gibiydi. Cam sehpanın üzerinden birbirimizi değerlendiriyorduk, sonra iç çekip saatine baktı.

"Tanrım, saate bak." Ayağa fırladı. "Gitsem iyi olur."

Ben de ayağa fırlayıp onu dışarı kadar geçirdim. Kapıda kâğıt gibi yanağını öperken derine dalıp en sonunda cesaretimi topladım. "Şey, bu beklenmedik bir zevkti *anne*. Bunu daha sık yapmalıyız."

Sanırım ona orospu demiş olsaydım bundan daha çok dehşete düşmüş görünmezdi. Ciddi anlamda beni tokatlayacağını düşündüm.

"Laurel." Başını resmi bir şekilde eğip kapıdan dışarı çıktı.

O gittiği anda sidik gibi çayı lavaboya döktüm ve kendime koca bir bardak şarap aldım. Böylesine zararlı bir kadının öyle tatlı bir adamı nasıl yetiştirdiği benim için hep bir gizem olacaktı.

Kanepeye oturdum, kendimi çok yalnız hissediyordum. Lucille buraya tek bir amaç için gelmişti: Oscar'ın haftanın yarısını Brüksel'de kendisine çok daha uygun olan eski sevgilisiyle geçirdiğini bildiğimden emin olmak için. Oscar'ın artık kendisinin *emrinde* çalıştığından bahsetmediği eski sevgilisi.

Şu anda telefonu kaldırıp konuşmak istediğim kişi Sarah'ydı. Neredeyse numarasını çevirecektim, fakat cevap verirse ne diyecektim? *Selam Sarah, konuşacak birine ihti-*

yacım var, çünkü kocamın eski sevgilisiyle çok fazla zaman geçirdiğini öğrendim. Bu konuda dert ortağı olacağından kuşkuluydum niyeyse. Onun yerine dizüstü bilgisayarıma uzandım ve Facebook'u açtım. Cressida'yla arkadaş değildim ama Oscar arkadaştı ve onun hesabından kadınınkine atlamak bir saniye sürmedi. Hesabının çoğu kısmı gizliydi, ancak dünyayı görmek istediğini söyleyen birkaç paylaşımı ile Brüksel'deki sofistike hayatından fotoğraflar vardı. Tıklayarak bir barın dışındaki grup fotoğraflarına kadar geldim, masada yanında oturan Oscar kahkaha atıyordu.

Ah, Oscar.

10 Haziran

Jack

Güneşli Edinburgh aşırı güzeldi. Artık bir yıldan biraz fazladır buradaydım ve gerçekten evim gibi hissetmeye başlamıştım. Yönümü sormadan sokakları bulabiliyordum –şey, çoğunu– ve bacaklarımda daha önce hiç sahip olmadığım kaslar vardı çünkü her yer kahrolası koca bir dağın üzerine inşa edilmiş gibiydi. İlk geldiğimde uzayıp giden granit binaları haşin bulmuştum, belki de bunun sebebi gotik mimariden ziyade benim ruhani durumumu yansıtıyor oluşuydu. Şimdi şehri olduğu şekliyle görüyordum; canlı, kımıl kımıl, sizi hoş karşılayan bir yerdi. Gerçi hâlâ gaydanın hayranı değildim.

"Sana da bir tane aldım Jack." Lorne, iri yarı, sakallı yapımcım beni gördü ve bahçenin karşısından bana doğru büyük boy bira bardağını kaldırdı. Ekip buluşmamızı barda yapıyorduk, çünkü çalışma şeklimiz böyleydi.

Ben masaya çökerken asistanım Haley kaşlarını kaldırarak, "Verity yok mu bugün?" diye sordu.

"Yok," dedim. "Dostça yollarımızı ayırdık."

Masanın etrafında altı kişiydik, hepsi birlikte *ahhhh* diye sesler çıkardı. Ben onların karşı tarafındaydım.

"Çocuklar."

Haley yetişkin olmaya çalışıyordu, ekibin en genci olduğu düşünülürse bu ironikti.

"Üzgünüm, burnumu sokmak istemedim."

Omzumu silktim. "Sokmadın."

"Kahretsin adamım," dedi Lorne, üzgündü. "Tiye aldığımız için kusura bakma."

Yine omzumu silktim. İşin aslı, çok da üzgün değildim. Epeydir eli kulağındaydı, Verity gittikçe daha talepkâr oluyordu. Ona verdiğim her şeyin daha fazlasını istiyordu; zamanımdan, enerjimden, duygularımdan fazlasını. İkimizin de bu ayrılığı zor bulacağımızı sanmıyordum, zaten durmadan Sarah ve Laurie'ye takılıp kalıyordu, hep onun onlardan daha güzel, daha başarılı, daha eğlenceli olduğunu söylemem için baskıda bulunuyordu. Rekabetçiliği beni yormuştu, benim için en iyisi olmaktansa en iyisi olmaya odaklıydı. Ben de onun için en iyisi değildim. İlgi alanlarımız son derece farklıydı, ben polo oyununun kurallarını anlamıyordum ve öğrenmeye de hevesli değildim. Bunu söyleyince kulağa göt gibi geldiğimi biliyordum, işin aslı şu anda ilişki yaşamak istemiyordum. Ne Verity'yle ne de başkasıyla.

Bardağımı kaldırdım. "Özgürlüğe."

Yanımdaki Lorne kahkaha attı ve *Cesur Yürek* ile ilgili alaycı bir şeyler homurdandı.

25 Haziran

Laurie

"Laurie..."

Bir iş görüşmesi için gelmiştim ve kendimi Borough Market'taki bir kafenin dışında, güneş ışığında bir kahveyle ödüllendiriyordum ki masamın yanında biri durdu.

Bu oydu.

"Sarah." Ayağa kalktım, onu böyle beklenmedik şekilde görmek şoke ediciydi, benimle konuşmak için durması daha da şoke ediciydi. "Nasılsın?"

Başını salladı. "Şey, bilirsin işte. Hayat eskisi gibi devam ediyor. Sen?"

Her şey öyle acı verecek kadar doğallıktan yoksundu ki, ağlayabilirdim. "Az önce yeni bir iş için görüşme yaptım."

"Ah."

Detaylar için beni sıkıştırmasını istedim ama yapmadı. "Kahve için kalabilir misin?"

Fincanıma bakarak düşündü. "Yapamam, başka bir yerden bekliyorlar."

Onunla konuşmanın verdiği neşe öyle yakıcı, öyle kusursuzdu ki, gitmesin diye ceketinin kenarına yapışmak istiyordum. Hayal kırıklığım yüzümün her yerinde yazılı olmalıydı çünkü dudaklarında ufacık bir gülümseme belirdi.

"Başka zaman olur mu Lu?"

Başımı salladım. "Seni aramalı mıyım?"

"Veya ben seni ararım. Hangisi olursa."

Veda edercesine elini kaldırdı, sonra çarşı kalabalığının arasında kayboldu. Birkaç saniye sonra telefonum titredi.

İş konusunda iyi şanslar. S x

Gözyaşlarımı durduramadım. Bir kadın dergisindeki iş görüşmesi için bütün sabah midem bulanacak kadar gerilmiştim ve şu anda işe girmişim, girmemişim umurumda bile değildi, çünkü çok daha değerli bir şey almıştım. Sanırım en iyi arkadaşımı geri kazanabilirdim, en azından ufacık bir parçasını. İçimden, kahveyi en yakındaki saksıya döküp kokteyl söylemek geldi.

12 Ekim

Laurie

"İyi ki doğdun sevgili Thomas,
Mutlu yıllar sana!"

Hepimiz alkışladık ve bebek deli gibi güldü.

"Şimdiden bir yaşına girdiğine inanamıyorum," dedim. Onu kalçamın üzerinde zıplatıyordum. Hafta sonunun çoğunda Anna'nın bunu yapışını izlemiştim. Kardeşimin eşi, kendini ebeveynliğe tamamen kaptırmıştı, küçük tombik Tom'un canı istediğinde uzanması için Anna'nın ya omzunun üzerine attığı ya da beline dolayarak kalçasının kenarına astığı bir tülbent vardı, onu hiç onsuz görmemiştim. Hakkını vermeliydim gerçi, Tom aşırı sevimliydi. Saçları sapsarı, kıvırcıktı ve tombişti, birkaç tane beyaz, alt dişi vardı ve yanakları pespembeydi. Böylesine ufak biri olarak bütün hafta sonunun hâkimiyetini ele geçirmişti her şey bebekle uyumlu olacak şekilde yapılıyordu.

"Bebek eline yakışıyor Laurie."

"Tek kelime daha etme." Anneme uyarıcı bir bakış attım.

Kahkaha atarak omzunu silkti. "Sadece düşünüyordum da..."

Diğer herkesin düşündüğünü, düşündüm ama söylemedim. Artık evli olduğumuz için insanların bize sorduğu ilk şey ne zaman bebeğimiz olacağıydı, Lucille dışında elbette. Muhtemelen o her akşam yatağının yanında dizlerinin üzerine çöküp kısır olmam için dua ediyordu. Bir iş arkadaşım

daha ne zaman çocuk yapmayı düşündüğümüzü sorarsa, *2014'teyiz, 1420'de değil*, diye bağırmak istiyorum. Ya ilk olarak kariyer istiyorsam?

Daryl kolunu omzuma dolayarak dayanışma gösterdi ve bebek anında babasına gitmek için huysuzlanmaya başladı. "Mümkün olduğunca ertele kardeşim. Sonrasında hayatın asla aynı olmayacak."

Oscar'ın çoktan eve gitmiş olmasından, bu sohbetin hepsini kaçırmasından dolayı içim rahatladı. Partiden erken ayrılmıştı çünkü uzatılan beş günlük toplantılarına hazırlanmak için bu akşam Brüksel'e uçuyordu, mühim bir devralma anlaşmasının ortasındaydılar ve denetlemek için orada olması gerekiyordu. Onu, o süre içinde Cressida da orada olacak mı diye sorgulamak için kendime izin vermedim. Oscar, konu Cressida olunca endişelenecek hiçbir şeyim olmadığına yemin etmişti ve ben bütün kalbimle ona inanmayı seçiyordum. Sonuç olarak haklıydı, Cressida'nın aynı şirket için çalıştığını biliyordum, sadece o kadar yakın çalıştıklarını bilmiyordum. Fakat Oscar, Lucille'in beni ziyarete gelip de böbürlendiği zamandan bir hafta öncesine kadar birlikte çalışmadıkları konusunda beni temin etti. Neyse ki kıskanç bir tip değildim ve Oscar, eski sevgilisine karşı hâlâ hisler beslediğini düşünmem için bana hiç neden vermemişti. Birlikte çalışmak zorundaydılar, böyle şeyler olurdu. Farklı bir ülkede birlikte çalışmak zorundaydılar, dürüstçe söylemek gerekirse, bunun o kadar sık olduğunu sanmıyordum, ancak Oscar'a güveniyordum ve o kadardı. Yani o Brüksel'e gideceği için, ben de yarın öğleden sonraya kadar bizimkilerle kalmaya karar vermiştim. Lucille konusunda olmasa da, ailem konusunda yeni yıl kararlarıma bağlı kalmak için elimden geleni yapmaya çalışıyordum.

Oscar'ı yolcu ettiğimden beri kendimi biraz daha rahatlamış hissettiğimi söylemem çok mu korkunç olur? Aileme karşı hayranlık belirtmekten başka hiçbir şey yapmamıştı,

yine de hepimiz bir aradayken hep biraz garip hissediyordum. Sanki ben olmasam bir odadaki üç yabancı olacaklardı. Tren yolculuğumuzun bir kısmını uyuma numarası yaparak geçirmiştim, aslında açabileceğim konulardan küçük bir liste toplamaya çalışıyordum. Tatiller, iş (Oscar'ınkinden çok benimki), banyoyu boyadığımız yeni renk, o tür şeyler. Bebek Tom'a bel bağlamamıştım elbette. Etrafta bir bebek varken sohbet arasında sessizlikler olmazdı, yani neticede keyifli bir aile tatili olmuştu. Neredeyse yarın Londra'ya, yalnız ve sessiz dairemize geri dönmek istemediğimi fark ettim.

"Bunu babana götür, olur mu hayatım?" Annem gözlerini devirerek bana bir fincan çay verdi. "Mağarasında futbol izliyor."

Babam fanatik bir Aston Villa taraftarıydı, eğer ekranda onlar varsa izlerdi, torununun doğum günü bile olsa bu durum değişmiyordu belli ki. Fincanı alıp koridordan aşağı gittim, "Laurie'nin ne zaman bebeği olacak" sohbetinden uzaklaşmak için bahanem olmuştu. Cevap: "Laurie hazır olduğunda ya da eğer hazır olursa."

"Baba?" Çalışma odasının kapısını ittim, açılmadığını fark edince afalladım. Kilitli olamazdı, kapıda kilit bile yoktu ki. Tekrar ittim. Kapının arkasında bir şey var gibiydi. "Baba?" diye seslendim tekrar. Cevap vermeyince kalbim deli gibi atmaya başladı. Panikle kapıya omuz attım, çayı annemin yeni bej halısına döktüm ve bu defa birkaç santim açmayı başardım. Ardından her şey durmuş gibiydi, sesi bana benzeyen fakat ben olması mümkün olmayan birinin yardım için tekrar tekrar haykırdığını duydum.

13 Ekim

Laurie

"Uyumasına yardım etsin diye bir şey verdim, bitkin durumda."

Doktor merdivenden aşağı gelince gülümsemeye çalıştım ama yüzüm itaat etmedi. "Teşekkürler."

Doktor Freeman annemle babamın sokağın karşısındaki komşusuydu, yıllar boyunca sosyal ve tıbbi durumlar için evimize girip çıkmıştı. Noel partileri, kırılan kemikler. Dün Daryl yardım için haykırarak onun kapısını çaldığı saniyede gelmişti ve şimdi her şeyin nasıl olduğunu görmek için yine buradaydı.

"Üzgünüm Laurie." Omzumu sıktı. "Eğer yapabileceğim bir şey olursa hemen telefon et, gece ya da gündüz fark etmez."

Daryl onu yolcu etti, sonra ailemizin fazlasıyla sessiz evindeki yemek masasında birlikte oturduk. Anna bebeği eve götürmüştü, Oscar yarın öğlene kadar Brüksel'den dönemiyordu. Bu konuda çok çaresiz hissediyordu ama dürüst olmak gerekirse onun ya da herhangi birinin yapabileceği veya söyleyebileceği bir şey yoktu.

Babam dün ölmüştü. Bir an için buradaydı, sonrasındaysa gitmişti, yanında olup elini tutan, onu son defa öpen kimse yoktu. Eğer yanında olsaydık yardım etmek için bir şeyler yapabilirdik düşüncesi içimi kemiriyordu. Eğer Daryl ya da ben çocukken yaptığımız gibi, futbola çok düşkün olmadığımız halde maçı onunla birlikte izlemek için vaktimizi ayırmış olsaydık. Eğer annem onun çayını on da-

kika önce yapmış olsaydı. Eğer, eğer, eğer. Gelip öldüğünü beyan eden ambulans görevlileri babamın büyük bir kalp krizinin bütün izlerini taşıdığına ve ne olursa olsun hayatını alacağına bizi inandırmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Fakat ya seslendiyse ve kimse onu duymadıysa? Daryl bana doğru peçete itince yine ağladığımı fark ettim. Bugün duracağımı sanmıyordum. İnsanların yüzde yetmişinin su olduğunu ya da öyle delice bir şey söyleyip durmazlar mıydı zaten? Doğru olmalıydı, çünkü gözlerimden yaşlar terk edilmiş bir evdeki açık bırakılan musluk gibi akıyordu.

"Cenaze düzenlemeleri yapmamız gerekiyor." Daryl'in sesi boştu.

"Nasıl yaparız bilmiyorum," dedim.

Parmak boğumları bembeyaz olana kadar elimi sıktı. "Ben de öyle, fakat bir yolunu bulacağız, sen ve ben. Annemin bunu bizim yapmamıza ihtiyacı var."

Başımı salladım, hâlâ gözyaşı döküyordum. Haklıydı elbette, annem paramparçaydı, hiçbir şey yapabilecek hali yoktu. Babama ulaşabilmek için dizlerinin üstünde çırpınışının görüntüsünü yaşadığım müddetçe unutmayacaktım. Bağırdığım anda panikle çarpılmış bir halde koşarak gelmişti, sanki altıncı hissi hayatının aşkının başının dertte olduğu konusunda onu uyarmıştı. On beş yaşından beri birliktelerdi. Hâlâ duyabiliyordum: onu kaldıramadığında adını haykırırken attığı çığlığın sesini, sağlık görevlileri ölüm saatini duyurduklarında ve annemi nazikçe onun bedeninden ayırdıkları zamanki çıkardığı kederli iniltiyi. O zamandan beri hiçbir şey yoktu. Zar zor konuşuyordu, yemiyordu, uyumuyordu. Sanki kendini kapamıştı, artık o burada olmadığı için annem de olamazmış gibiydi. Doktor Freeman bu şekilde tepki vermesinin normal olduğunu, herkesin farklı şekillerde tepki verdiğini ve ona zaman vermemizi söylemişti. Fakat bunun üstesinden gelebilir miydi gerçekten bilmiyorum. Birimiz bile gelebilecek miydik?

"Yarın gideceğiz," dedi Daryl. "Anna gelip annemle kalacak."

"Tamam."

Tertemiz, sessiz odada sessizliğe gömüldük. Bu büyüdüğümüz evdi ve bu, her zaman beraber yemek yediğimiz odaydı, masanın etrafındaki yerlerimiz bile hep aynıydı. Beş kişilik ailemiz, Ginny'nin ölümünden sonra dört kişilik aile olarak zar zor hayatta kalmıştı, hep bir boş sandalye vardı. Şimdi babamın boş sandalyesine bakarak yine ağlıyor, üç kişilik bir aile olarak nasıl devam edebileceğimizi kavramaya çalışıyordum. Çok, çok az kişiydik artık.

Jack

"Her kimsen, siktir git."

Gitmediler, o yüzden kolumu yataktan dışarı atıp yerdeki telefonumu arandım. İnsanlar akşam çalıştığımı çok iyi biliyordu, beni kahrolası radyoda duyabiliyorlardı, yani öğle yemeğinden önce beni arama konusunda niye ısrar ettiklerini ancak Tanrı bilirdi. Parmaklarımı tam telefonu kavradığında çalmayı kesti, klasik. Yüzüme doğru kaldırıp yaklaştırdım ve gözlerimi kıstım, başım hâlâ yastıktaydı. Laurie'den gelen bir cevapsız aramaydı. *Siktir.* Amanda'nın bana dönük olan düz, çıplak sırtına göz attım ve kız arkadaşım yanımda uyurken Laurie'yi geri aramam kabalık olur mu diye tarttım. Her şeyi hesaba katınca muhtemelen öyle olur diye düşündüm, o yüzden kapadım. O kadar acil bir şey olamazdı.

"Kimmiş?"

Amanda bana döndü, teni bal gibiydi, gözleri mavi ve meme uçları sertti. İlişkimizde hâlâ "tavşan gibi düzüşme" dönemindeydik ve vücudunda bronzlaşmamış tek bir yer bile olmaması beynime edepsiz şeyler düşündürtüyordu.

"Pazarlamacılar."

Eğilip meme uçlarından birini ağzıma aldım, arkamdaki komodinin üzerine bıraktığım telefonum yeni bir mesaj bırakıldığını gürültüyle duyurdu. Laurie fazla aramazdı. Bugünlerdeki medeni yetişkinlerin yaptığı gibi çoğunlukla e-posta atar ya da arada sırada Facebook'tan yazışırdık. Eğer mesaj bıraktıysa özellikle bir şey istiyor olmalıydı.

"Siktir, üzgünüm." Yuvarlanıp telefonumu aldım. "Kontrol etsem iyi olur. Sen aklındakini unutma."

Ben mesajı dinlemek için tuşlara basarken haylaz haylaz beni izliyordu, otomatik ses bir yeni mesajım olduğunu söylerken o da elini örtünün altına kaydırıp karnımdan aşağı indirdi. Tanrım, çok iyiydi. Gözlerimi kapadım, mesaj başlarken nefes nefeseydim. Beni kimin aradığını unutmuştum bile.

"Selam Jack. Benim. Laurie." Amanda'ya durmasını söylemek istedim, çünkü başka bir kadının eli aletimdeyken Laurie'nin kısık sesini dinlemek birdenbire bana yanlış şeyler hissettirdi. "Seninle konuşmak istedim. Sesini duymak istedim." Tanrım, sanki hayal görüyormuşum gibi hissediyordum. Şimdi bile, hâlâ arada sırada rüyamda Laurie'yi görüyordum ve sıklıkla rüyam aşağı yukarı böyle gidiyordu. Beni arayıp beni istiyordu, bana ihtiyacı vardı. Taş gibi serttim.

"Herhalde seni uyurken aradım, üzgünüm. Sadece... dün babam öldü. Belki etrafta olabilirsin diye düşündüm."

O cümleyi dinlerken ortalarda bir yerlerde ağladığını fark ettim ve Amanda'yı itip uzaklaştırdım. Fırlayıp yatakta oturdum. *Laurie'nin babası ölmüştü.* Kahretsin, dayan Lu. Yataktan apar topar çıktım, telefonumun tuşlarına basarken pantolonumu giymeye çalışıyordum ve mırıldanarak Amanda'dan özür diledim. Kendimi banyoya kilitleyip kapalı klozet kapağının üstüne oturdum, böylece kulak misafir olacak biri olmadan Laurie'yle konuşabilecektim. Üçüncü çalışta cevap verdi.

"Lu, mesajını az önce aldım."

"Jack."

Sözcükleri söyleyemeyecek kadar şiddetle hıçkırmadan önce sadece adımı söyleyebildi, o yüzden onun yerine konuşmayı ben yaptım.

"Hey, hey, hey." Yapabildiğim kadar yumuşakça konuştum. "Biliyorum hayatım, biliyorum." Bütün kalbimle ona sarılabilmeyi diliyordum. "Her şey yolunda Laurie, yolunda hayatım." Gözlerimi kapadım çünkü kederi öyle açıktı ki duymak canımı acıtıyordu. "Keşke senin olduğun yerde olsaydım," diye fısıldadım. "Kollarımı sana sımsıkı doluyorum. Beni hissedebiliyor musun Lu?" Laurie'nin ağlayışının sesi dünyadaki en kötü şeydi. "Saçını okşuyorum ve sana sarılıyorum, sana her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum," dedim, hıçkırıkları yavaşlarken sessizce konuştum. "Sana yanında olduğumu, burada olduğumu söylüyorum."

"Keşke burada olsaydın," dedi bir müddet sonra, tarazlı bir sesle.

"Olabilirim. Oraya giden ilk trene bineceğim."

İç çekti, sonunda sesi daha dengeliydi. "Hayır, ben iyiyim, gerçekten iyiyim. Daryl burada, annem de elbette ve Oscar da yarın gece burada olacak."

Oscar şu anda orada olmalı, diye düşündüm ama dile getirmedim.

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum," dedi. "Ne yapacağımı bilmiyorum Jack."

"Lu, yapabileceğin hiçbir şey yok. İnan bana, biliyorum."

"Bildiğini biliyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Bugün hiçbir şeyi aceleye getirmen ya da yapman gerekmiyor," dedim, çünkü o karanlık, zor günleri dün gibi hatırlıyordum. "Kafa karıştırıcı olacak, sadece sana doğru hissettiren şeyi yap. Çok fazla ağladığın ya da ağlaman gerekirken ağlamadığın veya annene nasıl yardım edeceğini bilmediğin için kendini paralama. Sadece kendin ol Laurie.

Şu anda tek yapabileceğin bu. Dayan, olur mu? Resmi işlerin halledilmesi için Oscar'ı bekle, senin için doğru kişilerle temasa geçmesine izin ver. Güven bana, yardım ettiği için memnun olacaktır."

"Tamam." Sesi daha rahatlamış geliyordu, sanki bunda onunla birlikte yürüyecek birine ihtiyacı vardı. O kişi olmayı nasıl da isterdim.

27 Ekim

Laurie

"Üç numaradaki Alice bunu getirmemi istedi. Daha sonra kilisede olacağını söyledi."

Annemin kardeşi Susan teyzem bana büyük bir Victoria pandispanyası verdi. Birkaç gündür burada kalıyordu ve tam bir kaya gibiydi, onun burada olması annemin dini ayini düzenleyecek kişiyle yaptığı duygusal buluşmayı atlatmasına, ne giyeceğini planlamasına ve dünyanın babam içinde yokken de dönmeye devam ettiğini anlamasına yardımcı olmuştu. Teyzem de kocası Bob amcayı dört yıl önce kaybetmişti. Annemle Daryl'in ya da benim yapamayacağımız biçimde empati kurabiliyordu. Biz babamızı kaybetmiştik ama o ruh eşini kaybetmişti ve bugün cenazesinde o gerçekle yüzleşecekti.

Elimde pasta kabıyla mutfağa girdiğim sırada Sarah arka pencerede belirdi, vurmak için elini kaldırmıştı. Annemle babamın evine herkes arka taraftan gelirdi, o tarzda bir evdi. Yakında bir gün sadece annemin evi demeye alışacağımı düşününce irkildim. Burada kendi başına oturması düşüncesine dayanamıyordum.

Kapının kilini açtığımda Sarah, "Selam," dedi. Sonra tezgâhın üzerine yayılı yiyeceklere bakınca, "Vay canına," dedi. Civardaki marketlerin raflarında fazla bir şey kaldığından şüpheliydim. Teyzem her şeyi internetten sipariş vermişti, peçetelerden tutun tek kullanımlık tabağa çatala kadar.

"Her şey bitince doğruca çöpe atılabilirler," demişti bana, sipariş ekranlarına basarken elleri çevikti. "Bir cenazeden sonra insanın yapmak isteyeceği son şey temizliktir."

Tüm bunlara çeşitli komşu ve arkadaşlar tarafından sabahleyin getirilen yarım düzine keki de ekleyince, kimsenin buradan aç ayrılmayacağı bir gerçekti.

Oscar Brüksel'den gelince o, Daryl ve ben cenaze levazımatçılarıyla temel ayarlamaları yapmış olsak da ne yaptığını bilen birinin yönetimi eline almış olmasına öyle memnundum ki. Dünyada tabut seçmekten daha kötü bir şey var mıydı? Dişbudak mı, çam mı ya da tutacakları pirinç mi, gümüş mü kimin umurundaydı? Düşe kalka yolumuzu bulduk ve hangi tabutu seçersek seçelim, kısa süre sonra benim sevgili babamı taşıyacaktı. Gerçekdışı geliyordu, doğru olamayacak kadar acımasızca geliyordu.

Sarah bana döndü ve kolunu omzuma doladı. "İyi misin?"

Başımla onayladım, her daim kirpiklerimin arkasında duran yaşları göz kapaklarımı kırpıştırarak uzaklaştırdım. Olay olduğunda ilk Jack'i aradığımı ona söylememiştim. Fakat bir ebeveynini kaybettiğini bildiğim tek kişi oydu, diyordum kendime; nasıl hissettirdiğini bilen birine ihtiyacım vardı. Ancak günün sonuna geldiğimde kendimi çocukluk odamda tek başıma otururken buldum, tek yapmak istediğim en yakın arkadaşımı aramaktı. Çarşıda karşılaştığımız o günden beri birkaç haftada bir kahve ve pasta için buluşuyor ve mesajlaşıyorduk, bazen şarap da içiyorduk, arkadaşlığımızı yeniden, yavaşça yapıştırıp birleştiriyorduk. Tanıdık sesini duyduğum saniyede arkadaşlığımızdaki son uzaklık kırıntıları da yok olmuştu. Ben daha ondan istemeden ertesi akşam kapımızda belirmişti. Birkaç günlüğüne iş için Londra'ya geri dönmesi gerektiği halde, dün cenaze için tam vaktinde geri gelmişti.

"Sanırım." Omzumu silkip ona çaresizce baktım. "Beklemekten başka yapılacak bir şey yok."

Kabanını mutfak sandalyelerinden birinin arkasına astı ve demliği doldurdu. "Annen nasıl?"

Başımı iki yana sallarken Sarah'ya iki bardak uzattım. "Başa çıkmaya çalışıyor sanırım." Bulabildiğim en olumlu kelime buydu. Başa çıkıyor. Uyanıyor ve uyuyor, arada da eğer birisi onunla konuşursa cevap veriyor, fakat çoğu zaman sadece oturuyor ve milyonlarca kilometre uzakta görünüyordu. Ona ne diyeceğimi bilmiyordum, sanki aniden ebeveyn olan bendim, ancak nasıl yapacağım, onu nasıl teselli edeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Belki bugün kırılma ânı olur," dedi. Bunu söyleyen ilk kişi değildi, bazen birinin gerçekten gittiğini anlamak için cenazeler dönüm noktası oluyordu. Cenazeden sonra herkes kendi hayatına geri dönüyor ve senin de kendi hayatına dönmek için bir yol bulman gerekiyordu.

"Belki," dedim, herhangi birimizin bunu nasıl yapacağını bilmiyordum. "İyi görünüyorsun."

Jackie O tarzı siyah elbisesine bakarken aşağıdan tutturulmuş atkuyruğu sallandı. "İşin iyi yanı," diyerek gülümsedi. Artık kaderinde her zaman yazılı olduğu gibi, haber kanalındaki düzenli bir yüzdü. Elimizde kahvemizle mutfak sandalyesine oturdum. Ben kendiminkine şeker ekledim, parçacıkların dönerek sıvıya karışmasını izledim.

"Bu bana Delancey Caddesi'ni hatırlatıyor," dedi.

Birdenbire özlem ve pişmanlık duygusuyla çarpıldım. "Keşke geri dönebilseydik."

"Biliyorum tatlım."

"Sarah, ben çok üzgünüm..." İçimde özür dilemek, her şeyi açığa çıkarmak için bir çaresizlik hissediyordum. Çünkü burada olmasına rağmen, tartışmamızla ve Jack'le ilgili hâlâ tek kelime etmemiştik.

"O konudan şimdi bahsetmeyelim. O zamandan beri köprünün altından çok sular aktı." Elimi tutup sıktı.

Fakat konu çözüme ulaşmamış biçimde aramızda duru-

yordu, sanki üzerini toz kılıfıyla kaplamış ve etrafını yeniden boyamıştık. Bir gün o örtüyü kaldırmamız ve altında ne yattığını görmemiz gerekeceğini biliyordum.

"Bir gün konuşacağız ama," dedim.

"Evet," dedi. "Bugün değil ama bir gün."

Jack

"Bira?"

Laurie'nin ailesinin düzensiz bahçesinde, aşağı tarafından akan derenin yanındaki bir bankta beş sessiz dakikadır oturuyordum ki Oscar beni bulup elime bir bira tutuşturdu.

"Sağ ol." Yanıma oturuşunu göz ucuyla izledim, dirseklerini dizlerine dayadı. "Uzun bir gün."

Başıyla onayladı. "Sence iyi olacak mı?"

Bu o kadar beklenmedik bir soruydu ki doğrulamak için ona sormak zorunda kaldım. "Laurie mi?"

"Evet." Bardağında ne varsa ondan içti, viskiye benziyordu. Geçen yıllar boyunca benim bira, onunsa malt viski içtiğini artık oturtmuştuk. "Ne yapmalıyım ya da ne söylemeliyim bilmiyorum."

Benden tavsiye mi istiyordu? Derinlere indim çünkü asla yakınlık hissetmeyeceğim biri olsa bile, Laurie'yi önemsiyordu. Ortak yanımız oydu.

"Deneyimime göre, kendisi göründüğünden daha sert ama bazen kırılmayacak kadar sert değil." Kırıldığı o günü düşündüm, kar fırtınasında onu öptüğüm günü. "Ona kendisini nasıl hissettiğini sor, içine atmasına izin verme."

"Ama ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Kimse bilmez Oscar. Ancak bir şey, *herhangi bir şey*, hiçbir şeyden iyidir."

"Sen ne söyleyeceğini hep biliyor gibi görünüyorsun." İç çekip başını iki yana sallarken düşünüyordu. "Düğünü-

müzde yaptığımız şu konuşma mesela." Duraksadı, beni izliyordu ve *siktir*, diye düşündüm, çünkü bu ikimizin hiç konuşmaması gereken bir konuydu.

"Ne olmuş ona?" Ona sertçe baktım.

Geriye doğru eğilip kolunu bankın arkasına uzattı. "Sana doğrudan soracağım Jack. Bazen Laurie'ye karşı hislerin tamamen zararsız mı diye merak ediyorum."

Bakışlarımı kaçırırken kahkaha attım ve birayı bir dikişte bitirdim. "O kadar gün dururken, bundan bahsetmek için babasını gömdüğü günü mü seçiyorsun?"

"Bu yeterince basit bir soru," dedi, her zamanki gibi mantıklıydı. "Sana karıma karşı hislerin var mı diye soruyorum Jack. Bence yeterince uzun süre sabrettim."

Yeterince basit bir soru mu? Yeterince uzun süre sabrettim mi? Kulağa ne kadar küstah geldiğini fark ettiğini bile sanmıyordum. Eğer bu Laurie'nin babasının cenaze töreni olmasaydı, o zaman kesinlikle en sonunda Oscar'la birbirimizden hoşlanıyormuşuz gibi davranmayı bıraktığımız gün olurdu. Bu durumda, yeterince basit olan sorusunu yeterince basit bir cevapla onurlandırdım.

"Evet."

"Bira?"

Yarım saat sonra başımı kaldırıp Sarah'ya baktım. "Hayırdır beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsunuz? Önce Oscar, şimdi sen."

Üzgün göründü. "Üzgünüm. Eğer seni yalnız bırakmamı tercih edersen gidebilirim?"

"Hayır," diyerek iç çektim, uzattığı elinden birayı aldım. "Kusura bakma Sar, kabalık ettim. Otursana. Gel, konuş biraz benimle."

Yanıma kayarak oturdu, siyah, sahte kürkünün içinde sıcaktı. "Sorun ne?" diye sorarak kırmızı şarabından bir yudum aldı. "Bariz olanın dışında."

"Bariz olanın dışında," derken bir cenaze töreninde olduğumuzu kastetmesini anlamak biraz vaktimi aldı.

"Sadece bariz olan," dedim. "Beni etkiliyor, düşünmeyi tercih etmediğim şeyleri hatırlatıyor, bilirsin işte."

"Anlıyorum," dedi. "Laurie'yle konuşmak için aramızdaki en birikimli kişi sensindir herhalde."

Kolumu omzuna doladım ve sıcaklığından çaldım. "Babamı her kahrolası gün özlediğimi duymanın işleri onun için kolaylaştıracağını sanmıyorum."

Bana doğru eğildi. "Sana babanla ilgili fazla bir şey sormadıysam üzgünüm."

"Hiçbir şey için üzülmene gerek yok," dedim. "Sen olağanüstüydün ve ben bokun tekiydim."

Yumuşak sesle güldü. "Şey, en sonunda şunu doğru ifade ettiğimize sevindim."

"Hem de nasıl doğru."

Düşünceli sessizliğin içinde oturduk, arkamızdaki evden bardak tıkırtıları ve gürültüler, önümüzdeki deredense hafif bir şırıltı sesi geliyordu.

"Lu ile aranızda olanları bana anlatacağın bir zaman gelecek mi hiç? İstersen bana yanıldığımı söyle, fakat seni onun düğününden uzak tutan şeyin acil bir ailevi durum olmadığından oldukça eminim."

Sorumu değerlendirirken ağzı büküldü. "Olanları kurcalamanın pek bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Geçmişte kaldı."

Üzerine gitmedim. "Hâlâ Luke'la mısın?"

Başıyla onaylarken gözlerindeki ışıltıyı gizleyemedi. Denedi ama gördüm.

"Sana karşı iyi mi?"

Soluğunun ardından kahkaha attı. "Bokun teki olmadığı kesin."

"İyi."

"Sanırım o benim yüzde yüzüm olabilir."

Ona baktım, öyle parlak, öyle canlıydı ki, onun için sevgi ve memnuniyet dışında hiçbir şey hissetmedim. Bu durum, o sırada kalplerimizi parçalamış olsa bile doğru şeyi yaptığımızın kanıtıydı. Elimi tuttu. "Onunla birlikte Avustralya'ya gitmemi istedi."

"Yaşamak için mi?"

Yutkundu, başıyla onayladı, sonra da omzunu silker gibi yaptı. "Bu büyük bir karar."

"Bahse varım öyledir." Avustralya'da hayatına yeniden başlamak için burada çabaladığı her şeyi bırakıp gittiğini hayal edemiyordum. "O, bütün hayatını altüst etmeye değer mi?"

"Eğer Luke ve burası arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsam, onu seçerim."

Vay canına. "Senin için gerçekten mutluyum Sar." Bu doğruydu. Şimdi onunla tanıştığımız o ilk gün, Laurie ve Oscar'ın bahçesindeki o korkunç, dondurucu geceyi ve aradaki bütün günlerimizi düşündüm. Biz birbirimizin aşk kozasıydık, artık birlikte büyüyemeyecek hale gelene kadar birlikte büyümüştük. "Laurie bana Luke'un arama ve kurtarma helikopterlerini uçurduğunu söyledi."

Sarah gülümsedi, bu bütün gün gördüğüm en güzel şeydi. "Evet."

"Resmen tam anlamıyla bir kahraman," diye homurdandım ama dediğimde de ciddiydim. Bira şişemi onun şarap kadehine vurdum ve onlara içtik.

"Peki sen ve Amanda?"

Arada sırada mesajlaştığımız zamanlardan Amanda'nın adını hatırlamasından etkilendim, bağlı kalabileceğim bir kadınla olmam epey zamanımı almıştı.

"Ondan hoşlanıyorum."

"Hoşlanmak kelimeden bile sayılmaz," dedi.

"İyi biri."

"Tanrım, Jack. Hoşlanmak? İyi? Kızın sefaletine son ver ve onu terk et."

Kaşlarımı çattım. "Sırf aceleye getirmiyorum ve göğsüne altın bir yıldız takıp onu tam notlarla donatmıyorum diye mi?"

"Evet." Bana inanamıyormuş gibi baktı. "Yoksa tüm olanlar ne içindi?"

Tüm olanlar ne içindi? Sorusu beni anlık bir sessizliğe soktu. "Sanırım, insanların daha baştan yüzde yüz mü olması gerekiyor, yoksa ne bileyim, yüzde yetmişten başlayıp artırabilir mi diye çözmeye çalışıyorum."

Başını iki yana salladı ve cevabı şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerekiyormuş gibi iç çekti.

"Eğer sana bir soru sorarsam dürüstçe cevap vereceğine söz verir misin?"

Tanrım. Gerçekten de "Jack'i kenara sıkıştırma" günüydü. İçimden bir ses cevap vermemeyi tercih edeceğim bir soru soracağını söylüyordu. "Sor bakalım."

Konuşmak için ağzını açtı, sonra nasıl dile getireceğine karar veremiyormuş gibi geri kapadı. "Eğer benim yerime ilk Laurie'yle tanışmış olsaydın, sence o senin yüzde yüzün olabilir miydi?"

"Ne? Bu halt da nereden çıktı şimdi?"

"Düğündeki konuşmanı duydum."

Ah. Yine şu kahrolası konuşma. "Birinin devreye girmesi gerekiyordu Sarah. Ben sadece oradaydım."

Sanki bu gayet akla yatkın bir cevapmış gibi başıyla onayladı. "Benim duyduğum kadarıyla, salondaki bütün kadınlar onlar hakkında konuşuyor olmanı dilemiş."

Hafifçe güldüm. "Beni tanıyorsun. Konuşarak her şeyden sıyrılabilirim."

"Bu defa değil." Sesi çatladı, ona bakamadım. "Seni aptal, aptal adam. Keşke bilseydim. Keşke fark etmiş olsaydım. Sanırım küçük bir parçam fark etti, fakat sadece istemedim. Niçin bana söylemedin?"

Ne dediğini anlamıyormuş gibi davranabilirdim ama neye yarardı ki? "Söylemem hiçbir işe yaramayacaktı Sar. O artık evli. Mutlu. Yıllar önce beni sevmeyi bıraktı."

"Sen onu sevdin mi?"

Ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Sessizlik içinde yan yana oturduk. "Bilmiyorum. Belki bir saniyeliğine. Bilmiyorum. Bu bir film değil, Sar."

İç çekip bana doğru yaslandı.

"Fakat ya öyle olsaydı? Eğer Oscar gitseydi ne yapardın?"

Saçlarına bir öpücük kondurdum. Bazı şeyleri söylenmemiş bırakmak en iyisiydi. "Hadi içeri girelim. Burası çok soğuk."

Eve el ele geri döndük, sonra bir bahane bulup tren istasyonuna gittim. Varlığımın burada sadece soruna yol açtığı açıktı, eve gitmeliydim. Belki Edinburgh'ya giden uzun tren yolculuğu sırasında yüzde yetmiş yüzde yüze dönüşebilir mi diye düşünebilirdim.

2015

Yeni Yıl Kararları

Geçen yılki kararlarımı şöyle bir tekrar okudum. Ne kadar çok şeye kesin gözüyle baktığıma inanamıyordum: *Annemle ve babamla daha fazla vakit geçirmek*. Bu yıl aynı şeyi tekrar yazabilmeyi nasıl da dilerdim. Babamı tarif edilemez bir şiddetle özlüyordum.

Önümüzdeki yıl için yeni kararlar verecek halde değildim. Onun yerine, gerçekten önemli olan şeylere odaklanmaya çalışacaktım. Sevdiğim insanlara.

6 Mayıs

Laurie

"Ama Oscar, bu akşamın ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

Sesimdeki ağlamaklı tonu gizleyemedim. Oscar, Sarah'nın veda yemeğine katılmak için bu hafta Brüksel'den bir gün erken gelmeye söz vermişti. Seyahat planlarına nadiren karışıyordum; ajandasının ağzına kadar dolu olduğunun ve yeniden program yapmasının zor olduğunun fazlasıyla farkındaydım, fakat sadece bu seferliğine yapmasına ihtiyacım olan şeyi yapabileceğini düşünmüştüm.

"Söz verdiğimi biliyorum ve keşke yapabileceğim bir şey olsaydı ama elim kolum bağlı," dedi. "Bu sabah Brantman habersizce geliverdi, aramızda kalsın ama başka bir terfi daha alabilirim. Bir partiye katılmak için erkenden işten ayrılsam nasıl görünürüm?"

İç çektim. Brantman, Oscar'ın patronuydu, önemli adamdı. "Anlıyorum. Sorun değil." Anladığım yoktu ve sorun da vardı ama onunla tartışarak elime hiçbir şey geçmeyecekti; fikrini değiştiremeyeceğini biliyordum. Oscar'ın bankaya olan büyük bağlılığı evliliğimize bir milyon yönden gölge düşürüyordu ve bu akşamki öylesine bir parti değildi. Veda yemeğiydi, dünyadaki en iyi dostuma sıkıca sarılıp veda etmek ve dünyanın öbür ucundaki yeni hayatında başarılar dilemek zorundaydım.

"Belki önümüzdeki sene onu görmek için oraya bir se-

yahat planlayabiliriz." Gönlümü almak için söyleyecek bir şeyler arıyordu, ancak öyle bir tatil için birkaç haftalık izin almasının mümkün bile olmadığını ikimiz de biliyorduk, hele bir de şu terfi gerçekleşirse. Balayımız haricinde, tatillerimiz onun Belçika'daki çalışma haftalarına göre şekillenen uzun hafta sonu tatillerinden ibaretti: Birkaç gün Paris, Roma'ya kısa bir seyahat. İki gezide de, pazartesi sabahı işlerimize gitmek için pazar akşamı farklı ülkelere gitmek üzere havaalanından ayrı yerlere uçmuştuk. Aksini gerçekleştirmek için elimizden geleni yapıyor olsak da evliliğimiz tam olarak olmayacağını söylediğimiz şeye dönüşüyordu: Yarı zamanlı evlilik.

"Yarın gece görüşürüz öyleyse," dedim moralim bozuk bir şekilde.

"Göreceksin," dedi yumuşak bir sesle. "Üzgünüm Laurie."

Ben başka bir şey söyleyemeden, "Seni seviyorum," diyerek telefonu kapadı.

"Burada olduğun için öyle memnunum ki!" Sarah bana sarıldı ve daireler çizerek döndük, otelin kapılarına doğru göz atarken kahkaha atıyordu. "Oscar nerede?"

"Brüksel'de. Üzgünüm Sar, ayrılamadı."

Kaşlarını çattı, sonra düzeldi. "Takma kafana. Sen buradasın, önemli olan da o."

Beni bara doğru yönlendirdiğinde topuklarımız mermer zeminde tıkırdıyordu. Bu akşam arkadaşlarıyla bir veda yemeği yemeyi seçmişti, son birkaç günü ailesiyle geçirmek üzere yarın Luke'la birlikte Bath'a gideceklerdi. Avustralya'da yaşayacağına hâlâ inanamıyor, onu bir daha kaybediyormuşum gibi hissediyordum. Onun için heyecanlıydım elbette, fakat bana söylediğinde ağlamama engel olamamıştım ve akşam evde Oscar'a anlatırken tekrar ağlamıştım. Son zamanlarda sürekli ağlıyor gibiydim.

"Burası çok güzel," dedim dikkatimi dağıtmaya çalı-

şarak. Daha önce bu otele gelmemiştim, samimi bir butik otel havası vardı, sıcak griler, avizeler ve uzun vazolardaki çiçekler her yerdeydi. "Çok yetişkin işi."

Sırıttı. "Arada bir yapmam gerekiyor Lu."

"Sevdiğin adamla dünyanın bir ucuna taşınman benim kitabımda kesinlikle yetişkinlik sayılıyor."

Elimi sıktı. "Benimkinde de. Çok korkuyorum."

"Neden bilmem," dedim. "Avustralya kendisine neyin çarptığını anlamayacak."

Eğer bildiğim bir şey varsa, o da Sarah'nın orayı da sarsacağıydı. Öncü televizyon kanallarından birinden iş almıştı bile, Avustralya'nın pırıl pırıl, yeni sinema muhabirine selam durun.

Barın cam kapılarından geçmeden önce elimi tutarak beni durdurdu.

"Dinle Lu, sana söylemem gereken bir şey var." Birbirimize yakın duruyorduk, parmaklarımı sıktı. "Şey... konusunda, her şey konusunda üzgün olduğumu söylemeden dünyanın diğer ucuna uçamam."

"Ah Tanrım, Sar, senin özür dilemen gerekmiyor," dedim. Şimdiden gözyaşlarımı yutuyordum. Tartışmamızı duygusallıktan uzak biçimde konuşabileceğimizi sanmıyordum. "Ya da benim de özür dilememe izin ver. O gün olanlardan o kadar çok nefret ettim ki."

Başını salladı, dudağı titriyordu. "Sana korkunç şeyler söyledim. Hiçbirini gerçekten kastederek söylemedim. Düğün gününü kaçırmak bu zamana kadar yaptığım en kötü şeydi."

"Seni incittim. Bunu asla istemedim, Sar."

Elini gözlerinin önünde salladı. "Bileziğini kabul etmeliydim. Birinin bugüne kadar bana verdiği en güzel şeydi. Seni bir kardeş gibi seviyorum Lu, sen benim şu kahrolası dünyadaki en iyi arkadaşımsın."

Bileziği şimdi ben takıyordum, tam olarak yapmayı planladığım şeyi yaptım. Klipsini açıp çıkardım, sonra

onun bileğine taktım. İkimiz de bileziğe baktık, elimi gerçekten sıkıca tuttu.

"İşte," dedim titrek sesimle. "Ait olduğu yerde."

"Ona her zaman gözüm gibi bakacağım." Sesi boğazında tıkandı.

Gözyaşlarımın arasından gülümsedim. "Bakacağını biliyorum. Şimdi gel bakalım." Onu kendime çekip sarıldım. "Gözlerini sil. Bu akşamın mutlu bir akşam olması gerekiyor."

Birbirimize sımsıkı tutunduk, bu "üzgünüm," "seni seviyorum," "sensiz ne yapacağım," sarılmasıydı.

Luke barda beni görür görmez kafamdan bana sarılıverdi.

"*İşte şimdi* partiye başlayabiliriz," dedi sırıtarak. "Sen geleceksin diye gözü kapıdaydı."

Luke sevimliydi. Ragbi oyuncusu gibi fiziği vardı, gürültülü ve neşe doluydu, gözleri sadece Sarah'yı görüyordu. Jack ve Sarah birlikteyken aşkı gördüğümü sanıyordum. Belki de aşktı fakat böyle ve kesinlikle bu düzeyde değildi. Sarah ve Luke'un kemiklerinden bile aşk sızıyordu.

"Laurie."

Biri koluma dokununca döndüm.

"Jack! Sarah gelip gelemeyeceğini bilmiyordu." Hiç beklemediğim halde onu görünce keyif ve rahatlama duygusuyla doldum.

Eğilip yanağımı öptü, sırtımdaki eli sıcaktı. "Bu sabaha kadar gelebileceğimizden emin değildim," dedi. "Seni görmek gerçekten çok güzel."

Biz. Ona baktım ve birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedik. Sonra bakışlarını, elinde iki şampanya kadehiyle yanında beliriveren kiraz kırmızısı elbiseli kadına doğru kaydırdı. Kadehlerden birini alırken gülümsedi, kolunu gevşekçe kadının beline kaydırdı.

"Laurie, bu Amanda."

"Ah," dedim ve sonra kendimi tutup durumu telafi etmeye çalıştım. "Merhaba! En sonunda tanışmak güzel oldu, hakkında öyle çok şey duydum ki!" Aslında duymamıştım, Jack birkaç e-postasında ondan bahsetmişti ve Facebook sayfasında da görmüştüm, fakat onları kanlı canlı bir şekilde yan yana görmeye hazır değildim. Kadın oldukça güzeldi, gösterişli bir sarışındı. Çenesine kadar gelen dağınık, dalgalı saçları şu acayip havalı olan ünlülerin kuaförlerinden biri tarafından yapılmış gibi görünüyordu ve elbisesini siyah deri ceket ile bileğine kadar gelen botlarla tamamlamıştı. Alışılmışa meydan okuyan yönüyle cazibeliydi ve mavi gözlerindeki uyanık bakış sesinin sıcaklığına uymuyordu.

"Laurie." Gülümseyerek yanaklarıma havadan öpücük kondurdu. "En sonunda tanıştık."

Sözlerinin fazla üzerinde durmamaya çalıştım. *En sonunda mı?* Ne demek istiyordu? Sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi gözleri üzerimde oyalandı.

Sarah ellerini birbirine çırparak bizi restorana doğru yönlendirince, Amanda'yla daha fazla sohbet etme durumundan kurtulmuştuk. On beş kişi kadardık, Sarah ve Luke'un dostlarından ve en yakın iş arkadaşlarından bir karışımdı. İki yuvarlak masaya bir göz attım, Oscar'ın yer kartının benimkinin hemen yanında olduğunu ve Jack'in de Amanda ile birlikte hemen öbür yanımda olduğunu gördüm. İç geçirdim ve kartlarla oynamam için çok mu geç diye düşünmeden edemedim çünkü bizi dengelemek için Oscar olmadığından bu bir sınav gibi olacaktı. Masadaki diğer isimlerin hiçbirini tanımıyordum. *Ne keyifli.*

Jack sırıtarak, "Görünüşe göre mekândaki en iyi yeri ben kapmışım," dedi, yanımda durarak masayı araştırdı.

Gülümsemem öyle gergindi ki dişlerim nasıl fırlayıp da duvara çarpmıyor diye merak ettim. Bu akşamı katlanılır kılmak için bu otelde yeterince şarap olduğundan şüpheliy-

dim. En iyi dostumu kaybediyordum, kocam gelmemişti ve şimdi de önümüzdeki birkaç saati Jack'in yeni, güzel sevgilisiyle kibar sohbetler ederek geçirecektim.

Yerime oturdum ve şarapla masaları gezen garsonla göz göze geldim. Sanırım bu akşam birbirimizi epey görecektik.

Jack

Kahrolası Oscar. Aslında burada olmasına aldırmayacağım tek seferdi ve aynı ülkede olmaya bile zahmet edememişti. Gerçi parçaları birleştirdiğim kadarıyla, adam resmen oraya göç etmişti. Zavallı Laurie, çok yalnız olmalıydı.

Amanda menüyü incelerken, "Harika," diye iç geçirdi. Ben de içimden gözlerimi devirdim çünkü onunla dışarıda yemek yemek her zaman kumar gibi bir şeydi. Pesketaryendi ve şekersiz besleniyordu, gerçi şaraptaki şekerin özel bir geçiş izni vardı, çünkü alkolün onu sıfırladığını söylüyordu. Bunu tamamen kafasından uydurduğundan emindim, durmadan onunla kafa bulduğum bir konuydu. Ancak bugün herkesin üzerinde iyi bir izlenim bırakmamızı istiyordum, gerçi bu biraz karmaşık olacaktı çünkü başlangıç olarak ördek ciğeri ezmesi ve ana yemek olarak da tavuk vardı. Kız arkadaşımın ikisini de yemediğini kimsenin bilmemesiyse benim hatamdı. Sarah bir süre önce bir e-posta atıp vejetaryen var mı diye sormuştu ve ben hiç cevap vermemiştim.

"Ben halledeceğim," diye mırıldandım.

Garson bardağını şarapla doldururken bana baktı. "Merak etme, eminim başka şeyleri de vardır." Laurie'yle göz göze geldi. "Pesketaryenim." Özür diler gibi gülümsedi. "Olay çıkarmaktan nefret ediyorum."

Laurie'nin dikkatini çekmeye çalıştım ama yine menüsünü inceliyordu.

"Ne iş yapıyorsun Mandy?"

Amanda'nın yerine üzüldüm, Luke'un arkadaşlarından biri olduğunu düşündüğüm, masada karşımızda oturan Avustralyalı adam bilemezdi, ancak Amanda'nın titizlik gösterdiği başka bir konu da Mandy diye çağrılmamaktı.

"Amanda," diye onu düzeltti, yumuşatmak için de gülümsedi. "Ben oyuncuyum."

"Harika!" Adam şimdiden birden fazla içki içmiş gibiydi. "Seni izlemiş olabileceğim bir şey var mı?"

Adamın bütün yanlış soruları sormak hakkında altıncı hissi vardı herhalde. Amanda oldukça iyi gidiyordu, İskoçya'da bilinen birkaç programa katılmıştı ve bir pembe dizide küçük ve devam eden bir rolü vardı, ancak bu adamın herhangi birini duymuş olması pek mümkün değildi.

"Amanda İskoçya'da bir televizyon dizisinde oynuyor," dedim.

"Sadece küçük bir rol," diye düzelterek kahkaha attı.

Adam ilgisini kaybetti. Amanda'ya doğru eğilip sadece onun duyabileceği şekilde sessizce konuştum. "Sen iyi misin? Eğer biraz garip olduysa üzgünüm."

Bana cesaretle gülümsedi. "Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Dönüp diğer yanındaki adamla kibar bir sohbete başladı, beni de Laurie'yle garip bir şekilde yan yana yemek yemeye bıraktı. Bugün Amanda'yı getirmek yaptığım en akıllıca hareket miydi emin değildim, iyi görünüyordu ama ben iyi olmadığımı fark etmeye başlıyordum.

"İyiymiş," dedi Laurie, bıçağıyla ciğer ezmesini işaret ediyordu.

Başımı salladım. "İşler nasıl?"

Tabağındaki salatayı bıçağıyla kenarı iterek, "İş ilginç. Çoğunlukla kadın sağlığıyla ilgili haberler yapıyorum, öğrenecek çok şey var."

"Bahse varım öyledir."

"Senin?"

"Bayılıyorum, gerçekten. Geceleri geç saate kadar sürüyor ama hoşuma gidiyor."

Laurie çatal bıçağını bıraktı. "Edinburgh fotoğraflarda çok güzel görünüyor."

"Öyle. Bir ara gelmelisin, seni gezdiririm." Amanda'nın yanımda hafifçe kasıldığını hissedebiliyordum ve diğer yanımdaki Laurie tereddütlü görünüyordu. "Oscar'la ikinizden bahsediyorum elbette," diye ekledim ki daha iyi görünsün. Sonra daha fazla şey ekleyerek iyice sıçıp sıvadım, "Eğer işten fırsat bulabilirse tabii." Ne yapıyordum ben? İkisinin ziyarete gelmesi benim kusursuz cehennemim olurdu.

Garsonlar tabakları topladı. Laurie izin isteyip masadan ayrılınca rahatladım. Yanıma gelip bardağımı yeniden dolduran garsona gülümsedim. Bu denli gergin bir ortamla baş etmenin sadece bir yolu vardı.

Laurie

Ne akşam ama. Ne zaman Sarah'yla birkaç dakika yalnız kalsak birbirimizi ağlatıyorduk, Oscar yoktu ve Jack'in kız arkadaşı pesketaryen olsa bile sinir bozacak kadar iyiydi. Başlangıç yemeklerinden sonra kendimle sert bir konuşma yapmak için kadınlar tuvaletine gittim ve aynadaki yansımama onun Jack'in kendisi için seçtiği kişi olduğunu, Jack'in arkadaşım olduğunu ve kızla da arkadaş olmaya çalışmam gerektiğini söyledim. Aslında bugün kızın buraya gelmesi için acayip cesur olması gerekiyordu. Bu konuşmadan sonra yerime dönüp kıza işiyle ve Edinburgh'la ilgili daha çok soru sordum; aslında oldukça ilginç biri gibiydi.

"Normalde Londralı mısın Amanda?" diye sordum çünkü Doğu Londra aksanı üzerinde incili kraliçe ceketi* varmışçasına belirgindi.

---

* İncilerle bezeli geleneksel tören kıyafetleri giyen Londra seyyar satıcılarına verilen isim. –ç.n.

"Tepeden tırnağa," diyerek sırıttı. "Gerçi ben setteyken anlayamazsın. Karakterim Daisy İskoç gaydası kadar İskoç, canım." Konuşurken sorunsuz bir şekilde yoğun bir İskoç aksanına geçiş yaptı, hatta istemememe rağmen beni güldürmeye yetecek kadar ikna ediciydi.

"Vay canına, bu gerçekten iyiydi," dedim.

"Pratik yapmak kusursuzlaştırıyor," diyerek omzunu silkti. Kısa süre önce katıldığı seçmelerden bazılarını anlattı, oyuncu olmanın bu kadar sıkı çalıştırma gerektirdiğini hiç fark etmemiştim. Belki de Amanda, Jack için iyi olacaktı. Ne istediğini bildiği oldukça açıktı ve onu elde etmek için sıkı çalışmaktan korkmuyordu.

Bugüne kadar onun Jack'in hayatında olmasının önemini gerçekten görmemiştim. Fakat şimdi onunla tanıştığım için onu göz ardı etmeyi daha da zor buldum. Bunu istediğimden değildi elbette, sadece Jack'i onun gibi biriyle görmenin verdiği şaşkınlıktandı. Jack'in geleceğinde gerçekten önemi olacak biri olabilirdi. Bu sadece... Bilmiyorum. Kelimelere tam olarak dökemediğim bir şeydi. İskoçya'daki hayatının sonsuza kadar orada sürdüreceği bir hayat olacağını hiç hayal etmemiştim. Mutlu olmasını istiyordum, elbette istiyordum, sadece beni biraz şaşırtmıştı. Hah, doğru kelime buydu işte.

Yanımıza gelen ve ana yemeğimi önüme koyan pembe yanaklı garson kıza gülümsedim. "Teşekkürler, leziz görünüyor."

Jack de aynısını yapıyordu, Amanda için aceleyle hazırlanan somonla gelmesini bekliyorduk, Jack başıyla salonun karşısındaki garsona şarap getirmesi için işaret verdi.

Jack

Amanda şekersiz beslenmek için kendine o kadar sert davranırken tatlıya evet dediğim için kendimi biraz kötü his-

settim ama tatlı üçlü çikolata gibi bir şeydi ve reddetme iradesini kendimde göremeyecek kadar şarap içmiştim. Hava almak için izin isteyip masadan kalktı, beni ve Laurie'yi suratlarımızı çikolataya gömmemiz için yalnız bıraktı.

"Amanda iyi birine benziyor," dedi.

Başımı salladım. "İyi kız."

Laurie, pudinginden benim kadar etkilenmiş gibi görünmüyordu. Kenarlarından yiyor, tırtıklıyordu. "Epeydir berabersiniz, değil mi?"

"Altı ay kadar oldu." Muhtemelen ondan biraz daha fazla olmuştu. Laurie'nin babası hakkındaki üzüntülü mesajını Amanda'nın eli aletimdeyken dinlediğim için kendimi hâlâ tam olarak bağışlamamıştım. Bir arkadaşımızın arkadaşının nişan partisinde tanışmıştık, televizyon ve radyo dünyası daha üst üste gibiydi, çevreler şaşırtıcı derecede küçüktü, özellikle de Edinburgh'da. O da orada bulunmak istemiyormuş gibi görünüyordu ve konuşmaya başlamıştık. Şimdi de buradaydık. Sıradan bir ilişkinin ötesinde bir şeye dönüşmesini beklemiyordum fakat nasıl olduysa hayatımın bir parçası oluyor gibiydi.

"Ciddi mi?"

Yemeyi bırakıp Laurie'ye baktım. "Annem gibi konuşuyorsun."

Gözlerini devirdi. "Sadece soruyordum."

"Ondan çok hoşlanıyorum. Ne istediğini biliyor ve birlikte eğleniyoruz."

Sessizliğe gömüldük, pudingimi şarapla cilaladım.

"Evlilik hayatı nasıl gidiyor?"

Tatlı tabağını yarısı yenmiş şekilde itti ve şarap bardağını kendine doğru çekti. "İyi. Oscar çok fazla uzakta olduğu için bazen sinir bozucu oluyor ama işte..." Hafifçe kahkaha atıp omzunu silkti. "Üzgünüm. Evli çift klişeleri işte."

"Sıradaki benciller onlar olacak," dedim konuyu değiştirmek için. Başımla yan masadaki Sarah ve Luke'u işaret ettim. Laurie düşünceli bir şekilde bakışlarımı takip etti.

"Birlikteliğinizi devam ettirmediğiniz için hiç pişman oldun mu?"

Düşünmedim bile. "Tanrım, hayır. Ona baksana. Yüzünden gülümseme eksik olmuyor. Benimleyken hiç öyle görünmedi."

Laurie'nin gözleri hâlâ Sarah'nın üzerindeydi. "Sadece burada kalmalarını isterdim. Onu çok özleyeceğim." Bardağındakini bitirdi. "Garson nerede? Bir taneye daha ihtiyacım var."

Sanırım biraz fazla içmiştim. Tam olarak sarhoş değildim fakat ayık olduğum da söylenemezdi. Bir süre önce etkinlik salonuna girmiştik ve bir grup çalmaya başlamıştı. Biraz fazla gürültülü parti şarkıları çalıyorlardı. Elimi kaldırıp küçük işitme cihazımı ayarladım, en sonunda aklımı başıma toplayınca bir uzmanı ziyaret etmiştim. O kadar da uzun zamandır İskoçya'da değildim, taşınmak hem fiziksel hem de zihinsel sağlığım için doğru karar olmuştu.

Amanda telefonla konuşmak için dışarı çıkmıştı ve Laurie birkaç metre ötede Luke'la dans ediyordu. Dans diyorum ama akrobasiye daha yakın bir şeydi, Laurie'yi kahkahadan nefesi kesilene kadar döndürüp duruyordu.

Grup en sonunda daha yumuşak bir şeyler çalmaya başlayınca o tarafa doğru gidip, "Hey, Fred Astaire," dedim. "Artık Sarah'nın neden o kadar abayı yakmış göründüğünü anlayabiliyorum."

"O kadın benim kalbim," dedi üstüne bastıra bastıra. İçtiği birkaç biradan olduğunu biliyordum ama gözleri kesinlikle dolmuştu. Elini sıktım, aramızda her zaman garip bir bağ olacaktı. Kaza yerime gelen ilk kişiydi ve olayları net bir biçimde hatırlamıyor olsam bile, onun yanıma eğildiğine dair bir şeyler hatırlıyordum. Şimdiyse Sarah'yla birlikteydi ve bu kulağa garip gelebilirdi ama değildi, çünkü birbirleri için yaratıldıkları çok açıktı. Luke'u o kadar iyi tanımıyordum fakat on numara adama benziyordu.

"Bizim için ona iyi bak," dedim. "Araya girebilir miyim?"

Laurie'yi son bir daha çevirdikten sonra koluna doğru yatırdı. "Tamamen senindir ahbap."

Laurie, Luke'a kaşlarını kaldırarak baktı. "Bu konuda benim söz hakkım yok mu?"

Luke göz kırpıp yanağından öptü. "Kusura bakma Laurie, zaten gidip karıcığımı kontrol etmem gerekiyor." Bana sırıttıktan sonra uzaklaştı.

Laurie önümde duruyordu. Gözleri ışıl ışıldı ve yanakları kızarmıştı. Eskiden göründüğü gibi görünüyordu, mutlu ve kaygısız.

"Benimle dans eder misin Lu? Eski günlerin hatırına?"

Laurie

Ne diyeceğimi bilmiyordum çünkü evet demek istiyordum. Daha doğrusu, küçük bir parçam istiyordu. Daha büyük, daha mantıklı olan kısmımsa Jack'in gitmemem gereken bir yer olduğunu biliyordu. Özellikle de içtiğim şarap kadehlerinin sayısını unutmuşken.

"Lütfen?"

Etrafa bakındım. "Amanda nerede?"

Elini saçlarının arasından geçirip omzunu silkti. "Telefonda konuşmak için dışarı çıktı." Kaşlarını çattı. "Ya da başkası onu arayacaktı. Aldırmaz."

"Emin misin?"

Sanki bu aptalca bir soruymuş gibi kahkaha attı. "Kıskanç psikopatın teki değil Lu, senin benim en eski arkadaşlarımdan biri olduğunu biliyor."

Elimde olmadan gülümsedim çünkü kahkahası uzun zamandır hayatımdan eksikti. Saat geç olmuştu ve ışıklar loştu; yeşil-altın sarısı gözleri, bir aralık gecesinde Camden High Caddesi'ndeki bir otobüsün üst katından bakıp da

gördüğüm yeşil-altın sarısı gözlerin aynısıydı. Bir ömür önceymiş gibi geliyordu. Otobüsün üst katından bakan o kız için, hayır diyemedim.

"Tamam."

Beni kendisine doğru çekti, bir elini belime dolarken diğeriyle elimi tuttu.

"Gerçekten gittiğine inanamıyorum," dedim. "Orası çok uzak."

"Her şey yoluna girecek," dedi kulağıma sessizce. "Şu günlerde hiçbir yer çok uzak değil."

"Fakat Avustralya'yı her gün arayamam ve çok meşgul olacak."

"Öyleyse arada sırada beni ara." Çenesini başımın üstüne koydu.

Bu dans planlara göre gitmiyordu. Bu akşam eğer Jack burada olursa ona karşı kibar ve medeni olmaya kararlı bir şekilde gelmiştim, ne eksiği ne fazlası olacaktı. Yine de bir şekilde onunla dans ediyordum, elini omurgamda aşağı yukarı hareket ettiriyordu ve zaman garip bir şeyler yapıyor gibiydi, çünkü birkaç saat önceki Laurie değildim. Yedi yıl önceki Laurie'ydim. Ah Oscar, neden gelmedin ki?

"Bir keresinde bana okul balosunda dans ettiğin bir oğlanla ilgili bir hikâye anlattığını hatırlıyorum," dedi, boğazının gerisinden kısık sesli bir kahkaha çıktı. "Sakın bana da kafa atma."

Yanağımı göğsüne dayadım. "Yıllar içinde bir sürü şey paylaştık, değil mi?"

"Çok mu fazla?"

Ona dürüstçe cevap veremedim, çünkü söyleyeceğim şey, evet, çok fazla, olurdu. Kalbimin çok fazlasını aldın ve bu kocam için adil değil.

"Seni öptüğümü Sarah'ya söyledin mi? O yüzden mi düğününde yoktu?"

Bir gün bana bu soruyu soracağını biliyordum. Sarah'nın

düğünümü kaçırması için çok az sebep vardı ve herhalde acil bir ailevi durumu olmadığını biliyordu.

"Evet ama senin öptüğünü söylemedim, sadece oldu dedim." Parıldayan loş ışıkların altında yavaşça dönüyorduk, omzumuzdan kalçalarımıza kadar birbirimize dayalıydık. "Bana sorduğunda yüzüne karşı yalan söyleyemedim."

"Sonrasında bir müddet seni kaybettim." Nefesi kulağımı ısıttı. "Bundan nefret ettim."

"Ben de öyle."

Başını eğip bana baktı, sonra alnını benimkine dayadı. Artık benim için bu salonda başka kimse yoktu. O, Jack O'Mara'ydı ve ben de Laurie James'tim, gözlerimi kapatarak bizi hatırladım.

"Sence birbirimizi tanımamız hep kaderimizde var mıydı?" dedim.

Kafamda, yanımda Jack'le dönme dolabın zirvesine çıkıyordum, başlarımızı yıldızlara bakmak için geriye doğru yatırmıştık. Belki de şaraptandı ama kulağıma doğru sessizce güldüğünde karnım yavaşça takla attı.

"Tüm o kader safsatasına inanıyor muyum bilmiyorum Lu, ama hayatımda olmandan her zaman memnun olacağım."

Gözlerimin içine baktı. Dudakları benimkine öyle yakındı ki nefesini hissedebiliyordum. Yanıp tutuşuyordum.

"Ben de öyle," diye fısıldadım. "Seninle beraber olmak bazen kalbimi zorluyor olsa bile."

Gözlerindeki bakışı okumak zordu. Pişmanlık mıydı?

"Yapma," dedi. "Daha fazla şey söyleme." Saçımı kulağımın arkasına itti, herhalde onu daha iyi duyabileyim diyeydi, fakat aslında olan şey dudaklarının tenime kalbimi durduracak kadar yaklaştırmasıydı. "İkimiz için de kaybedecek çok fazla şey var."

"Biliyorum," dedim ve biliyordum. Tanrı biliyor ya biliyordum. Çoğu zaman yalnızdım ama Oscar'ın devam eden yoklukları, parmağımda nikâh yüzüğüm takılıyken

asla aşmamam gereken çizgileri aşmak için beni haklı çıkarmıyordu.

"Artık çocuk değiliz," dedi Jack, başparmağıyla ensemi yavaşça ovalıyordu. "Sen Oscar'ın eşisin. Senin onunla evlenmeni izledim Laurie."

Düğün günümdeki hislerimi yeniden yakalamaya çalıştım, ancak hain kalbimin yaptığı tek şey Jack'in konuşmasını hayal etmek oldu.

"Hiç ya şöyle olsaydı diye düşünüyor musun..." Durdum çünkü beni susturmak için başını eğdiğinde dudakları hafifçe tenime değdi. İçimde şehvetin keskin kıvrımını hissedince utanç duydum, ta kulağımdan karnıma kadar hissettim. Nefesimi kesti, onu beni korkutan bir şiddetle istiyordum.

"Elbette ne olurdu diye merak ettim," dedi. Sesi öyle kısık ve samimiydi ki, sözleri doğruca damarlarıma giriveriyordu. "Fakat ne olurdu biliyoruz Lu. Bir keresinde denedik, hatırlıyor musun? Öpüştük ve bu ikimiz için de her şeyi daha kötü hale getirdi."

"Elbette hatırlıyorum," diye soludum. Öleceğim güne kadar hatırlayacaktım.

Ellerimizi aynı hizaya getirdi, benimkileri tutan parmakları sıcaktı.

Sonra başını eğip bana baktı, gözleri söyleyemediği her şeyi söylüyordu. Yavaşça dans ederken bakışlarını ayırmadı ve ona sessizce onu her zaman yüreğimde taşıyacağımı söyledim, o da bana aynı sessizlikle başka bir yerde, başka bir zamanda kusursuza oldukça yakın olacağımızı söyledi.

"Bir yararı olur mu bilmiyorum ama..." Elini saçlarımın arasından geçirip başparmağıyla çenemi okşadı. "Sonunda birbirimize karşı dürüst olduğumuz için söylüyorum, sen dünyadaki en değer verdiğim insansın ve o, bütün hayatımdaki en nefes kesici öpüşmeydi."

Kayboldum. Onun sözlerinde, kollarında, neler olabilirdi sorularında kayboldum.

"Biz yapa–" Başladım ama fazlasını söylemedim, çünkü yapamayacağımızı ikimiz de biliyorduk.

"Yapma," dedi. "Hepimiz olmamız gereken yerdeyiz."

Ağlamaya başladım. Çok fazla şarap, çok fazla duygu vardı, bu akşam hayatımın çok fazlası kapıdan çıkıp gidiyordu. Beni yakına çekip dudaklarını kulağıma dayadı.

"Ağlama," dedi. "Seni seviyorum Laurie James."

Başımı kaldırıp ona baktım, sözlerinin nasıl değerlendireceğimden emin değildim. Bakışlarını kaçırdı.

"Jack?"

Amanda'nın sesiyle döndüm, dans edenlerin arasından bize doğru geliyordu.

"Her şey yolunda mı?" Bakışlarını Jack'ten bana çevirdi, kaşları sorgularcasına kalkmıştı. Ellerimi ıslak yanaklarımda gezdirdim.

Titrek sesle, "Üzgünüm. Duygusal bir harabeyim," diye yutkundum. "Beni takma, şaraptan. Sadece Sarah gidiyor diye üzgünüm." Jack'e hızlıca bir bakış attım, göz göze gelmedim. "Gömleğini ıslattığım için üzgünüm. Kuru temizleme faturasını bana yollarsın."

Kendimi bitkin bir halde eve attım ve yatağa girmek için soyundum. İçtiğim onca şaraba rağmen birdenbire ayıldım. Bu gece konuştuğumuz şeylerin üzerinden geçip durdum, evliliğimin temelinin baskı altında nasıl da kolayca ufalandığını görüp utandım. İşin gerçeği, çok uzun yıllardır Jack'e âşık olmanın kıyısında yürüyüp duruyordum. Kaçınılmaz bir şeyi fark etmemi sağlamıştı. O ve ben birbirimiz olmadan daha iyi olacaktık.

Jack O'Mara'nın köklerini hayatımdan çekip çıkarmam gerekiyordu. Kişiliğimin oldukça büyük bir parçasıydı ve ben de onun bir parçasıydım. Bir şeyleri kökünden sökme konusundaki en büyük sorunlardan biri, bazen bu işlemin ikisini de öldürmesiydi, fakat bu almam gereken bir riskti. Evliliğimin iyiliği için, hepimizin iyiliği için.

12 Eylül

Laurie

"Bu buluşma için özel bir sebep olmadığından emin misin?" Taksi, Lucille'in araç yoluna dönünce Oscar'a bir daha sordum.

Oscar kaşlarını çatıp cevap vermeden başını iki yana salladı. Şaşırmadım, bir hafta önce annesinin evinde "yaz içkileri için oturmaya" davet edildiğimizden beri aynı soruyu defalarca sormuştum. Lucille asla gündelik oturmalar yapmazdı. Oscar'ın, annesi için programını temizleyebilmesine memnundum, aynı şeyi benim için yapmayı zor buluyor olsa bile.

"Belki de sürpriz bir duyuru yapacaktır," diye önerdim. "Emekliliğini İspanya'da geçireceğini falan?"

Gözlerini devirdi. Bunu söylemem gerçekten bencilceydi; ailenin yakınlarda olmasının önemini özellikle benim takdir edebilmem gerekiyordu. Gerçeği söylemem gerekirse, şu günlerde çok katlanılmaz değildi. Babam öldüğünden beri bana karşı oldukça yumuşamıştı. Benim kıymetli, küçük oğlu için yeterince iyi olduğumu asla düşünmeyecekti, fakat kimsenin yeterince iyi olacağını da sanmıyordum.

"Peki kimler burada olacak?" Kaldırıma çıkmama yardım etmek için uzattığı elini tuttum, taksiciye parasını ödedi.

"Hiçbir fikrim yok." Lucille'in ılık akşam güneşi altında parlayan siyah dış kapısına doğru yürürken kolunu benimkine taktı. "Aile işte. Birkaç arkadaş. Sanırım annem ameliyatından beri kendini biraz yalnız kalmış hissetti."

Lucille temmuz ayında dizinden ameliyat olmuştu, rutin yapılan bir operasyon olduğu halde Oscar'a istediklerini her zamankinden daha fazla yaptırıyordu. Oscar'ı endişeli tutmak için abarttığını düşünmem benim acımasızlığımdı ama onu endişelendirmek için abartıyordu. En azından bunu aklımın içinde söyleyebiliyordum.

"Zili senin çalman gerekecek," dedim. Bir elimde pahalı görünen çiçekler, diğerinde de havalı bir şişe kırmızı şarap tutuyordum.

Zili çaldı ve saniyeler sonra Gerry kapıyı açarak bizi içeri buyur etti. Onu gördüğüme sevindim, benim için Oscar'ın ailesinde bir müttefik olabilecek tek kişi oydu.

"Millet! İçeri gelin," diye bağırdı, geçerken yanağımdan öptü. "Herkes bahçede."

Lucille'in evinin arkasında olağanüstü bir serası vardı, şimdiden komşuları, uzak akrabaları ve öğle yemeğine çıktığı hanımefendilerle dolu olduğunu gördük.

"Canlarım, geldiniz!" Lucille, bizi görünce uçarcasına geçip yanımızda belirdi. Oscar ona sarıldı ve bana döndüğünde hediyelerimizi uzattım. Çalışılmış bir hareketti, selamlaşma ânını es geçmek için kusursuzlaştırdığım bir şeydi. Birine çiçekleri uzatırsan garip öpüşmelere gerek kalmıyordu. Fakat Lucille çiçeklere sadece baktı ve kibarca gülümsedi, ardından geri bana doğru itti.

"Hayatım gidip bunları mutfakta suya koysan? Olur mu canım?"

Hayatım? Canım? Bana hâlâ bir mutfak hizmetçisi gibi davranıyor olabilirdi ama bana kalırsa bunlar yeni ve cesaret verici kelimelerdi. Yakınlaşmaya başlıyor bile olabilirdik. Lucille koluna taktığı Oscar'la bahçeye geri döndü, beni de benden istenilen şeyi yapmam için yalnız bıraktı.

*

Lavabonun altında bulduğum bir vazoya çiçekleri koyuyordum ki içeri Cressida girdi. *Muhteşem. Teşekkürler, Lucille.* Onunla bir iki kelime etmekten ötesine geçmemeyi bir şekilde başarıyordum, düğünümüzde bile ona sadece geldiği için teşekkür etmekle paçayı kurtarmıştım. Şu âna kadar, onun da benimle iletişim kurmaktan kaçmaya hevesli olduğunu sanıyordum.

"Merhaba Laurie, seni burada görmek ne hoş."

"Seni yeniden görmek de çok güzel, Cressida," diye yalan söyledim. "Brüksel'i nasıl buldun?"

Dişçi posteri gibi gülümsemesi sekteye uğradı, oradaki varlığını sohbete kendisinin sokmak istediğini hayal edebiliyordum. "Muhteşem!" diye coştu. "Yani yoğunuz ama sıkı çalış, sıkı eğlen, değil mi?"

"Öyle," diye mırıldandım. Neden kendimi hep sosyetik insanları taklit ederken buluyordum? "Tahmin edebiliyorum."

"Hiç Brüksel'e gittin mi?"

Başımı iki yana salladım. Şimdiye kadar orayı gidip görmüş olabilirdim ama Oscar eve gelmeyi tercih ettiğini söylüyordu. Çiçekleri bırakmak için mutfakta bir yer arayarak bakındım. Masanın ortasına koymak için hareket ettiğim anda Cressida atıldı.

"Orası olmaz. Lucille mutfak masasında çiçek olmasından hoşlanmıyor."

Gülümsedim ve vazoyu geri almaya çalıştım ama vazoyu bırakmadı ve içindeki su, çiçek desenli, mercan rengi gömleğine sıçradı. İkimiz de ince bedenine yapışan ıslak kumaşa baktık, vazoyu bırakıp da yüzünü bana çevirdiğinde gözlerinde beliren bakış gayet açıktı. Kadın benden nefret ediyordu.

"Bunu kasten yaptın."

"Ne? Hayır..." Neredeyse gülecektim, küstahlığıyla şoka girmiştim.

"Her şey yolunda mı?" Oscar sanki işaret almış gibi kapıda belirdi, gözleri endişeyle bir ona bir bana bakıyordu.

"Harikulade," dedi Cressida. "Karın üstüme su döktü." Islak kıyafetini eliyle işaret etti. "Eminim kazara olmuştur." Bana bağışlayıcı bir gülümseme gönderdikten sonra kirpiklerinin altından Oscar'a baktı, benim haşin ruh halimi gizlemeye çalışıyormuş gibi yapıyordu.

"Ne?" Oscar onun ıslak gömleğine ve sonra da elimdeki vazoya baktı, kafası karışmıştı. "Bunu niçin yaptın Laurie?"

Durup da acaba o yalan söylüyor mu diye merak etmediği gerçeği bir tehlike işaretiydi, daha sonra düşünmek üzere rafa kaldırdım.

"Dökmedim," dedim. Cressida belli belirsizce iç çekti ve kollarını gevşekçe göğsünde bağladı.

Burada gerçekte neler olduğunu görmek için satır aralarını okumaya çalışıyordum. Bir şeyin Cressida'yı içten içe yediği belliydi.

"Ben banyoya gidip şuna bir çözüm bulmaya çalışacağım." Topuklarının üzerinde dönüp oflayarak koridordan aşağı yürüdü, bizi masanın üzerinden birbirimize bakarken bıraktı.

Çiçekleri tekrar koymaya yeltendim ama Oscar uzanıp vazoyu benden aldı.

"Annemin mutfak masasında çiçeklerin olmasıyla ilgili bir sorunu var. Koridorda koyacak bir yer bulurum."

En sonunda evdeydik. Eve gelene kadar yaptığımız taksi yolculuğunda öfkeli bir sessizlik içindeydik, şimdi yatakta yatıyorduk, aramızda santimetreler vardı ve ikimiz de gözlerimizi karanlık tavana dikmiştik.

"Cress'e öyle kolayca inandığım için özür dilerim," dedi sessizce. En sonunda sessizlik duvarımızı yıkıyorduk. "Senin tarafını tutmalıydım."

Karanlığın güvenliği içindeyken, kadının adını kısaltış biçimine gözlerimi devirdim.

"Beni şaşırttın," dedim. "Etrafta insanların üstüne su atarak dolanmadığımı bilecek kadar tanıyorsun beni."

Bir anlığına duraksadı. "Sırılsıklamdı. Bir an için inandırıcı göründü, o kadar."

Duraksama sırası bendeydi. Niçin benim Cressida'nın üstüne su atmamın inandırıcı olduğunu düşünecekti ki? Burada gözden kaçırdığım bir şey vardı. "Öyle mi?"

"Ne öyle mi?"

"İnandırıcı mı? Cressida'nın üstüne su atmış olabileceğimin inandırıcı geldiğini söyledin. Şimdi, ya benim on altı yaşında birinin olgunluğuna sahip olduğumu ve eski sevgilinle arkadaş olma fikrine katlanamadığımı düşünüyorsun, bu arada ikisi de doğru değil ya da ona su fırlatmış olabilmemi düşünmen için başka bir sebep var. Öyleyse hangisi?"

Karanlık olabilirdi fakat iç çekişini net şekilde duydum.

"Haftada üç gün uzun bir zaman, Laurie."

Yutkundum. Ne beklediğimi bilmiyordum, fakat bu değildi.

"Ne demek istiyorsun?" Sarah Avustralya'ya gittiğinden beri bütün enerjimi gelmiş geçmiş en iyi eş olmaya harcıyordum. Ödül bile alabilirdim. Şimdi kalkmış bana bunu mu söylüyordu? O kadar zamandır eski sevgilisini düzdüğünü mü söylüyordu?

"Oradayken seni özlediğimi söylüyorum," dedi. "Cress de bir anlaşmaya varmamızdan çok mutlu olacağını giderek daha çok belli ediyor."

"Bir *anlaşma* mı? Ne kadar da korkunç bir kelime bu," dedim. Saçmalığına neredeyse gülecektim, bağırmanın sınırında olduğumun farkındaydım. "Sen de bu anlaşmayı *istiyor musun?*"

Hararetlenerek, "Ben hiçbir şey yapmadım," dedi. "Yemin ederim yapmadım Laurie."

"İstiyor musun?"

"Hayır," dedi. "Pek sayılmaz."

"Pek sayılmaz mı? O da ne demek?" Âdeta bağırıyordum.

Bana cevap vermedi, bu suskunluk onun yerine konuşuyordu zaten. Bir ya da iki dakikalık sessizlikten sonra tekrar konuştum. Tartışarak uyumak istemiyorum, ancak bunu söylemem gerekiyordu.

"Belki de Londra'ya tam zamanlı olarak transfer istemenin zamanı gelmiştir. Brüksel güya geçici olacaktı."

Önerim karanlıkta aramızda asılı kaldı. Londra'ya geri transfer olmak istemediğini, orada çalışmaktan keyif aldığını biliyordum. Benim ondan bunu istemem haksızlık mıydı? Yoksa onun, açık bir şekilde onu ayartmaya çalışan biriyle çalışmasına tahammül etmemi istemesi mi haksızlıktı? Ayrıca kadın herhangi biri de değil, eski sevgilisiyken?

"Belki de bundan böyle oraya her gidişinde benim yatakta uzanmamı ve o akşamın Cressida'nın seni zayıf bir ânında yakaladığı akşam olup olmadığını merak ederek geçirmemi tercih ediyorsundur?"

Sanki gülünç oluyormuşum gibi, "O dediğin asla olmayacak," dedi.

"'Pek sayılmaz' dedin," diye tısladım. "Sana istedin mi diye sordum ve sen 'pek sayılmaz' dedin. Bu 'hayır' ile aynı anlama gelmiyor Oscar."

"Bir şey yapacağımı söylediğim anlamına da gelmiyor," dedi sinirlenerek. Nadiren bağırırdı, sesi, sessiz odada olması gerekenden daha sert geldi.

Şimdi ikimiz de incinmiştik. "Bu iş için evliliğimizin zarar görmesine izin vermeyeceğiz dedik," dedim daha yumuşakça bir sesle.

Yan tarafına, bana doğru döndü, uzlaşmacıydı. "Cress'i ya da senden başka birini istemiyorum."

Hareket etmedim. Çenem kenetlenmiş gibiydi. "Bunu sonsuza kadar yapamayız Oscar."

"Birkaç aylık süreçte Londra ofisine geri dönmem için fırsatlar olabilir," dedi. "Biraz nabız yoklayacağım, olur mu?

Güven bana Laurie, her pazar akşamı seni öperek vedalaşmak zorunda kalmamaktan daha çok istediğim bir şey yok."

Ona doğru döndüm, ona tam olarak inandığımdan emin olmasam bile uzattığı zeytin dalını kabul edecektim. Sadece Cressida yüzünden de değil, bazı zamanlarda benden çok işiyle evliymiş gibi geliyordu. Sanki iki hayat yaşıyordu. Birinde kocam olarak burada benimleydi, diğerinde de benden ayrıydı: hararetli toplantılar ve şehir barları, şık tasarımcılar, gizli kapaklı anlaşmalar ve kutlama yemekleri. Bazı kısımlarını benimle paylaşıyordu elbette, ufak kırıntılarla ve fotoğraflı mesajlarla, fakat genel anlamda onun bu, "hem pastam dursun hem de karnım doysun" yaşam biçiminden memnun olduğu hissini üstümden atamıyordum. Tayland'daki rahat âşığım olmaktan çok uzaktı, yatak odamızın duvarındaki tablo artık bir hatıradan ziyade fantezi gibiydi. Bazen benimle evlenme sebebinin Koh Lipe'de olduğu kişiye tutunmaya çalışması olduğunu düşünüyordum, Brüksel'deki hayatını ne kadar sağlamlaştırırsa, Tayland'ın sadece geçici bir kaçış olduğunu o kadar fark ediyor gibiydi. Gerçek hayatı her zaman buradaydı, yedek kulübesinde otururak onun geri dönüp rolünü oynamasını bekliyordu. Ben o filmin oyuncu listesine girer miydim ondan bile emin değildim.

"Bak, biz evliyiz Oscar ama bu bir düğmeye basarak bütün romantik düşüncelerimizi ve hislerimizi tek bir yola sokabileceğimiz anlamına gelmiyor. Bazen test ediliyoruz. Saf olmayalım."

Karanlık odada birbirimize bakarak uzanıyorduk.

"Sen hiç test edildin mi?"

Bir saniyeliğine gözlerimi kapadım, sonra buna cevap vermemeye karar verdim. "Önemli olan şey sınandığımızda yaptığımız seçimlerdir. Evli olmak sadece yasal yönden bağlayıcı bir sözleşme değil, bir seçim. Seni seçiyorum demek. Her gün uyanıyorum ve seni seçiyorum. Ben seni seçiyorum Oscar."

"Ben de seni seçiyorum," diye fısıldayarak kollarını bana doladı. Ona sarıldım, kollarımızı evliliğimize doluyormuşuz gibi hissettim. Bedenlerimizin arasındaki bu kıymetli, kırılgan şeyi koruyorduk.

Fakat bu temelleri sağlam olmayan bir anlaşma gibiydi. O uykuya daldıktan uzun bir süre sonra daha tedirgin ve uyanık bir şekilde uzanmaya devam ettim.

21 Kasım

Laurie

"Laurie."

Oscar yatakta arkamdan sarıldı, uyanırken bile görmeye devam ettiğim garip, karışık bir rüyadan beni uyandırdı. Komodinin üstündeki saatin parlayan kırmızı rakamları sabahın beş buçuğu olduğunu söylüyordu.

"Laurie." Omzumu öptü ve örtünün altından kollarını bana doladı. "Uyanık mısın?"

"Birazcık," diye fısıldadım, hâlâ uyku ile uyanıklık arasındaki bulanık alandaydım. "Saat erken."

"Biliyorum," derken karnımın üzerindeki eli düz ve sıcaktı. "Hadi bebek yapalım."

Beklenmedik sözleriyle gözlerim kocaman açıldı. "Oscar..." Yüz yüze gelene kadar döndüm, inledi ve bu konuda söyleyebileceğim her şeyi öperek susturdu, bacağını uyluğuma taktı. Sevişmemiz ani ve aceleciydi, ikimiz de önceki patırtılı gece yüzünden duygusaldık. Yine kavga etmiştik ya da Oscar'ın tabiriyle, yemek yerken atışmıştık. Benim hatamdı, Londra'ya kalıcı olarak dönmek için hiç araştırma yapıp yapmadığını sormuştum. İşi hızla, konuşulması tabu olan bir konuya dönüşüyordu.

Sonrasında karışmış çarşafların arasına serilip birleşmiş, başka bir yeni gün için yine birbirimizi seçmiştik. Bebek konusunda ciddi miydi değil miydi bilmiyorum ama en azından aklındaki kişinin ben olduğunu biliyordum.

2016

Yeni Yıl Kararları

1) Bir bebek! Evet, Oscar ile bu yıl denemeye başlayacaktık. Son birkaç aydır konuşup duruyorduk ve 1 Ocak'ta hap almayacağıma karar vermiştik. Bilinmeyene doğru atılmış kocaman bir adım gibi hissettiriyordu.

Başka bir karar vermem gerektiğini düşünmüyordum. Bu, hayatı temelden değiştirecek bir karardı, bir yıl için yeter de artardı bile, değil mi? Oscar, İngiltere'ye geri taşınma konusunu patronuyla tekrar konuşacağına söz verdi. Eğer evde daha fazla bulunursa hamile kalma şansım daha çok olurdu ve bebek sahibi olma şansım da. Bu, o kadar uzun süre uzakta olmak istememesi için bir sebepti.

2) Ah, siktir, unuttum. Bunu düşünmek bana acı veriyordu fakat başka bir şey daha vardı; içkiyi bırakacaktım. Görünüşe göre gebe kalma olasılığını arttırıyormuş.

26 Ocak

Laurie

"Folik asidini her sabah almayı kesinlikle hatırladın mı?"

Yatağın kenarında oturuyordum, cep telefonum komodinin üstünde hoparlördeydi.

"Elbette hatırladım," dedim. "Fakat bunun yeterince besin öğesi sindirip sindirmememle alakası olduğundan şüpheliyim. Bu daha çok, bilirsin, sperm ve yumurtanın doğru zamanda birleşmesiyle ilgili." Eminim Oscar sorusunun öyle suçlarcasına çıkmasını istememişti, sadece düş kırıklığına uğramıştı.

Cevap vermedi.

Daha ciddi bir sesle, "Çok az çift ilk döngüde hamile kalır," dedim. Günlerimi kadınlar için sağlık makaleleri yazarak geçiriyordum ve düzinelerce kez hamilelikle ilgili bir şeyler yazmıştım. Eğer bana kalsaydı olayı akışına bırakır ve hamile kalıp kalmama konusunda takıntı yapmamaya çalışırdım. Ancak Oscar'ın çözüm odaklı doğası kontrolü ele almış gibiydi ve hislerini incitmeden sakinleşmesini nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Aslında bu oldukça tatlıydı da.

"Biliyorum, sadece ilk seferde tuttururuz diye düşünmüştüm." İç çekti.

"Anlıyorum. Geldiğinde daha fazla çaba harcamamız gerekecek."

"Haklısın. Yani, görev bilinciyle yapmıyoruz ya sonuçta. Bütün bir geceyi beraber geçirelim, sadece sen ve ben."

23 Şubat

Laurie

"Laurie, uzun süredir oradasın."

Oscar, hamile olup olmadığımı görmek için bugün Brüksel'e gidişini ertelemişti. Değildim. Tuvalette oturmuş negatif gebelik testini tutuyor ve ona bunu nazikçe nasıl söyleyeceğimi çözmeye çalışıyordum.

"Bir dakikaya çıkıyorum," diye seslenip sifona bastım.

Banyonun kapısını açtığımda beni bekleyerek koridorda volta atıyordu. Başımı iki yana salladım. Bana sarılırken gözlerindeki hayal kırıklığını gizleyemedi.

"Daha ilk günler," dedim. Sadece iki ay olmuştu ve hamile kalmaya çalışmanın o parıltısı şimdiden tamamıyla yitip gitmişti. Bu kadar stresli olacağını kim bilirdi ki? Biraz akışına bırakıp rahatlayabilsek daha çok hoşuma gidecekti ama rahat bırakmak Oscar'ın doğasında yoktu. Bir şeylerin olmasını sağlamaya alışkındı, bunu öyle kolayca gerçekleştiremiyor olmanın onun için çok sinir bozucu olduğu belliydi.

"Üçüncüde şans vardır." Alnıma bir öpücük kondurup evrak çantasını aldı. "Birkaç gün sonra görüşürüz aşkım."

14 Mart

Jack

"Üşüyor musun?"

Amanda bana aptala bakıyormuş gibi baktı. "Kuzey kutbundayız Jack."

Haklıydı elbette fakat ayrıca birkaç kat kürk postun altındaydık ve rom içiyorduk. Birkaç günlüğüne Norveç'e kaçmıştık ve gerçekten de bir hayal diyarına ayak basmışız gibi hissettiriyordu. Hiç bu kadar çok kar görmemiştim, iglomuzun cam tavanının altındaki kocaman yatağımızın rahatlığında düşen karları izliyorduk. Eğer onun istediği gibi olsaydı güneşi kovalayacaktık, fakat bahse girmiştik ve o kaybetmişti, o yüzden burada kuzey ışıklarının peşine düşme arzumu gerçekleştiriyorduk. Şu âna kadar şansımız yaver gitmemişti, bu akşam buradaki son gecemizdi, yani son şansımızdı.

"Şu âna kadar en sevdiğin şey ne oldu?" derken alnından öptüm. Çıplaktı ve yastıkların üzerindeki koluma sokulmuştu, düşünürken burnunu kırıştırdı.

"Muhtemelen ren geyikleriyle kızakla kaymak," dedi. "Kelimelerle tarif edilemeyecek kadar romantik."

"Bundan daha mı romantik?" diyerek sahiplenici bir şekilde göğsünü avuçladım. "*Taht Oyunları* yanımıza bile yaklaşamaz."

"Düşündüm de..." Sözünü yarıda kesip ağır ağır iç geçirdi.

"Ne?" dedim, bardağını elinden aldıktan sonra onu çevirip altıma aldım.

"Hiç," dedi. "Söylediğimi unut."

"Ne?"

Yan tarafa baktı ve omzumu öptü. "Aptalca," dedi pembeleşmiş yanaklarıyla. "Beni buraya evlenme teklifi etmek için getirmiş olabilirsin diye düşünmüştüm."

Yaşadığım şokun yüzümden görünmemesini umdum. Bu akşam biraz garip davrandığını düşünmüştüm. "Öyle mi? Siktir, Amanda, üzgünüm. Yani biz hiç bahsetmedik biliyorsun, şeyden, evlilikten." Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ciddi şeylerden hiç konuşmamıştık, konu biz olunca aklımdaki şey evlilik değildi. Aslında *kimseyi* düşünmüyordum. Bana baktı, ben de ona baktım, söyleyeceğim sonraki şeylerin önemli olduğunu biliyordum.

"Çok güzelsin."

Başını iki yana sallarken gülümsemesi küçücüktü. "Kapa çeneni."

Onu öptüm çünkü nasıl hissettiğimi kelimelerle anlatmaya çalışmaktan daha güvenliydi ve sonra dizimle dizini dürterek bacaklarını genişçe açtım ve düşüncelerin peşini bırakıp hislere odaklanırken gözlerini kapamasını izledim.

Sonrasında dudakları boynuma dayalı bir halde bana sarıldı.

"Yukarı bak," diye fısıldadı. "Yukarı bak Jack."

Vücudundan kayarak çıktım ve yanına uzandım. Nefesim kesildi. Üstümüzdeki gökyüzü yeşil, mavi ve mor ışıklarla doluydu, olağanüstü renklerle sarıp sarmalanıyordu.

Amanda, "Nefes kesici," diye fısıldadı.

Çıplak ve bitkin düşmüş bir halde, o muhteşemliğin altında sırtüstü uzandık ve ben ne halt için beklediğimi merak ettim.

23 Mart

Laurie

Bizim durumumuzda üçüncüde de şans yoktu. Saat gibi dakik olan regl döngüm, gelmek için beni akşamın dokuzuna kadar bekletti, o zamana kadar Oscar beni beş defa ve ben tuvaletteyken de en az elli defa aradı. Onu aradım ve birbirimizi teselli ettik, sonra içki içmeme kuralımı bozdum ve kendime koca bir kadeh kırmızı şarap doldurdum. Ofisten arkadaşım Sian'ı aramayı düşündüm. Bazen işten sonra bir şeyler içiyorduk ya da Oscar Brüksel'deyken film izlemeye gidiyorduk, fakat regl döngümün onunla konuşmak için fazla mahrem bir konu olduğunu düşündüm. Çoğunlukla annemle de konuşuyordum amaa ona bebek yapmaya çalıştığımızı tabii ki söylememiştim. Eğer söylersem hayal kırıklığına uğrayan bir kişi daha olurdu. Eğer Oscar burada olmuş olsaydı, bu kadar düş kırıklığı yaratmazdı, ancak ayrı olmak her şeye bu aciliyet hissini katıyordu, kazan ya da kaybet.

Sefil bir halde bilgisayarımla yatağa gittim ve sırtımı yaslayarak uzandım, Facebook'tan benim haricimdeki herkesin yaptığı muhteşem şeylere baktım. Tahmin edileceği gibi, Avustralya Sarah'yı havada kapmıştı. İngiliz aksanına ve kocaman gülümsemesine doyamıyorlardı. Sabah programında Luke ile birlikte verdikleri İngiltere-Avustralya aşkıyla ilgili röportajlarını sayfasında paylaşmıştı, videoyu izlerken uzanıp ekrana dokundum. O benim Süper

Sarah'mdı. Süper sevilen, süper başarılı... her şeyiyle süper. Tanrım, burada olmasını nasıl da isterdim. Pazartesi geceleri yaptığımız Skype sohbetlerimiz haftamın en güzel kısımlarından biriydi, fakat dayanacak kanlı canlı omzu olmayınca aynı olmuyordu.

Ağladığım için kendimi aptal gibi hissettim ve onun sayfasından Jack'inkine geçtim. Sarah'nın veda yemeğinden beri arkadaşlığımız etkin bir şekilde sona ermişti. Arkadaşlığımız gittiği en ileri nokta Facebook'tan fotoğraflarını beğenmem ve onun da arada sırada benim fotoğraflarıma yorum yapmasından ibaretti. Sayfasından gördüğüm kadarıyla Amanda'yla uzun bir tatile gitmişti. Benim sayfama bakınca hiç sosyal hayatım yokmuş gibi görünüyordu şüphesiz. Sadece uzun, boş, paylaşımsız bir alan. Belki de onu arkadaşlıktan çıkarıp tamamen bitirmeliydim.

9 Haziran

Laurie

"Gözlerini kapa."

Oscar üç günlük Brüksel seyahatinden sonra eve geldiğinde mutfakta akşam yemeğini hazırlıyordum. Ton balıklı salata. Bir kereliğine olsun sesi neşeli geliyordu ve bir rahatlama dalgasıyla sarmalandığımı hissettim. Aramız gittikçe daha gergin bir hal alıyordu, Oscar'ın sözünü verdiği Londra'ya tam zamanlı dönüşten hâlâ hiç iz yoktu ve yaklaşık altı aydır bebek yapma çalışmalarımız başarısızlıkla sonuçlanıyordu. Bu öyle çok olağandışı bir şey değildi, hele de bazı zamanlar doğurganlığın en zirve günlerinde farklı ülkelerde bulunuyorsanız. Evet, artık bunlar hakkındaki her şeyi biliyorum.

"Emin misin? Elimde bir bıçak tutuyorum," diyerek güldüm. Bıçağı bırakıp istediğini yaptım.

"Şimdi tekrar açabilirsin."

Gözlerimi açtım, önümde öyle kocaman bir buketle duruyordu ki tepesinden zorlukla bakabiliyordu.

"Endişelenmeli miyim?" Çiçekleri ondan alırken gülümsedim.

Başını iki yana salladı. "İçkiyi bırakmış olmasaydık şampanya alırdım," dedi. Bu içki içmeme işinde oldukça iyiydi, eşlik etmek için o da içmiyordu.

İçime bir korku çöreklendi. Regl olmama ya da olmamama dört gün vardı. Kutlama yapmak için biraz erken gibiydi.

"Hadi sorsana," dediğinde başka bir şey olduğunu anladım. Böylesine cömert miktardaki gülleri alacak kadar büyük bir vazo arama girişimime son verdim ve onları bıraktım.

"Ne oldu?" Bana söylemek üzere olduğu şeyler hakkında tahmin yürütüyordum bile. Bu olabilir miydi? Brüksel'deki işi sona mı eriyordu? En sonunda yine tam zamanlı bir çift mi olacaktık?

"Gel de otur," dedi. Elimden tutup beni oturma odasındaki kanepeye doğru çekerek ânı uzatıyordu.

"Beni endişelendiriyorsun," derken yarı gülüyor, yarı kaygılanıyordum.

Yanıma oturup vücudunu bana doğru çevirdi. "Bu sabah Brantman geldi ve beni toplantıya çağırdı."

Biliyordum! "Ve?" derken gülümsedim.

"Bankanın en yeni müdürüne bakıyorsun!"

Yüzü, bütün Noelleri aynı anda gelmiş bir çocuğunki gibi bir gülümsemeyle kaplıydı. Eğilip ona sarılınca hafif bir alkol kokusu aldım, içki yasağımız bugün rafa kaldırılmış olmalıydı.

"Vay canına, bu harika!" dedim. "Fazlasıyla hak ettin, onlar için gerçekten çok sıkı çalıştın. Bunu görmelerine sevindim. Londra'ya geri taşınman için bir tarih verdiler mi?" Elini sıktım.

"Şey, bu tam olarak Brüksel'de daha az zaman geçirmek anlamına gelmiyor." Gülümsemesi azaldı. "Aslında hiç gelmiyor."

Kıpırdamadan kaldım, birdenbire başka şeyler de olduğu ve bundan hoşlanmayacağım hissiyle doldum.

"Brüksel'den ayrılmıyorum Laurie," dedi elimi tutarak. "Aslında iş orada tam zamanlı olarak kalmayı gerektiriyor."

Ona gözlerimi dikip baktım, gözlerimi çok hızlı kırpıştırdığımın farkındaydım. "Ben yapamam..."

Diğer elime uzandı ve bana yalvararak baktı. "Hemen hayır deme. Damdan düşer gibi olduğunu biliyorum ama

bunu bütün gün düşündüm ve oraya taşınmamız doğru olan şey, bundan eminim. Sen, ben ve yakında gelecek bebekle. Brüksel muhteşem bir şehir Laurie, orayı seveceksin, söz veriyorum."

Şoke olmuş bir şekilde ona baktım. "Ama işim..."

Başını salladı. "Biliyorum, biliyorum. Fakat bebek için bırakman gerekecekti zaten, böylelikle hamileliğinde de çalışmamış olursun."

"Öyle mi yaparım? Ya ben işe geri dönmek istersem?" Henüz ne yapacağımı bilmiyordum, fakat ne cüretle benim yerime karar verirdi? Benim evde kalıp çocuk büyüteceğimi farz etmesi ne kadar eski kafalılıktı. Bunu onunla daha önce konuşmadığım için ne kadar aptallık ettiğimi fark ettim.

Sanki yoluna gereksiz engeller atıp duruyormuşum gibi kaşlarını çattı. "Şey, orada da bir sürü iş var. Fakat dürüst olmam gerekirse Laurie, ben öyle çok kazanacağım ki senin çalışman gerekmeyecek... Bir düşün, lütfen," dedi. Bana konuşma fırsatı vermeden üsteliyordu. "Meydanda kahve içebilirsin, şey nane çayı veya nehir kenarında yürüyüş yapabilirsin. Çocuğumuz doğmadan önce şehri tanıyabiliriz, ilk tanıştığımız zamanki gibi olacak. Farklı ülkelerden gelen bir sürü kişi var, tonla arkadaş edineceksin."

Tamamen mecbur bırakıldığımı hissediyordum ve elimde hiçbir kozum yokmuş gibi göründüğüm için tepem atmıştı. Onun kazancının bir aileyi rahatlıkla geçindirecek kadar olduğunun fazlasıyla farkındaydım, öte yandan benimki kendimi geçindirmeye bile zor yeterdi, fakat bütün varsayımlarını benim isteklerimi hiç düşünmeden yapıyor gibiydi. Sanki benim işim bir kariyerden ziyade hobiydi. Ne diyeceğimi ya da ne düşüneceğimi bilmiyordum. Oscar'ın sıkı çalışması ve harcadığı uzun saatleri ödüllendirildiği için gerçekten memnundum ama işimden, Londra'dan ya da hayatımdan ayrılmak istemiyordum. Onun başarısının

benim değer verdiğim her şeyi kaybetmem anlamına gelmesi adil değildi.

"Gerçekten de benim öylece evet dememi mi bekliyordun?" diye sordum inanamayarak. Düşüncesizliğe kapılan bir adam değildi, heyecanının normalde sahip olduğu sağduyuya baskın geldiğini tahmin edebiliyordum.

"En azından düşünmeni bekliyordum," dedi incinerek. "Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor olmalısın."

"Ben de senin, işimin, annem için yakınlarda olmamın benim için ne kadar önemli olduğunu bildiğini düşünüyordum," diye karşılık verdim. "Sana Londra'da verebilecekleri bir pozisyon yok mu? Niçin Brüksel'de olmak zorunda? Senden bunu istemeleri çok mantıksız. Bizden istemeleri."

"Sanırım bunu cezadan çok bir ödül olarak görüyorlar." Sesine aksi bir ton karıştı, iç çekip başını sabırsızca iki yana salladı. "Sen de bunu göremiyor musun?"

Gözlerimi ondan uzağa çevirdim çünkü kendimi mantıksız ve geçerli bir sebebi olmayan biri gibi hissettiriyordu.

"Sence ailelerimiz bizi özlemez mi?" Taktik değiştirdim. "Annen seni daha az görecek olmaktan nefret edecektir ve bu karışıklığa bir de bebek eklendiğinde ne olacak?" Sesimden meydan okumayı uzak tutamadım. Ne kadar düşünürsem, bu çiçek ve kutlama yaklaşımına o kadar kızıyordum. Biz evliydik, bu kararları birlikte vermemiz gerekiyordu. Daha çok kazanan kim olursa olsun. "Bebeğim olduğunda annemden farklı bir ülkede olmak istemiyorum Oscar. Anneanne olmayı çok seviyor, onun da dahil olmasını istiyorum."

Bir açmaza girerek birbirimize gözlerimizi dikip baktık. Eskiden hiç tartışmazdık, şimdi tek yaptığımız buydu sanki.

"Bunu üzerime öylece atıp da heyecanlanmamı bekleyemezsin," dedim. "Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Çenesini sıktı, koyu renkli gözleri hayretle doluydu. "Daha fazla zamanım yok. Bu bankacılık Laurie, işlerin ne

kadar hızlı yürüdüğünü biliyorsun. Brantman pazartesi sabahına kadar bir cevap bekliyor ve ona verebileceğim tek olası cevap evet olacak çünkü eğer hayır dersem baştan beri orada çalışmış olmamın bir anlamı kalmayacak." Çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı. "Bankadaki kariyerim bitmiş olur, kanaatkâr ve hırsı olmayan biri olursan öyle bir yerde tutunamazsın."

Başımı iki yana salladım, kötü adam olarak işaretlenmenin adaletsizliğiyle sersemledim.

"Ben duş almaya gidiyorum," diyerek sandalyesini geriye doğru itti. Sanki ondan özür dilememi bekliyormuş gibi bir an için duraksadı ve iç çektim, sonra da o odadan çıkana kadar başımı başka tarafa çevirdim. Oscar'ın Tayland'daki kumsalda tanıştığım adama sadık kalmayı umduğuna inanmanın sadece hayalden ibaret olduğu acı veren bir şekilde netleşiyordu. Belki o zaman kendisi farkına varmamıştı fakat bu anlaşmalarla, akşam yemekleriyle ve yönetim kurulu toplantılarıyla dolu yoğun iş hayatı, onun tam olarak ait olduğu yerdi. Fakat bundan daha ötesi de vardı. O hayat, onun olmak istediği yerdi.

13 Haziran

Laurie

Gece yarısını bir dakika geçmişti, bu da reglimin bir gün geciktiği anlamına geliyordu. Oscar dün son derece tatsız bir not bırakarak Belçika'ya gitmiş, bütün hafta sonunu beni zorla ikna etmeye çalışarak geçirmişti, bu da benim daha çok inat etmeme sebep olmuştu.

Artık resmi olarak pazartesiydi ve onun da resmi olarak müdür olduğuna hiç şüphe yoktu. Ben de resmi olarak gecikmiştim. Yan tarafıma dönüp top gibi kıvrıldım ve gözlerimi sımsıkı kapadım. Resmi olarak, deli gibi yalnızdım.

16 Haziran

Laurie

"Hamilelik testi aldım."

"Daha yapmadın mı?" Burada akşam beşti ve Perth'te gecenin ikisiydi, fakat Sarah uyanıktı. Reglimin geciktiği dördüncü gündü ve söylediğim ilk kişi oydu.

Anahtarlarımı ve çantamı koridordaki masaya koydum, cep telefonumu kulağımla omzumun arasına kıstırmıştım. "Hayır. Çıkacak sonuçtan çok korkuyorum." Ona söylemediğim şeyse, pozitif çıkarsa daha çok korkacağımdı.

"Oscar daha eve gelmedi o zaman?"

Boş dairede iç çektim. "Birkaç saate dönmüş olacak."

"Bekle," dedi, sesi boğuk geldi. Kıpırdadığını duyabiliyordum, sonra sesi geri geldiğinde daha netti. "Pardon, yataktan çıkıyordum. Tamam, şarabım var ve bir yere gitmiyorum. Testi yap Lu."

"Ne, şimdi mi?" Sesim normal olamayacak kadar tizdi.

"Evet, şimdi. Yoksa Oscar gelene kadar beklemeyi mi tercih edersin?"

Haklıydı elbette. Şu andaki halimizi düşününce, Sarah'yla birlikte yaparsam ve Oscar gelmeden önce kesin olarak öğrenirsem çok daha iyi olurdu.

"Tamam," diye fısıldadım. Testi eczanenin kese kâğıdından çıkardım.

Kutuyu çevirip araştırdım, ayakkabılarımı çıkarırken artık tanıdık gelen talimatları yüksek sesle okudum ve ken-

dimi banyoya kilitledim. Niye, bilmiyorum, sonuçta evde yalnızdım. "Banyodayım."

"Güzel. Testi aç."

Her zamanki gibi paketle sorun yaşadım, en sonunda beyaz, plastik çubuğu folyodan çıkardım. "İşte. Çıkardım."

Çubuğa baktım, sonra da tuvalete ve iç geçirip işe koyuldum.

"İşediğini duyabiliyorum." Sarah'nın sesi yerdeki telefonumdan geliyordu.

"Görüntülü konuşmadığımıza memnunum," diye homurdandım. Çubuğu doğru yere koymak için cebelleştim, o arada parmaklarıma da işemeyi başardım. "Niçin bu şeyleri bu kadar zor yapıyorlar?"

Hiç de yardımcı olmayarak, "Sırılsıklam etme!" diye bağırdı.

Çubuğu çekerken ofladım. Anında bir şeyler olduğunu görebildiğim için kapağını çabucak kapadım ve çubuğu lavabonun kenarına bıraktım.

"Kronometreyi başlat," dedim ellerimi yıkarken.

"Tamam."

Yere oturup sırtımı duvara yasladım, bacaklarımı uzattım, telefonum yine kulağımdaydı.

Gözlerimi kapadım. "Bana oradaki hayatınla ilgili bir şeyler anlat Sar. Dikkatimi dağıt."

"Tamam. Şey, mutfak masasında oturuyorum. Kış olması gerekiyor ama sıcaklık dalgası geldi ve klimamız tembel tenekenin teki. Seninle konuşurken terimi siliyorum." Onu neredeyse görebiliyordum, muhteşem ve kumsala yakın bir evde yaşıyorlardı. Bakmaya gittiklerinde bana detaylarını yollamıştı ve kıskançlığımı aşmak için gidip karanlık bir odada uzanmam gerekmişti. Yetmişlerin *Güzel Evim* dergilerinden fırlamış gibi görünüyordu, gömme oturma takımları ve yüksek tavanları vardı. Duraksadı ve sonra ekledi, "Ah, ayrıca Luke'a evlenme teklifi ettim."

"Ne? Aman Tanrım! Sarah!" Resmen ciyakladım, şoktaydım. Ne istediğini bildiğinde beklememek tam da Sarah'ya göreydi. "Ne zaman? Ne dedin? O ne dedi?"

"Evet dedi tabii ki," diye kahkaha attı. "Bebek gibi ağladı."

Kahkaha attım. İnanamıyordum, Luke koca bir yufka yürekliydi.

"Zaman doldu Lu," dedi, sesi yine kısık ve ciddiydi. "Üç dakika."

Çubuğu ellerimin arasında tuttum, kapağı hâlâ yerindeydi. "Korkuyorum Sar," diye fısıldadım.

"Korkma. Ne olursa olsun iyi olacaksın, söz veriyorum."

Cevap vermedim, sadece çubuğa baktım. Bunu yapabilir miyim bilmiyordum.

"Tanrı aşkına Laurie, çıkar şu sikik kapağı."

Çıkardım. Hızlıca çektim ve bakarken nefesimi tuttum.

"Ee?"

"Tek mavi çizgi." Koca bir ciğer dolusu havayı içime çektim, titriyordum. "Sadece bir. Bu hamile olmadığım anlamına geliyor, değil mi?"

"Ah Lu, üzgünüm," dedi. Sesi şimdi nazikti. "Yakında olacak, olacağından eminim."

Elimle yüzümü sildim ve çubuğu yere bıraktım. "Evet, biliyorum."

*

Oscar sekizden sonra eve geldiğinde, pijamalarımla mutfak masasında oturmuş şarap içiyordum. Şaraba baktıktan sonra kaşlarını havaya kaldırdı. "Sence bu akıllıca mı?"

Ses tonundaki soğukluk, hâlâ pazar günkü modunda olduğunu söylüyordu.

Başımı iki yana salladım. "Hamile olabileceğimi düşündüm ama değilim. Test yaptım. Sadece reglim gecikmiş, olur öyle şeyler."

Gözleri benimkileri araştırırken yüz ifadesi yumuşadı. "Sen iyi misin?"

Sorusuna dürüstçe nasıl cevap vereceğimden emin değildim. "İyi olduğumu sanmıyorum, hayır."

Kendine bir kadeh şarap doldurmasını bekledim, gelip masaya oturdu. Bitap düşmüş görünüyordu, ona akşam yemeği hazırlayabilmeyi ve küveti hazırlamayı teklif edebilmeyi diledim fakat yüreğim, Sarah telefonu kapadıktan sonra banyo zemininde vardığım kararlardan caymama izin vermeyecekti.

"İşi kabul ettin mi?"

Şarap kadehine gözlerini dikip baktı. "Kabul edeceğimi hep biliyordun."

"Evet." Başımı yavaşça salladım. "Senin için doğru şeydi."

"Ama senin için değil mi?" diye sordu. Artık sesi öfkeli veya soğuk gelmiyordu. Sanırım bu konuşmanın ikimizi de yıkacak potansiyeli olduğunu fark etmeye başlıyordu.

Tuttuğum nefesimi bıraktım, yüzümden aşağı bir damla yaş süzüldü. "Hayır." Zorlukla yutkundum, bu durumla ilgili her şeyden nefret ediyordum. "Son birkaç günü hamile olabileceğimi düşünerek ve eğer hamileysem ne yapacağımı çözmeye çalışarak geçirdim."

Sessizce beni izliyordu.

"Sonra testi yaptım, hamile değildim ve tek hissettiğim şey rahatlama oldu. Bütün seçeneklerimi benden almadığı için Tanrı'ya şükrettim."

Onu şoke ettim. Ağzımdan dökülen sözlerden nefret ediyordum ama dürüstlüğüm sahip olduğum her şeydi. "Belçika'ya taşınmak istemiyorum Oscar."

Sanki sevdiği kadının izlerini arıyormuş gibi yüzümü tarıyordu. Bu sohbetten önce işe hayır demeyi aklından bile geçirmemiş olduğunu fark ettim. Benim en sonunda ayak uydurmama bel bağlamıştı.

"Farklı ülkelerden birbirimizi sevemeyiz, ya hamile ka-

lırsam ne olacak? Yedi günün beşinde burada bir bebekle yalnız olmak istemiyorum."

"Böyle yapılabilir." Sandalyesini masanın etrafından dolaştırıp dizi dizime değene kadar yaklaştı. "İdeal olmadığını biliyorum ama yürütebiliriz Laurie."

"Oscar, bu sadece işle ilgili değil, coğrafi konumundan çok daha fazlası var," dedim. Elimden geldiğince nazik oluyordum. Sevdiğim yüzüne baktım ve bu şekilde ayrıldığımıza inanamadım. Uzun zamandır benim güvenli limanımdı. "Tanrım, sen çok güzel bir adamsın. Senin gibi biriyle hiç tanışmadım ve bir daha asla tanışmayacağımı biliyorum."

"Yemin ettik," dedi hüsranla. "İyi günde kötü günde. Birbirimize söz verdik."

"Hayatlarımız iki farklı yöne gidiyor," dedim ellerini ellerimin arasında tutarken. "Seninki, seni benim takip edemeyeceğim bir yola götürüyor Oscar. Bu ne senin ne de benim hatam."

"Ama ben seni seviyorum," dedi. Sanki bunu diğer her şeye baskın çıkan sihirli bir cümleymiş gibi söyledi.

Onu daha fazla incitmeden kendimi nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. "Oscar, sen birinin isteyebileceği en iyi kocasın. Naziksin, eğlencelisin ve bana, sana geri ödeyemeyeceğim kadar çok şey verdin."

"Geri ödemeni asla beklemedim."

"Hayır. Fakat benden Belçika'ya taşınmamı bekliyorsun ya da burada zamanın çoğunu bir başıma geçirerek yaşamamı," dedim.

Şaşkınlıkla alnı kırıştı. "Bunun en iyisi olduğunu fark etmeni umuyordum," dedi. "Bu akşam eve geldiğimde yola geleceğini düşünmüştüm."

İç çektim çünkü işe hayır demeyi azıcık bile değerlendirmediğini biliyordum. Son karardı ve artık bütün kararlar benimdi.

"Yola gelmeyeceğim," dedim. "İnatçılık da etmiyorum. Brüksel'e taşınmak istemiyorum."

"Fakat işi geri çevirmenin benim için bir seçenek olmadığını biliyorsun," dedi ve bir parçam memnun oldu. Kazandığı terfiden vazgeçmeyi teklif etmesini istemiyordum. Zaten teklif ettiği de yoktu ve bu da söylemem gereken sonraki şeyi biraz daha kolaylaştırdı.

"O mavi çizgiye bakana kadar ne kadar mutsuzlaştığımı fark etmemiştim," dedim kara kara. "Bilmiyordum."

Yüzünü ellerine gömdü, kendimi dünyanın en aptal, en perişan, en nankör kadını gibi hissettim.

"Yani bu kadar mı? Sen gelmeyeceksin ve ben kalamam."

"Ya da ben gelemem ve sen kalmayacaksın," dedim. Asla benim açımdan görmeye çalışmayacağını bilsem de dar görüşlü bakış açısına meydan okudum. Hayatı net bir biçimde rayındaydı ve o ray şimdi Brüksel'e doğru gidiyordu, benimle ya da bensiz. Şen şakrak bir şekilde trene atlamayışımı hiçbir şekilde anlamıyordu, bu da bitiş çizgisine geldiğimizden daha çok emin olmamı sağlıyordu. Artık hayatı yarım yaşamak yoktu, evliliğimizin üstündeki ışıklar sönmüştü. Koh Lipe'deyken aşkımız kumsal kulübesine dolanmış minik ışıklarının altında tomurcuklanmıştı. Londra'daysa Lucille'in çok sofistike lambalarının ve her hafta Heathrow'un sonu gelmeyen pist ışıklarının altında, içindeki yaşam yavaşça uzaklara gitmişti. Artık Oscar'ın hiç değişmediğini anlıyordum. O hep bu adamdı ama belki bir süreliğine Tayland ve ben, ona başka birisi olabileceğini hissettirmiştik. Başka bir hayatı denemişti, fakat sonunda dönüp dolaşıp aynı noktaya gelmişti çünkü *bu* hayat, şu anda yaşadığı hayat, ona en iyi uyan hayattı.

"Üzgünüm Oscar, gerçekten."

"Ben de öyle," diye fısıldadı. "Ben de üzgünüm Denizyıldızı."

Gözlerimi kaçırdım, üzgündüm çünkü bana böyle dediğini son duyuşum olduğunu biliyordum.

İç geçirirken bedeni sarsıldı, sanki ondan zorla çekilip alınmıştı. "Eğer hamile kalmış olsaydın benimle birlikte gelebilir miydin sence?"

Ona ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Herhalde kapana kısılmış gibi hissedeceğimi ve gitmeye mecbur kalacağımı. Bunu söylemedim, çok kasvetliydi.

Öne doğru eğilip başını ellerimin arasına aldım, dudaklarımı saçlarına bastırdım. Kollarını etrafıma doladı ve tanıdık kokusu kontrolsüzce ağlamama sebep oldu. Her zaman kullandığı parfüm, kullandığı şampuan, onun günlerinin, benim gecelerimin ve aşkımızın kokusu.

2 Temmuz

Jack

Amanda'nın dairesinde sessizce onu takip ettim, sessizce diyorum çünkü az önce ayakkabımı çıkarmıştım, burası dışarıda giydiğiniz ayakkabıyı içeride giyemeyeceğiniz türden bir yerdi. Hatta unutma ihtimalinize karşı ön kapıdan içeri girince bayağı bir işaret ve ayakkabılık vardı. Çok umurumda olduğunu söyleyemezdim. Hayır, bu bir yalandı. Tepemi attırıyordu, insanların ayakkabılarınızı çıkarmanız için ısrar etmesini kendini beğenmiş buluyordum. Bu Amanda merkezli bir şikâyet değildi gerçi. Kim yaparsa yapsın kafamı bozuyordu.

"Yemek mi yaptın?"

Pürüzsüz beyaz mutfağındaydık, burası genelde çok az yemek hazırlığı görmüştü. Amanda'nın birçok harika özelliği vardı fakat yemek pişirme becerileri efsanevi değildi. Bunu açıkça itiraf ediyordu: mikrodalga fırınların üstadı, eve sushi servisinin hanımefendisi ve Edinburgh restoranlarının kraliçesiydi... o yüzden niçin soğanları kendisi soymak istesindi ki?

"Yaptım," dedi. Buzdolabını açarak bana bir bardak beyaz şarap koydu.

"Korkmalı mıyım?"

Bana kaşlarını havaya kaldırdı. "Fena halde minnettar olmalısın Jack. Senin için parmağımı yaktım."

Mutfakta dolanmasını, hazır bezelye konservesinin ar-

kasındaki mikrodalga talimatlarını okuyabilmek için konserveyi kol boyu mesafede tutmasını izledim.

"Menüde ne var?"

Neden sorduğumu bilmiyorum, çünkü cevabın balık olduğunu biliyordum.

"Morina balığı," dedi. "Limon ve maydanozla fırına attım."

"Kullanmadan önce fırındaki tozları üfledin mi?"

Gözlerini devirince kahkaha attım.

"Sadece seni düşünüyorum, yangın tehlikesi oluşturuyor."

"Kibar ve minnettar," diye hatırlattı. Ayağa kalkıp elindeki bezelyeleri aldım.

"Kibar mı?" Çıplak omzunu öptüm. Üzerinde straplez bir yazlık elbise vardı, üstüne de önlük bağlamıştı. "Önlüğün içinde seksi görünüyorsun."

"Yemek, Jack," diyerek yüzünü bana döndü.

"Tamam. Benim için yemek pişirmene minnettarım." Onu kısaca öptüm. "Ayrıca bunu yaparken sarışın bir İsveç prensesi gibi göründüğün için de minnettarım. Size bayılıyorum, Ikea Prensesi Amanda."

Kollarımın arasında dönüp beni doğru düzgün öptü, dili ağzımdaydı.

Bitirdiğinde, "Bu hiç leydilere yakışmadı," dedim. Önlüğünün bağlarını çekiştirdiğimde elime vurup uzaklaştırdı.

"Bir işe yara," dedi. "Git de balkona masayı hazırla."

Amanda'nın tatil broşürlerinden fırlamış gibi görünen kusursuz balkonundaki masa, tatil broşürleri kusursuzluğunda görünüyordu. Bu onun düşünce yapısının tipik örneğiydi, Grassmarket şehirdeki en iyi kale manzarasına sahipti, o yüzden evini buradan kiralayacağından emin olmuştu.

İçeri dönmek üzereydim ki telefonum titredi. Göz attım, Lorne'un birinin yerine bakmam için aramadığını umuyor-

dum. Şansım yaver gitti, Sarah'nın adı belirdi. Mesaja tıkladım ve okurken balkonun korkuluğuna yaslandım.

Yakın zamanlarda Laurie'yle konuştun mu?

Şey, bu biraz şifreliydi. Saatime baktım. Onun olduğu yerde gecenin yarısı değil miydi? Muhtemelen kumsal partisinde sarhoş olmuştu. Cevap yazdım.

Epeydir konuşmadım. Git uyu!

Grassmarket aşağıda canlıydı, ışıl ışıldı ve cumartesi gecesi partileyen insanlarla doluydu. Telefonum tekrar titredi.

Ara onu Jack. O ve Oscar birkaç hafta önce ayrıldı. Sana söylemeyecektim,ama arkadaşlarına ihtiyacı var. Ben lanet bir işe yaramayacak kadar uzaktayım!

Ekrana bakakaldım, Sarah'nın mesajını tekrar tekrar okurken Amanda'nın balkon sandalyelerinden birine sertçe çöktüm.

Laurie ve Oscar ayrılmıştı. Bu nasıl olabilirdi? Onunla evlenmesini izlemiştim. O kilisede orada durmuş, bana ve dünyanın kalanında hayatını geçirmek istediği adamın o olduğunu söylemişti.

"Ne halt oldu?" yazıp yolladım, yemekten önce Sarah'yı arayacak vaktim olur mu diye merak ediyordum.

Bir şeyler işte. Konuş onunla. Karmaşık.

Hüsranla sarsıldım, Sarah'nın sözleri bana hiçbir şey söylemiyordu. Niçin böyle belirsiz konuşuyordu ki? Karmaşık mı? Size neyin karmaşık olduğunu söyleyeceğim: Kız

arkadaşınızın balkonunda oturup bir kere öptüğünüz biriyle ilgili eski sevgilinizden gelen mesajı okumak.

"Jack?" Amanda'nın sesi beni şaşırttı. "Bunu alabilir misin lütfen?"

Telefonuma gözlerimi dikip baktım, aklım sorularla doluydu ve sonra hızlı bir karar vererek telefonumu kapadım. Benim hayatım artık *buydu*. Burada bir şeyim vardı, programım hayran kazanıyordu, çalıştığım insanları önemsiyordum ve Amanda... o bir erkeğin isteyebileceği her şeydi.

Telefonumu cebime soktum ve içeri girdim.

3 Temmuz

Jack

Artık evde olduğum için Sarah'nın mesajına yine bakıyordum. Laurie'nin sorunları olduğunu tam bir gece ve gündür biliyordum ve onunla temasa geçmemiştim. Bu beni iyi bir erkek arkadaş mı yapıyordu, yoksa boktan bir arkadaş mı bilmiyordum.

Mesajı ileri geri oynatırken doğru şeyi yapmak için karar vermeye çalışıyordum. Benim için doğru olan şey, Laurie için doğru olmayabilirdi ve Amanda için de doğru olmayabilirdi. Sıçıp batırmak istemiyordum.

Açık ekrana baktım. Bir mesajı şimdiden iki defa yazıp sildim. İlkinde, *"Hey Lu, nasıl gidiyor?"* yazmıştım, fazla neşeli ve durduk yere gibi olmuştu. İkinci denememde yazdığım, *"Eğer bana ihtiyacın olursa ben hep buradayım"* da fazla yoğun gelmişti. Parmaklarımı telefonumun üzerinde gezdirip tekrar denedim.

Hey Lu, Sarah bana olanları anlattı. Seni arayabilir miyim?

Caymadan göndermek için bastım ve sonra telefonumu atıp bir bira almak için mutfağa gittim.

Cevap verdiğinde yarım saat geçmişti. Adını ekranda görünce kalbim hâlâ eskisi gibi tekledi.

Aramasan olur mu? Gerçekten henüz insanlarla konuşmaya hazır hissetmiyorum. Teşekkür ederim ama. Yapabildiğimde ben seni arayacağım. Üzgünüm.

Tanrım. En güvenilirler çevresinden çıkarılmıştım, *insanlar* olarak değerlendiriliyordum. Çöküp gözlerimi kapadım, hayatımdaki bütün parçaların doğru yerde olduğunu hissedeceğim bir an hiç gelecek mi diye merak ediyordum.

19 Ekim

Laurie

Sadece çaylak bir yalnız, yarıyıl tatilinde Mayorka'ya tatil paketi alırdı. Kendimi çıplak ayaklarla bomboş kumsallarda bulmak yerine, çocuklarına kendileri bakamayacak kadar yorgun ya da tembel olan insanların bir avuç yaramaz çocuğuna ücretsiz bakıcılık yaparken buldum. Kimseyle doğrudan göz teması kurmaya cesaret edemiyordum, çünkü küçük Astrid, Toby ya da Boden'larına beş dakikalığına göz kulak olmamı isteyebilirlerdi. Hayır, çocuklarını tutmak istemiyordum. Okul notları ya da yiyecek alerjilerini duymak istemiyordum. Ayrıca kesinlikle bir kocam olduğunu (teknik olarak) ve benimle tatilde olmadığını itiraf etmek istemiyordum. Herkes üçüncü gözüm çıktığını falan düşünecekti. Benim için en güvenli yer otel barıydı herhalde.

"Buraya oturabilir miyim?"

Barda yanımdaki boş taburenin yanında duran kadına baktım. Yaşı benden daha büyüktü, kırklarının ortasında diye tahmin yürüttüm. Kusursuzca sürülmüş, mercan rengi rujundan elmaslarla bezeli bilekliğine kadar oldukça hoş görünüyordu.

"Elbette," dedim. Yemekten sonra doğruca odama çıkıp kitap okusaydım keşke diye düşündüm.

Bir kadeh şarap söyledi, sonra bana ve neredeyse boşalan bardağıma baktı.

"Bir tane daha?"

Otel her şey dahildi, yani bu yüzyılın teklifi falan değildi. Gülümsedim. "Neden olmasın. Listedeki en saçma kokteyli verin lütfen."

Yeni komşum bana yeni bir ilgiyle baktı. "Şarabı boşverin. Ben de onun aldığından alacağım."

Barmen, bu sanki gayet standart bir şeymiş gibi onayladı. Herhalde öyleydi.

Adını sormamış olsam da, "Vanessa," dedi. Aksanı kuzeylilerinki gibiydi. Newcastle'dı, sanırım.

"Laurie."

"Tek başına mısın?"

Refleks olarak parmağımdaki nikâh yüzüğümü çevirdim. "Evet."

Barmen iki uzun, parlak mavi ve yeşil renklerdeki kokteyli önümüzü bırakınca konuşmamız yarıda kesildi. Komşum onlara bakıp başını hüzünle iki yana salladı. "Bir şeyler eksik."

Başımı yana eğdim. "Sanırım haklısın. Süslenmeleri gerekiyor."

Barmen iç geçirerek döndü, kokteyl şemsiyeleri ve papağanların dolandığı pipetlerle geldi, akordeon gibi kâğıtlarla zil yaptıkları Noel süslemeleri gibiydi.

Barmen bardaklarımıza içecek yer kalmayacak kadar çok süs sokunca, "İşte şimdi beğendim," dedim.

Yeni içki partnerim, "Sence bunun adı nedir?" diye sordu.

Gözlerimizi içkilerimize diktik.

"Papağanların istila ettiği plajda seks?" diye önerdim.

Önerimi düşündü, sonra burnunu kırıştırdı. "Fena değil. Aslında ben daha çok şöyle bir şey tercih ederdim, 'Seks isteme benden, hâlâ eski kocamın üstesinden gelemedim.'"

Kadına daha dikkatlice baktım ve onun da parmağında durmadan çevirip durduğu bir yüzüğü olduğunu fark ettim. Sanki bu size kimsenin öğretmediği gizli bir işaret gibiydi.

"On yıldır evliydim. Dokuz ay önce beni terk etti," dedi kasvetli bir şekilde. "Üç kapı ötede yaşayan kadın için."

İstemememe rağmen ilgimi çekti, "Hâlâ üç kapı ötede mi yaşıyor?"

"Aynen öyle, kocamla birlikte."

"Tanrım."

"Görünüşe göre hobi bahçesinde yakınlaşmışlar."

Durumun saçmalığına kahkahalarla güldük.

"Gübre yığınının üzerinden gözlerinin buluştuğunu söyledi, o kadarmış."

Öyle çok güldük ki gözümden yaş geldi, elime pat pat vurdu.

"Senin ne kadar oldu?"

Yutkundum. "Beş ay. Benim seçimimdi ama. O kadar uzun süredir evli değildik."

İkimizin de bunalımda olduğunu veya kayınvalidemin ne kadar dehşete düştüğünü eklemedim. Oscar'la evlenmemden daha kötü olan tek şey ondan boşanıyor olmamdı. Kendi annem bile bir parça zarar görmüş gibiydi, kahvaltı edip etmediğimi öğrenmek için mesajlar yollayıp duruyor fakat ne zaman onunla düzgün bir şekilde konuşmaya çalışsam ne diyeceğini bilemiyor gibiydi.

Bir iş arkadaşımın boş odasını kiralamıştım, birkaç aydır orada kalıyordum. Oscar dairede kalmam için ısrar etmeye çalışmıştı ama bunu yapmamın imkânı yoktu.

"Kimse yüzünden değil," diye ekledim. "Sadece yürümedi."

İçkilerimizi aldık ve elimizden gelenin en kötüsünü yaptık. İçkimizi içerken, "Korkunç bu," dedi. İçkiden mi, yoksa durumumuzdan mı bahsediyordu emin değildim. Sol elini barın düz yüzeyine koydu ve pipetin ucuyla yüzüğünü dürttü. "Çıkarmamın zamanı geldi."

Ben de aynısı yaptım, elimi barda onunkinin yanına koydum. "Benim de."

Parmaklarımıza baktık, sonra bana baktı. "Hazır mısın?"

"Bilmiyorum."

"Ona geri dönecek misin?"

Ayrılmamızın üzerinden çok geçmeden, bir gece geç saatte Oscar'ı Brüksel'deyken aramıştım. Ne söylemek istediğimi bile bilmiyordum, sadece onsuzken boğulacak kadar mutsuzdum. Belki de gürültülü bir barda telefonu Cressida'nın açması iyi olmuştu, telefonu kapamıştım ve Oscar geri aramamıştı. Bunu bilmek için kristal bir küreye ihtiyacım yoktu, zamanla Oscar'ın kırılmış kalbinin parçalarını toplayıp yeniden birleştirecek kişi o olacaktı. Olması gerektiği gibi... Belki de bir parçası her zaman onundu. Evliliğimiz bittikten sonra sık sık insan içinde ağlıyor olmaktan utanıyordum. İşe giderken, otobüste ve eve geldiğimde de boş yatağımda sessizce ağlıyordum. Bazen, karanlık otobüs camındaki yansımamı görene kadar yüzümden yaşlar aktığını fark etmiyordum bile. Şimdi bunun ne olduğunu anlıyordum: Bir yas süreciydi. Onun için, kendim için ve bizim için.

Üzülerek başımı iki yana salladım. Hayır, Oscar'a asla geri dönmeyecektim.

"Öyleyse hazırsın. İkimiz de hazırız," dedi.

Oscar düğün günümüzde yüzüğü parmağıma taktığından beri hiç çıkmamıştı. Çıkarmak için hazır hissedeceğimi hayal bile edemiyordum fakat önümde böyle tuhaf bir an uzanıyordu ve yüzüğü sonsuza kadar takamazdım. Başımla onayladım, sonra midemin bulandığını hissettim.

Yüzüğüne uzandı, duraksayıp imalı bir şekilde benimkine baktı.

İğrenç kokteylimden büyük bir yudum aldım. "Hadi şu işi bitirelim."

Birbirimizi izleyerek hızlarımıza ayak uydurduk, yüzükleri birkaç defa oynatıp gevşettik. Benimki zaten eskisinden daha bol geliyordu, son zamanlarda iştahım yoktu. Elmas taşlı yüzük parmak boğumumdan yukarı doğru kaydı ve onu yavaşça çıkardım çünkü bir kere çıktığında bir daha

asla geri takamazdım. Gözlerime yaşlar batıyordu, yanımdaki Vanessa yüzüğünü çıkardı ve barın üzerine koydu.

Onun cesaretini örnek alıp ayak uydurdum, dudaklarım titriyordu. Hıçkırığımı saklayamadım, yan yana oturup iki nikâh yüzüğüne bakarken dayanışma içinde kolunu omzuma doladı.

Geçen yıl mümkün olabileceğini bile düşünmediğim kadar gözyaşı dökmüştüm. Herhalde artık gözlerimi kurulama vakti gelmişti.

17 Aralık

Jack

Amanda Noel için bir yüzük peşindeydi. Mümkün olan her tür işareti bırakıyordu. Dergileri ilgili sayfalarda açık bırakmaktan, her perşembe *Geline Söylemeyin*'i izlemeye kadar her şeyi. Şimdiyse yılın en soğuk cumartesi gününde şehirde yürüyorken bir mücevher vitrinine bakmak için durmuştu.

Norveç'te evlilikle ilgili ilk fikri ortaya sürdüğünden beri bu zor bir konuya dönüşmüştü ve buna nasıl değineceğimden emin değildim.

Şimdiyse devasa bir elması gösteriyordu. Siktir, şu fiyata bak! Mücevherden ziyade bir silaha benziyordu.

Yolun karşısındaki bara bakarak, "Gidip sarhoş mu olsak?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Benimle evlenme düşüncesi öyle kötü ki bir içkiye mi ihtiyaç duyuyorsun?"

"Hayır fakat alışveriş yapmak öyle," dedim ve sesi yaralanmış gibi çıktığı için kendimden nefret ettim. Doğrudan yüzüklere bakmadım, çünkü bu konuşmayı bugün yapmak istemiyordum.

"Tamam," diye iç geçirdi. "Bira içelim o zaman."

*

"Bir tane daha?"

Hayır demeliydim. Üç saattir buradaydık ve epey sarhoştuk.

"Olur," dedi Amanda. "Sarhoş olmak istediğini söyledin."

Belki de bu oyun için yaşlanıyordum ama yeterince içmiştim.

"Hadi eve gidelim," dedim. Ayağa kalktığımda biraz sendeledim.

"*Bizim* bir evimiz yok," dedi. "Ya senin evin ya da benimki."

"Böyle söyleyince kulağa çok seksi geliyorsun."

Ayağa kalkmadı. Kollarını gümüş rengi kazağının üstünde kavuşturdu ve kot pantolonla sarmalanan uzun bacaklarını üst üste attı, votkayla cesaretlenen gözlerinde tehlikeli bir ışıltı vardı.

"Bana evlenme teklifi et."

Odaklanmak için gözlerimi birkaç defa kırpıştırdım. "Amanda..."

"Durma. Şimdi yap, ben hazırım."

Belli ki o elmaslar hâlâ aklındaydı. Şakalaşıyormuş gibi gülüyordu fakat sesinde beni yaklaşan tehlikeyle ilgili uyaran keskin bir ton vardı.

"Hadi," diyerek tatlı dille ikna etmeye çalıştım. "Buradan çıkıp gidelim." Yan masadaki çiftin kulak misafiri olduğunun ve izlediklerini belli etmemeye çalıştıklarının farkındaydım. Artık televizyonda tanınan bir yüzdü, ikimizin de ihtiyacı olan son şey insan içinde kavga etmekti.

"Seninle ilk tanıştığımızda bana bunu söylemiştin," dedi. "Partide. *Buradan çıkıp gidelim.*"

Hatırlayarak başımı salladım. "Evet, öyle yaptım." Tabureye geri oturdum, konuşmamızı daha özel hale getirmek için dirseklerimi dizlerime dayayarak eğildim. Onu doğru düzgün duymak için çabalıyordum.

"Hayır, *ben* yaptım," dedi Amanda kendisiyle çelişerek. "İstediğini yaptım ve o zamandan beri de her istediğini yapıyorum. Şimdi de *senin, bana* bir şey sormanı istiyorum."

"Bir kadına göre çok fazla şey istiyorsun." Şakalaşıyormuşçasına gülümsedim, gülümsemekten ziyade yüzümü buruşturduğumun farkındaydım.

"Şimdi sor, yoksa her şey biter." Peşini bırakmayacaktı ve ben de gittikçe daha çok köşeye sıkıştırıldığımı hissediyordum.

"Aptal olma."

"Ben çok ciddiyim Jack," dedi. Sesi çok netti ve sustum çünkü onu tatlı sözlerle bu bardan çıkaramayacağım açıktı. Müzik kutusunda "Last Christmas" çalmaya başladı ve ironiyle Amanda'nın ağzı büzüldü.

"Burası yeri değil," diyerek elimi dizine koydum.

"Muhtemelen değil," diyerek elimi uzaklaştırdı. "Fakat sevmediğin birine evlenme teklifi etmek için iyi bir yer yok, değil mi?"

Hassiktir. "Lütfen..." diye başladım, sonrasında ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Bu iyi olmayacaktı.

"Ah, kafana göre takıl, genelde öyle yapıyorsun zaten. Biliyor musun Jack? Unut gitsin." Şimdi öfkeliydi, kirpiklerinde yaşlar vardı. "Bütün kahrolası şeyi unut. Beni yeterince sevecek misin diye karar vermeni beklemekle işim bitti artık." Yanağından aşağı bir damla süzüldü, eliyle sildi. Ayağa kalktı, yüksek topuklu çizmelerinin üzerinde sendeledi. "Bu bana resmi olarak son defa hayır deyişin."

Keşke içmemiş olsaydık. O bir şeyler söylüyordu, ben bir şeyler söylüyordum ve hepsi bir sebepten söylenmeden kalmış şeylerdi. Ayağa kalkıp montlarımızı aldım. "Hadi," dedim çünkü sadece buradan çıkmak istiyordum.

"Hayır." Elini düz bir şekilde göğsümün ortasına koydu. Bu sevgiyle yapılan bir hareket değildi. "Orada kal" demekti. "Ben gidiyorum ve sen gelmiyorsun. Seni terk ediyorum çünkü beni hak etmiyorsun. Çünkü artık senin yedek kızın olmayacağım. Çünkü zaten birine âşıksan başkasını sevemezsin."

Birbirimize baktık, bundan geri dönüş olmadığını biliyordum. Nefesimin kesildiğini hissettim. Ona yaptığım şey bu muydu?

"Üzgünüm," dedim. "Ben–" Durdum çünkü çoktan arkasını dönmüştü ve yoğun kalabalığın içinden kendine yol açarak ilerliyordu.

Başımı ellerimin arasına alarak geri oturdum, birkaç dakika sonra yan masadaki herif önüme bir viski koydu.

Başımı sallayıp teşekkür etmeye çalıştım ama kelimeler boğazımı tıkadı. Birisi müzik kutusunda "*Bu Noel Yalnızım*" şarkısını seçti, gözlerimi kapadım ve bir milyon farklı sebepten kendimi bir aptal gibi hissettim.

2017

Yeni Yıl Kararları

Şu anki hayatım, on iki ay önce olduğum kişiden kendimi o kadar uzak hissettiriyordu ki, geçen yıl aldığım o umut dolu kararlara bakmaya bile katlanamıyordum. Oscar'la ilk ya da ikinci denememizde hamile kalmış olsaydım şimdi nerede olurdum? Brüksel'de bebek arabası mı itiyor olurdum? Mutlu olur muydum? Hayatımın gerçekliğinden o kadar uzak geliyordu ki, gözümde canlandıramıyordum.

Her neyse, bu kadar geriye bakmak yeter. İleri bakmanın zamanı.

1) Yaşam koşullarımı ayarlamam gerekiyordu. Bu yaz otuzuma giriyordum. Birinin boş odasını kiralamak için artık fazla olgun olacaktım.
2) İş. İşime aldırmıyordum ama artık bayatlamış gibi geliyordu. Faturalarımı ödememi sağlıyor ama artık bana yettiğini sanmıyordum. Havanda su dövüyordum. Aslına bakılırsa şu anda bütün hayatımı öyle özetleyebilirdim. Garip, ayrılığın kargaşasında güvenilir bir işimin olmasının iyi olacağını düşünürdüm. Aslında tam tersi etkisi vardı, bütün kartlarımı havaya atıp nereye düştüklerini görmek istememi sağlıyordu. Havanda su dövüyordum ama ben yüzmek istiyordum.

İşte. Önümdeki yıl için kararımın tek kelimeyle özeti.

3) Yüzmek.

1 Mart

Jack

"İyi ki doğdun."

Martique (Bu onun sahne adıydı, gerçek adını kullanınca cevap vermiyordu. Bu arada pasaportunu görmüştüm, adı Tara'ydı) başkasının dizlerine gelecek kadar yüksek topuklu ayakkabılarıyla daireme girivermişti ve şimdi de elbisesinin düğmelerini açıyordu.

"Sana ne alacağımı bilmiyordum, o yüzden onun yerine kendime yeni iç çamaşırları aldım."

Elbisesi ayak bileklerinin etrafına yığıldı, bir dizini kırıp elini kalçasına koydu. Edepsizce ateşliydi ve bunun farkındaydı. Bana Sophia Loren'in gençliğini hatırlatıyordu, nefis kıvrımları ve buğulu gözleri vardı. "Ee?" diye somurttu. "Hoşuna gitti mi Jack?"

Damarlarında kan akan hiçbir adam buna direnemezdi. O baştan çıkaran bir kadındı, yoktan elma var edip benden ısırmamı istese hiç şaşırmazdım.

"Hoşlandım," diyerek odayı geçtim.

"O zaman göster bana."

Parfümün kokusu katışıksız seks gibiydi, doğruca kasıklarıma bir mesaj yolluyordu. Ağzında ruj ve günde on milyon tane içtiği sigaralardan birinin tadı vardı. Dişleriyle altdudağımı çekti, elleri kotumu açmak için uğraşıyordu. Yaklaşık birkaç haftadır bunu yapıyorduk. İkimize de uyan bir anlaşmaydı. Yükselişe geçen ve yolu radyoya düşen bir-

çok genç şarkıcı adayından biriydi. Onunla ilk tanıştığımda bana onun için ideal adam olduğumu söyledi. Bununla, yıldız olma yolundaki ideal basamak olduğumu kastettiğini biliyordum, kendisinden biraz daha az çekici olan biriyle herhangi bir duygusal karmaşa ve açığa çıkma korkusu olmadan düzüşebilirdi.

Birbirimizden fazla hoşlandığımızı bile düşünmüyordum, özel hayatım duvara çarpmıştı. Kız külotunu çıkarırken bile, aklımdan bunun son olacağı geçiyordu.

Kanepeye yığıldık, bacaklarını açarak üstüme oturdu ve düzüşürken dağılmış rujun bile bir şekilde ona yakışmasına hayran oldum. Öne doğru eğilip bütün doğru sözleri doğru sırayla söyledi, gözlerimi kapayıp kendimi kötü hissetmemeye çalıştım.

Bitirdiğimizde, "Doğum günün kutlu olsun," diye mırıldandı. Kulağımı ısırdıktan sonra üstümden kalktı ve telefonuna baktı. "Bir yere gitmem gerekiyor."

Kotum ayak bileklerimin üstünde yığılı dururken onun giyinmesini izledim. Kulağımı ovalayıp kanatmış mı diye kontrol ettim. Gittiği için üzgün değildim.

Daha sonra radyoya gittiğimde Sarah ve Luke'tan bir mesaj aldım, ne kadar tuhaftır ki herif en sevdiğim Avustralyalılardan biri olup çıkmıştı. Zaten çok fazla tanıdığım da yoktu. Biradan hoşlanıyordu ve Sarah'yı öyle net ve açık bir şekilde seviyordu ki gizlemeye bile çalışmıyordu. Hatta bana "Mutlu Yıllar Jack" yazan bir tabela tuttukları fotoğraflarını bile göndermişlerdi, kahkaha atmak konusunda birbirleriyle yarıştıkları belliydi. Bir kumsaldaydılar ve tabeladaki kelimeler ters çıkmıştı, bu da onları daha çok güldürmüş gibiydi. Beni de eğlendirdi, onlara çabucak bir cevap yazdım. *Teşekkürler sizi sersemler.*

Laurie de mesaj attı. Mesajında sadece "*Mutlu Yıllar*" yazıyordu. O kadar kısaydı ki okuyacak bir şey yoktu.

Yine de inceledim, gönderdiği her mesajın sonuna öpücük koyuyor mu diye merak ediyordum.

İşte o zaman kararımı verdim. Ben Martique gibi, insanlarla düzüşen tarzda biri olmak istemiyordum. Ben Sarah ve Luke'un sahip olduğu şeyi istiyordum. Belki Laurie kadar iyi birini hak etmiyor olabilirdim fakat o kişi olmaya çalışmak istiyordum.

Mesajını son bir defa daha okuduktan sonra cevap yazdım.

Teşekkürler x

5 Haziran

Laurie

"Resmen cennette yaşıyorsunuz."

Sarah'yla birlikte Cottesloe kumsalının inanılmaz beyaz kumlarına bakan bir kafenin dışında oturuyorduk. Kış ayıydı fakat birkaç hafta önce arkamda bıraktığım gri bulutlardan milyon kat daha güneşliydi. Arayı kapamak için muhteşem iki hafta geçirmiştik, Skype iyiydi, güzeldi ama aynı odada, aynı plajda olmakla veya bir filme birlikte gülmekle kıyaslanamazdı. Birkaç gün önce Delancey Caddesi spesiyali olan sandvicimizi törensel bir şekilde yeniden yaratmıştık, Luke iğrenç olduğunu beyan etmişti, fakat biz keyfimize bakarak ânın tadını çıkarmıştık. İkimizin de diğeri yanında olmadan o sandvici yapacağını sanmıyordum, aslında bütün olay sandvicin bizim olmasındaydı. Dostluğumuzu yeni anılarla tekrar tazeliyorduk ve burada olmanın her dakikasını seviyordum.

"Gel de burada yaşa. Komşu olabiliriz."

Yumuşak bir kahkaha attım. Buraya geldiğimden beri aynı şeyi ondan fazla kez söylemişti. "Tamam. İş yerini arayıp onlara asla geri dönmeyeceğimi söyleyeceğim."

"Otuzumuza gelmemizi seviyorum," dedi. Güneş şemsiyesinin altında oturmuş sebze suyu gibi bir şeyi yudumluyordu, dört aylık hamile olduğu için bu normaldi. Luke ve Sarah bebeği karşılamak için bir süreliğine düğün planlarını rafa kaldırmışlardı. Aralarındaki her şey öyle rahattı ki,

pencereleri ve kapıları dünyaya açılan muhteşem kumsal evlerinde etle tırnak gibi yaşıyorlardı.

Eskiden beri hep ona gıpta eden bir parçam vardı, fakat hayatın onun kucağına hep iyi şeyler bırakmadığını da biliyordum, bunların hepsini kendi başına yapmıştı. Fırsatları değerlendirecek kadar cesurdu. Hep öyle olmuştu.

"Şaka yaptığını düşünüyorsun, biliyorum ama seni orada tutan ne var ki?"

Sarah'nın içmem için ısrar ettiği şampanyadan bir yudum aldım. Daha oturur oturmaz garson kıza, "Bugün onun doğum günü," demişti. "İyi bir şeyler getirin."

"Eğer anneme İngiltere'den ayrıldığımı söylersem ne der bir hayal etsene."

Başını salladı, yüzünü okyanusa doğru çevirdi. "Uyum sağlar gerçi. Herkes sağlar. Yanında erkek kardeşin ve onun ailesi var." O yeşil şeyden pipetle biraz daha içti ve yüzünü buruşturdu. "Seni orada tutan başka ne var?"

"Şey, ilk olarak işim var," dedim.

"Onu her yerde yapabilirsin," diye karşı yorumda bulundu. Birkaç ay önce sağlık bölümünden ayrılmıştım, ne kadar ironik olsa da eski yerim olan tavsiye köşesine geri dönmüştüm. Ancak bu defa ergen kızlar yerine sorunlu yetişkinler yazıyordu, açıkça görülüyordu ki şu günlerde önemli şeylerle ilgili tavsiye verecek kadar yetkindim. Boşanma, yas, aşk, kayıp. Ben de bunları yaşamıştım ve bunu kanıtlayacak bir çekmece dolusu tişörtüm vardı. Okuyucular arasında öyle bir yere ulaşmıştım ki, dergilerden biri pazar eklerinde aynı şeyi yapmamı istemişti. Herkes kadar ben de şaşkındım. Kısa bir süre önce okula da dönmüştüm. İnsanların durumu hakkındaki anlayışımı derinleştirmek için psikoloji eğitimi alıyordum. En azından başladıktan kısa bir süre sonra, okulumu finanse etmeme yardım etmesi için patronumu ikna ederken söylediğim şey buydu. Gittikçe seviyordum ders çalışmayı, tüm o düzeni, hatta

kırtasiye malzemelerini bile. Gitmeyi hayal bile etmediğim bir yöndü fakat sorun değildi. Hayat bunu yapardı, değil mi? Devam ederken yolunuzu yeniden çizerdi. Ancak Sarah haklıydı, herhangi bir yerden çalışabilir ve derslerime devam edebilirdim. Dizüstü bilgisayarım ve Wi-Fi bağlantım olduğu sürece iyiydim.

Burada yaşayabilir miydim? Geniş kenarlı kırmızı şapkası ve göz alıcı güneş gözlükleri içindeki Sarah'ya baktım, avantajlarını görebiliyordum.

"Burası çok güzel bir yer Sar, fakat burası senin dünyadaki yerin, benim değil."

"Seninki neresi?" dedi. "Çünkü ben sana ne düşündüğümü söyleyeceğim. Senin yerin bir *yer* değil. *Birisi*. Ben buradayım çünkü burası Luke'un olduğu yer. Eğer Oscar senin yerin olsaydı Brüksel'e gitmiş olurdun."

Başımla onayladım, gözlüğünü burnunun üstüne itti.

Artık Oscar'la epey zamandır ayrı olduğumuz için, bir ömür birlikte kalmamız için gereken şeye sahip olmadığımızı anlamaya başlamıştım. Sahip olduğumuzu sanmıştım, bir süreliğine hayatımın kargaşası içinde güvenilir ve sağlam bir perde arasıydı ama sonuç olarak birbirimize ebediyete kadar uygun değildik. Birbirimizden çok farklıydık. Bazen sevgi yeterince güçlüyse bunun önemi olmazdı. Dedikleri gibi; zıt kutuplar birbirini çekerdi. Belki de biz birbirimizi yeterince sevmemiştik. Bu düşünceden hoşlanmıyordum gerçi. Bir süreliğine harika bir şeye sahip olduğumuzu ve birbirimize verdiğimiz zamanla ilgili hiçbir şeyden pişmanlık duymamamız gerektiğini düşünmeyi tercih ediyordum.

Onu hiç görmedim, barda ona rastlamadım ya da yolda yürürken karşılaşıp caddenin karşısına geçmedim. Farklı ülkelerde yaşamanın olumlu tarafıydı bu. Hoş, vaktimi barlarda geçirdiğim de yoktu. Kış uykusuna yatmış gibiyim.

Noel'de tablomuzu annemin evine postalamıştı. Eşlik eden notta tabloya bakmanın artık çok zor olduğunu

söylüyordu. Ben de onunla ne yapacağımı bilmiyor, sanki üstünde hiç hakkım yokmuş gibi hissediyordum. Tablo geldikten sonra uzun bir süre ona baktım. Çocukken yattığım tekli yatakta uzandım ve şu âna kadar yaşadığımız her şeyi düşündüm. Annem ve babamla, Daryl ve Ginny'yle geçirdiğim çocukluğumu. Lise ve üniversitedeki erkek arkadaşlarımı. Delancey Caddesi'ni. Sarah'yı. Hıncahınç dolu otobüsün üst katını. Kar altındaki bir öpücüğü. Tayland'daki bir kumsalı. Tam bu resmin önündeki bir evlilik teklifini. Güzel düğünümüzü.

Oscar'ın iyi olmasını umdum. Garipti ama birine önem vermeyi hiç kesemiyordunuz, hatta artık onlarla olmak istemeseniz bile. Sanırım onu her zaman birazcık sevecektim. Boşanma istatistiklerinden biri olunca başarısızlık hissetmemek de zordu.

Er ya da geç, Cressida'nın benim yerime geçmesi kaçınılmaz gibiydi. Bahse varım o kahrolası annesi piyanosunun üstünden ikisinin fotoğrafını hiç indirmemişti.

"Sanırım yerinin neresi olduğunu biliyorsun Lu."

Sarah ile birbirimize baktık, sonra hiçbir şey söylemedik çünkü Luke kumsaldan çıkıp geldi ve masadaki boş sandalyeye kendini attı.

"İyi görünüyorsunuz hanımlar," diyerek sırıttı. "Ne kaçırdım?"

1 Ağustos

Jack

Lorne, Hulk'ın daha ufak, yeşil olmayan kardeşi gibi görünüyordu, bir barda içki almaya çalışırken bu, işe yarayan bir özellikti. Bu akşam mekân tıka basa doluydu ama o birkaç dakika içinde milleti omzuyla iterek bardan iki koca bira bardağıyla ayrılıyordu bile, dişlerinin arasından da bir paket cips sallanıyordu.

Yanıma gelince elindekileri aşırırken, "Akşam yemeği almışsın," dedim.

"Bu akşam bardan bulabileceğin bir randevuya en yakın şey bu," dedi sırıtarak. "Gerçi arka masada oturan kadın seni dikizlemiyormuş gibi yapıyor ama pek başarılı değil."

Cips paketini açıp masada aramıza koyarken arkamı dönüp bakmadım. "Defol."

"Ciddiyim. Oldukça ateşli de." Omzumun üstünden kıza göz kırptı, masanın altından bacağını tekmeledim.

"Ne yapıyorsun adamım? Kerry evde ve senin çocuğuna hamile." Lorne'un fazlasıyla güzel olan eşi sekiz aylık hamileydi, bu akşam onun ısrarıyla birkaç bira içmeye çıkmıştık, çünkü Lorne telaşıyla onu delirtiyordu.

"Senin için sokuk herif," diye homurdandı, ağzına bir avuç cips tıktı.

İç geçirdim, işitme cihazımı ayarladım çünkü bir hoparlörün yanında oturuyorduk. "Sana söyledim. Bir müddet birileriyle çıkma olayında yokum."

"Öyle dedin." İçkisinden kocaman yudumlar aldı. "Sadece sana inanmıyorum."

İnanmalıydı. Martique'le ayrılmamızın ve artık bu şeylere son vermeye karar vermemin üzerinden dört aydan fazla geçmişti, ikimiz için de çok az anlam ifade eden bir ayrılıktı. O yüzden ayrılmıştık zaten, hiçbir yere gitmiyordu ve seks için seksi aşmış gibiydim. Bunu Lorne'a söylemedim gerçi.

"Bir keşiş olmayı düşünüyorum," diye takıldım. "Turuncular içinde iyi görünürüm."

Bana baktı. "Emin misin? Çünkü kız gerçekten bir içim su." Başıyla arkamızdaki kadını işaret etti. "Hafiften Holly Willoughby'yi andırıyor."

Bir zamanlar bu, yerimde dönüp ona bakmama yeterdi ama şimdi, sadece içkimi içip cipsi bitirdim. Kız Holly Willoughby'ye benziyor olabilirdi ve ona bir içki ısmarlayıp işleri daha ileri götürebilirdim, fakat işin aslı şuydu ki ben Holly Willoughby'yi, Martique'i ya da herhangi birini istemiyordum.

Edinburgh'un nefes kesici, dik sokaklarında yürüyerek kendimi yoruyordum, şehrin kültürüne dalıyordum, hatta geçen hafta bir bisiklet bile almıştım. İskoçya'ya kaçmak için gelmiştim ve bu, umduğumdan fazla işe yaramıştı.

İlk geldiğimde her şeye balıklama atlamıştım; kendimi işte ve kadınlarda kaybetmiştim, şimdiyse en sonunda yüzeye çıkıyordum ve temiz, tatlı havayla ciğerlerimi dolduruyordum. Başta nefes almakta zorlanıyormuşum gibi görünüyordu, göğsümü yakıyordu. Ancak şimdi rahatlıkla soluk alıp veriyordum ve geceleri uyuyordum.

Sadece ben vardım ve şimdilik bununla hiçbir sorunum yoktu.

22 Aralık

Laurie

"İyi geceler. Ben de seni özledim," dedim. Telefonu kapamadan önce annemin kapamasını bekledim. Teyzemle birlikte Tenerife'deydi, ikisi de hâlâ yas tutuyordu sanırım, fakat birbirlerine bu süreçte yardım ediyorlardı. Alkollü punç ve güneşle tutulan bir yastı bu. Onları suçlamıyordum, onlara takılmam için ettikleri teklifi ciddi şekilde düşünmüştüm, fakat sonunda kendi başıma geçireceğim kasvetli, soğuk Londra Noel'i, es geçemeyeceğim kadar cezbediciydi. Dalga geçiyorum. Yarı dalga geçiyorum. En azından birkaç haftalığına ev bana kalmıştı, ev arkadaşım ve ahalisi yeni yıla kadar Galler'e kaçmışlardı. Planım belliydi, sadece rahatlamak, tıka basa yemek yemek ve orada burada birkaç arkadaşımla görüşmek. Anna ve Daryl yeni yıla onlarla girmem için ısrar etmişlerdi ama onun dışında bir kuş kadar özgürdüm. Mutfağa girip su ısıtıcıyı açtım, Noel'de Londra'da yalnız kalan kız gibi değil de, şehirli ve havalı hissetmek için kendimi zorladım.

Bir saat geçmişti ve ben kek yapıyordum. Biliyorum, hiç karakterime uygun bir şey değildi ama annemin yolladığı Baileys şişesi mutfakta bir yığın yemek kitabının yanında duruyordu ve birdenbire kek yapma isteğiyle dolmuştum. İkinci Baileys kadehimi içiyordum, saatin neredeyse on olmasını ve muzları ezmemin neredeyse bir saatimi alma-

sını umursamıyordum bile. Radyoda çalan Noel şarkısını mırıldanıyordum. Çoğu gece Jack'in radyo kanalını açıyor olmam üzücü müydü? Akşam programı, insanların yayına bağlanıp kimi zaman komik, kimi zaman üzücü olan şeylerin anlatılabildiği programlardan biriydi. Henüz başlamamıştı gerçi ve Nat King Cole'a yüksek sesle eşlik ediyordum. Onun, babamın en sevdiği şarkıcı olduğunu anımsıyordum.

Mutfak masasına oturup gözlerimi kapadım, annemin mutfağına geri dönmüştüm, kek hamuru aynı kokuyordu ve Noel şarkıları vardı, eski moda süs ışıkları dolabın altından duvara tutturulmuştu. Hepimiz oradaydık. Muhtemelen beş ya da altı yaşındaydım, Daryl ise bir yaş kadar büyüktü, Ginny de üç yaşlarındaydı. Annem ve babam da oradaydı elbette. Kimsenin tam olarak bir şey yaptığı yoktu, duygusal danslar veya derin konuşmalar yoktu. Hepimiz sadece *oradaydık*, öyle yürek ısıtan ve kusursuz bir şeydi ki, gözlerimi açmak ve masanın etrafındaki o boş sandalyeleri görmek istemiyordum. Sonra müzik durdu ve Jack'in sesiyle doldum, yine iyiydim çünkü onun bu geceme eşlik etmesi, kendimi bu kadar yalnız hissetmemi engelliyordu.

Tarifi uyguladım, o birkaç telefon bağlarken ben de malzemelerin kalanını ölçtüm. Arayan adamlardan biri ona bölgelerindeki bahçe merkezinde Noel Baba'yla giriştiği kavgayı anlatmak istiyordu, diğeri de bu sabah postayla boşanma dilekçesi alan bir kadındandı, kendini yaşayan en şanslı kadın gibi hissediyormuş çünkü kocası Grinch'in ta kendisi gibiymiş. Her şey çok neşeliydi, Jack tonu doğru tutma konusunda tecrübeliydi.

Sonraki arayan hatta bağlanırken kek hamurunu tepsiye döktüm, test etmek için parmağımı batırıp yaladım.

"Kız arkadaşıma onu sevdiğimi söylemek istiyorum ama yapamıyorum," dedi. Sesinden çıkardığım kadarıyla bir ergenden daha büyük olamazdı.

"Yapamıyorum diyerek ne kastediyorsun?" dedi Jack. "Onu seviyor musun?"

Çocuk beklemedi bile. "Ah evet. Bugün dersten sonra ona neredeyse söyleyecektim. Ona bakıyordum ve neden garip garip baktığımı sordu ama sonra kelimeler boğazımda tıkandı kaldı. Çıkaramadım."

Jack yumuşak bir sesle güldü, ses öyle tanıdıktı ki onu, gözlerini parlatan o keyifli ışıltıyı görüyordum. "Bak, sana verebileceğim minicik bir tavsiye var, o da şu: Söyle gitsin. Ölmezsin, söz veriyorum. En kötü ne olabilir ki?"

"Bana gülebilir?"

"Gülmeyebilir de. Görebildiğim kadarıyla burada iki seçeneğin var. Risk alıp onu sevdiğini söylersin ya da çok geç olana kadar beklersin ve başka biri gelip onu sevdiğini söyler. O zaman nasıl hissedersin?"

"Aptal gibi?"

Orada elimde kek tepsisiyle duruyordum, fırına koymaya hazırdım.

"Hayatının kalanı boyunca ahbap. Güven bana, biliyorum çünkü benim de başıma geldi. Noel'deyiz, risk al. Eğer yapmazsan her zaman pişmanlık duyacaksın."

Radyoya gözlerimi dikip baktım, sonra keki masanın üzerine geri bırakıp telefonuma uzandım.

Programın yapımcısına adımla ilgili yalan söyledim. Rhona'ydım ve sıradaki bendim.

"Selam Rhona," dedi Jack. "Ne hakkında konuşmak istersin?"

Radyomu kapamıştım, o yüzden Jack'le her zamanki gibi telefonda sohbet ediyorduk.

"Selam Jack," dedim. "Bir önceki arayanını dinliyordum da, tavsiyenin bana ne kadar doğru geldiğini söylemek istedim."

"Öyle mi? Neden?"

Benim olduğumu anlamış mıydı, yoksa henüz farkında değil miydi tam olarak kavrayamadım. Tanıdığını sanmıyordum.

"Çünkü şansının ellerinin arasından kayıp gitmesinin ve hayatının kalanını tekrar öyle hissetmeyi bekleyerek geçirmenin nasıl olduğunu biliyorum."

Bir an için duraksadı. "Hikâyeni herkese anlatmak ister misin Rhona?"

"Epey uzun," dedim.

"Sorun değil. Hiçbir yere gitmiyorum. Acele etme."

"Tamam," dedim. "Şey, yaklaşık on yıl önce karlı bir aralık gününde başladı."

"Duruma da uygun," diye mırıldandı. "Devam et."

"Otobüsle işten eve dönüyordum. Berbat bir gün geçiriyor ve yorgunluktan ölüyordum, birdenbire pencereden dışarı baktım ve o zamana kadar gördüğüm en güzel adamı otobüs durağında otururken gördüm. Doğruca ona baktım ve o da bana baktı, hayatımda hiç öyle bir şey hissetmedim. Ne öncesinde ne de sonrasında," dedim hepsini aceleyle söylüyordum. "Tam bir yılı barlarda ve kafelerde onu arayarak geçirdim ama onu bulamadım."

Jack'in kulağımdaki nefesi düzensizdi. "Onu hiç bulamadın mı?"

"Buldum. Ancak en iyi arkadaşım benden önce davranmış ve ona âşık olmuştu."

"Vay... Rhona," dedi yavaşça. "Bu zor olmuş olmalı."

"Tahmin edilemeyecek kadar," dedim. Bitmiştim, sonra ne söyleyeceğimi hiç bilmiyordum.

"Sana muhtemelen bilmediğin bir şey söyleyebilir miyim?" dedi bir saniyelik sessizliğin ardından. "Bahse varım onun için de senin için olduğu kadar zor olmuştur."

"Ah, hiç sanmıyorum," dedim. "Bir keresinde aptal gibi ona beni otobüsten hatırlayıp hatırlamadığını sordum ve hayır dedi."

Yutkunduğunu duydum. "Sana yalan söyledi. Elbette seni orada otururken gördü. Seni saçında simli Noel süsleriyle gördü, aynı şekilde hissetti ve çok geç olmadan, deli gibi o kahrolası otobüse binmiş olmayı diledi."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordum. Gözlerimi kapatarak hatırladım. Yine o genç kızdım.

"Evet," diye soludu. "Fakat ne yapacağını bilmiyordu. O yüzden enayinin teki gibi hiçbir şey yapmadı, sonra kenarda durup başkasına âşık olmanı izledi ve *yine de* söylemedi. Fırsatı vardı ve hepsini kaçırdı."

"Bazen doğru insanla yanlış zamanda karşılaşıyorsun," dedim yumuşak bir sesle.

"Evet," dedi. "Sonra her günü zamanı yeniden düzenleyebilmeyi dileyerek geçiriyorsun."

Konuşamadım, yaşlar boğazımı tıkadı.

"Ona nasıl hissettiğini hiç söyledin mi?"

"Hayır." Yanaklarımdan yaşlar akıyordu. "Bir süre önce bana beni sevdiğini söyledi ve ben ona karşılık vermedim."

"Hayır," dedi, sesi kısık ve çatlaktı. "Vermedin."

"Vermeliydim."

"Çok mu geç?"

Soluğumu toplamak için bir saniye durdum ve dinleyicilerinin bana katlanmasını umdum.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Bence ona söylemelisin. Belki de hâlâ oradadır, senin söylemeni bekliyordur. Kaybedecek neyin var?"

*

Twitter'da trend olmuştum. Daha doğrusu Rhona olmuştu.

#RhonayıBulun #RhonaNerede #JackveRhona

Görünüşe göre Jack'le yaptığımız radyo sohbetini David Tennant duymuş, #Rhonayıbulun tweet'ini atmıştı ve bunu yaparak da bütün ülkenin yoğun ilgisini çekmişti. Şu anda twitter âleminin mutlu son vermeye kararlı olduğu Noel aşk

hikâyesinin diğer yarısıydım. Gözlerim kocaman olmuş bir halde konuşmadan dakikalar sonra atılan yüzlerce tweet'e bakıyordum. Sahte isim kullandığım için Tanrı'ya şükrettim, internete yayılan sohbetimizin bazı kısımlarını dinledim.

Telefonum çalınca zıpladım. *Sarah*. Elbette. O da Jack'in programlarını hep dinliyordu.

"Aman TANRIM!" diye haykırdı. Arkadan bebeğin ağlama sesi geliyordu. "Rhona sensin!"

Telefonu önümdeki masanın üzerine bıraktım ve başımı ellerimin arasına aldım. "Üzgünüm Sar, herkese öylece söylemeye niyetim yoktu."

"Tanrım, Laurie, sinirli değilim, burada deli gibi ağlıyorum! Hemen şu saniyede o üzgün kıçını kaldırıp ona gidiyorsun, yoksa bir uçağa atlayıp seni bizzat kendim sürüklerim!"

"Peki ya..."

Lafımı yarıda kesti. "E-postalarını kontrol et. Az önce sana Noel hediyeni yolladım."

"Bekle," dedim. Dizüstü bilgisayarımı alıp Sarah'dan gelen yeni e-postayı görmek için gelen kutumu açtım.

"Ah! Kapatmam gerekiyor Lu, bebeğin bezi yoktu, her tarafıma işedi," dedi kahkaha atarak. "Twitter'dan Rhona güncellemelerini takip ediyor olacağım. Bunu batırma ha!"

O telefonu kapatırken ben de hediyesini açtım: Edinburgh'ya tek gidişlik bir tren biletiydi.

23 Aralık

Jack

Siktir. Evimin dışında basın vardı ve dün gece eve geldiğimden beri cep telefonum durmadan çalıyordu. Herkes Rhona'nın kim olduğunu öğrenmek istiyordu çünkü konuşmamızdan birbirimizi çok, çok iyi tanıdığımız apaçık belliydi. İnanılmaz ama az önce televizyonun alt yazısından bile geçmişti; insanların konuşacak başka bir şeyleri yok muydu? Bu, yılın başka bir zamanında olmazdı. İskoçya resmi olarak bu Noel aşk hikâyesiyle erimişti ve ne kadar olasılıksız görünse de, Hugh Grant'i oynayan kişi bendim.

Cep telefonum yine çaldı ve bu defa cevap vermek zorunda kaldım çünkü patronumdu.

"O'Mara!" diye bağırdı. "Bütün bunlar ne?"

Cevap vermek için çabaladım. "Her şey biraz çılgınca Al. Üzgünüm, adamım."

"Kontrol panosunun ışıkları kahrolası Noel ağacının ışıklarından daha parlak yanıyor evlat! Bütün ülke Rhona tekrar arayacak mı diye bağlanmak istiyor. O cılız kıçını hemen buraya getirsen iyi edersin ve Rhona denilen kızın da geldiğinden emin ol."

Her zamanki gibi nezaket kurallarını hiçe saymış, hoşça kal bile demeden kapamıştı. Oturma odamın ortasında durup ellerimle saçımı karıştırdım. Şimdi ne halt etmem gerekiyordu? Başıma birileri üşüşmeden dışarı çıkabileceğimi bile

sanmıyordum. Telefonuma baktım ve en sonunda gerçekten konuşmak istediğim tek kişiyi arayacak cesareti buldum.

"Selam, ben Laurie. Şu anda telefona bakamıyorum. Lütfen mesaj bırakın, sizi sonra arayacağım."

Telefonumu yana attım ve pencerelerden uzağa oturdum.

Daha önce hiç stüdyonun arka girişinden girmemiştim, orayı bazen kahvaltı programları için gelen ünlü konuklara saklıyorduk.

"Artık kendini dev aynasında görüyorsun herhalde ahbap," dedi Ron. Altmışlarındaki güvenlik görevlimiz içeri girmeme izin verirken takılmadan edemedi. Genelde gecenin bu vaktinde resepsiyonda oturup bulmaca çözüyor olurdu. "Yukarı çık."

Asansörle en üst kata çıkıp dışarı çıktım, iş başındaki bir avuç görevli tarafından alkışlandım.

"Çok komik." Kabanımı çıkardım, stüdyo camının arkasındaki Lena'ya doğru başparmağımı havaya kaldırdım. Her gece benden önce o yayındaydı, deli gibi el sallayıp elleriyle kalp işareti yaptı. Harika. Şu anda İskoçya'da beni ve Laurie'yi bilmeyen tek kişi yoktu herhalde. Daha doğrusu Rhona'yı. Onu on defa daha aramaya çalıştım ve hâlâ telefona cevap vermiyordu, bütün bu sirk gösterisi ödünü patlatmış olmalıydı. Dün gece neredeyse annesini arayacaktım fakat sonra sağduyum devreye girdi. Eminim kadının ihtiyaç duyduğu en son şey, kızını bulamadığım için gecenin köründe onu aramamdı. Laurie saklanıyordu ve bütün ülke onu bulmamı bekliyordu.

Laurie

Tam şu anda taksi şoförüne yalan söylemek zorunda kalmıştım. Tek bildiğim Jack'in radyo istasyonunun adıydı ve

adama nereye gitmek istediğimi söylediğimde ilk söylediği şey, "Sen şu Rhona falan değilsin herhalde?" olmuştu. Şaka yapıyor fakat kalabalık ve Noel ışıklarıyla dolu şehrin sokaklarından geçerken dikiz aynasından bana attığı her bakışla midem düğüm düğüm oluyordu. Buradaydım işte. Gerçekten buradaydım. Öğlen dörtten beri trendeydim, uzun yolculuk bunu düşünmem için bana zaman verir diye düşünmüştüm. Jack'e ne söyleyecektim? Edinburgh'ya varınca ne yapacaktım? Fakat sonunda sadece başımı soğuk cama yaslamış ve kuzeye doğru giderken manzara değişimini izlemiştim.

Hayal ettiğimden çok daha güzel bir şehirdi, yüksek gri binaları, kocaman ve azametli bir mimarisi vardı. Belki sokakları parlatan buz ve havada uçuşan karla ilgiliydi, ancak sihirli bir yanı vardı. İki gün sonra Noel'di, eğlence düşkünleri barlardan ve restoranlardan kaldırımlara dökülmüşlerdi ve taksinin radyosunda neşeli müzikler çalıyordu.

"İşte geldik canım." Taksici dışarı çıkmam için bir otobüs durağına çekti. "Hemen şurası." Başıyla caddenin karşısındaki, ön cephesi cam olan binayı işaret etti. "Bu akşam *oraya* girme konusunda iyi şanslar." Göz hizasını takip ettim ve dışarıdaki taş basamakların etrafında takılan fotoğrafçıları görünce yüreğim sıkıştı. Kararsızca taksiciye baktım.

"Borcum ne kadar?" Sesim incecik ve tereddütlü çıktı.

Adam caddenin karşısına bakarak başını iki yana salladı. "Demek o sensin, ha?"

Korkuyla başımı sallayarak onayladım. Ona güvenebilir miydim bilmiyordum, fakat şu noktada daha iyi bir seçeneğim yoktu. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Adam parmaklarını direksiyona vurarak düşündü. "Olduğun yerde kal." Sonra dörtlüleri yakarak taksiden çıktı, trafiğin arasından geçip doğruca radyo kanalının binasına doğru koşturdu.

Jack

Şu âna kadar bağlanan herkes ya Rhona'yı soruyordu ya da onu geri kazanabilmem için bana küçük ipuçları veriyorlardı ve ben de fark ettirmeden onları savuşturuyordum. Bu geceki işim neredeyse bitmişti, tam dinleyicilere "Fairytale of New York" şarkısıyla kıyak geçmek üzereydim ki Lorne kabininde başını iki yana salladı ve hatta bir dinleyici daha olduğunu söyledi. Parlayan kırmızı ışığı açtım ve bekledim.

"Selam Jack. Yine ben. Rhona."

Sonunda.

"Merhaba," dedim, sanırım bütün ülkenin rahatlayarak iç çektiğini duymuştum.

"Seninle tekrar konuşmak çok güzel. Geri arayacağından emin değildim."

"Seni özledim," dedi. Sesindeki yumuşak, boğuk ton onu duyabilen tek kişi olmayı dilememe sebep oluyordu.

"Ben seni geçen dokuz yıl boyunca özledim." Sesim çatladı, şu anda Laurie'ye vermek zorunda olduğum tek şey gerçeklerdi ve başka kimin dinlediği umurumda bile değildi.

Aldığı nefesi duydum ve ofisin dışındaki asistanım Haley masasından kalktı, yanaklarından aşağı yaşlar akarken camdan bana gülümsedi.

"Seni seviyorum Jack," dedi Laurie. Onun da ağladığını duyabiliyordum.

"Üzgün olma," dedim nazikçe. "Neredeyse on yılı o kahrolası otobüse binmiş olmayı dileyerek geçirdim." Birdenbire farkına vardım: Şu anda o her neredeyse orada olmam gerekiyordu. "Seni görmem gerekiyor," diye mırıldandım ve Haley ellerini çırpıp resmen yumruğunu havaya kaldırdı.

"Ben buradayım Jack," dedi Laurie, kahkaha atıyor gibiydi. Kafam karıştı, sandalyemle Lorne'un kabinine doğru döndüm. Ve işte oradaydı. *Laurie*. Laurie gerçekten oradaydı, bana birbirimizi ilk gördüğümüzdeki gibi gülümsüyordu. Buradaydı, gülümsüyordu ve saçında simli süsler vardı. Lorne onun arkasından sırıtıyordu ve ellerini havaya kaldırdı, ardından yeni bir şarkıya giriş yaptı.

Kulağıma pürüzsüz bir sesle, "Buradan sonra ben devralacağım," dedi. "Buraya gel. Bu kız seni görmek için uzun bir yoldan geldi."

Laurie

Eğer İskoçya'ya gelişimin doğru şey olup olmadığıyla ilgili herhangi bir teminata ihtiyacım olsaydı, beni gördüğünde Jack'in yüzünde beliren bakış o olurdu. Koruyucu meleğim/taksici ve radyo istasyonunun güvenlik görevlisi beni arka kapından gizlice sokmak için bir plan yapmışlardı, Jack'in asistanı Haley'nin usta becerileriyle elbette. Haley benimle aşağıda buluştu, aşırı heyecanlıydı ve asansörden çıktığımız anda bana hemen sarılıvermişti.

"Geldiğine gerçekten çok memnunum," dedi parlak gözlerle. Bir saniyeliğine ağlayacağını sandım. "Hep onun kalbinde biri olduğunu düşünmüştüm... asla tam olarak düzenini oturtamadı," diye ekledi. Ofisteki Noel ağacının yanından geçerken durdu ve elimi tuttu.

"Bekle," dedi. "İzin verirsen..."

Sonra ağacın dalından gümüş rengi, simli ip aldı ve saçımın arasına karıştırdı.

"İşte. Mükemmel."

Şimdi en sonunda Jack ve ben vardık. Neşeyle bağıran iş arkadaşlarının yüzüne gülerek jaluzileri indirdi, küçük, camdan kabinde bize biraz mahremiyet sağladı.

"Sen nasıl..."

Uzanıp yüzümü ellerinin arasına aldı, bana sanki gerçekten burada olduğuma inanamıyormuş gibi bakıyordu.

"Yardım aldım." Kahkaha attım, başım dönüyordu. "Taksici ve–"

Sözlerimi bir öpücükle kesti, nefesimi de kesti. Elleri saçlarımdaydı, ağzı özlem, tatlılık ve rahatlamayla doluydu.

Uzun, soluksuz bir andan sonra durdu ve gözleri benimkilere odaklandı. "Neden bu kadar uzun süre bekledik?"

"Seni bir ömür beklerim," dedim. "Seni seviyorum Jack O'Mara."

"Ben de seni seviyorum Laurie James," diye soludu. "Benimle kalacak mısın?"

"Her zaman."

Beni tekrar öptü ve eridim çünkü bu öpücükler fazla uzun bir süre yasaklı olmuştu. En sonunda kollarının arasından geriye çekildim ve başımı kaldırıp baktım.

"Eğer o otobüse binmiş olsaydın neler olabileceğini merak ediyor musun hiç?"

Hafifçe omzunu silkti, saçımdaki simli ipi çıkarırken gülüyordu. "Oğlan kızı görür. Oğlan otobüse biner, kızı yüzünü sömürürcesine öper ve sonsuza kadar mutlu yaşarlar."

Yumuşak bir sesle kahkaha attım. "Sen böyle söyleyince epey sıkıcı bir hikâye oldu."

"Sonunda oraya vardık," deyip alnıma bir öpücük kondurdu.

Ona sarıldım, o da bana sarıldı ve yıllardan beri ilk defa her şey yerine oturdu.